

அரண்மனை ரகசியம்

வித்தகக் கவிஞர்
பா.விஜய்

பாகம்

1

அரண்மனை ரகசியம்

வித்தகக் கவிஞர்
பா.விஜய்

இது ஒரு
நக்சீரன்
வெளிமீடு

புகழ்மிக்க வரலாற்று நாவல்களின் வரிசையில்...!

நக்கீரன் வெளியீடாக இதோ ஒரு வரலாற்று ஆவணம். வித்தகக் கவிஞர் பா.விஜய்யின் எழுத்தோவியத்தில் தமிழகம் தனது பழைய வரலாறு ஒன்றினைப் புதிதாகப் படிக்கப் போகிறது. ஒவ்வொரு தமிழனின் உதடுகளும் தேசிய கீதம் போல உச்சரித்த "ஒவ்வொரு பூக்களுமே" பாடலுக்கு கவிஞர் பா.விஜய் தேசிய விருது பெற்றிருந்த நேரம். அடுத்து அவர் என்ன படைப்பைத் தரப் போகிறார் என தமிழகமே எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த நேரம். இணையாசிரியர் தம்பி காமராஜின் ஆலோசனைப்படி கவிஞரை சந்தித்தார் தலைமை நிருபர் கார்த்திகைச் செல்வன். நக்கீரன் வாரமிருமுறை இதழில் ஒரு வரலாற்று நாவலை எழுத முன்வந்தார் கவிஞர்.

ஆழ்கடலுக்குள் சென்று முத்தெடுத்து வந்துவிடலாம். அதைவிடக் கடினமானது ஒரு வரலாற்று நாவலை நேர்த்தியாகப் படைப்பது. வரலாறும் இலக்கியச் சுவையும் தண்டவாளங்கள் போல நேராகவும் சீராகவும் இருக்க வேண்டும். வரலாறு அதிகமானால் பாடப்புத்தகம் போலாகிவிடும். இலக்கியச் சுவைக் கூடுதலானால் கற்பனைக் கதையாக மாறிவிடும். வரலாற்று நாவல் எழுதுவதென்பது, விருதுபட்டி சனியனை விலை கொடுத்து வாங்குவது என்கிற பழமொழிக்கு ஈடானது. அத்தகைய ஒரு சவாலான பணியை வலிய இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு நக்கீரன் மூலமாக வாசகர்களை சந்தித்தார் கவிஞர் பா.விஜய்.

திரைப்படல் எழுதவேண்டிய நெருக்கடியான பணிகளுக்கிடையிலும், ஒரு வரலாற்று நாவலுக்காக அயராமல் உழைத்தார். தமிழகத்தின் பிரபல சரித்திர நாவலாசிரியர்கள் யாரும் இதுவரை தொட்டிராத களத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தார். சோழர்கள் அரசாண்ட தஞ்சை மண்ணில் அவர்களுக்குப்பின்

சிம்மாசனமிட்டு அரசாட்சி புரிந்த விஜயநகரப் பேரரசின் நாயக்க மன்னர்களின் காலம் பற்றி இதுவரை வரலாற்று நாவல்கள் எதுவும் கவனிக்கத்தக்க அளவில் வெளியாகவில்லை என்பதால் அந்த காலகட்டத்தை கவிஞர் தேர்வு செய்தார். அதற்கான ஆதாரங்களைத் தேடிப் பெற்றார். நாவலின் ஏதேனும் ஒரு இடத்தில் வருகின்ற கதாபாத்திரமாக இருந்தாலும் அதன் முழு வரலாற்றுப் பின்னணியையும் தேடித் தொகுத்த பிறகே கதாபாத்திரமாக்கினார். அரண்மனை ரகசியம் என்கிற பிரம்மாண்டம் உருவானது.

இன்றைய அரசியலில் நாம் காண்கின்ற சதி வேலைகள், முதுகில் குத்தும் நிகழ்வுகள், இருட்டறை ரகசியங்கள், பதவிப் போட்டிகள் என அத்தனையும் அந்த காலகட்டத்திலிருந்தே இருந்துவருவதை அரண்மனை ரகசியம் அம்பலப்படுத்தியது. நேர்மையைவிட சாதுர்யமே அரசியலுக்கு அவசியம் என்பது மன்னராட்சி காலத்திலும் மக்களாட்சி காலத்திலும் நீடித்து வருவதை அரண்மனை ரகசியத்தின் ஒவ்வொரு அத்தியாயமும் உரக்கச் சொல்லின. இப்படியும் கூட மனித ஜென்மங்கள் இருக்குமா என்பது போன்ற நம்பவே முடியாத ஆனால் நம்பியே ஆகவேண்டிய கதாபாத்திரங்கள், இப்படியும் நடக்குமா என்று அதிசயிக்கத்தக்க வகையில் பல சம்பவங்கள் என அத்தியாயத்திற்கு அத்தியாயம் விறுவிறுப்பு கூடிக்கொண்டே போனதை தொடராகப் படித்த வாசகர்கள் மறக்க மாட்டார்கள்.

கதைக்களம் எவ்வளவு வேகமாக அமைந்ததோ அதுபோலவே கவிஞரின் எழுத்துப்பணியும் மிக வேகமாக இருந்தது. இதோ என்பதற்குள் ஆறேழு அத்தியாயங்களை எழுதி, கணினியில் அச்சிட்டு அலுவலகத்திற்கு கிடைக்கும்படி செய்து அசத்தி விடுவார். எடுத்துக் கொண்ட பணியில் அவருக்கிருந்த ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டின் விளைவுதான் இத்தனை வேகமான எழுத்துப்பணி.

கவிஞரின் எழுத்தோவியத்திற்கு உயிர் கொடுத்தது தம்பி ஸ்யாமின் தூரிகை இலக்கியம். கதாபாத்திரங்களான ரகுநாதன், சக்குபாய், கொப்பூரி ஜக்கராயன், டென்மார்க் ராணி ரெஜினா என ஒவ்வொருவரும் உயிருடன் நம்முன் உலாவுவது போல உயிரோட்டமான ஓவியங்களை தம்பி ஸ்யாம் வரைந்தார். வண்ணத்தில் வெளியாகத் தொடங்கிய நக்கீரன் இதழில் இந்தத் தொடரும் அதற்கான ஓவியங்களும் வைரங்கள் போல் மின்னி,

வாசகர்களின் இதயங்களை அலங்கரித்தன. தொடராக வெளிவந்தபோது அதனை அழகாக வடிவமைத்தவர் நக்கீரன் தலைமை வடிவமைப்பாளர் தம்பி குரு. இதனை புத்தகமாக அழகுற பல வண்ணமாய் வடிவமைத்திருப்பவர் தம்பி கணேசன்.

முத்தமிழறிஞர் கொடுத்த வித்தகக் கவிஞர் என்ற பட்டத்திற்கு, முற்றிலும் பொருத்தமானவர் என்பதை இந்த வரலாற்று நாவலின் மூலம் நிரூபித்திருக்கிறார் கவிஞர் விஜய். தமிழில் வெளியாகியுள்ள புகழ்மிக்க வரலாற்று நாவல்களின் வரிசையில் அரண்மனை ரகசியம் என்கிற இந்த பெருநாவலுக்கும் நிச்சயம் இடம் உண்டு என்ற நம்பிக்கையுடனும் பெருமையுடனும் நக்கீரன் இதனை வெளியிடுகிறது.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

Share & Support

<https://t.me/aedahamlibrary>

அணிந்துரை

குடவாயில் பாலசுப்பிரமணியன் எம்.ஏ.,எம்.ஃபில்.,
8 நிர்மலா நகர், தஞ்சாவூர் - 613 007

வரலாறு எழுதுதல் என்பது முற்காலத்து; ஆவணச் சான்றுகளைப் பற்றிக் கொண்டு பல்லாண்டுகள் பின்னோக்கிப் பயணிக்கும் ஒரு அனுபவமாகும். அப்பயணத்தில் இதமளிக்கும் தடங்களைவிடக் கரடுமுரடான வழிகளும், வழுக்கும் பாறைகளும், தடம் தெரியாத காடுகளும், சுடுகின்ற பாலை வழிகளும் தாம் எதிர்கொள்ளும். இத்தனையும் கடந்து கண்டு எழுதப் பெறுகின்ற வரலாற்று நூல்கள் மெத்த படித்தவர் களாயினும், பாமரர்களாயினும், அவர்களின் உள்ளங்களுக்கு இதமளிப்ப தாக அவை அமைவதில்லை.

காரணம்... வரலாற்றில் நிகழ்ந்த உண்மைச் சம்பவங்களை வெளிச்சமிட்டு காட்ட சான்றுகளின்மேல் சான்றுகளை, பின்னிப் போடப்பெறும். சிக்குக் கோலங்களாக அவை அமைவதால்தான்! ஆனால் வரலாற்றுப் புதின ஆசிரியர்களோ கோலத்தில் எத்தனை சிக்கல்கள் இருந்தாலும் அவற்றைக் களைந்து வண்ணப் பொடிகளைத் தூவி, அவைதம் காட்சியால் உள்ளத்தைக் குதூகலிக்கச் செயதுவிடுகின்றனர். அவ்வாறு வித்தக கவிஞர் திரு.பா.விஜய் அவர்களால் வண்ணக் கோலமாகப் படைக்கப்பெற்ற அற்புத வரலாற்றுப் புதினமே “அரண்மனை ரகசியம்” என்னும் இந்நூலாகும்.

கி.பி.850ல் விஜயாலய சோழனின் எழுச்சியால் தோற்றம் பெற்ற பிற்காலச் சோழர் அரசு 1279வரை சோழ மண்டலத்தில் பொற்காலம் படைத்தது. பின்னர் பாண்டியர்களாலும், விஜயநகரப் பேரரசர்களின் மண்டலேஸ்வர்களாலும் ஆளப்பெற்ற சோழநாடு 1535இல் செவ்வப்ப நாயக்கரின் கட்டுப் பாட்டிற்குள் வந்தது.

1675 வரை 140 ஆண்டுகள் தொடர்ந்த தஞ்சை நாயக்கர் ஆட்சியில் வைரமென மிளிர்ந்த அரசர் இரகுநாத நாயக்கர் 1590 முதல் 1599 வரை இளவரசராகவும், 1600 முதல் 45 ஆண்டுகாலம் அரசராகவும் திகழ்ந்த இவர்,

மாவீரனாகவும் சிறந்த கலாரசிகனாகவும் அனுபூதி பல பெற்ற ஆன்மீகச் செம்மலாகவும் வாழ்ந்துகாட்டி; அழியா வரலாறு படைத்துச் சென்றுள்ளார்.

அந்த இரகுநாதனையே நாயகனாகக் கொண்டு விஜயநகரப் பேரரசின் தலைநகர அரண்மனை இரகசித்தை, தனது எழுதுகோலின் வன்மையால் வெளியுலகத்திற்கு வெளிச்சமிட்டுக் காட்டியுள்ள பா.விஜய் அவர்களின் சாதூர்யம் தமிழ்நாட்டு இலக்கிய வரலாற்றில் நிச்சயம் இடம்பெறக் கூடிய சாதனை என்றால் மிகையன்று.

வெலுகோட்டி யாசம நாயக்கர் என்ற விஜயநகரப் பேரரசின் உண்மையான விசுவாசியை நமக்கு அறிமுகப்படுத்தும் ஆசிரியர், “உண்மை என்பது உண்மையில் வாழ்வில் உண்மையானவர்களிடம் மட்டுமே உள்ளது என்பதுதான் உண்மை. உண்மை என்பது உள்ளத்தின் ஒப்பனை அல்ல.. நிறம்!” என்ற சாகாவரிகளால் அறிமுகப்படுத்தும் பாங்கு நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது.

அரண்மனை ரகசியத்திற்கு வித்தாக-விருட்சமாக விளங்குபவள் சக்குபாய் பெண் உருவில் திகழும் அப்பேய்மகளை நம்முன் நிறுத்தும் ஆசிரியர் “பெண்களின் அழகுகளில் பலவகையுண்டு. சிலரது அழகு பார்த்தவுடன் மயக்கும்; சிலரது அழகு பழகியவுடன் கசக்கும்; சிலரது அழகு பார்க்கையில் திகட்டும்; பழகப்பழக இனிக்கும். மிகச்சிலரது அழகே பார்க்கையிலும், பழகையிலும் தித்திப்பாய் திமிரும்.. அவள் அப்படித்தான்! ” என்று கூறி, அந்தப் பேரழகு ஒரு சாம்ராஜ்யத்தையே புரட்டி எடுத்த திறத்தையும், யக்குன் என்ற இளைஞனின் உயிரைப் பறிக்கக்கூடக் காரணமாய் இருந்ததையும் இயல்பாக விவரித்துள்ளார்.

வேங்கடபதிராயர் எனும் விஜயநகரப் பேரரசர் அடுத்த வாரிசை அறிவிப்பு செய்வாரா? அது யார்? என்ற குழப்பம் அந்த அரண்மனை முழுவதும் கப்பிக் கொண்டிருந்தபோது அங்கு குழப்ப கூழாங்கற்கள் ஏகமாய் உருண்டு கிடந்தன என்று கூறும் விஜய் அவர்கள், தான் ஒரு மாகவிஞன் என்பதை முத்திரை பதித்துக் காட்டியிருக்கிறார். கூழாங்கல் என்பது தேய்ந்து தேய்ந்து வடிவம் சுருங்கிய பாறாங்கல் என்ற நுட்பத்தை நாம் உணரும் போதுதான் கவியுள்ளம் நமக்குப் புரிகின்றது.

காஞ்சவதனியின் மேல் இளைஞன் இரகுநாதனுக்கு ஏற்பட்ட காதல் மயக்கம், விஜயநகரப் பயணத்தின்போது ஏற்பட்ட பிரிவு, பாலாற்றங்கரையில் அவனை வாட்டிய காதல் நினைவு ஆகியவற்றை உணர்வுபூர்வமாக விவரிக்கும் ஆசிரியர் “காச்சல் வந்தால் உடலின் எடை குறையும்; காதல் வந்தால் உள்ளத்தின் எடை கூடும்” என்று கூறுவதோடு இமயத்தின் கனத்திற்கு ஒப்புமை கூறியிருப்பது, இரகுநாதனின் வேதனையை தெற்றெனக் காட்டுகின்றது.

கொப்பூரி அரண்மனையில் நிகழ்ந்த சக்குபாயின் சாகசங்களை அவளது பிடியிலிருந்து தப்பி விலகிய இரகுநாதன், “எல்லா சேவல்களையும் உங்கள் இஷ்டத்திற்கு பலிபோட முடியாது. சிலவகைச் சேவல்கள் கண்ணைப் பிடுங்கிவிடும்” என்று கூறியவண்ணம் நரசப்பாவுடன் வெளியேறும் காட்சி மூலம் எதிர்காலத்தில் அவ்விளவரசன் சாதிக்கப் போகும் மகோன்னத சாதனைகளுக்கு முத்தாய்ப்பாக கட்டியம் கூறும் ஆசிரியரின் எழுத்து வன்மைக்கு எத்தனை முறையேனும் வந்தனம் கூறலாம்.

கோல்கொண்டா சுல்தானின் படை எடுப்பு;ககு; தூபம் ;போடும் சதிகார கும்பலின் செயல்கள், மெனுகொண்டா கோட்டையை சுல்தான் வசப்படுத்துதல், பின்பு ஏற்பட்ட இளவல் இரகுநாதனின் வீர வெளிப்பாடு, மெனுகொண்டா மீட்பு ஆகியவை இப்புதினத்தை திகில் நிறைந்த பாதையில் இட்டுச் செல்வதோடு, இரகுநாதனை ஒரு மாவீரனாக, எதிர்கால சாதனையாளனாக உலகுக்குக் காட்டி நிற்கின்றது.

கலாவதியுடன் திருமணம், ரெஜினாவின் வருகை ஆகியவை கலகலப்பூட்டும் சூழல்களாக அமைந்து மனநெகிழ்ச்சியை மிகுதிப் படுத்துகின்றன. அரண்மனை ரகசியங்கள் மேலும் மேலும் உச்ச கட்டத்தை எய்தும் நிலையில் வண்ணான் துணிமூட்டைகளின் அரண்மனைப் பிரவேசமும், ஆற்றங்கரைப் பிரவேசமும் விஜயநகரப் பேரரசுக்கு ஆட்டமில்லா அஸ்திவாரத்தை ஏற்படுத்தப் போகிறது என்பதை அப்போது யாருமே அறிந்திருக்க மாட்டார்கள். ஆனால் அதனைச் சாதித்ததால் ஸ்ரீராமன் எனும் இளைஞன் பிழைத்தான், பேரரசனாக முடி பூண்டான். இரகுநாதன் எனும் மாவீரன் தென்னிந்திய வரலாற்றில் சாகாவரம் பெற்றான்.

“அரண்மனை இரகசியம்” எனும் வரலாற்றுப் புதினத்தால் இரகுநாத நாயக்கரின் பன்முக ஆற்றலை நாம் தெளிவாக, அணுஅணுவாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. நாணயம், நம்பிக்கை இவற்றின் உருவம் அவன் எனும் வரலாற்று உண்மையை தன் எழுதுகோலால் தமிழ் மக்களின் உள்ளத்தில் நிலையாய் எழுதியுள்ள வித்தகக் கவிஞரின் ஆற்றலுக்குப் பல்லாண்டு, பல்லாண்டு கூறுவோம்.

அன்பன்

(குடவாயில் பாலசுப்ரமணியன்)

அணிந்துரை

அரா. பாலசுப்பிரமணியன் எம்.ஏ.,
தமிழாசிரியர் (பணிநிறைவு)
14௭ வெங்கடேசுவரா நகர்,
கோவை - 641 030.

வரலாற்றுத் தொடர் எழுதுவது என்பது எளிதான செயல் அன்று. கரடுமுரடான கருங்கல்லை கலைவண்ணம் மிகுந்த கவின்மிகு சிலையாக வடிக்கும் சிற்பியைப் போல், எளிதில் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஆவணங்களையும், செப்பேடுகளையும், கல்வெட்டுச் செய்திகளையும் படித்துப் பொருளுணர்ந்து, சுவைகுன்றாமல் சுவைதேன் காவியமாகத் தீட்டுவதென்பது ஒருசிலரால்தான் முடியும். அத்தகைய படைப்பாளர்களில் இன்று வித்தகக் கவிஞர் பா.விஜய் முன்னணியில் நிற்கின்றார்.

பேராசிரியர் கல்கியின் 'சிவகாமியின் சபதம்', 'பொன்னியின் செல்வன்', 'பார்த்திபன் கனவு' போன்ற அற்புத படைப்புகள் இன்றும் அனைவராலும் விரும்பிப் படிக்கப்படுகின்றன.

சரித்திரத் தொடர் எழுதுவதில் சாதனை படைத்த சாண்டில்யன் அவர்களின் 'கடல்புறா', 'கன்னிமாடம்', 'யவன ராணி', 'ஜலதபீம்' போன்ற புதினங்களை இன்றைய இளைஞர்கள் ஆர்வமுடன் படிக்கின்றனர்.

முத்தமிழ் வித்தகர் கலைஞர் அவர்களின் 'ரோமாபுரிப் பாண்டியன்', 'தென்பாண்டிச் சிங்கம்', 'பொன்னர் சங்கர்', 'பாயும் புலி பண்டாரக வன்னியன்' முதலிய வரலாற்றுப் பெட்டகங்கள் காலத்தை வென்று, நின்று நிலவுகின்றன.

தீபம் ஆசிரியர் நா. பார்த்தசாரதியின் 'மணிபல்லவமும்', கவிஞர் மேத்தாவின் 'சோழ நிலாவும்' வரலாற்றுப் பாதையில் அழியாத சுவடுகளைப் பதித்து உள்ளன.

பட்டியல் நீளும் என்பதால் பல படைப்பாளர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிட முடியவில்லை.

ஆராய்ச்சி அறிஞர் குடவாயில் பாலசுப்பிரமணியன் அவர்கள் 'அரண்மனை ரகசியம்' பற்றி விரிவாக அணிந்துரையில் விளக்கிவிட்ட

காரணத்தால் இந்நூலில் என் உள்ளம் கொள்ளை கொண்ட இலக்கியப் பகுதிகளை மட்டும் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

அரண்மனை ரகசியம் தங்கு தடையில்லமல் அருவி நடையில் கும்மாளம் போட்டுச் செல்கிறது.

எல்லாப் பகுதியும் இனிக்கின்ற செங்கரும்பு, எந்தப் பகுதியைப் படித்தாலும் இனிப்புக்குப் பஞ்சமில்லை. கவிதை நடையோடு கற்பனை துள்ளி வருகின்றது.

“புலர்காலைப் போதில் பூக்கள் பனித்துளி வேர்வையைச் சுமந்திருக்க, அவற்றைத் தொட்டெடுத்து, துடைக்க வரும் மகரந்தத்தை உரசி, மணம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது”

- என்று வித்தகக் கவிஞர் வைகறைப் பொழுதினை வர்ணிப்பதைப் படிக்கப் படிக்க பாகாய் சுவை தருகிறது.

பனித்துளிகளைப் பூக்களின் வியர்வைத் துளிகள் என்று விஜய் உருவகம் செய்கின்றார்.

“புல்லின்மீது படிந்துள்ள பனித்துளிகளை வைரக்குவியல்” என்று பாவேந்தர் உருவகம் செய்வார்.

கலைஞர் அவர்களோ பசும்புல்லின் மீது மின்னுகின்ற பனித்துளிகளை ‘முட்டை’ என்று உருவகம் செய்து பாடுகின்றார்.

“பனிமுட்டை அடைகாக்கும்

பசும்புல்லின் தலைமீது

மணித்தேர் அசைவதுபோல்

மாதொருத்தி நடந்து வந்தாள்” .

என்பது கலைஞர் சங்கத்தமிழில் தீட்டிய வைரவரிகள் என்றும் மங்காது ஒளிவீசும் வரிகள்.

ஆண்கள் ‘வாய்விட்டு’ சிரிப்பர் பெண்கள் அடக்கமாகச் சிரிப்பர் இது உலக இயற்கை. ஆனால் இக்கதையில் வரும் வில்லி சக்குபாயோ, ‘கலகலவென்று வெண்கலப் பாத்திரங்கள் மாட்டுவண்டியில் ஏற்றிப் போகும்போது, மோதிக் குலுங்குவதைப் போல’ சிரிக்கின்றாள்.

வில்லன் சிரிப்பு என்போம்; இது வில்லியின் வெண்கலச் சிரிப்பு. குட்டைப் பனைமரம் ஒன்று; கூந்தல் சரிந்த ஓர் ஈச்ச மரம்;

இரண்டும் மட்டைக் கரங்கள் பிணைத்து இனப் வார்த்தை பேசுகின்றன. மகிழ்ச்சி பொங்குவதால் பனை 'கலகல' என்று சிரிக்கின்றதாம்.

“கட்டுக்கடங்கா நகைப்பை - பனை

கலகல என்று கொட்டிற்றே” என்று புரட்சிக்கவிஞர் பாடும் போது நாமும் 'கடகட' வென்று சிரிக்கின்றோம்.

புரட்சிக் கவிஞர் காட்டும் பனை மரத்தின் 'கலகல' சிரிப்பும், பா. விஜய் காட்டும் சக்குபாயின் 'கலகல' சிரிப்பும் நம் கவலையை மறக்கச் செய்துவிடும் அல்லவா?.

காதலன் இரகுநாதன், காஞ்சனவதனியை அணைக்க நெருங்குகின்றான். அவளோ... படாரென்று தண்ணீர்; தெளித்தால் பதறிவிலகும் கோழிமாதிரி விலகுகின்றாள்” என்று எழுதுகின்றார்.

கவிஞரின் ஒவ்வொரு உவமையும் நம் உள்ளத்தை ஈர்க்கின்றது. உரைநடைக் காப்பியத்தில் எத்தனை உவமைகள்! அத்தனையும் கரும்புத் துண்டுகள்! உவமைக் கவிஞர் சுரதாபோல் தன் உவமையால் நம்மை விஜய் கவர்ந்து விடுகின்றார்.

தஞ்சைப் பெரிய கோயிலைப் பற்றிய விரிவான விளக்கம் இவரது நுண்மாண் நுழைபுலத்தைக் காட்டுகின்றது.

அரண்மனை ரகசியம் அனைவருக்கும் தெரிந்த ரகசியமாக உலாவர வேண்டுமானால் இது விரைவில் திரைப்படமாக உலாவரவேண்டும்.

இலக்கிய உலகில் இன்று பல்துறையிலும் புகழ்க்கொடி நாட்டிவரும் விஜய் அவர்கள் என்மாணவர் என்பதில் பெருமிதம் கொள்கிறேன்.

‘ஈன்றபொழுதின் பெரிது உவப்பது’ மகனுக்கு மட்டுமல்ல மாணவனுக்கும் தான்.

வித்தகக் கவிஞர் விஜய் வாழ்க! வளர்க!!

வணக்கம் வாசகர்களே!

நக்கீரன் இதழில் ஒரு சரித்திரத் தொடர்! உங்கள் பேராதரவில் நிச்சயம் ஜெயிக்கு மென்ற நம்பிக்கையில் இதோ ஆரம்பிக்கிறேன்.

கிட்டத்தட்ட 1590-ஆம் ஆண்டு காலகட்டத்து தமிழக வரலாற்றை முழுக்க முழுக்க நிஜமான சம்பவங்களோடு சரித்திரப் பின்னணியோடு சொல்ல வருகிறேன்.

"அரண்மனை ரகசியம்" என்ற பெயரில் ஆரம்பமாகும் இந்த வரலாற்றுத் தொடர் நிச்சயம் பல உண்மைகளை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டும்.

செய்யப்படுவதல்ல சரித்திரத் தொடர்கதை; சொல்லப்படுவதே சரித்திரத் தொடர்கதை.

நம்முடைய தமிழ்மன்னன் ராஜராஜ சோழனும், பர்மா வரை புகழ்க்கொடி ஏற்றிய ராஜேந்திர சோழனும் வாழ்ந்து விட்டுப் போனபின் அந்த வீரத்தமிழினப் பரம்பரை முடிவுக்கு வந்தபின், நம் தமிழகத்தின் நிலை என்ன? அதன்பிறகு 17ஆம் நூற்றாண்டில் டச்சுக்காரர்களும், ஆங்கிலேயரும் வந்து நுழையும்

வரைக்கும் தமிழகத்தின் முக்கிய அரசியல் நிலவரம் எப்படி இருந்தது? யார் வசம் கிடைத்தது? எப்படித் திரிந்தது? என்ன ஆயிற்று? எங்கே எழுந்தது? விழுந்தது? என்பன போன்ற பல கேள்விகள் மனதைக்குடைய இந்த உண்மையிலும் உண்மையான காலகட்டம் என் கண்களுக்குப் புலனானது.

12-ஆம் நூற்றாண்டு வரை சோழவம்சம் பெரும் செல்வாக்கோடு பவனி வந்தது என்றாலும் அதன்பின் உள் உறவுகளில் துரோகங்கள், காட்டிக் கொடுத்தல், அரசியல் சூழ்ச்சி காரணமாய் மெல்ல மெல்ல தமிழின மன்னர்கள் புகழ் ஒடுங்கி, பராக்கிரமம் அற்றவர்களாய் சிதறிப் போகிறார்கள். ஒரு படையெடுப்பில் ஜெயிக்கும் மன்னன் எதிரி மன்னனது குடும்பத்தை கூண்டோடு அழித்தலும், அவனது கோட்டை கொத்தளம்-வாழ்க்கை-வாரிசு ஆகிய சுவடுகள் மிச்சமின்றி தீக்கிரையாக்கலும்தான் இந்த வம்சா வழி மன்னர் வாழ்வுக்கான முடிவுரையாகி இருக்கிறது.

சிதறிய மன்னர்களின் குறுநில ஆட்சி பலவீனத்தைப் பயன்படுத்தி, அக்கால கட்டத்தில் தமிழகத்தில் எல்லையில்லாக் கொள்ளைகளை வடநாட்டு மன்னர்களும், பிற மொகலாய புருஷர்களும் நிகழ்த்த, தென்னாடு மிகுந்த பாதிப்புக்கு உள்ளானது. அந்த சமயத்தில்தான் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் விஸ்வரூப எழுச்சி நிகழ்கிறது. விஜயநகர சாம்ராஜ்ய சக்கரவர்த்தி கிருஷ்ணதேவராயரின் பெரும் வருகைக்குப் பிறகு தமிழக சரித்திரம் மாறுகிறது. புதுப்பொலிவுடன் புதுப்பிக்கப்படுகிறது. இவற்றை விரிவாகவும் இத்தொடரில் சொல்ல இருக்கிறேன். அப்போது தென்னாட்டில் நடந்த அரசியல் சதுரங்கம் "இன்றை" விட சுவாரஸ்யமாகவும், பயமுறுத்தும் வகையிலும் அமைந்துள்ளது.

இவ்வளவு காலம் எப்படி இந்தக் கதைக்களம் சரித்திர ஆசிரியர்கள் பார்வையில் விடுபட்டது என்று தெரியவில்லை. அதை நல்ல வாய்ப்பாக இங்கே பயன்படுத்திக் கொள்கிறேன். இதில் வரும் சில முக்கிய கதாபாத்திரங்களின் உருவங்களை பல சிற்ப ஆய்வுகள் மற்றும் அழிந்த ஓவியங்கள் வாயிலாக கண்டறிந்து அந்த உருவங்களை உங்கள் கண்முன் சமர்ப்பிக்கிறோம். தொடரை வாசிக்கையில் அந்த உண்மை மனிதர்களே உள்ளத்துக்குள் வந்து போவார்கள் என்ற வாசிப்பு ருசிக்காக...!

இந்தத் தொடர் எழுத முக்கிய காரணம் பல சரித்திர கல்வெட்டுகளை, பல வரலாற்றுச் சுவடிகளை தன் நுண்ணறிவால் கற்றறிந்த தஞ்சை சரஸ்வதி நூலகத்தின் அறிவுப் பொக்கிஷமான திரு. குடவாயில் பாலசுப்ரமணியம்

அவர்கள்தான். அவர்மூலம் கிட்டிய பல அரிய தகவல்களை அடித்தளமாகக் கொண்டு பல உண்மைச் சம்பவங்களை இணைத்துதான் இந்த தொடர் எழுதும் உத்வேகம் பிறந்தது. தஞ்சையில் ஆய்வுகள் செய்ய, குறிப்புகள் எடுக்க, பல உதவிகள் செய்தவர் தஞ்சை செழியன்.

போர் - அரசியல் - முத்தம் - கட்டில் - அரசவை - கவிதை-
ராஜதந்திரம் - அழகிகள் - கொலை - மதிநுட்பம் - ரத்தம் - ஆன்மீகம் -
தமிழகம் - கத்தி -பக்தி - கற்பனை - மோதல் - வஞ்சம் - பழி - காதல் -
சிற்றின்பம் - உக்கிரம் என இவ்வளவு கலவையுடன் இந்தத் தொடரை உங்கள்
வாசிப்பு வளர்க்கும் என்ற நம்பிக்கையில் துவங்குகிறேன். உயிர்த்துடிப்புள்ள
வரலாற்றை வாசியுங்கள்-வாழ்த்துங்கள்-விமர்சியுங்கள்.

துவக்கத்துடன்,,

பா.விஜய்

வேங்கடாபதிராயர் :
கிருஷ்ணதேவராயர்
வழிவந்த விஜயநகர
சாம்ராஜ்யத்தின்
வயோதிகப்
பேரரசர்

வசந்தரா :
ராணி சக்குபாயின்
அந்தரங்க சிநேகிதி!
அறிவாற்றல் மிக்க
காரியதரிசி

ராணி சக்குபாய் :
வேங்கடாபதிராயரின்
ஆசை நாயகி.
சாம்ராஜ்ய ராணி.
அழகான
ராட்சலி

ரகுநாதன் :
இந்தத் தொடரின்
நாயகன்.
அச்சுதப்ப நாயக்கரின்
ஒரே மகன். தஞ்சை
இளவரசன். ராஜ்ய
பொறுப்பாளன்.

ஐக்கராயன் :
சக்குபாயின்
சகோதரன்.
அரசியல் மிருகம்.
சாணக்ய
வஞ்சகன்

அச்சுதப்ப நாயக்கர் :
தஞ்சைக்குட்பட்ட
பகுதிகளின் அரசர்!
விஜய நகரத்துக்கு
கட்டுப்பட்டவர்!
மகாவீரர்!

ராமன் :
சிக்க
தேவராயரின்
மகன்

நரசப்பா :
இளவரசன்
ரகுநாதனின்
தோழன். மற்றும்
தஞ்சையின்
உப தளபதி

கலாவதி :
வீரப்பநாயக்கரின்
செல்வ மகள்.
ரகுநாதனுக்கு
மனைவியானவள்

யாசம நாயக்கர் :
அரச விசுவாசி;
குறுநில மன்னர்;
அரசாங்க
முக்கியஸ்தர்!
போற்றப்படுபவர்!

செஞ்சுலட்சுமம்மா :
ரகுநாதனுக்கு
பின்னாளில்
முறைப்படி
மனைவியானவள்

அழகர் :
இளவரசன்
ரகுநாதனின்
தோழன்!
தஞ்சையின்
உபதளபதி!

அஸ்தப்பா :
தஞ்சையின்
உபதளபதி!
ராஜிய
விசுவாசி

நாராயணதீட்சிதர் :
பெரும் பண்டிதர்.
அரசியல் நிபுணர்.
தஞ்சை அரசர்
அச்சுதப்பருக்கும்
தஞ்சை தரணிக்குமே
ராஜகுருவானவர்.

கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர்:
செஞ்சி உட்பட்ட
பகுதிகளுக்கு அரசர்.
விஜயநகரத்துக்கு
கட்டுப்பட்டவர்.
ஐக்கராயனுக்கு
துணை செல்பவர்

சிக்கத்தேவராயர் :
அரசரின் தம்பி
மகன்! நல்ல
அறிஞர்! பண்பாளர்,
ராஜிய பொறுப்பாளர்

கொப்பூர்ச் சீமையின் தூடசைக் கனி

வெற்றி என்பது இருவழிகளில் வரும்! சாதிப்பதால் பெறும் வெற்றி; சாதுர்யத்தால் பெறும் வெற்றி! உலகில் எல்லா மனிதர்களுமே இந்த வெற்றி என்ற சொல்லைத் தேடித்தான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்! அப்படி ஓடும் மனிதர்கள் அதைக் கண்டுபிடித்து விட்டார்களாயின் பிறகு உலகம் அவர்களின் பின்னால் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும்!

போர்க்களத்தில் உயிரை எடுப்பது வெற்றியாகிறது; போர்க்களத்தில் உயிரை விதைப்பது வெற்றியாகிறது! திறமையற்றவன் கையில் விழும் வெற்றி என்பது கல்குதிரை; திறமையானவன் பெறும் வெற்றி என்பது தீக்கங்குல்!

அன்று, விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் கோட்டை உச்சியில் படபடத்த பேரரசு வேங்கடாபதிராயரின் வெற்றிக் கொடிக்கு புதிய பரபரப்பு ஏறியிருந்தது! அப்போதைய அரசியல் சூழ்நிலை அப்படி இருந்தது. விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் எதிர்கொண்டிருந்த பலமான இந்த சோதனைக் கட்டத்தில் நிமித்திகர்களும், வானியல் வல்லுனர்களும், அடுத்து நிகழப் போவது என்ன என்ற கேள்விக்கான பதிலை ஓலைச் சுவடிகளிலும், கணக்கேடுகளிலும் மூழ்கித் தேடிக்கொண்டிருந்தனர்!

அரசவை அமைச்சர்களும், அரசியல் பிரமுகர்களும் கூடிக்கூடி விஜயநகரின் தலையெழுத்தைப் பற்றிய தர்க்கத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். பேரரசு, அரசர்க்கரசர் இன்னும் பற்பல வீரதீரப் புனைபெயர்களுடன் தென்னகத்தில் தனது மகோன்னத ஆட்சியில் வேற்று இனத்தவர் தென்னகச் சாலை வழி புகாவண்ணம் ஒரு மாபெரும் அரணாய் இருந்த

கிருஷ்ண தேவராயர் ஏற்படுத்திய இந்த விஜயநகரப் பேரரசு இன்று கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அதே கம்பீரத்தை இழந்துவிடாமல், அதேசமயம் கிருஷ்ணதேவராயருக்குப் பிறகு வந்த ராஜர்களின் நிர்வாகத்தால் மேலும் பொலிவுற்று இருந்தது.

ஆனால் இன்று அதன் கடைசி வாரிசான வேங்கடாபதிராயர் கவலைக்கிடமான சூழலில் இருக்க, குழம்பிய மழை வெள்ளமாய் கலங்கிக் கிடந்தது அரசர்கள் நெஞ்சம்! அதேசமயம், மிக மெல்லிய தங்கநூல் வேலைப்பாடுகள் கொண்ட திரைச் சீலைகள் தொங்கும் ஆடம்பரத்துக்குக் குறைச்சல் இல்லாத அரண்மனையின் அந்தப் புரத்தில் முகம் முழுக்கமுழுக்கப் புன்னகையைப் பூசிக் கொண்டு நின்றாள் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரின் உடல்-பொருள்-ஆவியை தன் உள்ளங்கை மோதிரத் துக்குள் வைத்திருந்த ஆசைநாயகி அந்தப்புர ராணி சக்குபாய்!

எத்தனையோ தர்பார்களை தலையணை மந்திரம்தானே ஆண்டிருக்கிறது. எத்தனையோ வீர புருஷர்களின் உடை வாட்களை, தங்களின் உடைவெளியில் ஒளித்து வைத்திருந்தார்கள் தானே சாதுர்ய கன்னியர்கள்! "என்னடி! வசந்தரா! கிழம் இப்போது எப்படியுள்ளதாம்?" என்ற ராணி சக்குபாய் தன் நயன விழிகளை உருட்டி மிரட்டினாள்! கிட்டத்தட்ட முப்பது வயதுகளை அந்த முக்கனி தேகத்தாள் கடந்திருந்தாள் என்ற போதிலும், உடம்பில் ஏறியிருந்த கட்டான இளமை முறுக்குகள், இன்னும் இருபதாண்டுகளுக்கு தளராது என்ற வாக்குறுதியை வாரிவாரி வழங்கிக் கொண்டிருந்தன! "அப்படியேதானம்மா இருக்கிறார். மக்கள்தான் மிகுந்த வேதனையுடன் ஊர் முழுக்க வலம் வருகிறார்களம்மா" என்றாள் வசந்தரா, சக்குபாய்க்கு பணி விடைகளை செய்து கொண்டே! விண்ணில் சூரியன் தகதகத்துக் கொண்டே பகல் வானத்தை முற்றுகையிட ஏறிக் கொண்டிருந்தது! "ம்... மக்கள்! அறிவாளிகளின் பார்வைக்கு ஆட்டுமந்தை; அழகிகளின் பார்வையில் ஆடும் பொம்மைகள்! ஆனால் அந்தப் பராரிகளின் சக்தி இருந்தால்தான் ஆட்சி-அதிகாரம்- ஆடம்பரம்- அரசியல்" சக்குபாயின் தீர்க்கமான குரலில் சற்று வெப்பம் கூடியிருந்தது! "ராணியவர்கள் நீராட ரோஜா குளியல் தயாராக உள்ளது" என்றாள் வசந்தரா!

ரோஜாகுளியல் என்றதுமே ஒரு முயல் குட்டியின் சரேல் என்ற துள்ளலுடன் எழுந்தாள் சக்குபாய்!

ஒரு ஆள் படுக்குமளவு, படுத்தால் மூழ்குமளவு, தயாரிக்கப்பட்டிருந்த வெண் பளிங்குத் தொட்டி அது! தொட்டியில் நான்கு மூலைகளிலும், தங்கம் பதித்து, பவளக்கற்களில் பூச்செதுக்கிய வேலைப்பாடுகள்!

உள்ளே....

அந்த ரம்மியமான நறுமணம் ஊட்டப்பட்ட நீர்த் தொட்டியின் உள்ளே அன்று அதிகாலை இருள் நேரத்தில் அவிழ்ந்த இதழ் நிறத்து ரோஜாப் பூக்கள்! அதிலும் காம்புகளுடன் கூடிய ரோஜாக்கள் அல்ல, நன்கு சுத்தம் செய்யப்பட்டு காம்புகள் களையப்பட்ட இளம் இதழ்கள்! வெறும் ரோஜா இதழ்களை மட்டுமே அந்தப் பளிங்குத் தொட்டியின் பாதியளவு கொட்டி இருந்தார்கள்!

"உனக்குத் தெரியுமா வசந்தரா! ஒரு ரோம் மகாராணி தன் அரசாட்சியில் கைதான எதிரிப் படை வீரர்களின் மீசைகளை மழிக்கச் செய்து, அந்த வீரர்களின் மீசை முடியினைத் தொகுத்து தனக்கு பாதுகையாய் செய்யச் செய்து அணிந்திருப்பாளாம்!" என்று கலகலத்த வாரே நடந்து வந்தாள் அந்த அறைக்கு சக்குபாய்!

"ஏனம்மா! அந்த ரோம் ராணிக்கு அவ்வளவு ரோமப் பிரியமா?" என்றாள் வம்பாய் வசந்தரா!

"சீ! கிறுக்குப் பெண்ணே! அது ரோமக் காதல் அல்லடி! ஆண்கள் மீதுகொண்ட வெறுப்பு- ஆத்திரம்- கோபம்!" என்றவள் சட்டென்று மீண்டும் கலகலப்பாகி ரோஜா குளியலுக்கு தயாரானாள்!

ரோஜா பூக்கள் நிரம்பிய அந்தத் தொட்டிக்குள் ஓரளவு ஆடைகள் மட்டுமே பெயருக்கு அவள் உடலைப் பற்றியும் பற்றா மலுமாய் நிற்க... மெத்தென்று தன் வளவளப்பான தந்தக் கால்களைத் தூக்கி பொதுபொது வென்று இறங்கிய ரோஜாப்பு இதழ்களுக்குள் வைத்து மெல்ல அதில் படுத்துக் கொண்டாள்!

இளம்பனியில் மெல்ல குளிரோடு இருந்த அந்த ரோஜா இதழ்கள், ஒருவித மெதுமெது சுகத்தை அவள் மேனிக்கு ஒத்தடமாய் தந்து கொண்டிருக்க... நான்கைந்து தாதியர், மேலும் பல கூடைகளில் தயாராக இருந்த காம்புகளைந்த ரோஜா இதழ்களை பளிங்குத் தொட்டியில் மல்லாந்து படுத்திருந்த ராணி சக்குபாயின் ஈட்டிமர நிற தேகத்தின் மீது பூத்தாவலாய்த் தூவத்துவங்கினார்கள்!

தூரிய வெளிச்சம் அவளை ஊடுருவ, கண்களை மெல்ல மூடினாள்! அவள் மனம் பல ஆண்டுகள் பின்னோக்கி ஓடி நின்றது! பழைய நாள்- பழைய வாழ்க்கை-பழைய இளமை- பழைய வறுமை!

அது அடர்ந்த காடு! நிலா ஒளியில் தன் அண்ணன் ஜக்கராயன் தன்னை அந்த கரடுமுரடான காட்டுப் பாதையில் நடத்திக் கொண்டு, அல்ல... இழுத்துக் கொண்டு ஓடுகிறான்! தரதரவென்று இழுக்க ஆடைகள் அங்குமிங்கும் காட்டு முள்ளில் மாட்டி இழுக்கிறது!

தன்னுடைய தாய்பூமியான கொப்பூரியை விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்து மாமன்னர் வேட்டைக்கு வந்த சிறுபடையை வைத்தே வீழ்த்திவிட்டார் என்ற செய்தி மட்டுமே அந்த கொப்பூரி அரண்மனையில் தாதியராய் புதிதாய் சேர்ந்திருந்த சக்குபாய்க்குத் தெரியும்!

இரவோடு இரவாக அந்தக் காட்டுக்குள் அதுவும் ஏன் இப்படி இத்தனை வெறியும், ஆவேசமுமாய் தன் சகோதரன் தன்னை அங்கே இழுத்துக் கொண்டு போகிறான் என்றறியாத இளம் பேதையாய், பதினெட்டு வயதே நிரம்பிய பால்மொட்டாய் தலைதெறிக்க ஓடுகிறாள்!

தூரத்தே, தீப்பந்தங்களின் ஒளி தெரிகிறது! நெருங்க நெருங்க ஒரு சின்னப் போர்ப்படை அங்கே ஓய்வெடுப்பது போன்ற நடவடிக்கைகள் காணப்படுகின்றன! ஒருபுறம் சில சின்னச் சின்னக் கூடாரங்களின் உள்ளே இருந்து பெண்கள் வீறிட்டு கதறும் சத்தங்கள்! மறுபுறம், நெருப்பு மூட்டி, வேட்டையாடிய மான்களின் தோலை உரித்துவிட்டு, அப்படியே தலைகீழாய்க் கட்டி சுட்டு வேகவைத்துக் கொண்டிருக்கும் பயங்கரக் காட்சி!

மெல்லப் புரிகிறது!

ஓ...! இது விஜயநகரத்துப் படை! அதற்குள் ஒரு பெரிய கூடாரம் வருகிறது! பலத்த காவல் கொண்ட அக்கூடாரத்தை நெருங்கியதும் உள்ளே இருந்து ஒரு மனிதன் அவசர அவசரமாக வருகிறான்!

"என்ன ஜக்கராயா? ஆளைக் கூட்டி வந்து விட்டாயா?" என்கிறான்!

"ஆம்... ஆம்... சேனாதிபதி இதோ என் தங்கை!"

"என்னது பெண்ணா? அய்யோ அரசர் கோபிப்பாரப்பா! வேறு ஆண்களே இல்லையா?" என்கிறான் அந்த மனிதன்! பிறகு ஏதோ யோசித்தவனாய்.. "சரி வந்து தொலை" என்று அவளை மட்டும் உள்ளே இழுத்துச் செல்கிறான்.

"ஒன்றுமில்லை பெண்ணே! உங்கள் கொப்பூரிச் சீமையின் திராட்சைக் கனி மிகப் பிரசித்தியல்லவா? அதுதான் அரசர் திராட்சை மது அருந்த திடீர் பிரியம் என்றார்! நீ செய்வாயல்லவா?" என்றான் அம்மனிதன்!

அதற்குள் தொண்டையைக் கனைத்தபடி ஒரு பெரிய பருத்த உருவம் தென்படுகிறது! "அடேயப்பா இதுதான் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரா? என்ன கம்பீரம்! என்ன ஆஜானுபாகுவான தோற்றம்!" சக்குபாய் வியக்கும் முன் அரசர் அங்கே சமீபிக்கிறார்!

"என்ன? இன்னுமா திராட்சை மது தயாராகவில்லை" என்று கரகரக்க... எதிரே நின்ற சக்குபாயை ஊடுருவுகிறது அந்த கூர்க்கன்கள்!

"பெண்ணா? ஒரு பெண்ணையா அழைத்து வந்தாய்?" என்று உறுமுகிறார்!

"பெண்ணால் என்ன முடியாது அரசரே!" என்று தடாலென குரல் எழுப்பி ஒரு அச்சப்பட்ட கோழியின் நிலையில் இருந்த சக்குபாய் சடாரென்று புதுவீரம் வந்தவளாய் கூடாரத்தினுள் நுழைகிறாள்!

அரசர் வேங்கடாபதிராயரே ஒரு சாட்டையின் விசிறலைப் போன்ற அவள் குரலில் ஆடிப்போய் கூடாரத்தினுள் போக... அங்கே... பரபரவென நான்கைந்து கூடை திராட்சைகளை உணவு சமைக்கும் ஒரு கொப்பரையில் கொட்டினாள்! இலுப்பை, பழுத்த முந்திரிப்பழம், அன்று இறக்கிய கள் என்று அனைத்துமே அங்கிருக்க, மளமளவென்று ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துக் கொட்டினாள்!

கல்வெட்டுச் சான்று

திருவண்ணாமலைத் திருக்கோவில்
நிர்வாகிகளும், பண்டாரிகளும்,
பெரும்பாக்கம் சிவ விஷ்ணு ஆலய
நிர்வாகிகளும் இணைந்து செய்து
கொண்ட ஒப்பந்தப்படி பெரும்
பாக்கம் எல்லைக்குள் திருவாமரத்
தூர்க் குளத்திற்கு நீர் செல்வதற்காக
ஒரு வாய்க்கால் வெட்டவும்,
அதற்கு ரூபாய் 300 குழி நிலம்
வேட்பட்டு என்றும் ஊரில்
அளிப்பதாகவும் முடிவு எடுத்தனர்.
இந்த ஒப்பந்த சாசனம் அச்சுதப்ப
நாயக்கரின் பிரதிநிதியான பொம்மு
ரெட்டியார் முன்பு நிகழ்ந்ததாக
கல்வெட்டு கூறுகின்றது.
இச்சாசனச் சான்றால் கி.பி.1584
ஆம் ஆண்டில் தென்ஆர்க்காடு
மாவட்டம் விழுப்புரம் வட்டப்
பகுதிகள் செவ்வப்பர், அச்சுதப்ப
நாயக்கரின் ஆளுகையின் கீழ்
இருந்தன என்பது தெரியவருகிறது.

"திராட்சை மது செய்வதில்... நான் கொஞ்சம் கெட்டிகாரி அரசரே!" என்றாள். யார்முன் நிற்கிறோம்? எப்படிப் பேசுகிறோம்? என்ற எந்த அச்ச உணர்வும் இன்றி தடால் தடால் என காரியங்களைச் செய்தாள்.

உள்ளே நின்ற சேனாதிபதியோ பீதியான நிலையில்... நிற்பதா? நகர்வதா? என்ற எண்ணத்தில் கிடக்க...

மது தயாரிப்புப் பொருட்களையும் கொப்பரையில் கொட்டியவள் மளமளவென தன் மேலாடையை மட்டும் உரித்தெடுத்து ஓரமாய் வைத்தாள்! இறுக அணிந்த கச்சையுடனும், கீழே அணிந்திருந்த ஓராடையுடனும், பரபரவென்று கொப்பரையினுள் பதமாய் அந்தப் பொருட்களை தன் பொன்னிற கைகளால் பிசைய ஆரம்பித்தாள்.

அவளின் குறும்பான செயல்களை, புலியின் கூடாரத்தினுள் புகுந்து ஒரு காட்டுமான் செய்யும் அட்டகாசத்தை சுவாரஸ்யத்தோடு ரசித்துக் கொண்டிருந்த வயோதிகக் கோட்டைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்த அரசர், அவளின் அதிரடி ஆடை குறைப்பிலும், வேர்வை வழியவழிய கூடார தீப்பந்த ஒளியில் ஒரு தளதள தேவதையாய் அவள் கொப்பரை திராட்சை சாற்றை பிசைவதையும் கண்டு மெல்ல முள்மீசை பற்பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வெப்பம் பரவ இருந்தார்!

நீண்டநேரம் நான்கு கூடை திராட்சையையும் உப பொருட்களையும் சேர்த்து அரைத்தவள், உச்சிவான் நிலா காணும் பொழுதில், கள் கலந்த திராட்சை மதுவை ஒரு இளநீரை துவாரமிட்டு அந்த நீரை வெளியேற்றி அதில் திராட்சைக் கலவையை ஊற்றி, தேகத்தில் வேர்வை வழிய மிக சோர்ந்து மேல் மூச்சிரைக்க பரபரப்பாய் பச்சை வெகுளியாய் எடுத்து வந்தாள்.

தரையில் கம்பளத்தில் அமர்ந்து தன் தோள் காயத்துக்கு களிம்பு தடவியவாறே இத்தனையும் பார்த்திருந்த அரசர் வேங்கடாபதிராயர், தன்முன் திராட்சைச் சாறெடுக்க உழைத்த காரணத்தால் உடல் முழுக்க திராட்சை சேறும் கள் வாதையும் முந்திரிப்பழத் தோலுமாய் ஒட்டி நின்ற அந்த சுந்தர ரூபினியைக் கண்டார்!

இமை படபடக்க ஏதுமறியாது நின்றவளை நோக்கி எழுந்தார். அவள் கையில் இருந்த திராட்சை மதுவை ஒரே மூச்சில் குடித்தார்! மோவாய் சிவக்க சிரித்தபடி "எப்படியுள்ளது மகாராஜா" என்ற சக்குபாயை தன் புஷ்டியான கைகளால் ஒரே அள்ளாய் அள்ளினார்!

ரத்த வாடை கண்டு நீண்ட பசியுடைய வேங்கை தன் தாபத்தை முடித்து வெளியே வந்தது! ரத்தினக்கம்பள விரிப்பில் கசங்கிக் கிடந்த சக்குபாயின் கண்ணில் கண்ணீரில்லை! வெடித்துப்போன உதட்டில்

மட்டும் வெறியான புன்னகை! சிரித்தாள்.... சிரித்தாள்...! சிரித்துக் கொண்டேயிருந்தாள்..!

பழைய நினைவில் மூழ்கி, அரண்மனை அந்தப்புரம் குலுங்க சிரிக்கும் ராணிசக்குபாயைக் கண்டு வசந்தராவே மிரண்டாள்...!

கல்வெட்டுச்சான்று

1511 ஆன பி.பி.1589 டிசம்பர் திங்களில் வரையப்பெற்ற வேங்கடாபதி தேவராயரைப் பேரரசராகக் குறிப்பிடும் திருவண்ணாமலை சாசனம் ஒன்றில் அச்சுதப்ப நாயக்கரின் ஆணை குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. அக் கோயிலில் பணிபுரிந்த பெண் ஊழியர்களுக்குரிய உரிமைகள் சில வற்றை அரசு அலுவலர்கள் நீக்கியிருந்ததை அச்சுதப்ப நாயக்கர் அறிந்து, மீண்டும் அவர்களுக்குரிய உரிமைகளைச் சர்வமான்யமாகக் கொடுத்ததை அச்சாசனம் கூறுகின்றது. நாயக்க மன்னர்களின் நிர்வாகத்திறனுக்கு இக்கல்வெட்டு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும்.

2 அருத்து யார்?

உண்மை என்பது உண்மையில், வாழ்வில் உண்மையானவர்களிடம் மட்டுமே உள்ளது என்பதுதான் உண்மை. உண்மை என்பது உள்ளத்தின் ஒப்பனை அல்ல; நிறம்.!

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் உண்மையான விசுவாசியும், குறுநில மன்னர்களின் முதல் மூத்த தலைவரும் மக்களின் பெரும் மதிப்பைப்

பெற்றவருமான வெலுகோட்டி யாசம நாயக்கரின் செவியில் அந்த செய்தி விழுந்ததில் இருந்தே மனம் ஒரு நிலையில் இல்லை.

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகரில் உள்ள மூன்றடுக்கு சிவாலயத்தில் இருந்து வந்த அந்தத் தகவல் தான் அவரது மனஉளைச்சலுக்குக் காரணம். ஏற்கனவே தேசம் முழுக்க அரண்மனை நிலைகுறித்த ஒரு பீதியும் பாச உணர்வால் நேர்ந்த துக்கமும் சேர்ந்து அத்தனை ஆலயங்களிலும் வழிபாடுகள் கூட்டம் கூட்டமாய் வேண்டிக் கொண்டிருக்கும் சூழலில் இப்படி ஒரு தியாகத் தகவலா? என்று எண்ணியபடியே அந்த சிவாலயத்துக்கு பல்லக்கில் விரைந்து கொண்டிருந்தார் யாசமநாயக்கர்.

மாமன்னர் வேங்கடாபதிராயர் பிழைத்து உடல்நிலை தேறி வருவதற்கு இரண்டு விஜயநகர குடிமகன்கள் கோபுரமேறி உயிர் துறக்க போகிறார்கள் என்ற செய்திதான் யாசமரின் நடுக்கத்திற்குக் காரணம்.

கோபுரமேறி உயிர்விடுதல் என்றால் தாங்கள் நினைத்தது நடக்க வேண்டும் என்பதற்கோ அல்லது நினைத்தது நடக்காது போனதற்கோ மனஉளைச்சல் மிகுந்து ஆண்டவனுக்கே உயிர் அர்ப்பணம் செய்யும் விதமாய் கோபுரத்தின் உச்சிக்கு சென்று விழுந்து உயிர்விடும் காரியம்.

இதற்கு முன்னமே திருவரங்கத்து கோபுரமேறி பெரியாழ்வார் ஸ்வாமிகளே திருவரங்கில் சரிவர பூஜை புனஸ்காரங்கள் புனையப்படுவதில்லை என்ற ஆதங்கத்தில் கோபுரமேறி தலைகுப்புற விழுந்து தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொண்ட நிகழ்வும், சாதாரண குடிமக்களாகிய ஜீவர்கள் இருவர் விவசாயத் தொழில்புரியும் காலத்தில் ஆண்டவனுக்கான அபிஷேக ஆராதனை முறைகளில் திருப்தியுறாமல் அவர்களும் மொட்டை கோபுரமேறி விழுந்து அனைவர் முன்னிலையிலும் தங்களைத் தாங்களே பலியிட்டுக் கொண்டதும் தான் முன்னோர் வழித்தகவலாய் அறிந்த ஒன்றே என்றாலும் மனம் கல்லாக மறுத்தது.

இந்த நினைவுகளோடு விஜயநகர மாமன்னர் வேங்கடாபதிராயர் நலம்பெற நாட்டு மக்கள் செய்யும் பலவித நோன்பில் இது உச்சமாய் அமைகிறதே என்று எண்ணியபடி ஆலயத்தை அவர் சமீபிக்க, அதற்குள் நடக்க வேண்டிய அந்த தியாகப்பணி நடந்து முடிந்துவிட்டது.

தென்கோபுர வாயில்புறமாய் இரண்டு உடல்கள் சிதறிக்கிடந்தன... கண்களில் கண்ணீர் பொசிய, ஊர்மக்கள் அடுத்தகட்ட பணிகளை அந்த உடல்களுக்கு மரியாதையோடு கவனிக்கத் துவங்க, கனத்த இதயத்தோடு பிராகாரத்துக்குள் சென்றார் யாசம நாயக்கர்.

அங்கிங்கெனாதபடி உலகெலாம் ஒருருவாய் நின்று அகிலம் ஆளும் அம்பலத்து நாயகனாம் முக்கண்ணனின் சந்நிதியதில் பூஜைகளும், அர்ச்சனைகளும் நடந்து கொண்டிருந்தன.

மக்களுக்கு பயம் வரும் போது பக்தி வருகிறது அல்லது பக்தி வரும் போது பயம் வந்து விடுகிறது. அதனால் தானே பயபக்தி என்கிறார்கள்.

மக்கள், முகத்தில் சோக மேகம்தூழ பிராகார உள்மண்டபங்களில் வலம் வந்து கொண்டிருந்தனர். தூண்களில் சிற்பங்களை பேச வைத்த அந்தக் கற்கோயில் அன்று, அந்தப் பொழுது ஒரு சோபிதம் இல்லாத காட்சியாய் நின்றது.

ஒருபுறம், சில வீரர்கள் ஆயுத பரிவாரங்களை ஆலயத்தின் மேற்குப்புற வாயில் வழியாய் வைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வெலுகோட்டி யாசம நாயக்கரின் முகமும் அம்மக்களின் இதயத் துடிப்பைச் சுமந்து கிடந்தது. எத்தனையோ கோலாகலமான வெற்றிக் கொண்டாட்டங்களில் திளைத்த வீதிகளில் மௌனத்தின் முரசு! யாசம நாயக்கர் ஒரு வெறிச்சோடிய பார்வையை வானத்தை நோக்கி உதிர்த்த வண்ணம் மெல்ல தனது பல்லக்கிற்கு வந்தார்.

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் விஸ்வரூபம் அவர்கள் முன்னே விரிந்திருந்தது.

விவசாயம் பார்த்து ஏர்க்கால் பூமி துழாவ பயிரிட்டு உழைத்த மக்களை விட, விஜய நகர சாம்ராஜ்யத்தை ஒரு மாபெரும் பேரரசாய் உருவாக்க வாள்பட்டறைகளிலும், எறியீட்டிகளங்களிலும் வாழ்ந்து போன மக்கள்தான் அதிகம்.

அந்த அளவு ஒவ்வொரு குடிமகனும் பரம்பரை பரம்பரையாய் உறவுகளை உயிர்களை துச்சமாக அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்த காரணத்தால்

அன்று விஜயநகரப் பேரரசு பிரம்மாண்டமான சாம்ராஜ்ய உருவாகி உயர்ந்து நின்றது.

எந்தப் பகையாளனும் உள்ளே நுழையாதபடி திட்டமிட்டு வடிவமைக்கப்பட்ட சிவப்புக் கற்கோட்டைகளும், சதா போர்ச் சிந்தையில் உழலும் வீரத்தளபதிகள், தளகர்த்தர்கள், படைவீரர்களுமாய், உதிர வாசமடிக்கும் அந்த இரும்பு ராஜ்யத்திற்கு அன்று ஏற்பட்டிருந்த சோதனை மிகமிகக் கடுமையான ஒன்றுதான்!

சிவாலயத்தில் இருந்து வெளியே வந்த யாசம நாயக்கர் என்ற விஜயநகரப் பேரரசின் குறுநில மன்னர்களில் ஒருவரானவர் தன் கேடயப் பாதுகாப்பு மிகுந்த பல்லக்கு பரிவாரத்துடன் ஊடே நடந்த பயணத்தில் இவ்வாறு யோசித்த வண்ணம் இருந்தார்.

குளத்தின் அலையில் குளித்த தாமரை இலைபோல் புத்துணர்வோடு எப்போதும் இருக்கும் யாசம நாயக்கரின் பொன்முகம் அன்றைய தினம் மிகுந்த வேதனையின் வசத்தில் சுரத்தின்றிக் கிடந்தது.

அரண்மனை ஸ்தம்பித்ததன் அடையாளமாக ராஜ்யப் பிரதிநிதிகள், முக்கியஸ்தர்களின் குதிரை வருகைகள் என சகல சத்தங்களும் அவரது ஞாபகங்களை அசைபோடும் மனோ நிலைக்குத் தடைபோட்டது. பல்லக்குத் திரை வழியே வெளியே நடப்பனவற்றைக் கூர்ந்து கவனித்தார். வேட்டையார்களும் குறுநில மன்னர்களின் குடும்பத்தினர்களும் மற்றும் அமைச்சுப் பிரதிநிதிகளுமாய் அரசசபை ஊழியர்கள் சூழ கோட்டையின் முகப்பே ஒருவித பரபரப்பில் இருந்தது.

மாளிகையின் உப்பரிகை, அரசாங்கப் பிரதிநிதிகளால் நிரம்பி வழிவதைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்க இருக்க... அரண்மனையின் மூலவாயிலுக்குப் பல்லக்கை கொண்டு சென்றனர் பல்லக்குத் தூக்கிகள்.

விஜயநகரப் பேரரசு என்பது அப்போது ஓங்கி வளர்ந்த சூழல். கிட்டத்தட்ட அறுபது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மெல்ல மெல்ல ராஷ்டிரகூடத்து ஆட்சியர் விழுங்கிய பகுதிகளை மீட்டதோடு, தமிழகத்தின் தென்கோடி கடற்பகுதி வரை கைவசப்படுத்தி, சேர-சோழ-பாண்டிய மரபினர் ஆண்ட பகுதிகளில் சிதறுண்டவற்றை மீட்டு, மாற்று இன-மதத்தவர் கைவசம் சேராமல் ஒரு அரணாய்க் காத்துநின்றது!

சிதறிக்கிடந்த முத்துக்களை வாள் முனையில் கோத்துக் கட்டி, அதற்கு விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் என்று வரித்துக் கொண்டது வீரவரலாறு! அப்பேர்ப்பட்ட சாம்ராஜ்யத்தின் அரியணைக் கட்டிலுக்கு இன்று கடுஞ்சோதனை காலம்.

காரணம்...

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தை இத்தனை வலுவுள்ளதாய் விரிவுள்ளதாய் மாற்றிய பெரும்பணிக்கான பெருமை இன்றைய விஜயநகர சாம்ராஜ்ய சக்கரவர்த்திகள் சாட்சாத் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயருக்குத்தான் சேரும்.

இளம்பிஞ்சுப் பிராயத்தில் இருந்தே வாளும் கேடயமும் ரத்தமும் உடலுமாய் போர்க்களங்களில் வாழ்ந்து முடித்த பேரரசர் வேங்கடாபதி ராயருக்கு இன்று மூப்பு எய்தி, நரை முதிர்ந்து, ஆளும் செல்வாக்கு அதிகம் இருந்தும் மக்கள் ஆதரவு திரள அமோகமாய் இருந்தும் ஆயுள்காலத்தின் இறுதிப்படிக்கட்டுகளில் இறங்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு அவரது உடல் அவரைத் தள்ளியிருந்தது.

ஆக, இன்னும் சிற்சில தினங்களில் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் தன்னுடைய கடைசி சுவாசத்தை விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் மண்ணுக்குத் தந்துவிட்டுச் செல்ல இருக்கிறார் என்ற வைத்தியப்பூர்வமான ஆதாரமான தகவல் தலைநகரத்து மக்களை மட்டுமல்லாது விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் வேர்கள் பதிந்த பகுதிகளில் எல்லாம் உள்ள பதவி நாற்காலிகள் ஒருவித பயம் கவ்வ சூடிக்கொண்டிருந்தன.

தலைமையில் இருப்பவர் பெரும் அதிகாரத்துடன் இருக்கையில், இயற்கை வசமாய் இயற்கை எய்துகிறபோது, மக்கள் மத்தியில் எந்தக் கலவரங்கள் மூளாத போதிலும், ஆட்சி மாற்றங்கள் அலைக்கழிக்கப்படும். அடுத்து யார்? என்ற கேள்வி எல்லோரது இதயச் சுனையிலும் அச்ச ஆறாக ஓடிக் கொண்டிருக்கும்.

இத்தனைப் பெரிய சாம்ராஜ்யங்கள் பெரும்பாலும் சிக்கல்கள் இல்லாமல் இந்தத் தலைமைப் பரிமாற்றப் பிரச்சினையைத் தீர்த்துக் கொள்ளும். ஏனென்றால் அடுத்தடுத்து அந்த மாமன்னர்களின் வாரிசு களுக்கு அந்தப் பதவி சென்று சேர்ந்துவிடும்.

ஆனால் விஜயநகர பேரரசில் அதிலும் ஒரு பெரிய சிக்கல் என்னவெனில் சபை எல்லாம் வெற்றிக் களிப்பும், வரலாற்று முக்கியத்துவமும் பெற்ற பேரரசர் வேங்கடாபதிராயருக்கு நேரடி வாரிசு ஒன்றுகூட இல்லை.

போர்க்களத்தில் அவருக்கு ஏற்பட்ட பயன்களைப் போல, போகக்களத்தில் அவருக்கு எந்தவித பயன்களும் கிட்டவில்லை என்பதுதான் இந்த சிக்கலான சூழலுக்கு அடிப்படை.

இத்தனை நினைவுகளோடும் சிந்தனைகளோடும் குறுநில மன்னர்களில் ஓரளவு பெருமதிப்பும் செல்வாக்கும் நீடித்துப் பெற்றிருந்த பேரரசர் வேங்கடாபதிராயருக்கு சுத்த நம்பிக்கையாளரான யாசம நாயக்கர் உப்பரிகை கடந்து மன்னர் சயனித்து இருந்த தனி வைத்தியசாலை அறைக்குள் நுழைந்தார்.

மன்னரைச் சுற்றி மிக ரம்மியமான அமைதி ஏற்படுத்தப் பட்டு இருந்தது. குமரி முதல் பாடலிபுத்திரம் வரையிலான பற்பல ஆலயங்களில் இருந்து அவ்வப்போது பிரசாதப் பூந்தட்டுகளும் நைவேத்ய தீர்த்தங்களும் வந்து குவிந்து கொண்டிருந்தன.

மன்னரது உடல்நிலை இந்தமுறை குணமாகிவிட்டால் பிறகு நிச்சயம் சுலபத்தில் "வாரிசு" பிரச்சினையைத் தீர்த்து விடலாம் என்ற ஆழமான நம்பிக்கை யாசம நாயக்கரிடம் மட்டுமல்லாது அவரைச் சார்ந்த நிறைய அரச விசுவாசிகள் மனதிலும் இருந்தது.

யாசம நாயக்கர் மெல்ல தனது பார்வையை சுற்றும்முற்றும் ஒருமுறை ஓட்டிவிட்டு பேரரசர் சயனித்து இருந்த கட்டிலை நோக்கி நகர்ந்தார். மிக ஒடிந்த தேகமாய் உயிர்வற்றிக் காணப்பட்ட அரசர், சில கணங்களுக்குப் பிறகு கண்களைப் பாதி திறந்து பார்த்தார்.

அருகே மூச்சுதொடும் தூரத்தில் நின்று வளைந்திருந்த யாசம நாயக்கரின் கலங்கிய கண்களைக் கவனித்த அரசரின் வெடிப்பு விழுந்த உதடுகளில் ஒரு விரக்தியான புன்னகை.

தன்னருகே வருமாறு யாசம நாயக்கரை விழிகளால் அழைத்தார் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தை விழிகளால் அசைத்து வைத்த அரசர் வேங்கடாபதிராயர்.

ஈரம் பூத்த பார்வையுடன், அவரை நோக்கி குனிந்த யாசம நாயக்கர், "எல்லாம் சர்வ வல்லமை உள்ள ஈஸ்வரனின் அனுக்கிரகத்தால் அரசரின் உடல் குணமாகிவிடும்" என்ற நம்பிக்கையான வாசகத்தை கொஞ்சமும் நம்பிக்கை இல்லாமல் நா நடுக்கத்தோடு சொன்னார்.

சின்னச்சின்ன இருமல் ஓசைகளே அதற்குப் பதிலாய் அரசரிடம் இருந்து வெளிப்பட்டது. ஒருகட்டம்வரைதான் வைத்தியத்தை உடம்பு ஏற்கும்; அதற்குப்பின் வைத்தியம் என்பது உடம்புக்கு செய்யப்படும் சம்பிரதாயம் ஆகிவிடும். உடல் ஒரு விசித்திரமான கண்டுபிடிப்பு. மருந்துக்குக்கூட இனி மருந்து அரசரின் உடலில் வேலை செய்யாது என்பது அனைவரும் அறிந்த ரகசியமாகிவிட்டது.

மன்னர் வேங்கடாபதிராயர் மிகத்தீவிரமான யோசனையின் பின் தன் நெற்றி சுருக்கத்தை விடுவித்துக் கொண்டு சாந்தமான முகத்துடன் ஒலி குறைந்த உளறலான குரலில் ஓரிரு வார்த்தைகள் யாசம நாயக்கரிடம் பேசினார். பிறகு எதுவும் பேசாமல் கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

யாசம நாயக்கர் மெல்ல மாடத்திற்கு வந்தார். அங்கே குழுமியிருந்த அரசப் பிரதிநிதிகளைப் பார்த்து "நாளை காலை அரசர் அடுத்த மாமன்னர் யார் என்று அறிவிக்கப் போகிறார்" என்று கூறி வெளியே நடந்தார். அந்தச் செய்தி தீப்போல் பரவியது நிறைய பூப்பூத்த அந்தப்புரத்துக்கு!

மல்யுத்தமும் அந்தப்புரமும்!

வானத்தின் மதகுகளை உடைத்துக்கொண்டு பொங்கிப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது இரவு. பொன்மாலைப் பொழுதின் ஒளிக்கீற்றுகள் ஒன்றுவிடாமல் இரவு வெள்ளத்துக்குள் மூழ்கிப்போனது. விஜயநகரத்து சாம்ராஜ்ய சக்கரம் குழப்ப உராய்வு ஓடியதால் நகர முடியாமல் தடுமாறுவது போலவே மேற்கின் மூலையில் இருந்து அங்குமிங்கும் நகராத வண்ணம் சிறைப்பட்டிருந்தது நிலா.

அதே சாமம், விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் மன்னர்வாழ் அரண்மனை மாடக்கூட விதானமண்டபங்களில் யாசம நாயக்கரும், பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரின் சகோதரரின் மகனார் சிக்கத்தேயவராயரும் மற்றும் தளபதி ஆரூத்ரன் போன்றோர் துயர வாசம் அடிக்கும் சோகப் பூக்களாக காட்சியளிக்கும் சூழலில், அதற்கு நேர்மாறாக அரண்மனையின் தென்கிழக்கு மூலைப்பகுதியில் இருந்த பலத்த காவலையுடைய அந்தப்புரம் ஒளிவெள்ளமாயிருந்தது.

பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரின் முறையான பட்டத்தரசி அம்மையார் ஸ்ரீதேவியார் தீர்க்க சுமங்களியாய் பற்பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னமே உலக வாழ்வில் இருந்து விடை பெற்று போயிருந்தபோதிலும், அந்த தேவரசி வாழ்ந்த அந்தப்புரம் அதன்பின் சில காலங்களே ஒளியின்றி இருண்டிருந்தது.

விஜயநகர சக்கரவர்த்திகள் வடநாட்டுப் படையெடுப்பின் பொருட்டு பெரும் பொருட்செலவும், உயிர்ச்செலவும் செய்து மாபெரும் சைன்யத்தைத் திரட்டி வெற்றிவாகை உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் வரை சூடிக்கொண்டுவந்த வேளையில் ஒரு ஓய்வு கூடாரத்தில்தான் சந்தித்தனர் அந்த நங்கையை.

பெண்களின் அழகுகளில் பலவகை உண்டு. சிலரது அழகு பார்த்தவுடன் மயக்கும்; பழகியவுடன் கசக்கும். சிலரது அழகு பார்க்கையில் திகட்டும்; பழகப் பழக இனிக்கும்!

மிகச்சிலரது அழகே பார்க்கையிலும், பழகுகையிலும் தித்திப்பாய் திமிரும். அவள் அப்படித்தான்! நாடற்ற நாடோடியாய் வந்து அரசர் வேங்கடாபதிராயரின் ஏவல் பணிக்காக நியமிக்கப்பட்ட தாதிப்பெண்களில் ஒருத்தி தான் சக்குபாய்.

தன்னுடைய உடன்பிறந்த சகோதரனான கொப்பூரி ஜக்கராயன் சகிதமாய் அந்த அழகியவலை அரசர் வேங்கடாபதிராயரின் கடைக்கண் மேல் விழுந்தது. ராணி அம்மையார் ஸ்ரீதேவியார் சென்றதில் இருந்து தன் உடலையும் உயிரணுக்களையும் தியான வசத்தில் கட்டுக்குள் வைத்திருந்த அரசர் தொடர்ச்சியாய் தன்மேல் தாக்கப்பட்ட இளமை வஜ்ராயுதங்களில் நசுங்கி வசமிழந்தார்.

தலைநகரத்து எல்லைப்புறம் தங்கி, அரசரின் உடல் ஆசைகளைத் தீர்த்து ஒரு ஆளுயரக் கனியாய் வளர்ந்துகொண்டிருந்த சக்குபாய் பிறகு மெல்ல மெல்ல எல்லைப்புறம் கடந்து நகர்புறம் வந்தாள். இன்னும் வருடங்களும் வாலிபமும் செல்லச் செல்ல நகர்புறம் விட்டு அந்தப்புரத்துக்கே வந்துவிட்டாள்.

உலகில் எல்லா அந்தப்புரங்களும் அரசவைகளை விட்டுத் தொலைவில் இருந்த போதிலும், பல அரசவைகளை மிக நெருக்கமாக ஆட்சி செய்தது அந்தப்புர அரசியல்தான். அதற்கு மற்றொரு சான்றாய் சக்குபாயின் அழகின் அந்தப்புரமும்.

சகோதரன் ஜக்கராயன் முதலில் ஒரு தண்ணீர்ப்பாம்பாக மட்டுமே நெளிந்து கிடந்தவன் சகோதரியின் சகல காம நிவாரண பூஜைகளில் கிடைத்த அரசியல் செல்வாக்கினால் ராஜாங்க மோதிரதாரியாகும் நிலைக்கு படிப்படியாய் அல்ல படுக்கை படுக்கையாய் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்தான்.

அதேநேரம் விஜயநகரப் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் இதற்கு முன் வாழ்ந்த மனைவி ஸ்ரீதேவியாரிடமும் பிள்ளைப்பேறு இன்றித் தவித்தார். அதன்பின் இல்லற வாழ்வு துறந்து போர்க்கள உதிரவாடையே உறைவிடமாய் கிடந்தவருக்கு வெகுநாள் கழித்துக் கிடைத்த ஆசைநாயகியான சக்குபாயின் மூலமாகவும் நேரடி வாரிசு பெறாமல் நொந்துபோனார். இதற்காக ஆண்மைக்குறைவு காரணம் தன் வசமேதான் என்று வைத்திய ரீதியான கண்டுபிடிப்புகளில் கலங்கி பலமுறை சக்குபாய் வசமே அவர் ஆற்றாமையில் புலம்பியிருக்கிறார்.

இது சக்குபாய்க்கும் நீண்ட காலமாகவே பெரும் வலியாகவே வாட்டி எடுத்து துவைத்தது. முதலில் இருக்கும் இடமும், மூன்று வேளை உணவும் போதுமென்று எண்ணி அடைக்கலம் புகுந்தவள், சகோதரன் ஜக்கராயனின் சூதவான ஞான உபதேசத்தின் மூலம் அரண்மனை வளாகத்தையே தன் கச்சை நாடாவில் கட்டிவைத்திருந்தாள்.

காலம் நகர நகர, அரசர் வேங்கடாபதிராயரால் உடல் ரீதியாக சக்குபாயை அணுக முடியாதபடி வயோதிகம் படர்ந்து அவரை செயலற்ற இரும்புச் சாவியாக மாற்றிவிட்டிருந்தது. ஆனால் தற்போதோ அவர் கடைசி நொடிகளை எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் மரணத்தின் அகோரப் பிடியில் அடைபட்டுக் கிடக்கிறார்.

இப்படியாய் அரண்மனையின் அரசியல் மண்டபமும், அரசவை நாற்காலிகளும் நீதி வழங்கும் நீதிமேடையும் ஆளற்று அரவமற்று அரசரின் உடல்நிலை பற்றிய ஆழ்ந்த துயரில் மூழ்கிக் கிடக்க, அதே அரண்மனையின் ஒரு மூலையில் இருந்த அந்தப்புரத்திலே அதற்கான எந்தவொரு அடையாளமும் இல்லாமல் ஜல்ஜல் என மெல்லிய சத்தம் உள்ளே ஒரு நடனக்கூடம் நிகழ்வதாகக் காட்டியது.

சக்குபாயின் மீது கொண்ட அதீதக் காதலால், அரசர் வேங்கடாபதி ராயர் அந்த அரண்மனை அந்தப்புரத்தை ஒரு நகைக்கூடமாகவே மாற்றிப் போட்டிருந்தார். கை வேலைக்காக நூறு நூறு பெண் தாதியர்கள்! நூறு நூறு வீரர்களின் காவல் பணி, பற்பல நாடுகளில் இருந்து தேர்ந்து கொண்டுவரப்பட்ட ஆடைகள், ஜவ்வாது பொருட்கள் என அந்தப்புரம் இன்பச் சுரங்கமாக இருந்தது.

மெல்லிய வெள்ளி நூலால் பின்னப்பட்ட வேலைப்பாடுகளை உடைய வண்ண உடையில் ஒரு அதிசய சதைக் கவிதையாக உட்கார்ந்திருந்தாள் சக்குபாய்.

பார்ப்பவர்கள் அவளை பேரழகின் பொக்கிஷம் என்று மட்டுமே சொல்லும் அளவு குவிந்து கிடந்த இளமைப் பூரிப்பில் மிகமிக மிருதுவான தோற்றத்தில் மான்விழி மருளக் காட்சியளித்தாள் அந்த காதல் வனிதை!

உள்ளுக்குள்ளே ஒரு அரசியல் புகம்பத்தையும், ஒரு காமச் சூறாவளியும் பொத்தி வைத்திருக்கும் பூச்செண்டாய் சக்குபாய்.

அது அந்தப்புரம் என்பதால் அழகின் அரசி தன் ஆடைகளை அதிகமாக தாராளமயமாக்கலில் விட்டிருந்தாள்.

தழையத் தழைய அவளது சேலை முகப்பு மார்பைக் கடந்து நீண்டு தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. இடையும் அதில் அணிந்த தங்க மேகலையும் கலங்கிய வண்ணம் கழன்று நின்றது. உதடுகளில் ஒருவித அதிகாரத்துள்ளல். எப்போதுமே குறையாத அதே மினுமினுப்புடன். ஒரு மதம் கொண்ட மன்மதத்தேராக அங்கு மிங்குமாய் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

அருகே அவளது நெருங்கிய தாதிப் பெண்ணான வசந்தரா சில மாதங்களுக்கு முன்பு பறித்து கசக்கி எடுத்த திராட்சை சாற்றை மண்குடுவையுள் இட்டு அதில் குவளை மலர்களை நசுக்கி விட்டு, மண்ணுக் கடியில் புதைத்து வைத்து, பிறகு காலம் பார்த்து தோண்டி எடுத்து புளிப்பு நுரை பொங்க ஒரு தங்க அலங்காரக் கோப்பையுள் ஊற்றிக் கொண்டு வந்து தந்தாள்.

பாதாம் நிறத்தில் பதியமிடப்பட்ட உதடுகளை சிறுகத் திறந்து அந்தப் புளித்து நரை பிதுங்கிய திராட்சை நறலை உறிஞ்ச ஆரம்பித்தாள் சக்குபாய்.

"ம்... விளையாட்டு ஏன் ஆரம்பமாகவில்லை" என்று தன் வெண்கல வீணை ஒலிக்குரலை மீட்டினாள் அப்போதைக்கு மகாராணியார் ஸ்தானத்தில் இருந்த சக்குபாய்.

"இதோ... தங்களின் உத்தரவுக்காகத்தான் காத்திருக்கிறோம் ராணி" என்ற வசந்தரா அங்கிருந்து விரைந்து ஏற்பாடுகளை கவனிக்க எத்தனித்தாள். அடுத்திருந்த அறையில் விசாலமான ஒரு மண்டபம் தென்பட்டது. நன்கு மெழுகப்பட்டிருந்த அந்த அறையின் தளத்தில் ஓரமாய் ஒரே ஒரு ஆசனம். எதிரே இரண்டு பலங்கொண்ட அரும்புமீசை படபடக்கும் மல்யுத்த இளைஞர்கள்.

சின்னச் சின்ன யானைக்குட்டிகளாய் தினவெடுத்துப் பூரித்தத் தோள் களையும், உருண்டு திரண்ட கட்டுமஸ்தான கைகளையும் வெண்ணை தடவி பளபளக்க விட்டு நின்றிருந்தனர்.

"சரி ஆரம்பியுங்கள்" என்று ஸ்வரம் பிசகிய குரல் சக்குபாயின் வார்த்தைகளாய் காற்றில் மிதந்ததும், விசை எறிந்த பந்துகளாய் துள்ளிப் பரவி பாய்ந்து மோதினர் காளைகள் இருவரும்.

இரண்டு மல்யுத்த இளைஞர்களும் தடால் தடால் என்று தத்தம் கைகளை பிணைத்து அடங்காத ஆவேசத்துடன் மோதிப்பாய்ந்து சாய்ந்து எழ ஒருவித ஏக்கமான பார்வையுடன் அந்த மல்யுத்தத்தை ரசிக்க ஆரம்பித்தாள் ராணி சக்குபாய்.

மறுபுறம், ராணி சக்குபாய்க்கு இளஞ்சூடாய் நெய்யில் வறுத்தெடுக்கப்பட்ட பிஸ்தா வகைப்பருப்புகளும், புளித்த திராட்சை சாறும் அவ்வப்போது வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தது. அதேசமயம் அந்த விசாலமான அந்தப்புர மண்டபத்தில் காற்றுகூட உள்ளே அனுமதியின்றி நுழைய முடியாத வண்ணம் கடும் பாதுகாப்பில் இருந்த பகுதியில் இரண்டு இளைஞர்களும் எப்படியாவது இந்த விளையாட்டு யுத்தத்தில் ஜெயிக்க வேண்டும் என்ற வேட்கையுடன், வேர்வை நீர் ஊற்றாய் பொங்கி வழிய வழிய தரையில் உருண்டு புரண்டனர்.

நிலா ஏறக்குறைய தன் சாமப்பயணத்தில் கால்பங்கைக் கடந்து இரண்டாம் சாமத்திற்குள் நுழையும் நேரம் வரை மூச்சு இரைக்க இரைக்க போரிட்டுக்கொண்டிருந்த இருவரில் ஒரு இளைஞன் மிகவும் சோர்ந்து போனான். சக்குபாய் சடாரென எழுந்தாள்.

வசந்தராவும் உடனே அங்கிருந்த இரண்டு இளைஞர்களையும் அப்புறம் செல்லும்படி சாடை காட்டிவிட்டு, தன் சயன அறை நோக்கி சென்றாள்.

சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் மல்யுத்தப் போட்டியில் தோற்றவனுக்கும் வென்றவனுக்கும் சரிசமமாய் பொன் முடிப்பும், நிவாரணக் காசுகளும் வழங்கப்பட்டன. அந்த இருவரில் வெற்றி பெற்ற இளைஞனை மட்டும் சில தாதியார் வந்து அழைத்துச் சென்றனர்.

அதிகம் சுடாத நறுமணம் கலந்த வெந்நீர் கொப்பரையுள்ள குளியல் பகுதியில் விடப்பட்ட அந்த மல்யுத்த இளைஞனுக்கு, உயர்ரக ஆடைகளும், வாசனைப் பூக்களும் வழங்கப்பட்டன. ஒரு குடும்ப குலவிளக்கைப்போல தோற்றத்தில் தேவதையின் பிரதிபலிப்பாய் தென்படும் ராணி

சக்குபாய் சயன அறையில் ரத்தின வேலைப்பாடுகள் நிரம்பிப் பின்னிய கட்டிலில் குறைந்த பட்ச இரவு உடையில் மெல்ல கவிழ்ந்திருந்தாள். அவளது நீலக்கண்களில், திராட்சை ரசம் ஏறிய சிவப்பும், உதடுகளில் ஒரு மெல்லிய காய்ச்சல் வெப்பமும், மேனியில் புதுவித முறுக்கும் இருந்தது. சற்று நேரத்தில் பிற தாதியர் வெளியேறினர்.

கல்வெட்டுச் சான்று

கி.பி.1590ஆம் ஆண்டு திருவண்ணாமலை
இராஜகோபுரத்தில் வெட்டுவிக்கப் பெற்ற
வேங்கடாபதிராயர் காலத்துச் சாசனமொன்று
அச்சுதப்ப நாயக்கரின் ஆளுகையின் கீழ்
இருந்த பெண்ணையாற்றின் வடகரை
ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலம், வான
கோபாடிநாட்டு செங்குன்ற கோட்டத்து
அண்ணா நாட்டுத் திருவண்ணா மலைப்
பகுதியில் வாழ்ந்த இடையர்களின்
ஆட்டுப் பண்ணைக்குரிய சிலவரிகள்
பற்றி விவரிக்கின்றது.
கி.பி.1590இல் அப்பகுதி முழுவதும் தஞ்சை
நாயக்கரின் ஆளுகையின் கீழ் இருந்தது
என்பது உறுதியாகின்றது.

கனகாம்பர மாலையா? கட்டாரீக் கத்தியா?

குழப்பம் என்பது தண்ணீரில் போட்ட கூழாங்கல் மாதிரி. கரையாது; உருண்டுகொண்டே இருக்கும். நிற்காது. கூழாங்கல்லையும் அவ்வளவு எத்தாக சாதாரணமாக எடைபோட்டுவிட முடியாது. பெரிய பெரிய பாறாங்கல்லை விட இந்தக் கூழாங்கல் பெரியது. பெரியதெனில் வயதில் மூத்தது. ஒருபாறை உருவாக பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் தேவைப்படும் என்றால் ஒரு கூழாங்கல் உருவாக அதனைவிட பன்மடங்கு ஆயிரம் ஆண்டுகள் தேவைப்படும். கூழாங்கல் என்பது தேய்ந்து தேய்ந்து வடிவம் சுருங்கிய ஒரு பெரிய பாறாங்கல்தான்.

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் அரசியல் வட்டாரங்களிலும், அத்தாணி மண்டபங்களிலும், அரசவை அலுவலகங்களிலும், அதிகாரக் கூடங்களிலும் பேரரசர் வேங்கடா பதிராயர் அடுத்த வாரிசை அறிவிப்பு செய்வாரா? அது யார் என்ற குழப்பக் கூழாங்கற்கள் ஏகமாய் உருண்டு கிடந்தன.

யாசம நாயக்கரும், அரச விசுவாசிகளும் அங்கமாய் தகித்துக் கொண்டிருக்க, நேர்மாறாய் எதிர்மறையாய் அரண்மனை அந்தப்புரக்கூடத் திலோ ராணி சக்குபாய் சகலத்தையும் மறந்து ஏகாந்த நிலையில், மனோலயம் எல்லாம் இரண்டு இளைஞர்களின் திமில் பூரித்த மற்போரையும், அதில் வென்ற இளம் வீரனது மார்பு திண்மையையும், உடல் வாகையும் எண்ணிய படி அன்றைய இரவின் அகால தாகத்துக்கு அற்புதத்தீனி அமைந்த தாய் உடல் பூரித்து ரத்தினக் கட்டிலில் ஆவல் பொங்க வழிந்து கிடந்தாள்.

அதே நேரத்தில், விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் நிலைப்பாடு இங்ஙன மாய் இருக்க, சேர சோழ பாண்டியர் வசம் தீர்க்க சுமங்கலியாய் இருந்த தமிழ்நாடு, மெல்ல மெல்ல ஆட்சி வளம் குன்றி உறவுப்பகை முற் றிப்போய் வேர்கள் இல்லாத ஆலமரக் காடாய் அறுந்து கிடந்த சூழல்... அதை நன்றாக்கி மூன்றே மூன்று பாகங்களாகப் பிரித்தார் பேரரசர் கிருஷ்ணதேவராயர். செஞ்சிப் பிரிவு என்றும், மதுரைப் பிரிவு என்றும், தஞ்சைப் பிரிவு என்றும் அவற்றை வகுத்து முறையே அதற்கு இன்றைய சூழல் ஆளுனர் பதவியைப் போல ஒரு பதவியை ஏற்படுத்தி அதனதன் பொறுப்பை அவரவர் வசம் விட்டிருந்தார்.

பின்னாளில் தன் பொற்கால ஆட்சியின் பெருஞ்செயலாக பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் செய்தது என்னவெனில், தமிழகத்தை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரித்து அதை நிர்வகிக்கும் பொறுப்பை மூன்று ஆளுனர்கள் வசம் விட்டதை ஒட்டி, அந்த ஆளுனர்களின் ஆட்சித் திறமைக்கு ஊக்கமாய் அந்தந்த பிரிவுகளை அந்தந்த ஆளுனர்கள் வசமே சொந்தமாக்கி, தன் பேரரசின் கீழ்வரும் சிற்றரசர்களாக அவர்களை அறிவித்தார்.

அங்ஙனம் அறிவிக்கப்பட்டதில், செஞ்சிப் பிரிவுக்கு செஞ்சி நாயக்கரையும், மதுரைப் பிரிவுக்கு விஸ்வநாத நாயக்கரையும், தஞ்சைப் பிரிவுக்கு திம்மப்ப நாயக்கரையும் நியமித்தார். அவர்களின் பரம்பரை வழிப்பாத்தியம் பெற்று முறைப்படி வாரிசுகளய் விஜயநகர சாம்ராஜ் யத்தின் சக்கரவர்த்திகளான வேங்கடாபதிராயரின் காலகட்டத்தில், மதுரையை வீரப்ப நாயக்கரும், செஞ்சியை கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரும், தஞ்சையை அச்சுதப்ப நாயக்கரும் அரசாட்சி புரிந்து வந்தனர்.

இதில் மதுரை, செஞ்சிப் பகுதிகளைவிட ஏகமான ஏராளமான ராஜ்ஜிய விஸ்திரங்களை, தஞ்சை அரசே பெற்றுத் திகழ்ந்தது. தனது புஜபல பராக்கிரம வியூகத்தில் பற்பல சிறுசிறு பிராந்திய மன்னர்களைப் படைத்து ஒரு பெரும் விசாலமான ராஜ்ஜியமாக தஞ்சை அரசாங்கம் திகழ்ந்தது. இதில் அதிகம் மகிழ்ந்தது பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் என்ற போதிலும் தஞ்சை அரசாங்கத்தை ஆண்ட அச்சுதப்ப நாயக்கர் அகமகிழ்ந்த தெல்லாம் இப்பெரும் ராஜ்ஜியத்தை பொறுப்போடும் வீர நெருப்போடும் காத்து வரும் தன் ஒரே மகன் ரகுநாதனைப் பற்றிய எண்ணத்தில்தான்.

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தில் தலைநகர் அரண்மனையில் கிளம்பிய கேள்விப் புகை தமிழக எல்லைகளை தூழாமல் இல்லை. தங்களைக் கட்டியாளும் தகுதியையுடைய பேரரசர் யார் என்ற ஆவேசமான வினாக்குறி மூன்று சிற்றரசர்களிடமும் நிலவியது.

அதுவும் குறிப்பாக செஞ்சியும்- மதுரையும் ஒரே கூட்டு மாதிரிதான். பலவீனமானவர்கள் ஒன்றாய் இணைந்து கொள்வதுபோல அவ்விரண்டு ராஜ்ஜியங்களும் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர், வீரப்ப நாயக்கர் ஆகியோரது ஆளுகையில் இணைந்து நட்புறவோடு பகையாளிக்குப் பந்தி வைக்க இலை போட்டுக் காத்திருந்தது. எனவே மேல் மட்டத்தில் ஆட்சி மாற்றம் நிச்சயம் தங்களுக்கு சாதகமாகவே இருக்கும் என்றும் நம்பினார்கள் மதுரை நாயக்கரும்- செஞ்சி நாயக்கரும்.

ஆனால் அத்தனை சுலபமாக வேதனை கதிர்களை வெட்டி எறிய இயலவில்லை தஞ்சை நாயக்கர் அச்சுதப்பரால். அவரைவிட அதிக கவலையும் கவனமும் கொண்டவனாய் இருந்தது ஏறக்குறைய அன்றைய அரசரின் சிங்காசனத்தில் அமர்ந்து ஆட்சி அரசவையை நடத்திய ரகுநாதன்தான். தஞ்சைப் பெரிய கோயில் கோபுரத்தின் மாடங்களில்

வைக்கப்பட்டிருந்த விளக்குகளின், தீவெட்டிகளின் ஒளியில் கோட்டை வீரர்கள் பலத்த காவலில் நின்றிருந்தனர். அவர்கள் ஊர்விழிப்பு குரல் கொடுத்துக் கொண்டே காவல் பணியில் ஈடுபட்டிருக்க அதன் மாடத்தின் உயரமளவு அடர்ந்து உயர்ந்து நின்ற தஞ்சை அரண்மனையில் அந்த இராப்பொழுதின் அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டிருந்தது அரசவையில் நிகழ்ந்த உரையாடல்.

தங்களின் தலைமைப் பதவிக்கு மேல் தொங்கிக் கொண்டிருப்பது கனகாம்பர மாலையா? கட்டாரிக் கத்தியா? என்ற கேள்வியுடன் அன்றைய இரவு அரசவை கூடியிருந்தது.

அரசவைக் கூடத்தில் அமைக்கப்பட்ட பற்பல அலங்கார நாற்காலிகளில் முக்கியஸ்தர்கள் அமர்ந்திருந்தனர். பிரதானமாய் மையமாய் போடப்பட்டிருந்த சம அளவிலான அதேசமயம் சர்வ அலங்காரம் பொருந்திய இரு நாற்காலிகளில் அச்சுதப்ப நாயக்கர் ஒருபுறமும் அவர் வயதை ஒத்த மிகப்பெரும் ஞானபண்டிதரான தஞ்சை அரசின் மூலவழி காட்டியான நாராயண தீட்சிதர் மறுபுறமும் அமர்ந்திருந்தனர்.

ஏனைய ஆசனங்களில் ரகுநாதனும், ரகுநாதனின் உற்ற தளபதிகளான திடந்தோள் பூரித்த புருஷோத்தமரும், நரசப்பாவும் மேலும் ரகுநாதனின் அரசாட்சிக்குத் தூண்களான அஸ்தப்பா, அழகர் போன்றோரும் அரசவையை நிரப்பியிருந்தனர்.

மேலும் ஆட்சியாளன் ரகுநாதனின், சேவகனும் உடன் மெய்க் காப்பாளனுமான புவண்ணனும் தவிர வேறாருமில்லை. அன்றைய இரவு அவையில் தீர்க்கமான திட்டவட்டமான முடிவுகளும், உரையாடல்களும் அன்றைய தஞ்சை பிரத்யேக அரண்மனை அரசவையில் நிகழ்ந்தது.

"நாளை விடியும் பொழுதில் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் தலை யெழுத்து தலைநகரில் எழுதப்பட இருக்கிறது. காலை உதயத்தில் பேரரசர் அடுத்த மாமன்னரை அறிவிக்க இருக்கிறார்" என்ற சுருக்கமான தகவலை இறுக்கமான குரலில் பகிர்ந்துகொண்டான் அரசவை நாயகனான ரகுநாதன்.

மௌனத்தின் நீண்ட திரைச்சீலையை ஒருவழியாய் அப்போது ரகுநாதனின் குரல்தான் ஒதுக்கித் தள்ளியது.

"அப்படிச் சொல்லிவிட முடியாது ரகுநாதா. ஏற்கனவே அது எழுதப் பட்டுவிட்டது. நாளை அறிவிப்புதான் வெளியாகவுள்ளது. ஹும்... அரசியல் சாசனங்களில் கையொப்பம் இடும் வேலையைத்தானே அரசர்கள் செய்கிறார்கள். சாசனங்கள் பெரும்பாலும் அந்தப்புர சாகஸங்களில் அல்லவா உருவாகிறது" என்று தன் மூத்த அனுபவ மொழியை முன்வைத்தார் நாராயண தீட்சிதர்.

"தீட்சிதருக்கு எப்போதுமே ஏகடியமான பேச்சுதான்"

என்று அந்த இரவில் தன் உறக்கம் பறிபோன துயரில் பேசினான் புருஷோத்தமன் தளபதி.

"ஏகடிய பேச்சல்ல தளபதி. நாம் எல்லோருமே நமது சிந்தைகளில் அலைபாய விட்டுக்கொண்டிருக்கக்கூடிய எண்ணமெல்லாம், விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் விடிவு பற்றித்தான். மாபெரும் சாம்ராஜ்யமான அதை நிறுவிய கிருஷ்ண தேவராயர் அமர்ந்த குடைக்கீழ் யார் நாளை அமரப்போகிறார்கள்? அதுவும் நாம் அச்சப்படும்படியாய் பேரரசர் எண்ணத் துக்கும் மாறாக ஒருவேளை அந்த நாடோடி கொப்பூரி ஜக்கராயனும், அவனது தங்கை காமக்கிழத்தியான சக்குபாயும் சேர்ந்து தீட்டும் சதிப்பின்னல்கள் வென்று விட்டால், அது தேவராய நாயக்கர் வம்சத்துக்கு மட்டுமல்ல, நம்மைப்போல தானே விரும்பி தலைநகருக்குத் தலைவணங்கும் எத்தனை எத்தனையோ சிற்றரசுகளையும், குறுநில ராஜ்யங்களையும் பெருமளவு பாதிக்கும்" என்றான் பெருமூச்சு புறப்பட்ட ரகுநாதன்.

"எப்போதுமே ஒரு குடைக்கீழ் ஒரு பேரரசு அமையும்போது அதன் ஆட்சி மன்றம், சட்டசாசனம், போர்க்கள நடவடிக்கை, ஆயுத வர்த்தகம், சின்னம் பொறித்த நாணயங்கள் இன்னும் பல ஒன்றாக அமைய வாய்ப்புள்ளது" என்றார் தீட்சிதர்.

"ஆம்! தீட்சிதர் சொல்வது ஆழமான அனுபவ உரை. கிட்டத்தட்ட 500 ஆண்டுகாலம் முன்பு மும்முடிச் சோழனாய் இதே தஞ்சையை தலைமைக் கோட்டையாய்க் கொண்டு அரசன் ராஜராஜனும் அவன் மகன் ராஜேந்திரனும் பேராட்சிபுரிகையில் இவையாவும் நிகழ்ந்தன.

அப்போது குலம் விளங்கியது. மதம் தழைத்தது. ஆலயங்கள் பிழைத்தன. விவசாயமும் அரசியலில் ஒருமித்த இயக்கத்தில் முன்னேறின. ஒரு குடைக்கீழ் ஆட்சியால் பெருமளவு வெளிதேச வாணிபம் பெருக்கெடுத்தது. ஆனால் அவர்களின் வழியில் பிறகு வந்தாரின் பெரும் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு, தென்னாடுகளில் எங்குமே அப்படி ஒரு நிலையை எக்காலகட்டத்திலும் காண இயலாது போயிற்று" என்று தனது தீராத இருதய காயத்தை கொட்டி முடித்தார் மூத்த அரசர் அச்சுதப்பர்.

"ஆனால் நமது மாமன்னரின் மூன்று தலைமுறைக்கு முன்பு உதித்த நாயக்கர் குலவம்சத்தின் குலத்தோன்றல் கிருஷ்ண தேவராயர் போட்டுத்தந்த அதே ஒரு குடைக்கீழ் ஆட்சி முறை, நம்மைப்போன்ற தீவிர விசுவாச தேசபக்தர்களால் மன்னர் வேங்கடாபதிராயரின் காலம்வரை வந்துவிட்டது. ஆனால் இனி..." என்று பேச முடியாமல் திணறினார் நாராயண தீட்சிதர்.

மீண்டும் அந்த இரவு நேர அரசவை பெரும் அமைதிப் பள்ளத்தாக்கில் அதோகதியாய் விழுந்தது. நீண்டநேரம் உறையத் துவங்க இரண்டாம் ஜாமத்தின் ஆரம்பத்தில் அழகர் என்ற துணை தளபதி வேப்பன். "தீட்சிதரே எனக்கு வந்த தகவல்படி மன்னர் நிச்சயம் அந்த சூதுக்காரி வழியில் சிக்கி, நாளைக்காலை "சக்குபாய்"தான் வாரிசு என்ற பட்டயம் தரப்போகிறார் போங்கள்" என்றான்.

"தாங்கள் என்ன நடக்கும் என்று கருதுகிறீர்கள் தீட்சிதரே" என்றான் ஆவல் ததும்பும் விழிகளுடன் ரகுநாதன்.

தங்களின் ஆஸ்தான குருவும், விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் அத்தனை நலன்களிலும் அக்கறை கொண்டவருமான தீட்சிதர் பெரியவர் என்ன பதிலை தன் மனோநிலையாக கூறுவார் என்று அச்சுதப்ப நாயக்கர் முதல் அவ்வறையின் பெரியவர்கள் அரசியல் பிரமுகர்களின் உரையாடலை மிகுந்த பயபக்தியுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பூவண்ணன் வரை துல்லிய மாய் காத்திருந்தனர்.

ஒரு நீண்ட மௌனத்துக்குப் பிறகு ருத்ராட்ச மாலைகள்
அணியப்பெற்ற நீண்ட சடாமுடியுடைய பழுத்த பழமான நாராயண
தீட்சிதர் மறுநாள் காலை மாமன்னர் வேங்கடாபதிராயர் அறிவிக்க
இருக்கும் வாரிசின் பெயரைச் சொன்னார்.

அனைவரும் அதிர்ந்து திகைத்தனர்.

புல்காரு நோக்க புதுமுயல்!

ஐந்து புலன்களில் எல்லாவற்றையும் ஒரு கட்டத்தில் சலனப்படாது இயக்க நிறுத்தம் செய்ய முடியும். கண்- இது தியான நிலையில் கட்டுப்படும்.

செவி - இது மௌனத்தை துதிக்கையில் கைதாகும்.

நா - இதுகூட பத்தியப் பொழுதுகளில் பஸ்பமாகும்.

நுகர்வு- இது பற்றற்ற பொழுதுகளில் அமைதி பெறும்.

மெய்யுணர்வு- இதுதான் கட்டுப்பாட்டில் நிறுத்த

முடியாத இயற்கைக்கோள்.

எத்தனையோ முனிவர்களும், வாழ்வு கடந்தவர்களும், அகநிலை அடைந்தவர்களும் மற்ற நான்கு புலன்களையும் தன்வசப்படுத்தும் போதுகூட இந்த இறுதியான ஐந்தாம் நிலையில் உள்ள மெய்யுணர்வை வேலை நிறுத்தம் செய்துவிப்பது என்பதில் தவறிவிடுவர்.

ஞானநிலை- யோகநிலை- அறிவார்ந்த நிலை கொண்ட ஆன்றோர் பெருமக்கட்கே இந்த மெய்யுணர்வை மூடி வைப்பதென்பது முடியாத காரியமாகிவிடுகிறபோது, ஒரு பெண் அதிலும் ஆணாதிக்க வர்க்கத்தின் முரட்டுப் பற்களால் சதை சதையாய் நுகரப்பட்ட ஒரு நங்கை எப்படி தன் மெய்யுணர்வை முடக்க முடியும்?

ஒரு பெண்ணின் உடல் என்பது விளக்கு மாதிரி. இதில் திரிபொருத்தி சுடர் ஏற்றாதவரை விளக்கைத் துடைத்து வைத்தால் போதுமானது. ஆனால் விளக்கிற்கு ஆண் என்ற திரியிட்டு, உறவு என்னும் தீப்பொறியை ஏற்றிவிட்டால்... பிறகு அது அன்றாடம் ஏற்றப்பட்டே ஆகவேண்டிய அத்தியா வசத்துள் சிக்கிக்கொள்கிறது. அவ்விளக்கு தானாக, அதுவாக ஓயும்வரை எரிவதை, ஏற்றப்படுவதை விட்டு விலக ஒப்பாது.

அதிலும் குடும்ப விளக்குகள் ஒழுக்கக் காற்றில் எவ்வகையிலாவது சாந்தி என்ற சன்மார்க்க நெறிநிலையைப் பெற்றுவிடும். ஆனால் சக்குபாய் போன்ற தீப்பந்தங்கள் அங்ஙனம் அல்ல. அடக்குதல், சுடரை அணைத்தல் அத்தனை சுலபமல்ல.

ஏறக்குறைய விஜய நகர சாம்ராஜ்யத்தின் விடியற் பொழுதில் அடுத்த மாமன்னர் யாரென்ற விடை கிடைக்கப்பெறும் என்ற போதும், அதுகுறித்து தஞ்சையில் உள்ள அச்சுதப்ப நாயக்கர் அரண்மனையின் அரசவை வளாகத்தில் நடைபெற்ற அரசியல் தர்க்க ரீதியான உரையாடல்களைப் போல அன்றாட வாழ்வில் உழலும் சாதாரண அடித்தட்டு மக்களின் தெருமுனை, திண்ணைப் பேச்சாகவும் அந்த விஷயம் சுத்தமாய் விடிய விடிய அலசப்பட்டது.

அதேசமயம் இந்த அரசியல் மாறாட்டம் பற்றிய எந்த கவலைக் கொசுவும் கடிக்க முடியாத மதனமயமான மன்மத அறையில் முழுக்க முழுக்க தும்பைப் பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ரத்தினக் கட்டிலில், ஒரு ஏகாந்த தீப ஒளி ஊடுருவல் மத்தியில் நனைந்த தாமரை மலராக திறந்து கிடந்தாள் சக்குபாய்.

முழுக்க முழுக்க வெப்பத் தகடுகளாய் மாறிக்கிடந்த அவளது மதனதாக அங்கங்களில் தலைமை தாதிப் பெண்ணான வசந்தரா, இளஞ்சூடாய் காய்ச்சிய சந்தன மரத்தில் நசுக்கி அரைத்து எடுக்கப்பட்ட நறுமண எண்ணெயை சில மயிலிறகு கொத்தால் நனைத்து சக்குபாயின் உலர்ந்த கழுத்துப் பகுதியில் மெல்ல மெல்ல தடவ ஆரம்பித்தாள்.

சந்தன எண்ணெய் அவளது செந்நிற வாழைக் குருத்து போன்ற கழுத்துப் பகுதியில் மைய நனைந்து இறுகக் கட்டிய மார்க்கச்சையையும் மெதுவாய் ஈரப்படுத்தி கசிய ஆரம்பித்தது. சக்குபாயின் மேற்புருவங்கள் பேரின்ப கதவை முட்டி உடைக்கும் ஈட்டி முனைகளாய் வளைந்து கூர்ந்து உயர்ந்து ஏதேதோ முகபாவ முனங்கலுக்கு ஏதுவாய் நெளிந்தது.

சக்குபாய் ஏற்கனவே அல்லிப்பூவை அரைத்தெடுத்த அழகு நிறமென்பதால், அதிக வெய்யில்கூட ஒரு முறையும் அவளை வாட்டி எடுத்ததில்லை என்பதால், செக்கச் செவேலென்ற வயிற்றுப் பகுதி அடிக்கடி அந்த எண்ணெய் தடவும் லயத்துக்கு ஏற்ப ஏறி மூச்சை இழுத்து இறங்கி தாளம் பிரித்துக் கொண்டிருந்தது.

மார்புக்கச்சை நனைத்த சந்தன எண்ணெய் மெல்ல அந்த மன்மத தேகத்தில் மற்ற பாகங்களில் நனைந்து அவளது கிளிஞ்சல் வடிவ தொப்புள் பகுதியில் தேங்கி நின்றது.

காமம் என்பது பலர் எண்ணுவது போல யாரோ ஒரு அறிவாளி வந்து விளக்குவது அல்ல. தனியாக நேரம் தந்து தெளிவுபடுத்தும் பாடவகுப்பல்ல அது. விளக்குவதற்கு அப்பாற்பட்டது. விளங்கிக்கொள்வது. தானாய் கற்று, தானாய் உணர்ந்து விளங்கிக்கொள்ள வேண்டிய ஒன்று.

சிற்சில கணங்கள் உசுப்பேற்றுப் படலமாக கழிந்த பிறகு, தாதி வசந்தரா சயன அறை விட்டு நகர்ந்து சென்றாள். அதற்குள் மல்யுத்தப் போட்டியில் மதமதவென்ற யானைபோல் எதிரியை மோதி மோதிச் சாய்த்துத் தள்ளிய அந்த வீர இளைஞனை நல்ல நறுமண நீரில் குளிப்பாட்டி அத்தர், சாம்பிராணி போன்ற வாசனை வஸ்துக்களால் மேனிமெழுகி, ராஜகுமாரர்கள் அணியும் மாணிக்கக் கற்கள் பதிக்கப் பெற்ற மெதுமெது அங்கியை அணிவித்து பல்வகை இனிப்பும், அசைவ உணவு வகைகளும் பரிமாறப்பட்டு வயிராற உண்ண வைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்த இடத்திற்கு வசந்தரா வந்தாள்.

"ம்... எப்படி இருக்கிறது ராஜபோக உபசரணை எல்லாம்?" என்றாள் வசந்தரா ஒரு எக்காள நகையை தவழவிட்டபடி.

அந்த இளைஞனோ திருடனைக் கூப்பிட்டு ராஜநடை நடக்கச் சொன்னதைப்போல ஒரு மல்யுத்தப் போட்டியில் ஜெயித்ததற்காக இத்தனை பரிசும், பொருளும், விருந்தும், உபசரிப்பும் என்று திக்குமுக்காடிப் போயிருந்தான்.

"என்ன மல்யுத்த வீரரே! உமது பெயர் என்னவோ?" என்றாள் வசந்தராவே மீண்டும்.

சற்று தடுமாறிய இளைஞன் பிறகு தன்னை உறுதிப்பட சமாளித்துக்கொண்டு அதுவும் ஒரு இளம்பெண்ணிடம் அதிக நேரம் அசடுவழிய விருப்பமின்றி, ஓரளவு திடம் சேர்ந்த குரலில்... "என் பெயர் மார்த்தாண்டன்" என்றான் சுருங்க.

"மார்த்தாண்டன்! மன்மத மார்த்தாண்டனா?" என்றாள் வசந்தரா புன்னகையுடன்.

"சொந்தவூர் கடப்பூர். அங்கேயே சிறுவயது முதல் இது மாதிரி மல்யுத்த விளையாட்டு, அத்தோடு சிலம்பம், வாள்வீச்சு என்று அதீத ஆர்வம் உண்டு. அதுவும் மாமன்னர் அரண்மனையிலேயே இன்று என் வீரத்தைக் காட்டும் வாய்ப்பு வருமென்று கனவில்கூட எண்ணவில்லை" என்று மகிழ்ச்சி பொங்க பேசினான் அவன்.

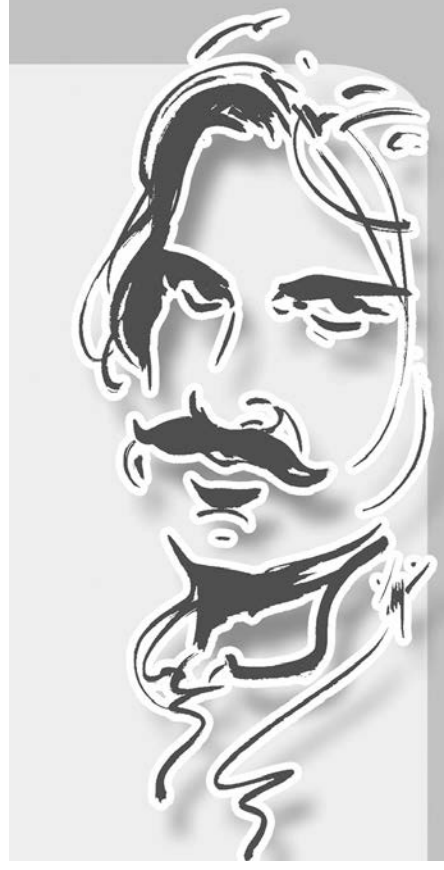
"இதுவரை சின்னச் சின்ன நகர மேடைகளில் விளையாடியதுண்டே தவிர இப்படி இவ்வளவு பெரிய இடத்தில் இதுதான் முதல்முறை" என்று சொன்னதையே சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

"பிறகு, நீ அதிர்ஷ்டசாலி அல்லவா! சாதாரணமானவனா நீ?" என்று விஷமத்தனமான ஒரு பார்வையுடன் அவனை சுண்டிவிட்டாள் வசந்தரா.

"ஆமாம் தேவி! நான் சத்தியமாய் அதிர்ஷ்டசாலிதான். இல்லை யென்றால் சர்வ வல்லமையும் பேரழகும் பொருந்திய மகாராணியார் சக்குபாய் தேவி கண்கள் பார்க்கப் பார்க்க அவரது முன்னிலையில் இந்த வாய்ப்பும் அம்மையாரது தனிப்பட்ட அந்தப்புரத்திலேயே ஒரு தட்புடலான உபசரிப்பும், விருந்தும் எண்ணும் போது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது தேவி" என்று பதட்டமாய் படபடத்தான்.

அந்த அப்பாவி இளைஞன் மார்த்தாண்டனைப் பார்க்கும் போது சற்று பாவமாகத்தான் இருந்தது வசந்தராவிற்கு. "ஆனால், தேவி ஏன் போட்டியின் முடிவில் மகாராணியார் தங்கள் சகிதம் விருட்டென்று கிளம்பி விட்டார்கள். நான் பயந்தே போனேன்" என்றான் அவனே. "அதுவெல்லாம் ஒன்றுமில்லை மார்த்தாண்டா. நீ யாரை உன் பாக்கியமாக கருதுகிறாயோ? அந்த மகாராணி சக்குபாயே உன்னை நேரில் சந்திக்க நேரம் கொடுத்துள்ளார்" என்றாள் வசந்தரா துசகமாக.

"எப்போது? எப்போது தேவி?" என்று பறந்தான் அந்த வீர இளைஞன்.

"இப்போதே... இன்று இரவே" என்றாள் வசந்தரா.

மார்த்தாண்டன் மேலும் ஆனந்த அதிர்ச்சிக்கு உள்ளானான். அவனது மனம் ஏற்கனவே தங்கள் ஊரில், தெருவில் தன் வயதொத்த இளைய பருவத்தினர் மற்றும் அரசாங்க அலுவல் நிமித்தம் அரண்மனை வந்துபோகும் காரியக்காரர்கள் சொன்னதில் ராணி சக்குபாய் ஒரு அதிருப அழகி என்றும், கண்ட கணத்தில் சொர்க்கம் என்றும், பார்வை பட்டால் மோட்சம் என்றும் நிறைய கேள்விப்பட்டிருந்தாலும், இப்போது நெருங்கிப் பார்க்க முடிகிற வாய்ப்பு என்றபோது அகம் துள்ளினான். "இப்போதே உன்னை அவர்வசம் அழைத்துப் போகிறேன். ஆனால் அவருக்கு ஏற்றபடி தக்கபடி நீ நடந்து கொள்ள வேண்டும். அவர் விருப்பம் அறிந்து செயல்படுவது உன் எதிர்காலத்துக்கும் நல்லது; புரிகிறதா?" என்று வசந்தரா அவனை விருட்டென்று கைபற்றி இழுக்காத குறையாய் நடத்திச் சென்றாள். புரிந்தும் புரியாமலும், புலிக்காடு நோக்கிப் போகும் புதுமுயலாய் அவன் வசந்தராவின் பின்னாலே ஓடினான்.

ஐட நிலையில் ஏது சொர்க்கம்?

காமத்திற்கான தூண்டுதல் என்பது உடலின் உள்ளே இருந்துதான் தூண்டப்படவேண்டும் என்பதில்லை. வெளியே இருந்தும் தூண்டப்படலாம். அப்படி உள்நிலைத் தூண்டலால் உணர்ச்சிவசப்படுபவர்களைவிட வெளிநிலைத் தூண்டலால் உணர்ச்சிக்கு ஆட்படுபவர்களே அதிகம். பார்க்கும் ஓவியங்களால், உரையும் பொருட்களால், பேசப்படும் பேச்சுக்களால் என்று மோகத்துக்கான விதை வேறு இடத்திலிருந்தும் விழலாம்.

ஆனால் பாலியல் நிபுணர்கள் கூற்றுப்படி பாலுணர்ச்சி என்பது பெரும்பாலும் கண்டு, கேட்டு தூண்டப்படுவதை விட நுகர்தலில்தான் அதிகம் உசுப்பப்படுகிறது என்கிறார்கள். எந்தவகையிலேயோ அன்று இரவு விஜய நகர சாம்ராஜ்ய அரண்மனை அந்தப்புரத்தில் தன் தனி சயன அறையில் சயனித்து சரஸ்தாபத்திற்கு காத்துக் கிடந்த சக்குபாயை நோக்கி, வசந்தராவினால் இழுத்து வராத குறையாய் மல்யுத்த வீரன் மார்த்தாண்டன் கொணரப்பட்டான். அப்போது திருதிருவென்று விழித்தபடி என்ன செய்வதென்று புரியாமல் இருந்த அவனை புன்னகை தவழ ஏறிட்ட வசந்தரா... மார்த்தாண்டனின் செவியருகே மூச்சரசப் பேசினாள். "இதோ பார்! இது எந்த வீர புருஷர்க்கும் கிடைக்காத வாய்ப்பு. ஆயிரம் ஆயிரம் பேர் அடையத் தவமிருக்கும் அழகு தேவதை ராணி சக்குபாய். அவரே இப்போது உன்னை அழைத்திருக்கிறார். போ! உள்ளே மல்யுத்தத்தில் காட்டிய வீரத்தை இங்கு நிலைநிறுத்து" என்று அவனை உந்தித் தள்ளினாள். மார்த்தாண்டனும் திருதிருவென விழித்தபடி ராணி சக்குபாயின் கண்கவரும் முத்துக்கள் ஆரம் ஆரமாய்

தொங்கும் அந்த இந்திராபுரி அறைக்குள் பிரவேசித்தான். அழகிய மணிகள் பொருந்திய பூணகதவுகள் இழுத்து சாத்தப்படும் ஓசை கேட்டது.

அங்கே மிக ரம்மியமான வெண்புகை நறுமணம் கமழ அறை நெடுக வியாபித்திருந்தது. அடக்கமாக ஏற்றப்பட்டிருந்த தங்க விளக்குகள் ஒருசேர ஒளியை உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தன. மையத்தில் ரோஜா நிற விரிப்பு கொண்ட பேரழகால் இழைத்துச் செய்த கட்டில். உச்சி விதானத்தில் இருந்து துவாரம் கொண்ட சாளரம் வழியாய் சிலுசிலு என பூந்தென்றல் நுழைந்தது. கட்டிலின் மேல் மெல்லிய வாழைமர நாரில் பருத்தி சேர்த்து நெய்யப்பட்ட இரவு உடையில் சக்குபாய் என்ற உலக அழகியின் இளமை.

"என்ன வீரனே! என்ன வியப்பு? ஏன் தயக்கம்? எதில் அச்சம்?" என்ற அடுக்கடுக்கான அதேசமயம் தெளிவில்லாத கிறக்கமான குரல், கட்டில் மேல் இருந்து வருவதை கவனித்த மார்த்தாண்டன் அப்படியே நின்றான்.

"வா அருகில்"

ஒரு பொம்மைபோல் சென்றான். கட்டிலை நெருங்க நெருங்க ஒரு புது போதை அவன் தலைக்கு அவனையும் அறியாமல் ஏறியது.

"மகாராணி" என்ற எச்சிற்பசை அற்ற குரல் அவனது அடித்தொண்டையில் இருந்து வந்தது. அத்தோடு கட்டில் மேல் கால்மேல் காலிட்டு ஒருக்களித்த நிலையில் சக்குபாய் சயனித் திருந்த விதமும், அவளின் ஆடை மறைக்காத தேகம் முழுக்க ஏதோ மினுமினு என்று எண்ணெய்ப்பசையாய் காட்சியளிப்பதையும், அதனால் இன்னும் கூடுதல் பளபளப்பும், திண்மையுமாய் அந்தப் பேரழகி தோன்றுவதையும் கண்களால் விழுங்கி வெப்பமடைந்து கொண்டிருந்தான் அந்த வீர இளைஞன்.

"இதோ பார் அச்சப்படாதே! உன்னுடைய மல்யுத்தம் பிரமாதம். அதிலும் உன் தோள்களும், கனமான கைகளும் செய்தவீரம் அருமை. அந்த சந்தனக் எண்ணெய்க் கிண்ணத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து இந்த மஞ்சத்தில் அமர்" என்றாள் அந்த சகலகலாராணி.

எறும்பிலும் பால்கறக்கத் தெரிந்த ஏந்திழைக்கு, இந்த இரும்பை சூடேற்றி தன் இஷ்ட வடிவத்திற்கு வளைப்பது தெரியாதா என்ன?

ஏதோ இனம்புரியாத ஒரு புதிய அனுபவம் இன்று தன் வாலிப வாழ்வில் நிகழப்போகிறது என்ற ஒன்றைத் தவிர வேறெதையும் யோசிக்கும் சூழலில் மார்த்தாண்டன் இல்லை. ஆதலால், அறைக்கு வெளியேயும் தாதிப்பெண் வசந்தரா அவனது காதோரம் "மகாராணியார் விருப்பப்படி நடந்து கொள்வது உனது எதிர்காலத்துக்கு நல்லது" என்று கூறியது நினைவுக்கு வந்தபடியாலும் தைரியத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு சந்தன பேழையுடன் மஞ்சத்தில் வந்து அமர்ந்தான்.

மஞ்சத்தின்மேல் இன்னும் நெருக்கத்தில் பார்த்த சக்குபாயின் இளமைச் செழிப்பு, மார்த்தாண்டனை நெருப்பில் போட்டு வறுத்து எடுத்தது. கைவிரல்களில் இலேசாய் தன்னையும் அறியாத நடுக்கம் பிறந்தது. ஆனால் எதைப் பற்றியும் சிந்தையில் கலங்காத ராணி சக்குபாய், தன்னருகே மஞ்சத்தில் வந்தமர்ந்த வீர இளைஞனைக் கண்களால் புரட்டிப் போட்டவாறே...

"இந்த சந்தன எண்ணெயை என் முழங்காலில் நீவி சற்று வலி நிவாரணம் அளிப்பாயா?" என்ற கிறக்கக் கேள்வியை எறிந்தாள்.

ஏற்கனவே ஆடி உதிர்ந்த அடிவேர் எரிய மஞ்சத்தின் மேல் அமர்ந்த மார்த்தாண்டன், இதுவரை சில பெண் அழகிகளை மனதுள் ரசித்து ருசித்துள்ளானே ஒழிய ஒருத்தியின் நிழலையும் தொட்டதில்லை. ஆனால் அவனது பதிலுக்குக் காத்திராமல் சட்டென்று தன் கீழ்ப்பாவாடையை முழங்காலைவிட மேலாக உயர்த்திக்கொண்டு ஒருக்களித்து சயனித்தாள் சக்குபாய்.

முஷ்டி பெருத்த புஜபலம் பூரித்த அந்த வீர இளைஞன் நடுநடுங்கும் விரல்களை எண்ணெயில் நனைத்து சக்குபாய் என்ற சதைக்கனி மரத்தின் பூவாசம் புரண்டடிக்கும் முழங்காலின் மேல் எண்ணெயை மெல்ல தடவித் தேய்க்க ஆரம்பித்தான்.

விரகதாபம் என்பது மிருக குணம் அல்ல; மனித குணம்தான். ஆனால் இடம், ஒழுக்கம் இவற்றோடு கலந்த விரகதாபம் ஒளி; அல்லாத விரகதாபம் என்பது மனம் புதையும் குழி. தன்னை தன் தாபத்தில் இருந்து விடுவித்துக் கொள்ளும் சக்தி மிகச் சிலருக்கே சாத்தியம்.

அகலிகையை, இந்திரன் மாறுரூபத்தில் வந்து அதிகாலைப் பொழுதில் இருட்டோடு இருட்டாய் புணரும்போது, ஆரம்பத்தில் தன் முனிவக் கணவன்தான் மோகவயப்பட்டு தன்னோடு உறவாடவந்துள்ளான் என்ற களிப்பில் உடலில் இடம் தந்த அகலிகை, ஒரு கட்டத்தில் வந்து தன்னோடு உறவாடுவது தன் கணவனல்ல. கணவனின் ரூபம் தாங்கிய இந்திரனே என்று அறிந்த பின்னரும் புணர்ச்சி மயக்கத்தில் அந்த சூழலில் இருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள விரும்பாதவளாகி, இந்திரன் தன்னோடு புரியும் கலவி இன்பத்தை விரும்புவளாகி அனுமதிக்கிறாள் என்கிறது புராணம்.

காமம் உடம்பின் தினைவத் தீர்க்கும் காரியம். ஆனால் அதையே வெகுபலர் அத்தியாவசிய அன்றாடத் தேவையாக வைத்திருப்பர். அதிகாலையில் எழுந்து பல் துலக்குவது போல் நள்ளிரவு ஆனதும் கலவியின்பம் துய்ப்பது என்பது கடைசியில் வெறும் உடல் உராய்வாகவே போய் முடியும். உயிரும் உணர்வும் அற்ற ஜடநிலையில் ஏது சொர்க்கம்?

ஆனால் இந்த மனோநிலை ஏதுமின்றி, அடிக்கடி மாமன்னர் வேங்கடாபதிராயரின் அவசரத் தேவைகளுக்கு மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டு, மற்றபடி அழகு சாதனங்களை உபயோகிக்கும் ஒரு ஆடம்பர சிலையாக உருவாக்கப்பட்ட ராணி சக்குபாய் அதே எந்திரநிலை தொடரத்தொடர தன்னுடைய ஊன் உணர்வுகள் ஓரிடத்திலும் புரிந்து கொள்ளப் படாமல் ஒதுக்கப்பட்ட வெறும் இன்பம் தரும் இலவச வஸ்துவாக மாற்றப்பட்ட காரணத்தால், மனதுள் தோன்றிய காயம் மெல்ல மெல்ல தழும்பாகி, தழும்பும் ரணப்படுத்தப் பட்டு ஆறுதல் அல்லாத வாழ்வினால் வெறியாகி, இறுதியில் கட்டுக்கடங்காத காமமாகி வேரூன்றி விட்டது.

எப்போதெல்லாம் மனம் அமைதியின்றி; ஆறுதல் இன்றி; தேறுதல் இன்றி உழல்கின்றதோ, அப்பொழுதெல்லாம் போதையும், போகமும் அவளுக்கு மனசாந்தி தரும் மருந்துகளாயின. அதிகபட்ச இன்பம் அள்ளிப் பெற்று பெருகும் போதும் ராணி சக்குபாயின் மனோநிலை இவற்றையே நாடியது.

ஏனைய ராஜதந்திர செயல்பாடுகளில், அரசாங்க வளாகத்தினையே தன் இடையசைவில் இறுக்கி வைத்திருக்கும் சுயக்கட்டுப்பாட்டில், காலம் சென்ற பேரரசர் கிருஷ்ண தேவராயரின் வீரவம்சத்தினர், அறிவார்ந்த அமைச்சர் பெருமக்களின் அறிவுக்கு, வீரத்துக்கு முன் கொப்பூரி என்ற பகுதியில் இருந்து நாடோடியாய் வந்து மாமன்னர் வேங்கடாபதிராயரையே வளைத்து ஒரு நாடாளும் ராஜாங்கத்தையே நடத்துபவளாய் உருமாறினாள் என்றால் அது ராணி சக்குபாயின் தனித்துவமே.

விஷம் வைத்திருக்கும் நாகம்தானே விலைமதிப்பற்ற வைரத்தையும் சேர்த்து வைத்திருக்கிறது. அதுபோல்தான் ராணி சக்குபாயும். கமகமப்பான சயன அறையில் மிகமிக முனைப்புடன் மோகவயத்தில் திளைத்து, வேர்த்துப் பூத்துக் கிடந்த அந்த வனிதைக்கு அப்போது எந்தக் கவலையும் உள்ளத்தில் இல்லை.

தலைநகரில் இருந்து பலநூறு மைல்கள் அப்பால் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் தென்னாட்டு வெற்றிச் சின்னமாய் விளங்கும் தஞ்சை நாயக்கரான, அச்சுதப்ப நாயக்கர் மற்றும் அவரது மகன் வெற்றி நாயகன் குலவழித் தோன்றலாம் ரகுநாதன், நாராயண தீட்சிதர் போன்றோரும் மறுபுறம் தலைநகரிலேயே தாங்கொணா துயரில் வாடி விழும் குறுநில

மன்னர் பெருந்தகை யாசம நாயக்கரும், மாமன்னர் வேங்கடாபதிராயரின் தம்பி மகனான சிக்கத்தேவராயரும் உணர்வும் உள்ளமும் வாடிக் கொண்டிருக்க, அந்த இரண்டாம் ஜாமம் தாண்டி மூன்றாம் ஜாமம் கனக்கும் இரவுப் பொழுதில் தடதடவென அரண்மனை முக்கியப் பிரமுகர்களின் மாளிகை வாயில்கள் ஓங்கித் தட்டப்பட்டன.

பதைபதைப்புடன், சிக்கத்தேவராயரும், குடும்பத்தினரும், தளபதிகள் ஆருதிரனும், கொப்பூரி ஜக்கராயனும், இதயத்தில் கண்ணீர் கசிய யாசம நாயக்கரும் வேக வேகமாய் அரண்மனை வளாகத்தில் மன்னர் வேங்கடாபதிராயர் கிடத்தப்பட்டிருந்த வைத்தியசாலை அறைக்கு விரைந்தனர்.

எவ்வித நோய்நொடி இல்லாத போதிலும், வயோதிகம் செய்த உடல் உபாதைகளில் திடீரென்று பலகீனமாய் இருந்த மன்னருக்கு மூச்சுத் திணறல் ஏற்பட்டுவிட்டது.

மஞ்சத்தில் மாண்ட வீரன்!

விஜயநகர பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரின் உடல்நிலை சட்டென்று அன்று இரவு மோசமாகி திடீர் மூச்சுத்திணறல் ஏற்பட்டுவிட, உடனே அந்தத் தகவல் அரண்மனையின் மூலைக்கு மூலை பரவ மொத்த வைத்தியர் குழுவும் உடனடியாய் குழுமியது. அதேநேரம் அச்செய்தி யின்பால் விரைந்து அத்துணை அரசப் பிரதிநிதிகளும் குழுமினர். மறுநாள் விடியற்பொழுதில் மாமன்னர் அடுத்த வாரிசை அறிவிக்கும் எதிர்பார்ப்புடன் அன்றைய இரவு உறங்கச் சென்றவர்கள், நீண்ட நேரம் தத்தம் குடும்பங்களில் அரசியல் அவலநிலை குறித்தே பேசிவிட்டு ஏறக்குறைய அப்போதுதான் உறங்கியிருக்க, மன்னரது உடல்நிலைத் தகவலும் உடனே வந்த காரணத்தால் பதை பதைத்துக் கூடியிருந்தனர்.

மருத்துவர் குழுவும் மளமளவென்று மன்னரது உடல்நிலையின் தேவையை உணர்ந்து சிலவகை மூலிகைச் சாற்றைக் கலந்து அவற்றை இறுகப் பிழித்து கெட்டிக் கவளமாகத் திரட்டி மன்னரின் வாயருகே புகட்டச் செல்லுகையில், மேலும் அவரது மூச்சுத்திணறல் ஓயாமல் பெருக் கெடுத்தது.

யாசம நாயக்கரெல்லாம் வரலாறு காணா விழிநீரை தம் இருவிழிகளிலும் அடைத்து வைத்துக் கொண்டு, மருத்துவப் பணிகளை அங்கலாய்ப்புடன் கவனித்து விரட்டிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் யாரும் எதிர்பாரா வண்ணமாய் திடீரென்று மன்னரை வாட்டி எடுத்த மூச்சுத் திணறல் வந்த வழி தெரியாமல் மெல்ல மெல்லப் பதுங்கி பின் அரவமின்றி காணாமல் போனது. ஆனால் இதுவரை இல்லாத ஒரு விந்தையான மூச்சுத்திணறல் எப்படி இத்தருவாயில் இந்த நேரத்தில் ஏற்பட்டது என்ற சந்தேகம் மட்டும் யாசம நாயக்கரின் இதயத்தை அறுத்தெடுத்தது.

சுற்றிலும் பார்த்தால் கடுங்காவல் மண்டபமாய் அப்பகுதி காட்சியளித்தது. அதேவேளை சோக உருவாய் சமைந்து நின்ற சிக்கத்தேவராயரின் அருகில் சென்று "மாமன்னரின் ஆயுள் மிக உறுதி சிக்கத்தேவராயரே" என்றார் யாசம நாயக்கர்.

துக்கம் மிகுந்து சிவந்த கண்களைப் பெற்ற மன்னர் வேங்கடாபதி ராயரின் தம்பி மகனான சிக்கத்தேவராயரும், யாசம நாயக்கரின் நிறைவான பேச்சுக்கு தனது ஆமோதிப்பை தலையசைப்பின் வாயிலாகவும், நீண்ட பெருமூச்சின் வழியாகவும் வெளிப்படுத்தியபடி அங்கு கிடந்த மர ஆசனத்தில் செய்வதறியாது அமர்ந்தார். ஒரு சில முக்கியஸ்தர்களைத் தவிர மன்னரது அறையில் வேறு எவரும் தங்க அப்போது அனுமதிக்கப்படவில்லை.

ஆளாளுக்குத் தங்களது நிம்மதி மூச்சுக்களை விஜயநகர அரண்மனைக் காற்றுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டே வெளியேற, இந்த திடீர் மூச்சுத் திணறல் பரபரப்பு, அதுகுறித்து கூடிய முக்கியஸ்தர்கள் கூட்டம் என்று எதையும் அறியாமல் தன்னுடைய ஆதிக்கம் பொருந்திய

அந்தப்புரத்தினுள் தன்னுடைய விஷேசமான சயன அறையில் மல்யுத்த வீரனான மார்த்தாண்டனை மடியில் கிடத்தி மசிய வைக்கும் முயற்சியில் பாதிக்குமேல் அந்தப் பருவப் பாவை சக்குபாய் வென்று கொண்டிருந்தான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

சந்தன எண்ணெய்க் குடுவையுடன் ரத்தின விரிப்பு மஞ்சத்தில் வந்து அமர்ந்து ராணி சக்குபாயின் காமார்த்தமான கட்டளைப்படி, எண்ணெய்யை அவளது திரவியமான முழங்கால் முட்டியில் வழித்து வைத்து மெல்ல தனது காய்ப்புக் காய்த்த விரல்களால் நீவிக் கொண்டிருந்த மார்த்தாண்டனுக்கு தன் கண்களையும், கைகளையும் தானே நம்ப முடியவில்லை.

ஆயிரம் ஆயிரம் அல்லித் தண்டுகளைக் குவித்துக் கட்டிய பகுதியைப் போல வெள்ளை வெளேரென்றும், அந்த நிறமானது தங்க விளக்கின் ஒளிவீச்சில் பவன் வண்ணத்திலும் தெரிய சக்குபாயின் பாதம் தாண்டி, கெண்டைக்கால் பரவி முட்டிவரை வாய் உலர எண்ணை வழித்துக் கொண்டிருந்தவன் இப்படியோர் அழகு பிரசங்கத்தை இதுவரைக் காணாதவனாய் மிரண்டுபோய் இருந்தான்.

பூனையை முதல் துளிப்பாலைப் பருகவைக்கும் வரை தான் கடினம். பிறகு பூனை தானாகவே வாய் வைத்து பால் பாத்திரத்தையே நாவால் புரட்டிப் போட்டுவிடும். மார்த்தாண்டன் என்ற மல்யுத்தப் பூனை மெல்ல ஒரு பெண்யுத்தத்திற்கு தன்னை தகதகப்பாய் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. தற்போது ஏறக்குறைய தாராளமான ஆடை குறைய சயனக் கட்டிலின் மேல் அண்ணாந்து, மல்லாந்து கிடந்த ராணி சக்குபாயின் மோகத்தீயை கொழுந்து விட்டுக் கூரைவரை எரிய வைக்கும் வண்ணம், அங்க அங்கமாய் அந்த சந்தன எண்ணையை சபலவசம் மிகுந்து தடவிப் பிடித்து ஆங்கணம் செய்ய ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தான் அந்த வீரபுருஷன்.

நன்கு கொழித்து ராணி சக்குபாயின் மெல்லிய மதமதப்பான இடைப்பகுதியில் கனிந்து திரண்டு நின்ற சதைப் பகுதியைத் தொட்டு பிடித்துவிடும் போதெல்லாம் மார்த்தாண்டன் ஒரு விரக மிருகமாகிக் கொண்டிருந்தான். அவனது கழுத்து நரம்புகளும், உருண்டு திரண்ட சதைப்பிடிப்பான தோள்களும் வீறிட்டுப் புடைத்து எழுந்து நின்றது. ஒரே ஒரு நீண்ட அங்கியும் அவனை விட்டு ஒரு பாதி சரிந்து விழும் நிலையில் இருக்க, சுகம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த வீர இளைஞன் மார்த்தாண்டனின் நிலையே இவ்விதம் என்றால் அந்த

அளவிடற்கரிய சுகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் ராணி சக்குபாயின் நிலையோ பன்மடங்கு பூரித்திருந்தது.

இதுபோல் இதற்குமுன் பல வீரதின்னர்களின், மோக மன்னர்களின் காமானுபவத்தை காலை வரை விடிய விடியப் பெற்று களித்தவள் என்றாலும் முத்த எச்சிலும், வேர்வைப் பனியும் ஒருங்கே வழிய அதில் உடல் முழுக்கக் குளித்தவள் தான் என்றாலும், அந்த நேரம், அந்தப் பொழுது, அந்த வருடல் திமுதிமுவென்று தீண்டல், கனத்த கைகளின் அழுத்தம், தசைகளின் பிடிப்பு எல்லாமே புதுசாய் பட்டது அந்த மங்கைக்கு.

அதுவரைக்கும் ஒரு பூவின் இலை வாசத்தைக் கூட சரிவர முகராத மார்த்தாண்டன் அன்றைய இரவு பூவின் இலை மட்டுமல்ல, பிஞ்சு-காய்-கனி-வேர்- கொடி என பூவனத்தின் மொத்தப் பிராந்தியத்தின் உள்ளேயும் சர்வ சுதந்திரமான திடத்துடன் புகுந்து பூரிப்பு பூக்க நீந்த ஆரம்பித்தான்.

ராணி சக்குபாய் என்ற எண்ணம் மறைந்தது. பேரரசர் வேங்கடாப திராயரின் ஆசைக்கிழத்தி- அரண்மனை அரசாங்கத்தின் ஆதிக்கவர்தினி என்ற அச்சம் தொலைந்தது. உடம்பின் கொழுப்பு திரண்டு ஓரிடத்தில் பொங்க ஆண்மகன் என்ற உணர்வும், எதிரே தனக்கு எதையும் அள்ளி அள்ளித் தாராள மாய்த்தரக் காத்திருப்பவள் பெண்மகள் என்ற உணர்வு மட்டுமே உந்தித் தள்ள தன் வாலிப அணைக் கட்டை இரண்டாய் உடைத்துத் திறந்து கொண்டு, சக்குபாயை அள்ளித்தழுவினான் மார்த்தாண்டன்.

சந்தன எண்ணெய் தடவிய காரணம், அள்ளி ஆலிங்கனம் செய்ததால் சக்குபாயின் உடல் பிடிபடாது வழுக்கிக் கொண்டே ஓடியது. இருப்பினும் தூண்டல்-சீண்டல் காரணமாய் கட்டிப் பிடித்து நெருங்கித் தழுவி மோவாய் அளந்து முழுவாய் நுகர்ந்து பயணித்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த வெட்கம் ஒழிந்த வெப்ப சூழலை தகர்க்கும் வண்ணம், அந்த ஆனந்த லீலை ஆரம்பமாகியிருந்த சயன அறைக் கதவை யாரோ பலமாய் தட்டித் திறக்கும் முயற்சியில் இறங்கும் சத்தம் பலமாய் கேட்டது.

காம யுத்தம் துவங்கும் மும்முரத்தில் இருந்த இருவரும் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் உணராமல், ரத்தம்வரா முத்தப் பிணைப்பில் கிடக்க, படார் என்று பிளந்தது இரண்டாய் அந்த சயன அறைக்கதவு.

ருத்ரதாண்டவ பேய் முகத்துடன் உள்ளே ஆவேசம் பொங்க கால்களாலேயே கதவை உடைத்து நுழைந்தது ராணி சக்குபாயின் சகோதரனான கொப்பூர் ஜக்கராயன்தான்.

கதவுடைந்து உள்ளே வந்தது தன் சகோதரன் ஜக்கராயன் என்றுணர்ந்து கட்டில் திரையில் பின்னால் சக்குபாய் தாவி ஒளிய, கட்டில் மேலே அஞ்சி வியர்த்து, ஒடுக்கி இருந்தான் மார்த்தாண்டன்.

"அடி! காமாந்தகி. சீ! அங்கே மொத்தமாய் குடிமுழுகிக் கொண்டிருக்கிறது. இங்கே நீ வழக்கம் போல உன் படுக்கைக்கு ஆளா பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்?" என்று தீய சொற்களைக் கொட்டிய ஜக்கராயன் தங்கையின் மீது வந்த வெறித்தனமான ஆத்திரத்தை தங்கையின் மீது செலுத்த முடியாமல் உடைவாளை உருவி ஓங்கி...

"ஒழிந்து போ நீசனே" என்று அரைகுறை ஆடையோடு அலறிய கண்களுடன் கட்டில் மேல் கிடந்த இளைஞன் மார்த்தாண்டனின் மார்பில் இறக்கினான்.

கண்கள் உச்சிக்கு ஏற "அய்யோ" என்ற ஈனஸ்வர அலறல் மட்டும் வாய்வழியே வெளிப்பட்டது. சற்று முன்பெல்லாம், சந்தனக்கல் மேனி முழுக்க ஈர நாவால் இனிக்க இனிக்க ஊர்வலம் வந்த மார்த்தாண்டன், அவளின் இடைப் பள்ளத்தில் சருக்கி, சிறிது நேரம் அங்கிருந்து மீள முடியாமல் வயிற்றைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம் வந்து கொண்டிருந்தவன், பிறகு சக்குபாயை மொத்தமாக ருசிக்கும் பேராவலுடன் உடம்பு முறுக்கேற முன்னேறி அவளை வழுக்க வழுக்க ஏந்திப் பிடிக்கும் நேரத்தில் தான் மரணமணி அடித்தது.

ஆனால், ஒரு அப்பாவி இளைஞனை ஆத்திரத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டி ஆழமாய் வாளால் குத்தியதைப் பற்றிக் கிஞ்சிற்றும் கவலைப்படாத ஜக்கராயன், கோவைப் பழம் போன்று சிவந்த விழிகளை உருட்டிக் கொண்டே மார்த்தாண்டன் மார்பில் இறங்கி நின்ற வாளை கொஞ்சம் சிரமப்பட்டு உருவினான். நன்கு உடற்பயிற்சி செய்து உரமேற்றி வைத்திருந்த உடல்வாகு மார்த்தாண்டனுக்கு என்பதால் வந்த ஆத்திரத்தில் வாள் உள்ளே இறங்கினாலும், வெளியே எடுப்பதில் சற்று பிரயத்தனப்பட வேண்டியதாகவே இருந்தது ஜக்கராயனுக்கு.

வாள் ஊடுருவிய பகுதியில் ரத்தம் குபுகுபுக்க, "இந்தப் பிண்டத்தைக் கொண்டுபோய் ஆக வேண்டியதைச் செய்துவிடு ஆருத்ரா" என்றான். அதுவரை அந்த அறையின் உடைந்த கதவருகேயே நின்று நடந்ததைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் உபதளபதி ஆருதிரன், மன்னர் வேங்கடாபதிராயரின் போர்க்கலனில் நம்பிக்கைக்குரிய உபதளபதி யாகவும் அதே சமயம் அடுத்து நிச்சயம் அரசியல் பொறுப்புக்கு வரப் போவது சக்குபாய் சகிதமான ஜக்கராயன் தான் என்ற தீர்க்க மான முடிவில் ஜக்கராயனின் இடது கரமாகவும் தன்னை மாற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

ஏறக்குறைய அதிகாலை ரோஜா குளியலும், பிறகு சந்தன எண்ணெய் தடவலும், சற்று மதுவும் உள் இறங்கி கண்கிறங்கி, முரட்டு இளைஞனோடு முயங்கித் திருப்திகாண முயன்று தோற்று வேர்த்து நின்ற சக்குபாய் அப்படியே பெரிதாக எதுவும் அலட்டிக்கொள்ளாமல் கட்டிலின் மேற்புறத்தில் இருந்து நாலாப்புறமும் இறங்கி ஓடிய மெல்லிய திரைச்சீலை ஒன்றினைப் பற்றி இழுத்து அப்படியே தன் அரைகுறை ஆடை ஒட்டியிருந்த மேனியில் சுற்றிக்கொண்டான்.

உலகம் எதை வன்முறை என்கிறதோ, அரசியல் அதைத்தான் போராட்டம் என்கிறது. உலகம் எதை சந்தர்ப்ப வாதம் என்கிறதோ, அரசியல் அதைத்தான் நிர்ப்பந்தம் என்கிறது.

அனுபவிப்பது ஒருவர், அல்லல்படுவது மற்றொருவர். இதுதான் அரசியல் சாசனத்தில் எழுதப்பட்ட தீர்ப்பு. அரசியல் சதுரங்கத்தில் எப்போதுமே பலிபீடங்களுக்கு அனுப்பப்படுவதற்காகவே பல ராஜ விசுவாசிகள் வளர்க்கப்படுகிறார்கள். ஏராளமான சிம்மாசனங்களுக்கு அடியே இப்படிப்பட்ட கொலைகள் சர்வ சாதாரணமாக நடைபெறுகின்றது.

ஆம்! அன்று விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தில் நிலவிய வாரிசு பற்றிய பதட்டமான தகதகப்பு சூழ்நிலையில், அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம்கூட கவலையோ; கலவரமோபடாமல், அரண்மனையின் ஒதுக்குப்புறமாய் இருந்த சர்வாலங்காரம் பொருந்திய அந்தப்புரத்தின் தனிப்படுக்கை அறையில், ராணி சக்குபாய் தன்னுடைய உடல் வெப்பத்தைத் தணித்துக் கொள்ள தன்னுடைய காமதாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ள மல்யுத்த வீரனான மார்த்தாண்டனின் மார்பில் குதிகால் மிதிபட காமாவேசத்துடன் களித்துக் கொண்டிருக்கையில், அங்கே உள்ளே திடீரென கதவுடைத்து

புகுந்த ஜக்கராயனின் நீண்ட கூர்வாள் மார்த்தாண்டனின் உயிரைப் பறித்தது.

ஒருவாறு தன்னை அந்தச் சூழலில் இருந்து விடுவித்துக் கொண்ட சக்குபாய், காமம், மோகம், போதை போன்ற மயக்க உணர்வுகளில் இருந்து விடுபட்டவளைப்போல தெரிந்தாள். சுதாரித்து நிதானமாய் மஞ்சத்தை விட்டு நகர்ந்து ஒய்யாரமாய் வெளியே வந்து ஜக்கராயனின் தோளைத் தட்டினாள்.

அரண்மனைக்குள் அவள் அந்தப்புர ராணியாக சர்வ அதிகார ரூபினியாய் வலம்வர அவள் சந்தித்த நிகழ்வுகளும் போராட்டங்களும் அவளாக அல்லாமல் யாராக இருந்தாலும் நீர்த்துப் போயிருப்பார்கள் என்பதை ஜக்கராயன் மிக நன்கு அறிவான்.

"ஓ" இன்று தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் இந்த தர்பார்- ஆட்சி- அதிகாரம்- பலம் இவைகூட, தன் இளமையால், அறிவால் தன் தங்கை சக்குபாய் தந்த காணிக்கைதான் என்பதும் ஜக்கராயன் மனதில் இருந்து ஒருபோதும் விலகுவதேயில்லை. இருந்தபோதிலும் அங்கே பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் திடீரென்று மூச்சுத்திணறல் ஏற்பட்டு மரணப் படியில் இறங்கிய நேரத்தில் அருகே அத்தனை சபையினரும் இருக்கையில் அடுத்த வாரிசாக இருக்கும் சக்குபாய் இல்லாதது கோபமூட்டவே இப்படி நடந்துகொண்டான்.

சற்றுநேரம் அந்த அறையில் மௌனம் நடமாடியது. பிறகு அதை தகர்க்க சரேலென்று ஜக்கராயன் எழுந்து நடமாடத் துவங்கினான். பிறகு நின்று தங்கை சக்குபாயிடம் சமீபித்தான். இருந்தாலும் சக்குபாய், அங்கே அரண்மனை வளாகம் அல்லோல கல்லோலப்படும்போது நீ இப்படி இங்கே உல்லாசியாய் உலாவரக் கூடாதல்லவா?" என்று சகோதரியிடம் அன்பு காட்டினான்.

"என்ன? என்ன அல்லோல கல்லோலம்?" என்று சக்குபாய் சாதாரணமாய் தன் கால்மேல் கால் போட்டபடி வினவினாள்.

"அ... அதுவந்து... அரசர் வேங்கடாபதிராயருக்கு திடீர் மூச்சுத்திணறல் ஏற்பட்டுவிட்டதல்லவா? அங்கே அப்போது என்று பார்த்து அந்த நீசன் யாசமநாயக்கன் முதல் சிக்கத் தேவராயர் வரை அத்தனைபேரும் அய்யோ

அம்மா என்று கண்ணீர் வார்த்து அங்கே நிற்க நீ அருகே இல்லாததுதான் எல்லோரது பார்வையிலும் உறுத்தியது. சாதாரண நாளானால் பரவாயில்லை சகோதரி. அரசன் சாகும் நாளல்லவா? என்றான் ஜக்கராயன்.

தன் நேசமான சகோதரன் ஜக்கராயனுக்கு தனது கைகளாலேயே அருகில் இருந்து பலாப்பழச் சுவைகளை உறித்து ஒரு வெள்ளித்தட்டில் வைத்து நீட்டியபடியே சக்குபாய் பேசினாள்.

"உண்மைதான் அண்ணா. நீ சொன்ன மாதிரி அந்தக் கிழமன்னனின் தலைமாட்டிலேயே உட்கார்ந்தால்தான் அந்த செங்கோல் நம் கைக்கு வரும். சற்று கவனக் குறைவாக இருந்துவிட்டேன். அதுசரி... அது என்ன அரசருக்கு நடுநிசிக்கு மேல் இப்படி ஆகியிருக்கிறது?" என்றாள்.

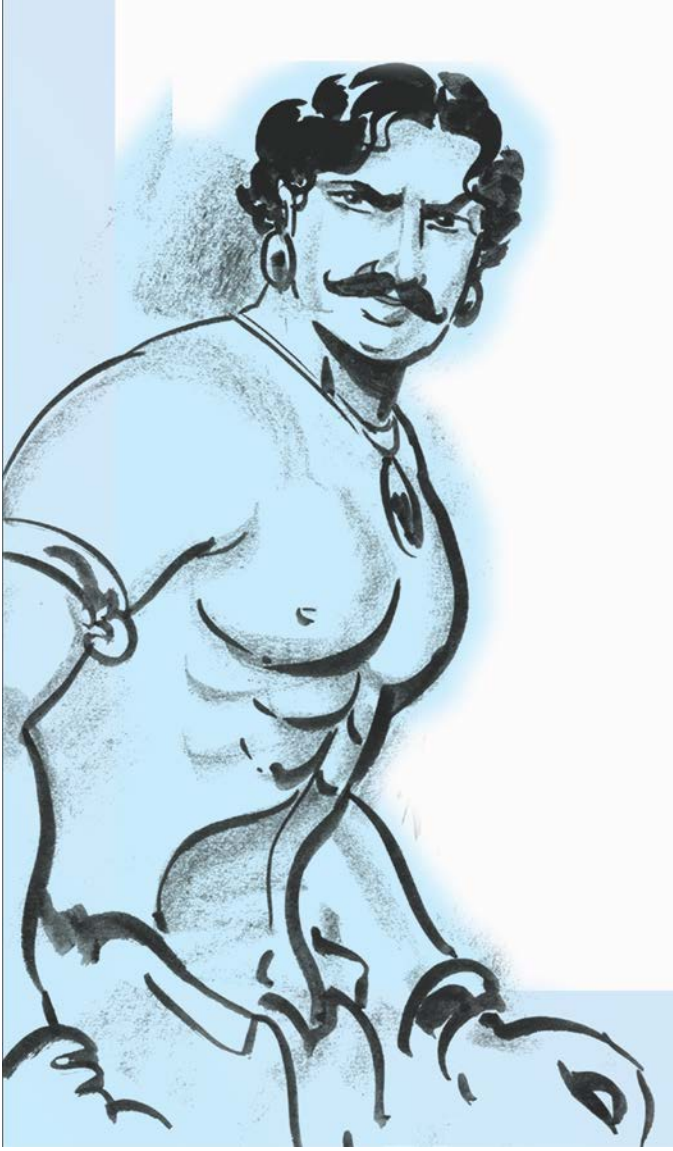
"அது... என்னவென்றே தெரியவில்லை சக்குபாய். திடீர் மூச்சுத் திணறல்?"

"என்னது திடீர் மூச்சுத்திணறலா? அது எப்படிவரும் திடீர் மூச்சுத்திணறல்?" என்னு விஷமமாய் புன்னகைப் பூரித்தாள் சக்குபாய்.

ஜக்கராயன் முகத்தில் இலேசான வியர்வை அரும்பியது.

"அண்ணா! உனக்குத் தெரியாமல் அரண்மனை வளாகத்தில், அதுவும் அரசர் படுத்திருக்கும் மிகப் பாதுகாப்பான வைத்திய அறையில் அரசருக்கு காற்றுகூட வரமுடியாது. மூச்சுத்திணறல் எப்படி வந்ததாம்?" என்றாள் சிந்தித்துக் கொண்டே..

"என்ன சக்குபாய்! நீ சொல்வதைப் பார்த்தால்..." என்று இழுத்தான். "இதோ பாரண்ணா! நான் அந்தப்புரத்தில் ஆனந்த மஞ்சத்தில் கிடக்கிறேன் என்று மட்டும் எண்ணிவிடாதே. அரண்மனைக் கட்டுப்பாட்டில் ஒரு ஈ அசைந்தாலும் எனக்குத் தெரிந்துவிடும். நடுநிசிக்குமேல் நீயும் உன் உபதளபதி ஆருத்ரனும் அங்கே வைத்திய அறைக்குச் சென்றது பிறகு காவலாளிகளை மாற்றம் செய்யும் இடைவெளியில் நீ அரசரின் மூச்சை நிறுத்த முயற்சித்தது. அதற்குள் காவலாட்கள் நடமாட்டம் அதிகரிக்க அரசருக்கு மூச்சுத்திணறல் என்று நீ அலறியது எல்லாம் எனக்குத் தெரியும்" என்றாள் சக்குபாய் உறுதியாக.

"அய்யோ... இவள் வெறும் படுக்கையறை பாவையல்ல. நான்கு தேசங்களை தன் ஒட்டி யாணத்தில் கட்டி ஆளும் பராக்கிரமக்காரி" என்று தனக்குள் பேசிக்கொண்டே பொத்தென்று ஒரு இருக்கையில் போய் செயலற்று விழுந்தான் ஜக்கராயன்.

"சரி போனது தொலையட்டும். நாம் இருவரும் நமது தவறுகளைப் பற்றிப் பேசி நேரத்தை வீணடிக்க வேண்டாம். இப்படி இதுமாதிரி பல நேரங்களில் அவசரப் பட்டு எனக்குத்தான் வீண் தலை வலியை உண்டு பண்ணுகிறாய் அண்ணா. இதோ பார், நீ உன் அறிவைப் பயன்படுத்து. அதற்கு மேல் ஆட்சி- சிம்மாசனம்- மகுடம் இதை என்னிடமேயே விட்டுவிடு. காரியத்தைக் கெடுப்பதில் நீதான் உனக்கு நிகர்" என்று அதட்டினாள் சக்குபாய்.

"பிறகென்ன எத்தனை காலம்தான் பொறுப்பது? கிழம் விழும் விழும் என்றும் மகுடம் வரும் வரும் என்றும் ஒவ்வொரு சூரிய உதயத்திலும் கனவோடு விழித்து அது நடக்காமல் மருந்தும், வேளாவேளைக்குப் பழமும், பிரசாதமும் சாப்பிட்டு உயிரோடுக் கிடக்கும் போது என்ன செய்வது? அதுதான் ஒரு ஆத்திரத்தில் இன்று இரவோடு இரவாக கிழமன்னனை எமனுக்குத் துணையாக அனுப்பிவிட எத்தனித்தேன்" என்றான் படபடப்புடன் ஜக்கராயன்.

கலகலவென்று வெண்கலப் பாத்திரங்கள் மாட்டு வண்டியில் ஏற்றிப்போகும்போது, மோதிக் குலுங்கிக் கொள்வதைப் போல சிரித்தாள்.

"அட என் அவசரக்கார அண்ணா! பொறு... பொறுமையாக இரு. விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் அரசவையில் உன்னை அரியணை ஏற்றாமல் ஓயமாட்டேன் நான். அரசராக மாறி வெண்கொற்றைக் குடை தாங்க, சகல குறுநில மன்னர்களின் கப்பங்களை அள்ளி அள்ளி நீ கஜானாவை நிரப்பும் காட்சி தொலைவில் இல்லை. ஆனால்..." என்று ஒருகணம் உறுதியாய் நிறுத்தினாள் சக்குபாய்.

சக்குபாய் பேசப்பேச ராஜபோகக் கனவுகளில் மூழ்கி அதன் அரச அலைகளில் துள்ளி நீந்திக் கொண்டிருந்தவன் சக்குபாயின் உறுதியான நிறுத்தத்தைக் கண்டு அவளைக் கூர்மையாய் கவனித்தான்.

கல்வெட்டுச் சான்று

கி.பி.1535இல் தஞ்சை நாயக்க அரசராகப் பதவி ஏற்ற செவ்வப்ப நாயக்கர் கி.பி.1590 வரை வாழ்ந்துள்ளார். ஆனால் கி.பி.1564லிருந்தே அவரது மகனான அச்சுதப்ப நாயக்கர் தந்தையுடன் இணைந்து ஆட்சிப் பொறுப்புகளைக் கவனிக்கலானார். கி.பி.1535லிருந்து 1590 வரை செவ்வப்பரின் ஆட்சிக் காலமாக இருப்பினும், அரசு அலுவல் பொறுப்பு முழுவதும் பிற்பகுதியில் அச்சுதப்ப நாயக்கரிடமே இருந்தது. செவ்வப்ப நாயக்கர் ஆன்மீகம், திருக்கோயிற் பணிகள் ஆகியவற்றிலேயே நாட்டம் செலுத்தலானார். எனவே இவர்கள் இருவரும் இணைந்து ஆட்சிபுரிந்த போது எந்தெந்தப் பகுதிகள் இவர்களின் ஆட்சிக்குரியதாய்த் திகழ்ந்தன என்பதையும் அந்நிலப் பகுதிகளுக்குரிய பெயர்களையும் கல்வெழுத்து மற்றும் செப்பேடுச் சாசனங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

"ஆனால் ஆட்சி கைக்கு வரவேண்டும் என்றால் அதிகார துஷ்பிர யோகம் மட்டும் போதாது. அதுவும் வேண்டும். அரச விசுவாசி களின்ஆதரவு."

"அதற்குத்தான் சொன்னேன் சகோதரி. நீ அரசரின் உடல்நலனில் அக்கறை காட்டுபவளைப் போல நான்குபேர் அறிய நடித்தால் போதும்."

"ம்... நாளைக் காலை நீ பார்க்கலாம் அந்த ஆனந்தக் காட்சியை. ஆம்! சூரிய உதயம் நிகழும் நேரம் அரசர் அடுத்த வாரிசை சொல்ல எத்தனிக்கும் தருணம். அத்தனை அரசியல் பிரமுகர்களும் சூழ்ந்துள்ள அரண்மனை வளாகத்தில் சக்கரத்தாழ்வார் கோயில் பிரகாரத்தில் அரசர் நலம் பேற வேண்டிய விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்து ராணி சக்குபாய் அங்கபிரதட்சணம் செய்யப் போகிறாள்" என்றாள் சக்குபாய்.

புரிந்தது ஜக்கராயனுக்கு. சிறிதுநேரத்தில் புன்னகையோடு அங்கிருந்து விடைபெற்றான். நீண்ட நேரம் அங்கேயே அமர்ந்திருந்த சக்குபாய் அந்தத் திரைச்சீலை தன் உடலில் இருந்து நழுவி விழுந்து கொண்டேயிருக்க வேறொரு சயன அறைக்கு நடந்தாள்.

"ஏய் வசுந்தரா..." அதுவரை அறைக்குப் பின்னிருந்த வசுந்தரா ஓடிவந்தாள்.

"அந்த மல்யுத்தத்தில் தோற்றுப் போனானே ஒருவன் அவன் எங்கே?"
என்றாள் விஷமமாய்.

"அவன் பண்டகசாலை ஓரம் படுத்துறங்கிவிட்டு காலையில்
புறப்படுவதாய் சொன்னான் தேவி" என்றாள் வசுந்தரா.

ஒரு மர்மமான சிரிப்பைத் தன் செவ்விதழில் தவழவிட்டபடி சயன
அறைக்குச் சென்றாள் சக்குபாய். 'நல்ல பாம்பு ஏன் நாக்கை நீட்டுகிறது?'
என்று வசுந்தரா எனும் தண்ணீர் பாம்புக்கு தெரியாதா என்ன?

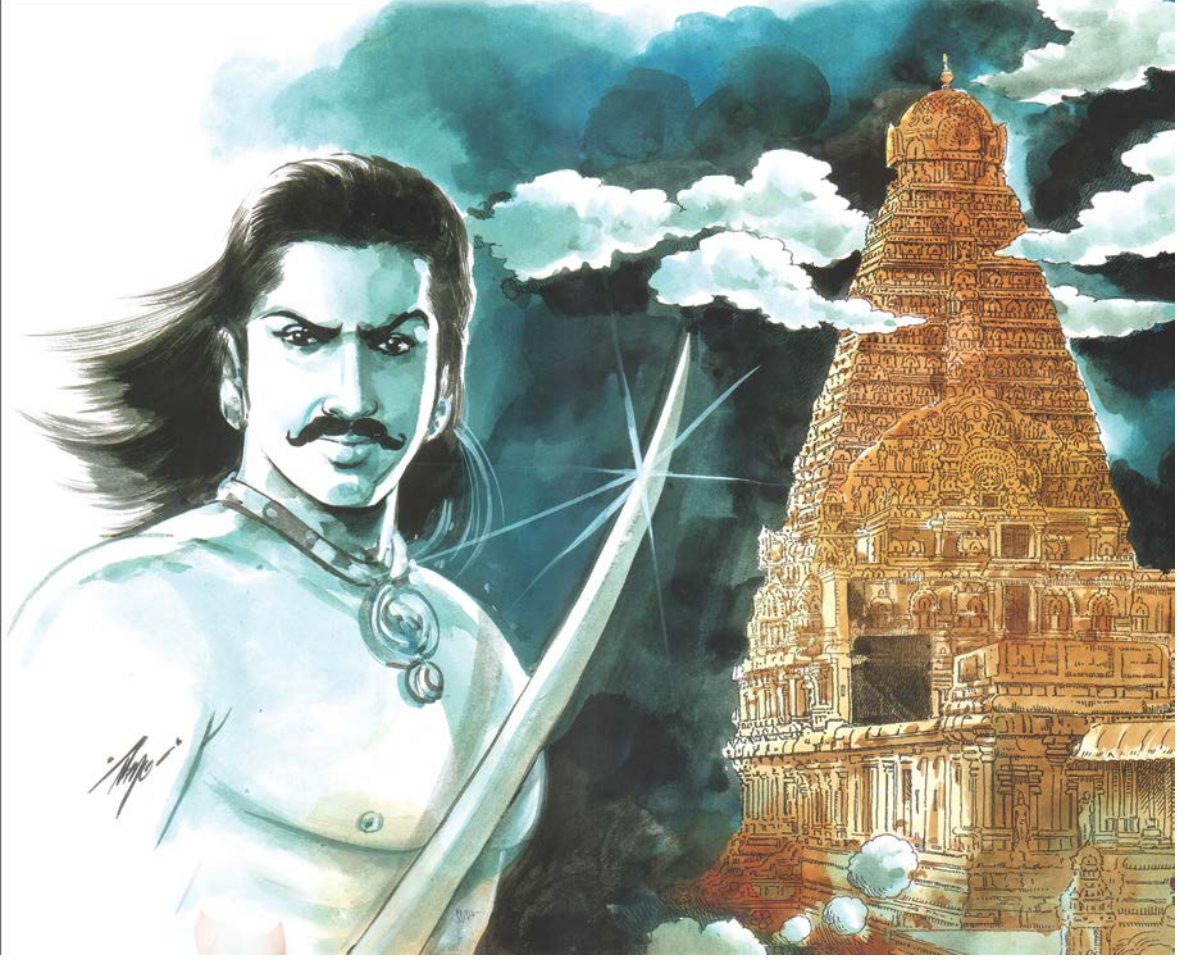

வீண்மீன் நம்மத்தகம்

சுகமான வைகறைப் பொழுது என்பது பறவைகளுக்கு மட்டும் குதூகலம் தரக்கூடிய ரம்மியமான நேரமல்ல. மனிதர்களுக்கும்தான். ஆனால் நல்லதை எப்போதுமே மனிதன் அவ்வளவு சீக்கிரம் உணர்ந்து கொள்வதோ? நட்புக் கொள்வதோ? இல்லை.

அதிகாலை நேரத்தின் மேக இடுக்குகளின் வழியே பகலின் முதல் குவ்வாகுவ்வா சத்தம் ஒலி வடிவில் கேட்க ஆரம்பித்ததும், அகோரமாய் கறுப்பை அப்பிக் கொண்டிருந்த பஞ்சக் கூட்டங்கள் மெல்ல பவுன் நிறத்தை பூசிக் கொள்வதையும், பிறகு அந்த வட்டமான நெருப்புக் கோளம் தகதகவென இருள் கிழித்து வட்டபாதையில் முகம் காட்டுகையில் அதே பவுன்நிறம் சற்று அடர்த்தியாகி மெல்லிய சிவப்பை உள்வாங்கிக் காட்சி தருவதும், கீழே நீண்டு கிடக்கும் நீலக் கடலின் நிறத்தையும் ஆகாயம் கண்ணாடியாய் பிரதிபரலிக்கப் பார்ப்பதும் அப்போது புறாக்கூட்டம் வில்வடிவமெடுத்து விண்புகுவதுமாய் வைகறைப் பொழுது நித்யகல்யாணியாய் மிளிர்ந்தது.

சற்றே மார்கழியை நெருங்கி வரும் பருவகாலம் என்பதால், மெல்லிய மழையும் பொசு பொசுக்கலாம் என்னும் படியே சீதோஷணம் இருந்தது. காவிரி ஆற்றில் ஓடிய தண்ணீரும் குள்குளவென்று கூடுதலாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அதிகாலைப் பொழுதின் இயற்கைக் காட்சிகளில் இருகண் இமையாது காவிரி நீரிலே மண்டியிட்டு நீராடிய படியே வானத்தின் கொள்ளை அழகை ரசித்துக் கொண்டிருந்தார், தஞ்சைப் பெருநகரின் மன்னர் அச்சுதப்ப நாயக்கருக்கும், தற்போது தஞ்சையின் ஆட்சிப் பொறுப்பைக் கவனித்து வரும் நம்பிக்கை நட்சத்திரமான இளவரசன் ரகுநாதனுக்கும், மற்றும் சேனை, யானை, மக்களுக்கு ஆஸ்தான அரசியல் ஞான குருவாய் இருந்த நாராயண தீட்சிதர்.

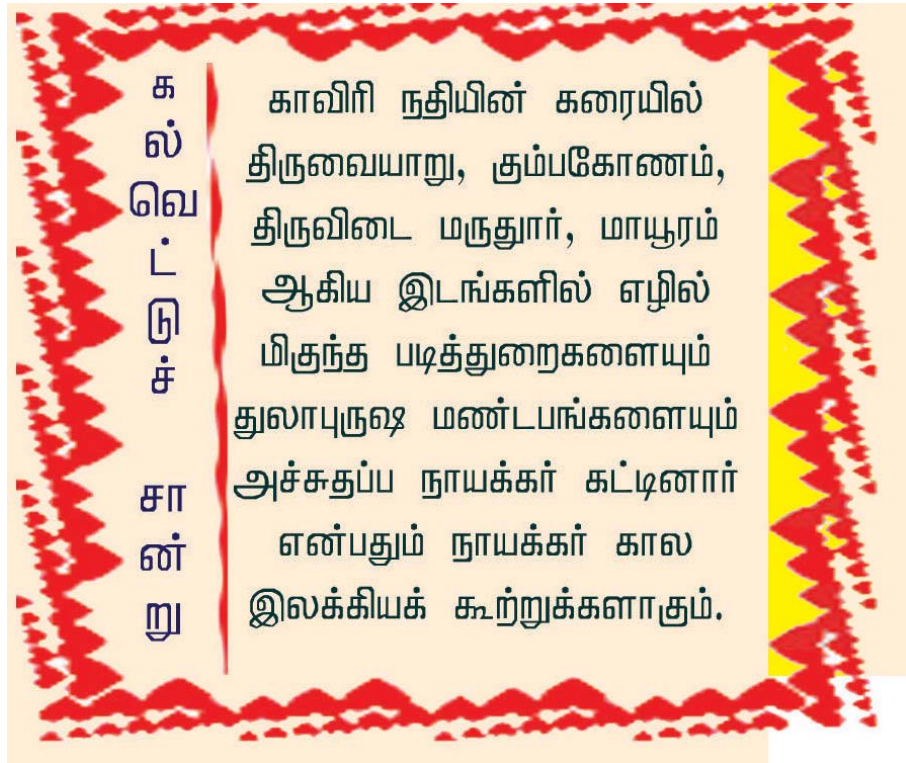
ஆற்றில் இருந்து விருவிருவென எழுந்தவர் கழுத்தில் சரம்சரமாய் தொங்கிய ருத்ராட்ச மாலைகளை சரிபண்ணிக் கொண்டே, ஈரம் சொட்டச் சொட்ட உச்சிக் குடுமியை உலர்த்தி முடிந்தவாறு, மேலவீதி அருகே உள்ள சிவன் கோயிலில் சாஷ்டாங்கமாய் சரணம் செய்து, பக்தி ஒழுகப் பிரார்த்தித்து விட்டு பரபரப்பாய் நடக்க ஆரம்பித்தார் தஞ்சை அரசர் அரண்மனையின் பின்வாயிலை நோக்கி...

அரசரோடு வியாபார நிமித்தம் மற்றும் கிராமத்து நாட்டார்கள் இன்னும் பலர் அன்றாடம் அதிகாலையிலேயே அரசர் வசம் பேட்டி காண முன்வாயிலுக்கு வந்து விடுவதாலும், மேலும் அந்த கம்பீரமான மதில் சுவர்களைத் தாண்டிதான் உள்ளே போக நேர்கையில் அங்கே நிலவும் தேவையில்லாத பரபரப்பை விரும்பாமலும், பெரும்பாலும் நாராயண தீட்சிதர் பின்வாயில் வழியாகவே அரண்மனைக்கு வருவார்.

காட்டுக் கொடிகளும், காட்டாமணிச் செடிகளும் படர்ந்து கிடந்த பாதை வழியே ஓடிய ஒற்றையடி வழியில் அந்த வயோதிக தீட்சிதர் வேக

வேகமாய் நடந்து கொண்டிருந்தார். அரண்மனையின் பின்வாயில் பாதுகாப்பில் மேலும் கூடுதலாக இருக்குமே ஒழிய பரபரப்பு இருக்காது. தீட்சிதரைப் பார்த்ததுமே வீரர்கள் சடசடவென கண்காணிப்பு மாடத்தில் இருந்து உள்வழியாய் இறங்கி பெரிய நாதாங்கிகளைத் திறந்துவிட மணிச்சத்தங் களுடன் அந்த சோழர் காலத்து கோட்டையின் பின்புறவாயில் திறந்து கொண்டது.

கோட்டை சோழர் காலத்தது தானே தவிர, அரண்மனை வளாகம் முழுக்க முழுக்க அச்சுதப்ப நாயக்கரின் காலத்தே நிறுவப்பட்டதே. முழுக்க முழுக்க விஜயநகரத்து கட்டிடக் கலை வழியே நிறுவப் பட்ட மானிகை. பிறகு ஒரு பாதி சோழர்கால சிற்ப நுட்பங்களையும் கை கோர்த்து இரண்டு சாம்ராஜ்யங்களின் இணைப்பு மண்டபமாக பிரமாண்ட அழகுடன் காட்சி தந்தது. வழக்கம் போலவே அந்தக் காலைப்பொழுதில் அரண்மனையின் முன்வாயில் மண்டபம்

தாமரை மற்றும் செவ்வந்திப் பூக்கள் சகிதமாய், சரமாகவும், கோலமாகவும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது பார்க்க பளிச் சென்று இருந்தது. அரண்மனைப் பணியாளர்களும் நாராயண தீட்சிதரைக் கண்டதும் மிக்க பவ்யமாய் அழைத்துச் சென்று வரவேற்பு அறை கடந்து உள்ளே இருந்த முற்றம் வைத்த மண்டபத்தில் அமர வைத்தனர்.

கோழி முட்டையின் மஞ்சள் கருவை மட்டுமே அள்ளியும், விரால்மீன்களின் மேல் தோலில் படிந்த கொழுப்பை மட்டும் தொடுத்தும், கலவையாய் பண்ணி சுவர் முழுக்கப் பூச்சுபூசி இழைத்திருந்தது ஒருவித வழுவழப்போடு அரண்மனை நெடுக தென்பட்டது. தீட்சிதர் வந்த செய்தி அறிந்ததும் அச்சுதப்ப நாயக்கர் பூஜையை முடித்திருந்த கையோடு நெற்றி நிரம்ப திருநீறு சாத்தி முற்றம் மண்டபம் வந்தார்.

"என்ன தீட்சிதர் பெருமானே! அரண்மனைக்கு இன்று அதிகாலையிலேயே விஜயம்" என்று தீட்சிதரை ஆரத்தழுவிய படி முற்றத்தில் கல்படிகளிலேயே அமர்ந்தார். அவரிடம் இருந்து சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்தார் நாராயண தீட்சிதர்.

"காலை வானிலே விண்மீன் ஒன்று மேற்கு மூலையில் விடியலுக்குப் பிறகும் ஒளிவீசியதை நீ பார்த்தாயா மன்னா?" என்றார் ஆவலுடன் தீட்சிதர்.

அதற்கு சற்று யோசனையுடன் "இல்லை" என்பதைப் போல மறுத்துத் தலையசைத்த அச்சுதப்ப நாயக்கரை நோக்கி...

"பொதுவாக அரச குடும்பங்களில் பிறப்போ? இறப்போ? இந்த விண்மீன்களின் பயணம், அவற்றின் மறைவு-உதிப்பு மற்றும் அவை எரிந்து விழுதல் போன்றவை மிக முக்கிய சமிக்ஞைகளாக பரிசீலிக்கப் படும் நிமித்திகத்திலே. அதன்படி எனக்கென்னவோ நம் பேரரசர் வேங்கடாபதிரா யரின் ஆயுசு இப்போதைக்கு முடிவுறாது என்றே அழுத்தமாய் தோன்றுகிறது. மேலும் ஆண்டவன் சுபிட்சத்தில் அவர் நீடுவாழ வேண்டுமென்பது தான் நம் எண்ணமும்"

"தாங்கள் சொல்வதை வைத்துப் பார்த்தால், விண்மீன் நிமித்திகத் தின்படி பேரரசின் ஆயுள் கெட்டிப்பட்ட தென்றால் சந்தோஷப்பட வேண்டிய விசயம்தானே தீட்சிதரே! மேலும் தாங்கள் சொன்னால் அது சரியாகத்தான் இருக்கும். ஏனெனில் என் தந்தையார் செவ்வப்ப நாயக்கர் நோய்வாய்ப் பட்டிருந்த போதும் தாங்கள் சொன்ன நிமித்தம் பலித்தது. அதே போல மகாராணி மூர்த்திபாம்பாவுக்கு முதல் பிரசவத்தில் நம் ரகுநாதன் பிறக்கையில் "ஆண்மகவுதான்" என்று தாங்கள் சொன்னது பலித்தது.

இன்னும் சொல்லப் போனால் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் பத்தாண்டு களுக்கு முன்னால் காட்டு வேட்டைக்கு கானகம் புகுகையில் தாங்கள் கூறிய போதாத காலம் வந்ததல்லவா? அதுதானே அந்த சக்குபாயும்-ஜக்கராயனும். இப்படி தாங்கள் எதைச் சொல்லி அது நடக்காது போனது?"

"இப்படி எல்லாம் பலித்த போதிலும், தற்போது நான் சொன்ன மாதிரி அரசரின் ஆயுள் நீளமானால் அது சாதகமான விளைவைவிட குந்தகமான விளைவையே தரும். பேரரசர் போய் விடுவார் என்ற ஒரே நம்பிக்கையின் அடித்தளத்தில்தான் இன்னமும் தலைநகர் அரசியல் சதிவலைகள் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தை வளைக்காமல் பின்னப்பட்ட நிலையிலேயே உள்ளது. அவரது வாழ்நாள் காலம் நாளுக்கு நாள் நகர்ந்து கொண்டே வருவதால் இப்போது அடைபட்டுக் கிடந்த சதித்தந்திரங்கள் மெல்லத் தலைதுாக்கி விடுமோ? என்ற அச்சம்தான் எனக்கு வருகிறது".

"அப்படி நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் அரசர் உடல்நலன் தேறினால் அது அவருக்கு தீங்காக முடியுமோ?"

"அவரது உயிருக்குத் தீங்காகவே முடியும். விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் என்ற மாபெரும் ஆட்சிப் பரப்பை இனி புதிதாய் முளைத்த ஒரு தேச மன்னனால் நிறுவ முடியுமா? அப்படியிருக்க அதை அப்படியே வெற்றி கொள்வதே கயவர்களின் திட்டம். அதற்கு இடையூறாக அரசரின் உயிர் இருக்கிறது. அதுதான் நிச்சயம். இயற்கைவசமாய் எதுவும் நிகழாத போதிலும், செயற்கைத்தனமாய் எதுவும் நிகழலாம்" "பேரரசரைக் கொலையும் செய்வார்கள் என்கிறீர்களா?"

"ஏன் செய்யக்கூடாது? செய்யக் கூடிய ஆட்கள்தான் அங்கே இல்லையா? அல்லது செய்யக்கூடிய சதிகாரர்கள்தான் அங்கே இல்லையா?"

"யாசம நாயக்கரும்-சிக்கத் தேவராயரும் இருக்கக்கூடிய இடத்தில் இப்படி விட்டு விடுவார்களா தீட்சிதரே!"

"விசுவாசம் வேறு; ராஜதந்திரம் வேறு. ராஜதந்திரிகளுள் விசுவாசம் இருக்கலாம்; ஆனால் விசுவாசிகளுக்குள் ராஜதந்திரம் இருக்கும் என்பது கிடையாது. யாசம நாயக்கர் உண்மையானவர் பெரும் வீரர்தான். இருப்பினும் அவருக்கு பக்கபலமாக அன்பே உருவான சிக்கத்தேவராயரால்

எதுவும் பயனில்லை. வரப்போகும் காட்டாற்றைத் தடுக்க பூங்கா வனத்தை நிர்மாணிப்பது உகந்த காரியமல்ல"

"என்ன செய்யலாம் என்கிறீர்கள்?"

"ஒரு வழிதான்...! இந்த தருணத்தில் புஜபலமும், வீர லட்சணமும், ராஜ விசுவாசமும் ஒருங்கே கொண்ட உன்மகன் ரகுநாதனை விஜயநகருக்கு அனுப்புவதுதான் சிறந்த வழி. அவன் அங்கே இருந்தால் ஓரளவு சதிவலைகளை முறியடிப்பது யாசமரோடு இணைந்து பணியாற்ற வாய்ப்பாக இருக்கு மென்றே கருதுகிறேன்".

அரசுப் நாயக்கரும் நாராயண தீட்சிதரும் இவ்வாறு பேசிக் கொண்டிருக்கும் அந்தப்பொழுதில் இள வரசனும் தஞ்சை ஆட்சிப் பொறுப்பாளருமான ரகுநாதன் காலைப் பொழுதே பெரிய கோயிலுக்கு புறப்பட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தான்.

இறைவழி பாட்டிற்காக அல்ல...

ஐடி அதிசயங்கள்

சிங்கம் ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் தன் குட்டியை தனியாக இரைதேட காட்டுக்குள் தள்ளுகிறது. பறவை தன் குஞ்சு ஒருகட்டத்துக்கு மேல் கூட்டிலிருந்து சிறகடிக்க விரட்டுகிறது. மனிதன் அப்படிச் செய்வதில்லை. அவனுள் அவன்மேல் அவன் தந்தைக்கிருந்த அதே பாசமான பயம் தொடர்கிறது. தீட்சிதர் ரகுநாதனை தலைநகருக்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்புகையில் அச்சுதப்ப நாயக்கரால் உடனே சம்மதம் தர இயலவில்லை.

"இருந்தாலும் தீட்சிதரே! ரகுநாதன் இன்னும் இளைஞன் தான் பாலகனாகவே எனக்கும், அவன் தாய் மூர்த்தி மாம்பாவுக்கும் படுகிறான். ஆனால் வீரத்தில் போர்க்களத்தில் அவனை தனித்து விடுவதில் எனக்கு அச்சமேயில்லை. செஞ்சி நாயக்கர் அவ்வப்போது செய்துவரும் திருவண்ணாமலை எல்லைத் தொல்லைகளுக்கு தனிப்படையோடு சென்று பதிலடி தந்ததும் அவன்தான். கொள்ளிடம் ஆற்றங்கரையில் மதுரைப்போர் மறக்க முடியாததல்லவா! சோழர் குலம் வழிவந்த வீரப்பரம்பரைத் தளபதிகள் பலர் நம் ரகுநாதனை தஞ்சைக்கு கிடைத்த இன்னொரு ராஜேந்திர சோழன் என்று சொல்லவில்லையா! பெரும்பாலும் வாட்களும், வேல் அம்பும், கேடயமும் மோதும் பயங்கரமான ரத்தநெடி வீசும் யுத்தகளம் வேறு. அரசியலும், ராஜதந்திரமும், சதிவலையும் உள்ள அரண்மனை அரசியல் வேறு"

"அல்ல, அச்சுதப்பா! ரகுநாதனை அத்தனை சுலபமாய் எடை போட்டுவிட வேண்டாம். இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ போர்க்களங்களில் அவன் வெற்றி காணும் வரலாறு நீண்டு கிடக்கிறது சரித்திரத்தின் பாதையில். ஆனாலும் அரசியல் சதுரங்கமும் ஆடத்தெரிய வேண்டும்.

இராமாயணத்தில் மகிஷாசுரவர்த்தினியை வதம் செய்ய தசரதனிடம், அந்த ரகுநாதனை விசுவாமித்திர முனிவர் கேட்டதைப் போல விஜயநகர அரண்மனையை தன் கைவசப்படுத்தி ஆட்சிமாற்றம் பெற விழையும் பிசாசு பெண்ணான சக்குபாயையும், அவளது கொடூரச் சகோதரன் ஜக்கராயனையும் முடிவுக்குக் கொண்டுவர ரகுநாதனை நான் கேட்கிறேன். தவிர, தலைநகருக்குப் போகப்போவது உன் மகன் மட்டுமல்ல. இந்த வயோதிக உடலைத் தாங்கிய அடியேனும் கூடவேதான் செல்லப் போகிறேன்" என்றார் தன் ருத்ராட்ச மாலை மீது கையை வைத்தபடி நாராயண தீட்சிதர்.

அந்த நேரத்தில் முன்அனுமதி பெற்ற இரு குவளையில் குடிக்குமளவு அளாவப்பட்ட சீரகபனாம் சுவையோடு வந்தது. இருவரும் மௌனம் சுமந்து பருகினார்கள். சற்றுநேர அமைதிக்குப் பிறகு "சரி தீட்சிதர் அவர்களே! ரகுநாதனை தலைநகருக்கு தங்களோடு அனுப்ப சம்மதிக்கிறேன்".

.....

துஞ்சைப் பெரிய கோயில். இந்திய, ஏன் உலகக் கட்டிடக்கலை வரலாற்றிலேயே பிரமிக்கத்தக்க நுட்பங்கள் கொண்ட கலை அதிசயம். உலகில் ஏழு அதிசயங்கள் உண்டு. ஆனால் பெரிய கோயிலில் ஏழு அதிசயங்கள் உள்ளன.

அதிசயம் 1 : சுற்றுவட்டாரத்தில் 80 கி.மீட்டருக்கு மலைப் பிராந்தியம் கூட இல்லாத பகுதியில் எழுந்த மாபெரும் கருங்கல் காவியம்.

அதிசயம் 2 : சுமார் 97.2 அடி நீளம், 55.9 அகலம், 110 அடி உயரத்துடன் பிரமாண்டமாய் நிற்கும் ராஜ கோபுரத்திற்கான அஸ்திவாரம் வெறும் 6 அடிதான்.

அதிசயம் 3 : அத்தனை பெரிய கோபுரமும் உட்புறம் கூடாக இருப்பதும், அதைக் கட்டிய விதமும்.

அதிசயம் 4 : கிட்டத்தட்ட ஒரு சதுர மீட்டர் நிலப்பரப்புக்கு 47.40 டன் கல் எடை உள்ள அந்த ஆயிரம் ஆண்டு கலைக்கோயிலில் ஒரு விரிசல்கூட இன்றளவும் இல்லை.

அதிசயம் 5 : நம் வீட்டு வாசலில் நிலைக்கால் வைப்பது மாதிரி பெரிய கோயில் நிலைக்கால்கள் 40 அடி உயரம் 4/4க்கு அளவில் ஒரே கல்.

அதிசயம் 6 : கற்களைக் கற்களோடு பொருத்தி (lock system) கட்டப்பட்டது; துளி சுண்ணாம்பு சேர்க்கைக்கூட இல்லை.

அதிசயம் 7 : இன்று பொறியாளர் கணிக்கும் டிகிரி அளவுகள் மாறாமல் எல்லா அமைப்பும் கட்டுமானப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

என அதிசயங்களின் சேர்க்கையாகத் திகழும் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் கோபுர உச்சியில் உள்ள ஒரு கல்- ஒரே கல் நான்கு டன் எடையும் அதிலே மாட்டு வண்டி சுற்றுமளவு இடமும் உள்ளது. ஆனால் பெரிய கோபுரம் நிழல் விழாது என்பது மட்டும் கட்டுக்கதை. பெரிய கோயில் கோபுரத்தில் நிழல் விழும்.

அந்தச் சோழர்களின் பொற்கால ஆட்சியில் ராஜராஜ சோழன் கட்டிய பெரிய கோயிலின் உள்பிரகாரத்தின் உள் மண்டபத்தில்தான் தஞ்சை நாயக்கர் அரசின் பொறுப்பாளரும் இளவலும் ஆன ரகுநாதன் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். தன்னை தலைநகருக்கு அழைத்துச் செல்ல அனுமதி கேட்டு அரண்மனைக்கு வந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் ஆஸ்தான குருவான நாராயண தீட்சிதரைப் பற்றி எண்ணாமல், ஆழ்ந்த யோசனைக்குப் பிறகு அவருக்கு அனுமதி தந்துவிட்ட தன் தந்தையார் அச்சுதப்ப நாயக்கரைப் பற்றியும் நினைக்காமல் பெரிய கோயில் உட்பிரகார மண்டபத்தில் இருந்தான் ரகுநாதன்.

தலைநகரம் விஜயநகரில் நடைபெறும் பெரும் சோதனைக் காலகட்டத்தை முழுமையாய் மனதுள் உணர்ந்திருந்தாலும், அடுத்து என்ன நிகழுமோ என்ற அச்சரேகைகள் ஆழ்மனதில் ஓடிக்கொண்டிருந்தாலும், அது குறித்து விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் விரிந்து பரந்த இடமெங்கும் சர்ச்சைகளும் விவாதங்களும் முடிவுகளும் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற பதட்டமான சூழ்நிலையைப் புரிந்திருந்தாலும் அன்று அந்த அதிகாலை வானில் மேகம் மஞ்சள் பூசிய பொழுதில் அவற்றைப் பற்றி சிந்தை ஏதுமின்றி இருந்தான் ரகுநாதன்.

ரகுநாதன் காலையிலேயே பெரிய கோயிலுக்கு போயிருக்கிறான் என்ற தகவல் தஞ்சை அரசரும், ரகுநாதனின் தந்தையுமான அச்சுதப் பருக்கு மகனின் பக்தி உணர்வின் பேரில் அவன் செய்யும் எல்லா காரியங்கள் மீதும் அன்பு செலுத்துவதைப் போன்ற உணர்வே ஏற்பட்டாலும், அச்சுதப் நாயக்கரின் செயல்களையே நிறுத்து மளவு ராஜ்ஜிய அதி காரமும்; விசுவாச உரிமையும், அளவு கடந்த பாசமும் உடைய நாராயண தீட்சிதருக்கு அதி காலையில் ரகுநாதனின் பெரிய கோயில் புறப்பாடு ஏற்புடையதாக இல்லை. கிட்டத்தட்ட தஞ்சை அரசு என்ன தலைப்பின் கீழ் அமைந்திருந்தாலும் தஞ்சையும் அதைச் சுற்றியுள்ள பகுதி மட்டுமல்லாது, இன்றைய வடஆற்காடு மாவட்டம் முதல் புதுக்கோட்டை

வரை பாலாறு, தென் பெண்ணை, காவிரி என பெருநதிகள் ஓடும் பிராந்தியம் முழுக்க தன்வசம் கொண்ட அப்பெரும் மூதூரில் எங்கே, எது, எப்போது நிகழவேண்டும் என்பது, நிகழும் என்பன அவருக்கு அத்துபடியாய் தெரியும்.

அதுபோல அந்தக் காலையில் இளவல் ரகுநாதனும், பற்பல தேசக்காரியங்களையும் பதட்ட சூழலையும் மறந்து பெரிய கோயிலுக்குப் போனது ஏன் என்பது அவரது அகலக் கண்களுக்குத் தெரியும். அவர் எண்ணியபடியேதான் பெரிய கோயில் பிராகாரத்திலும் சம்பவங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

சின்னச் சின்ன அழகிய முத்து மாலைகளையும் வழக்கமாக நாயக்க வம்சத்தவர் அணியும் மூக்கு லோலாக்கையும் மெல்லிய திருநீற்றை

நெற்றியிலும் சிறிதளவு வெளிர்மஞ்சள் நிற சந்தனத்தை வெள்ளிநிற மார்பிலும் அணிந்து கொண்டு, அழகிய அங்க வஸ்திர மடிப்பைப் தோளிலும், பொன்கலந்து நெய்த வெண்பட்டு வேட்டியை இடையிலும் உடுத்தி ஒரு தேவகுமாரனாய் பக்தி சிந்தையுடன் உட்பிராகாரத்தில் வந்து கொண்டிருந்தான் இளவல் ரகுநாதன்.

சமீபகாலங்களாகவே இப்படிக் காலைப் பொழுதுகளில் பெரிய கோயிலை தரிசிக்க வருவது தனக்கே ஒரு வியப்பாய் இருப்பதாய் உணர்ந்தான் அவன். இருப்பினும் தான் அனுதினமும் பெரியகோயிலுக்கு சுவாமி தரிசனத்துக்காக வருவதில்லை என்று புரிந்தபோது அதை எண்ணி புன்னகைத்துக் கொண்டான்.

அவன் எதிர்பார்த்த தரிசனமும் அதோ! செந்தாமரம்பூ நிறத்தில் வீட்டிலேயே தறிபோட்டு நெய்த நூல் சேலையை உடுத்தி, அந்த நூல்சேலையில் நெய்யப்பட்ட அழகிய செந்தூற நிற பூப்புட்டாக்களை பரிகாசம் பண்ணும் உண்மையான ஒரு இளந்தாமரையை தலைப்பிரிவில் சூடி, சரேல் சரேல் என தஞ்சைமண்ணில் செய்த சிறுமணிகள் வைத்த வெள்ளிக் கொலுசை அணிந்து, கைகளில் செவ்வந்திப் பூக்கூடையையும், ஒரு பித்தளை பாத்திரத்தில் சுடச்சுட நெய்மணக்கத் தயாரான வெண்பொங்கல் மற்றும் பூஜைப் பொருட்களுடன் வேகவேகமாய் வந்துகொண்டிருந்தாள் காஞ்சனவதனி.

யாழி சிற்பங்கள் அடங்கிய தூணை அவள் சமீபித்து நடக்கையில், "உஷ்" என்ற சிலீர் குரல் காற்றில் மிதந்து; காதில் நுழைந்து; இதயத்தை அடைத்தது.

"அய்யோ" என்று ஒருகணம் திகைத்துத் திணறிய காஞ்சனவதனி பிறகு தன் அன்ன நடையை இன்னும் சின்ன நடையாக்கிக் கொண்டு பையப்பைய நடந்து... அல்ல... மிதந்து வந்தாள். அவ்வப்போது அவளது பார்வை மட்டும் பக்கவாட்டில் திரும்பிப் பதிந்து திரும்பித் தேடி அலைந்தது. ஒருவரையும் காணவில்லை.

பிறகு சிறிதுநேரம் தன் செந்தணல் இதழ்குவிய யோசித்தவள், ஏதோ பிரம்மை என்று எண்ணியவாறு மீண்டும் வேகமெடுக்கத் துவங்க... "காஞ்சனா" என்றொரு கணீர் குரல். அதே சமயம் மிக மெதுவாய் காற்றுக்கும் கேட்காமல் வந்தது. நின்றாள்; அவள் கொலுசுகள் மட்டும்

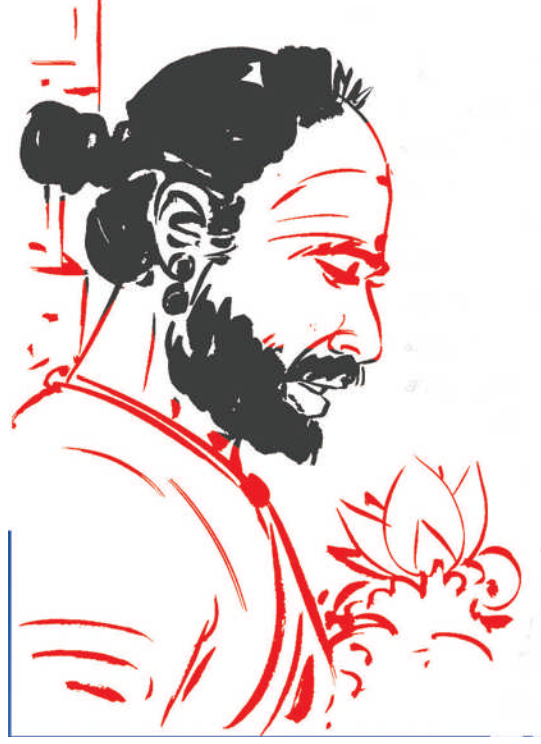
வந்த வேகத்தில் நின்றதும் கலகலவென்றது. ஒருவருமில்லை. பெருந்தூண் ஒன்றின் யாழியின் மீதொரு குதிரைவீரன் வேலோடு நின்றிருந்தான். ஒரு வேளை அவன்தான் தன்பெயரைக் கூப்பிட்டு இருப்பானோ?

வேறு ஒரு ஆள்நட மாட்டமும் அற்ற அந்த உட்பிராகார மண்டபத்தில் சற்றே பீதி கவ்வ நடையை தீவிரப்படுத்தினாள். விடுவிடுவென வந்தவள் சர்வேஸ்வரனாய், பெரிய கோயிலின் கருவறையில் காட்சிதரும் பரம்பொருளாய், ஆலால கண்டனைக் கண்டதும் ஒரு முறை ஆழமாய் வழிபட்டுக் கொண்டு, கையில் கொண்டு வந்திருந்த பொருட்களை பிராகாரத்தில் இருந்த வெள்ளித் தகடு வேய்ந்த படிகளில் வைத்தாள்.

"என்னம்மா காஞ்சனா இன்னிக்கும் உன் தகப்பனார் வரலியா?" என்ற அர்ச்சகரைப் பார்த்தாள். திரைச் சீலை கட்டி ஈசனை மறைத்துக் கொண்டிருந்தனர் இன்னும் ஓரிருவர்.

"அப்படியில்லை... அப்பாவுக்கு தற்போது உடல்நிலை பரவாயில்லை. பின்னாலேயே வந்துகொண்டும் இருக்கிறார்" என்ற வெண்ணையை வழக்கிவிட்டதுபோல் பேசிவிட்டு, ஜில்லென்று நகர்ந்தாள். அடுத்த இரண்டாம் முறையாக பிராகாரச் சுற்றுக்கு ஆயத்தமாகி விடுவிடுவென நடக்க மனம் முழுக்க "ஓம் நமோ நமசிவாய" எனும் நாமமே ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அந்தக் காரணீஸ்வரனை வழிபட்டு வழிபட்டே வாழ்வில் பூரண நலனும் பெரிய கோயிலின் தலைமை குருக்களுமான பட்டாச்சாரியாரின் ஒரே மகளும் தாயில்லா மகளுமான காஞ்சன வதனியின் உள்மனம் இறைவனை நினைக்க அவளின் குமுதம் விரிந்த உதடுகள் இறைப் பெயரைத் துதிக்க, பாதங்கள் பன்னீர்ப் பூக்களாய் நடக்க... பிராகாரம் சுற்றியவள் திரும்பவும் அந்த யாழி சிற்பம் கொண்ட தூணருகே வருகையில் சற்று கலவரப் பட்டவளாய் அரை இமை உயர்த்தி நோட்ட மிட்டாள்.

இறைவனையும் இறைவியையும் அமர்த்தி ஆருத்ரா தரிசனம் அன்று திருக்கோயிலில் உலாவரச் செய்ய அமைக்கப்பட்ட வெள்ளியில் ஆன பல்லக்குகளும் குதிரை மரங்களும் ஏனைய பிற வடங்களும் கிடந்ததே தவிர ஒரு சப்தமும் அங்கே இல்லை. மீண்டும் இறுக்கி இருகண்கள் சாத்தி மூன்றாம் வட்டமாய் பிராகாரம் சுற்றியவள் அதே இடத்துக்கு வந்த போதுதான் அது நடந்தது.

கண்களால் வலைவீர்த்து கஜானாவை வளைத்தவள்

இரண்டாம் முறை ஏற்பட்ட சலனம் சிறிதுமின்றி அவ்விடத்திற்கு அவள் வருகையில், அந்த யாழிச்சிற்ப தூணைக் கடக்கையில் ஏதோ ஒரு புயல் படாரென்று பாய்ந்து அவளை இழுப்பதைப் போன்ற உணர்வு உந்த "வீச்" சென்று வாய் திறக்க முயன்றவள் சத்தமின்றி கண்டாள்.

தூணுக்குப் பின்நின்று அவளை கொடியாய் சுற்றியவன் இளவல் ரகுநாதன்தான். சிற்சில காலங்களாகவே இந்த சந்திப்புகள் நிகழ்கிறது எனினும் தற்போதெல்லாம் தினசரி தொடர்கிறது. கைவளையல் கலகலக்க வேண்டுமென்றே அதிகமாய் பயப்பட்டவள். "அய்யோ... இன்றும் வந்து விட்டார்களா?" என்றாள் பொய் சொல்லத் தெரியாமல்.

"ஏன் வரமாட்டேன் என்று நினைத்துதான் பிரகாரத்தை பயபக்தியுடன் சுற்றிக்கொண்டிருந்தாயா? என்றான் அவளை தன்னருகே இழுத்து அந்த அகலமான தூண்மறைவில் நிறுத்திய படியே ரகுநாதன். "இல்லை... இல்லை... அப்படி நினைக்கவில்லை. ஆனால்..." "அப்படியானால் நான் வருவேன் என்று நினைத்தாயோ?" என்றான் ஏகப்பட்ட ஏகடியமாக.

"இல்லை இல்லை அப்படியும் நினைக்கவில்லை" என்று வெட்கம் குலுங்கியவளை கூர்ந்து பார்த்தான் ரகுநாதன். அவளது பொற்கூந்தலில் சொட்டிய ஈரத்துளிகள் சாட்சி சொல்லியது, அவள் தினசரி பூப்பூத்து நடமாடும் நந்தவனம் என்று! அவளது குங்குமச் சிமிழ்கள் போன்ற கண்கள் சாட்சி சொல்லியது, இவை என்றுமே தேயாதப் பெளர்ணமித் தட்டுக்கள் என்று! அவளது வெட்கம் அப்பிய விழிகள் சாட்சி சொன்னது, இவை கோடி ஈட்டிகளைவிட கூர்மையானவை என்று!"

"சரி சொல்... வருவேன் என்று நினைத்தாயா? இல்லை வர மாட்டேன் என்று நினைத்தாயா?" மீண்டும் அவன் நச்சரித்தான்.

"அய்யோ விடுங்கள் வரவர தொட்டுப் பேசுகிறீர்கள்? என்று சின்னதாய் சிணுங்கி கவிழ்ந்தாள் காஞ்சனவதனி.

"சரி... தொடாமல் பேசுகிறேன். வருவேன் என்றா? வரமாட்டேன் என்றா? என்ன நினைத்தாய்?"

"ம்... அதாவது வருவீர்கள் என்று நினைத்தேன். ஆனால் இத்தனை சீக்கிரம் வரமாட்டீர்கள் என்றும் நினைத்தேன்" என்றவள் கொஞ்சம் ஊமையானாள்.

காரணம், கதிர்கள் பாயும் கண்களுடன் அவன் வைத்த கண் வாங்காமல் தன்னையே பார்க்க வெட்கம் பீறிட்டது அவளுக்கும்.

"இந்தப் பெருவுடையார் சந்நிதியில் அன்றாடம் அபிஷேகம் செய்யும் ஒரு குருக்கன் மகள் நான்."

"ம்... நல்ல செய்திதான். மேலும் சொல்."

"தஞ்சைத்தரணி முதல் இன்னும் மனித சஞ்சாரமுள்ள பகுதி எல்லாம் உடைவாளால் வெற்றிக் கொடி ஏற்றி தரணியாளப் பிறந்தவர் தாங்கள்."

"ஆஹா! ஆளப்பிறந்தவன் என்பதை உன்வாயால் கேட்கையிலே ஆண்டதைப்போல் இருக்கிறதே அப்புறம் என்ன அதையும் சொல்."

"இல்லை... இதற்கு இடையில் எப்படி ஜெயிக்குமாம்?" என்றாள் காஞ்சனவதனி கண்கள் நீர்க்க..."

"எது ஜெயிக்க வேண்டும் இந்த ராணிக்கு?" என்றான் ரகுநாதன் அவள் மேவாயை தன் பெருவிரலால் நீவிக்கொண்டே.

"அதுதான் நமக்கிடையே உள்ள அது" என்றாள் சிணுங்கலாய்.

"அந்த அதுதான் எது பெண்ணே?" "அய்யோ... அது முடியாது" என்றாள் பொய்க் கோபமாய். "அது முடியாது என்றால் எது முடியாது"

என்றான் அவனும் அதட்டலாய். கொஞ்சம் துணிச்சலும் சுபாவத் துடுக்கும் சேர்ப்பெற்ற காஞ்சனவதனி இம்முறை தன் கிளிக்குரலில் கீச்சினாள்.

"நமக்குள்ளே உள்ள அந்த "அது" எதுவென்று சொல்லமுடியாது போதுமா?" என்றாள்.

"நீ அதைச் சொல்லாவிட்டாலும் "அது" நமக்குள் உள்ளதென்பதை உன்னால் மறுக்க முடியாதல்லவா?" என்று கடகடவென சிரித்தான் ரகுநாதன்.

"சரி நீங்கள் போகலாம். என் தந்தைக்கு இன்று உடல் நலனும் சரியாகிவிட்டது. அவரும் வந்துவிடுவார். தவிர இப்போதே தினசரி இளவரசர் கோயிலுக்குக் காலைநேரம் வருகிறாராம் என்று எங்கள் அக்ரஹாரத்தில் பேச்சு."

"சரி... போகிறேன்... அதைக் கொடுத்துவிடு போகிறேன் என்றான் அவளது மதுவிரல்களைத் தன் கைகளுக்குள் பொருத்திக்கொண்டு.

அவனுடைய மெல்லிய உராய்வு... பிடித்திருந்ததால்... அவளை அறிந்தே அவனது முரட்டு விரல்களுள் தன் விரல்களை பரவ விட்டாள் காஞ்சனவதனி.

"எதைக் கொடுக்க வேண்டும்? அதெல்லாம் முடியாது என்றாள்" குரல் வெளிவராமல்.

"எதைக் கொடுப்பது என்கிறாய். பிறகு அது முடியாது என்கிறாய். எது என்றே தெரியாத போது யாராவது அதைக் கொடுக்க முடியாது என்பார்களா?" என்றான்.

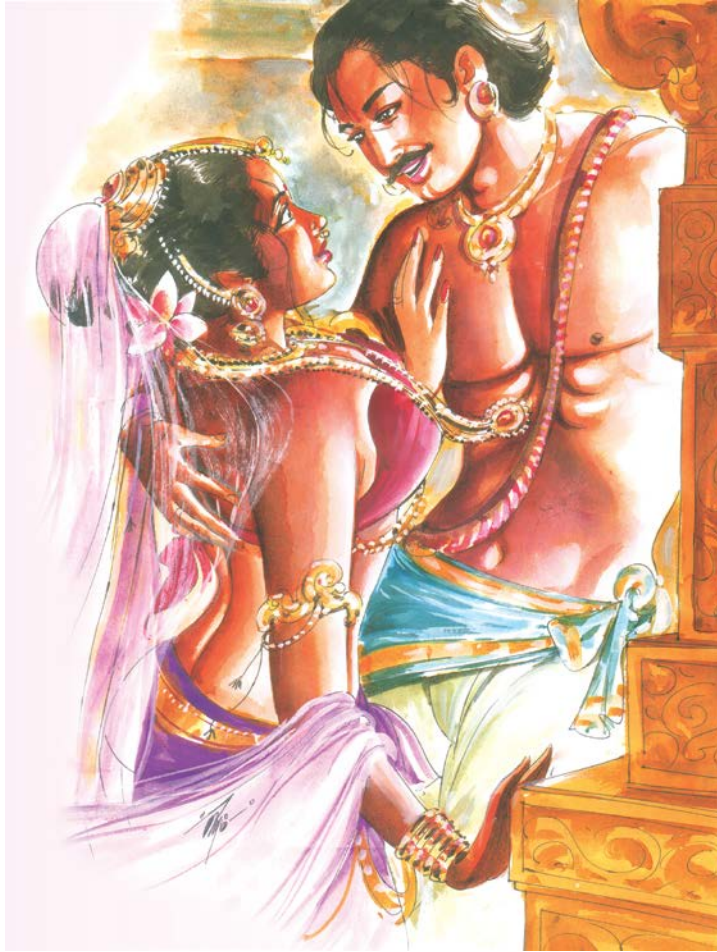
"என்ன சொல்ல வருகிறீர்கள்?"

"எதைக் கொடுப்பது என்று உனக்குத் தெரியும்" என்றவன் மெல்ல தன் பவள உதடுகளை காஞ்சனவதனியின் தேன் பிசிறும் ரோஜாநிற இதழருகே பதித்தான்.

அப்போது... பெரியகோயில் வாயில் திடீர் பரபரப்பானது.

ஒருபுறம் தஞ்சைப் பெருவுடையாரின் பெரிய கோயில் உட்பிரகார மண்டபத்தில் அழகிய பெருந்தூணில் யாழ்வீரன், வேலோடு நிற்க... தூணுக்குப் பின்னே ஒருக்கனித்து நிற்கும் அந்த மனோரஞ்சித மங்கையான காஞ்சனவதனியின் ஈரப்பதம் குறையாத இதழ்களை நோக்கி இளவரசன் ரகுநாதன் குனிய... அதேநேரம் பெரிய கோயில் வாயிலில் அர்ச்சகர்கள், படை வீரர்கள் மத்தியில் பரபரப்பு கூடியிருந்தது.

அதேசமயம் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் அரண்மனை குழப்பங்கள் பெருகி வழிந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில்... மக்களின் அதிருப்தி உணர்வைப் போக்க, பேரரசர் வேங்கடபதிராயரின் உடல்நலன் பூரண குணம் பெற்று எழவேண்டும் என்ற மிகப்பெரிய வேண்டுதலுக்காய் அரண்மனைக்கு அடுத்துள்ள சக்கரத்தாழ்வார் கோயிலில் ராணி சக்குபாய் அங்கப்பிரதட்சணம் செய்யப்போவதாய் முந்தைய நாள் இரவே எடுத்த முடிவின்படி ஏற்பாடுகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

தூரியன் மேக அறியாமையை இரவெல்லாம் போராடிக் கிழித்து வெய்யேவரும் நேரத்தில் அந்தச் செய்தி தீயாய் பரவியது. சக்கரத்தாழ்வார் கோயிலுக்கு ராணி சக்குபாயே வந்து அரசருக்காக அங்கப்பிரதட்சணம் செய்யப் போகிறாராம் என்று.

எப்பேர்பட்ட ராட்சசியாகத் தெரிந்தாலும் கடவுளின் நாமத்தை அவள் உச்சரித்தபடி உலாவரத் துவங்கிவிட்டால் மக்களுக்கு இனம்புரியாத நம்பிக்கை ஏற்பட்டுவிடுகிறது அவர்கள் மேல்.

கடவுள் பக்தி என்றால் கடவுள் மீது மக்களுக்கு பக்தி ஏற்படுவதில்லை. கடவுள் நாமத்தை ஜெபிப்பவர்கள் மீதும் பக்தி பொத்துக்கொண்டு வந்துவிடுகிறது. இதை அப்படியே கண்கூடாக தலைநகர் மண்ணில் கண்டார் யாசமநாயக்கர். அவரது உள்ளம் மக்களின் போக்கைக் கண்டு வேதனையால் விம்மியது; துயருற்றது; சிக்கத்தேவராயரும் வேறு வழியின்றி அன்று காலையிலேயே சக்கரத்தாழ்வார் பிரகாரத்தில் சிரத்தையின்றி நின்றனுகொண்டிருந்தார்.

யாசமநாயக்கரும்- சிக்கத்தேவராயரும் மக்கள் மீது அதிருப்தியுறக் காரணம் இருந்தது.

அப்போதுவரை ராணி சக்குபாய் என்றாலே "கண்களால் வலை விரித்து கஜானாவை வளைத்தவள்" என்றும் ஆடை மறைவுகளில் அரண்மனையை ஒளித்தவளென்றும் தாறுமாறாகப் பேசியும், ஏசியும் வந்த பெரும்பாலானவர்கள் தன்னுடல் வருத்த சக்கரத்தாழ்வார் சந்நிதியில் ராணி சக்குபாய் செய்யவிருக்கும் காரியத்தைக் காண கால முதலே முண்டியடித்துக்கொண்டு வேறு அலுவல்களை எல்லாம் விட்டு விட்டு மதில் சுவர்கள் மேல் நின்று பார்க்குமளவு கூடி நின்றனர்.

அவளது
குங்குமச்
சிமிழ்கள் போன்ற
கண்கள் சாட்சி
சொல்லியது
இவை என்றுமே
தேயாதப்
பௌர்ணமித்
தட்டுக்கள்
என்று.

ஜக்கராயன் சுற்றிச்சுழன்று கொண்டிருந்தாலும் நடைபெற விருக்கும் நிகழ்வில் எந்த அதூயையும் ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதற்காக உபதளபதி ஆருத்ரன் தலைமையில் ஒரு பெரும் பாதுகாப்புப் படையே குவித்து வைத்திருந்தான். அர்ச்சர்களும் விற்பன்னர்களும் யாக சாலையில் நெருப்பு மூட்டி சிறப்பு பூஜைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்க ஜலஜல என்ற மணிச்சக்கரங்களின் சத்தத்துடன் சக்கரத் தாழ்வார் சந்நிதி வாசல்வந்து, காவலர்கள் கூடிய மக்களைப் பிரித்து வழி ஏற்படுத்தித்தர அதன்வழியே ஆலயப்படிகளின் அருகில் வந்து நின்றது அந்த சர்வ அலங்காரமான குதிரைத் தேர்.

அங்கப்பிரசங்கம்!

பக்தி!

இது மார்க்கமென்றால் தலைசிறந்த மார்க்கம்.

ஆயுதம் என்றால் மிகக் கூரான ஆயுதம்.

பாதுகாப்பென்றால் அருமையான பாதுகாப்பு.

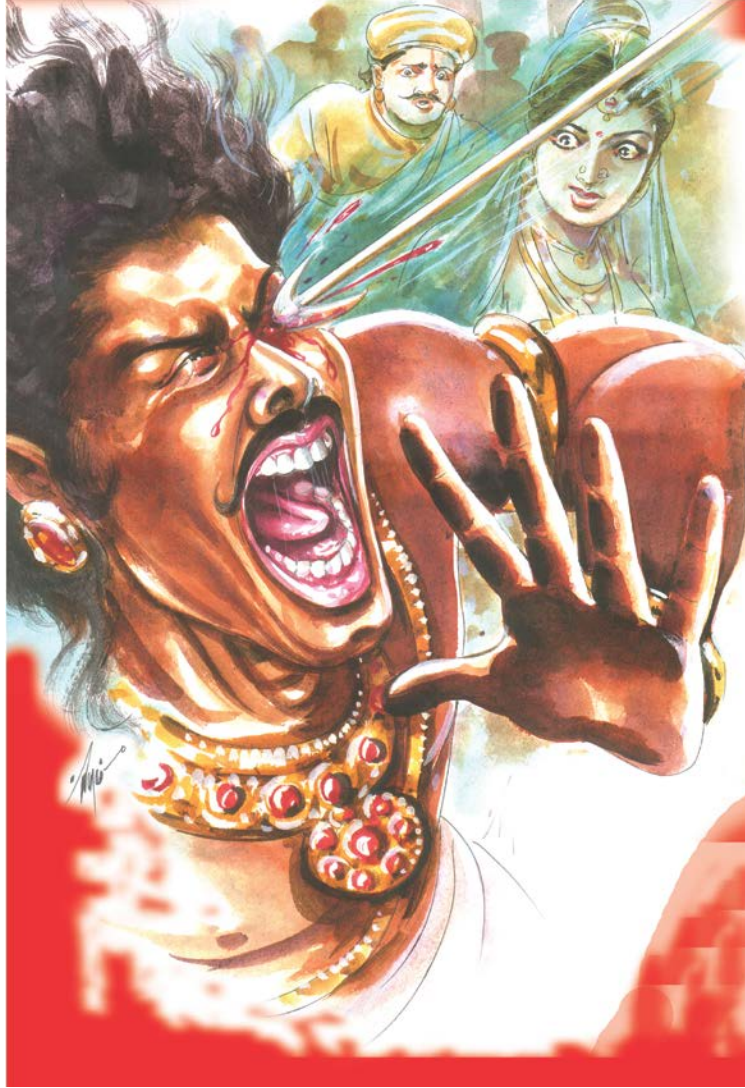
பக்தியை எடுத்து மனிதன் தன் சகமனிதனை எதுவேண்டுமானாலும் செய்யலாம். அன்பின் உறைவிட மாக்கலாம்; இலட்சியப் பற்றாளனாக் கலாம்; சொத்து சேர்க்கலாம்; சுகம் அனுபவிக்கலாம்; முக்திபெற முயற்சிக்கலாம்; தியானிக்கலாம்.

பத்தியால்தான் பிறந்தது திருவாசகமும் திருமுருகாற்றுப் படையும்! பத்தியால்தான் கிடைத்தது பெரியபுராணமும் பன்னிரு திருமறையும்! பத்தியால்தான் கொழிக்கிறது கடவுள் வியாபாரம். பத்தியால்தான் நடக்கிறது மதவாத மோதல்கள்.

பவள நிறத்தில் துவாரங்கள் பெரிதாக நெய்யப்பட்ட பட்டுத்திரை வழியே சக்கரத்தாள்வார் கோயிலில் குறுக்கும் நெடுக்குமாய் கூடிநின்ற மக்களைக் கண்ணோரம் சுழற்றி கவனித்தாள் ராணி சக்குபாய்.

"மக்கள்" என்றவள் அதிராமல் சிரித்தாள். பிறகு என்ன நினைத்தாளோ அவள் முகம் கடுமையாகியது. ராணி சக்குபாயின் காலருகே ஒரு குறுநாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த வசந்தரா முதலில் இறங்க ஒருபெண் குதிரையாய் மிடுக்காக தேரைவிட்டு வெளியே ஆலயப் படிகளில் சடசடவென கொலுசுகள் ஒலிக்க ஏறியவள் சட்டென்று திரும்பி மக்களைப்

பார்த்து வணங்கினாள். இந்த ராஜமரியாதையை சற்றும் எதிர்பாராத கூட்டம் கொஞ்சம் குழம்பிப் போனது.

அதற்குள் அண்ணன் ஜக்கராயன் தங்கை சக்குபாயின் காதருகே வந்தான். "சக்குபாய், சக்கரத்தாழ்வார் சந்நிதி ஒன்றும் அவ்வளவு சிறியதாக இல்லை. சற்றே பெரியதாகத்தான் உள்ளது.

இதை நீ சுற்றி உருள்வதற்குள் மிகபலவீனம் அடைந்து விடுவாய். பேசாமல் யாகத்தில் உட்கார்ந்து பூஜையை முடித்துக்கொண்டு போய் விடலாமா?" என்றான் அக்கறையோடு.

அண்ணனின் பேச்சைக் கேட்டிருந்தாலும், வானத்தில் ஏதோ ஒரு புள்ளியாய் சிறகடிக்கும் பறவைகளை உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தவள்

மெல்ல புன்னகை ஒன்றை பதிலாய் எறிந்துவிட்டு, செம்புக் கொப்பறையில் இருந்த சுத்தமான தண்ணீர் அருகே சென்றாள்.

வேதவிற்பன்னர்கள் பூரணகும்ப ஆரத்தியுடன் அவளைக் கும்பிட்டு சக்குபாயின் கழுத்தில் துளசிமாலை மற்றும் செவ்வந்தி மாலை அணிவித்து, நெற்றியில் குங்குமம் தூட்டி, சிலபல வேதப்பாசுரங்களை ஒரே குரலில் ஓதி, கொண்டு வந்திருந்த கும்பங்களின் குடங்களில் இருந்த யாகநீரை ராணியின் தலைமீது மெல்ல வரிசை வரிசையாய் ஊற்றினர்.

இறையணர்வின் அடித்தளத்தில் இருப்பதைப் போன்ற மெய்யுணர்வு ததும்ப படிகளில் ஒருக்களித்து மண்டியிட்டு அமர்ந்த சக்குபாய் வேதவிற்பன்னர்கள் பொழியும் மஞ்சள் வேப்பிலை கலந்த பதமான நீரை உடல்நனைய ஏற்றுக் கொண்டாள். இருகைகள் கூப்பி, இரு கண்கள் சாத்தி அசைவே இல்லாது அமர்ந்திருந்த சக்குபாயின் செயல்பாடுகள் உள்ளே கருவறை மண்டபத்தின் ஓரமாய் நின்றிருந்த யாசமநாயக்கரையே திகைக்க வைத்தது.

தொப்பலாய் நனைந்து போயிருந்த சக்குபாய் நனைந்த நந்தவனமாய் படிகளில் இருந்து எழுந்தாள். ஏற்கனவே அழகுப் பொக்கிஷமாய் தோற்றமளிக்கும் அந்தக் கந்தர்வக்கன்னி அப்போது பொன் மஞ்சள் நீர் தலை முதல் கால்வரை பொழிந்த காரணம் முகமெல்லாம் மங்கலக்கலை ததும்பிப் பொங்க... நீரில் நனைந்த காரணத்தால் பட்டாடைகள் சற்று அதிகமாகவே பாசத்தால் உடலோடு உடலாகப் பற்றிக் கொண்டுவிட, பின்னழகுகளின் திரட்சி மிதமாக அதிர அதிர, இதர சில அங்கங்களின் வளைவுகள் கோடிட்டுக் காட்ட, சேலை முந்தானை வெளீர் என்று வேலெறிய ஒட்டிய உடையோடு அவள் நடக்க நடக்க காவலுக்கு நின்றிருந்த வாள் வீரர்களின் கட்டுக்கோப்பான கண்களிலே எல்லாம் எச்சில் ததும்பியது.

ஏற்கனவே ஒருவித மகரந்த வாசம் அடிக்கும் சக்குபாயின் சலவைக்கல் மேனி இப்போது மஞ்சள் வேப்பிலை கலந்த நறுமணமும் கைகோர்த்து அப்போது பூத்துக் காய்த்த திராட்சைக் கொடிபோல நடந்தாள். தூரத்தே அவளைப் பார்த்தாலே கை உதறும் ஆருத்திரனோ தற்போது அந்த அழகிய நீருபூத்த நெருப்பாய் நடந்துவரும் மெல்லுடையாளின்

நனைந்த ரூபத்தைக் கண்டு விக்किத்தே போனான். பிரகாரம் சற்றே அங்கிருந்தோரின் இதயத் தவிப்பாலும் பெருமூச்சுக் காற்றாலும் துடானது.

அதற்குள் ஏற்கனவே உபதளபதி ஆருத்திரன் சித்தப்படி அங்கப் பிரதட்சணம் வரும் பிரகாரம் நெடுக பெண்கள் புஷ்பக் கோலங்களை வரைந்து, புதுநீர்த் தெளித்து பரிசுத்தமாய் வைத்திருக்க... இறைவனை ஆழ்ந்து துதித்தவளை தரையில் மண்டியிட்டு வணங்கி அப்படியே நீளவாக்கில் சயனித்து இருகை வணங்கி உருள ஆரம்பித்தாள்.

பட்டாச்சார்யார்களும் வேதவாசகங்கள் ஓத, சக்கரத்தாழ்வார் பிரகாரத்தில் பெரும்மணிகள் நா அசைத்து ஒலி எழுப்பின. உள்ளே கருவறையிலும் உறைவிடமான பெருமானுக்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் நடைபெறத் துவங்க, வசந்தரா சற்றே பிரத்யேக ஒத்தாசைகள் செய்வித்துவிட, உடலின் மொத்தமும் அந்த கருங்கல் தரையில் அழுத்த, துளி வேதனையையும் முகத்தில் பரவிடாத வண்ணம் உறுதியோடும் அதே மிடுக்கோடும் பிரகாரத்தில் உருண்டு வந்தாள் ராணி.

அறிந்தோ அறியாமலோ உருளஉருள, அவ்வப்போது நீரில் நனைந்து ஒட்டிய ஆடை சற்றே மேலே ஏறி அவளின் வெண்கலக் கால்களைக் கண்களுக்குக் காட்டியதோடு, இருகையும் கூப்பி மேல் நோக்கியவாறு உருள்வதால் இழுக்கப்பட்ட நனைந்த உடையும் பளீர் இடையைப் பார்வைக்குத் தந்துகொண்டிருந்தது.

இவற்றை சரிசெய்து கொண்டே பின் தொடர்ந்த வசந்தராவிற்கோ ராணி சக்குபாய்க்கு ஏற்படும் சிரமங்களை விட பற்பல சிரமங்கள் இருந்தது. கால்களில் உயரும் சேலையை இறக்கிவிட்டால் முந்தானை சரிகிறது. அதையும் சரிசெய்து விட்டால் வயிற்றுப் பகுதியில் வெளிச்சம் விழுகிறது. அதைப் போர்த்தி விட்டால் தரையிலும் தண்ணீர் இருந்த காரணத்தால் உடைமேலும் நனைந்து அத்தனைப் பாகங்களிலும் ஒட்டிக் கொண்டு மேலும் சூழ்நிலையை தர்ம சங்கடமாக்குகிறது. ஒருவழியாய் ஆடை போராட்டத்திற்குப்பின் அங்கு சூழ்ந்த பல அரண்மனை அதிகாரிகள், உபஊழியர்கள், படை வீரர்களின் இதயத்தில் ஒரு விரகப் பள்ளத் தாக்கையே வெட்டியிருந்தது. அங்கப் பிரதட்சணம் என்ற பெயரில் நடந்து முடிந்த அங்கப்பிரசங்கம்.

ஒட்டிய
உடையோடு
அவள்
நடக்க
நடக்க
காவலுக்கு
நின்றிருந்த
வாள்
வீரர்களின்
கட்டுக்
கோப்பான
கண்களிலே
எல்லாம்
எச்சில்
ததும்பியது.

மேலும் யார் மனம் என்ன எண்ணுகிறது என்பதைப் பற்றி எந்தப் பிரக்ஞையும் இல்லாமல் தன் பணி செவ்வனே செய்த எண்ணத்தில் அருள் ததும்ப, தளர்ந்த உடலோடு எழுந்து நின்று பெருமாளை சந்நிதான முகப்பில் நின்று வழிபட்டாள் ராணி சக்குபாய். ஆரத்தியும் ஆராதனைப் பிரசாதங்களும் அவளுக்கு வழங்கப்பட பக்தியோடு அணிந்து கொண்டு பால்தீர்த்தத்தை மட்டும் பருகிக்கொண்டாள்.

பட்டு உடைகள் மஞ்சள் வேப்பிலையால் நிறம்மாறிக் கலைந்திருக்க, அணிந்துவந்த ஓரிரு அணிகலன்களும் சோபிதம் வற்றி நெகிழ்ந்து கிடக்க, கழுத்தில் துளசி மாலையுடன் உள்கருவறையில் பெற்ற பிரசாதத் தட்டுடன் படிகளில் அவள் திரும்பி இறங்கி வந்த காட்சி தத்ருபமாய் அனைவரது மனத்திரையிலும் பதிவானது.

அழகு தேவதையாய் தேரைவிட்டு இறங்கியவள், அங்கப்பிரதட்சணம் தந்த சோர்வின் காரணம் பக்தப் பத்தினியாக மாறியதைக் கண்டு

அனைவரும் நெகிழ்ந்தனர். யாசமரும், சிங்கத்தேவராயரும் உண்மையிலேயே கருவறை முன்பு நின்று மனமுருக அந்த மக்களுக்காகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தாலும் மக்களின் மனதில் சக்குபாய் உயர்ந்தாள்.

பொதுமக்களின் மனோநிலையே இதுதான். குடிசைகள் குமுறினால் குபேர மாளிகையும் மண்ணோடு மண்ணாகிவிடும் என்றாலும், அந்தக் குடிசைகள் குமுறாதவாறு பார்த்துக் கொள்வதற்குள் குபேர புரி வாசிகள் அவ்வப் போது மாயவாதங்களை காட்டுவார்கள்கள். நம்பியும் விடுவார்கள் மக்கள். பிறகு ஓர்நாள் உணர்ச்சி பெற்று அறியாமை நீங்கி எழுச்சி பெறுவார்கள் என்றாலும் அந்தந்த காலத்துக்கு ஏற்ப மாறியும் போவார்கள். உழைக்கும் பெண்கள் இதைவிட எத்தனையோ அல்லல்களை அனுபவித்தாலும் இரக்கத்திற்கு ஆளாவதில்லை. ஆனால் அதே அல்லலில் ஒரு சிறுபங்கினை மேல்தட்டுப் பெண்கள் அனுபவித்தால் போதும். அதுவும் பெருஞ்சபையில் அனுபவித்தால் போதும். அது இரக்கத்தின் இருப்பிடத்தையே இழுத்து வந்துவிடும்.

பக்திமணம் கமழ படிகளில் இறங்கியவள் தேரைச் சுற்றிக் கூடியிருந்த மக்களை சமீபித்ததும், அவ்வளவு காலம் அவர்களை ஏறிட்டுக்கூடப் பார்க்காதவள் அப்போது சட்டென தனது தளர்வையும் பொருட்படுத்தாது மெல்லிய சோர்வான குரலில் பேசவும் முற்பட்டாள்.

"விஜயநகர சொந்தங்களே! அரசர் பூரண நலன் பெற்று மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வருவார் என்பதில் உங்களைப் போலவே எனக்கும் நம்பிக்கை இருக்கிறது. அவர் உடல்நலன் குணமடைய வேண்டும் என்பதற்காக பிரார்த்தியுங்கள். நோன்பிருங்கள். ஆனால் தயவு செய்து கோபுரமேறி உயிர்நீத்தல் போன்ற உடல் அவஸ்தைகளை- உயிர்த்தி யாகங்களை ஒருபோதும் செய்யாதீர்கள். உங்களின் ஒருமித்த வழிபாடே தற்போதைய தேவை" என்றபோது அவள் கண்களில் கோர்த்திருந்த நீர்த்துளிகளை யாரும் கவனிக்காமல் இல்லை.

அங்கே அருமையான ஒரு அமைதிப் பிரசங்கத்தை ராணி சக்குபாய் செய்துகொண்டிருக்க... அருகில் ஜக்கராயனும் பின்னால் ஆருத்ரனும் நிற்க, யாசமரும் அரண்மனை அதிகாரிகளும் சுற்றிச் சூழ்ந்திருக்கும் வேளையில் அந்தச் சத்தம் வந்தது.

காற்றை யாரோ துளையிடும் சத்தம். அந்த அமைதியான சூழலில் அந்த மெல்லிய "விர்" ரென்ற ஓசை எவருக்குக் கேட்டதோ இல்லையோ சக்குபாய்க்கு கேட்டது.

அதேநேரம் கையில் இருந்த பூக்கூடை சரிய அதை எடுக்கக் குனிந்தாள் சக்குபாய். காற்றில் கேட்ட விர்ரென்ற சத்தம் இப்போது எது வென்று அனைவருக்கும் புரிந்தது. ஆம்... சக்குபாய் பூக்கூடையை தாங்கிப்பிடிக்க தலைகுனிந்த தருணம்... ஒரு வேகமான கடும் அம்பு ஒன்று ராணி சக்குபாயின் முகத்துக்குக் குறிவைக்கப்பட்டு குறிதவறாமல் வந்து, அவள் தலைகுனிந்த காரணத்தால் பின்னால் ராணியின் வாசத்தை நுகர்ந்து நின்ற ஆருத்ரனின் இடது கண்ணில் சொருகிநின்றது.

"அய்யோ" என்ற அலறல் சத்தம் ஆருத்ரனிடம். அனைவரும் அலறிப் பதற... ஜக்கராயன் வாளை உருவிக் கூட்டத்துக்குள் பாய, சக்குபாய் மட்டும் கவனித்தாள் ஆலயக் கோபுரத்தின் இரண்டாவது மாடத்தில் இருந்த ஒரு இளைய உருவம் இறங்கி கீழே நின்ற குதிரை மீது குதித்தோடுவதை...

சாத்தான் ஓதய வேதம்!

சுக்கரத்தாழ்வார் சந்நிதியின் இரண்டாவது மணி மாடத்துக்கு அன்றைய காலைப் பொழுதிலேயே வந்துவிட முடிவு செய்திருந்தான் அந்த வீர இளைஞன். இளம் மீசை முகத்தில், விவசாய பூமியில் உழைத்ததற்கான ஏர்பிடித்த தடங்கள் கையில் படிந்திருந்தது. ஏழ்மை வரைந்த வறட்சிக் கோடுகளாய் மார்பில் எலும்புகள் துருத்திக் கொண்டு தெரிந்தாலும் ஏற்கனவே பற்பல போர்க்களங்களில் எதிரிகளோடு வேலும், வில்லும், வாளும் ஏந்திப் போரிட்டதற்கான அடையாளங்களும் அவனது உடலில் ஆங்காங்கே விழுப்புண்களாய் முகம்காட்டி முகாந்திரம் சொல்லியது.

அரசாங்கத்தின் போர்ப்படையிலேயே நிரந்தரப் போர் வீரர்களாய் சேர்ந்து பயிற்சி பெற்று ஊதியத்துடன் உண்மையுடன் வாழ்பவர்களும் உண்டு. சமுதாய வாழ்வில் பல்வேறு வகை பணிகளைச் செய்து கொண்டே அவ்வப்போது நேரம் கிடைக்கையில் ஆயுதப் பாசறைகளிலும், வீர முகாம்களிலும் யுத்தப் பயிற்சி எடுத்துக்கொண்டு போர்க் காலங்களில் நெருக்கடி நிலையை சமாளிக்க தாய்நாட்டுப் படைப்பிரிவிலும் இணைந்து போராடும் பல்லாயிரம் இளைஞர்களும் உண்டு.

அதனால் பார்க்கும் வேலை விவசாயமானாலும், பலசரக்கு அங்காடிகளாயினும், அவர்களாலும் யுத்தக் களத்துக்கு எப்போது வேண்டுமானாலும் தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. அப்படிப் பட்டவன்தான் அந்த வீர இளைஞன். வீரனான இளைஞன் என்பதால் அவனை வீர இளைஞன் என்கிறோமே தவிர, உண்மையில் அவனது பெயர் சிவபுத்திரன்.

விஜயநகரப் பேரரசு பரந்து விரிந்து கிடந்த பகுதியில் ஒரு ஏழ்மையான வறுமையான அஞ்சலூர் கிராமத்தைச் சார்ந்தவன். அவ்வப்போது பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரின் படையோடு இணைந்து போர்க்களம் புகுந்துள்ளான் என்றாலும், முழுமையாக அரசாங்கம் ஜக்கராயன் மற்றும் அவனது சகோதரி ராணி சக்குபாயின் கட்டுப் பாட்டுக்குள் போய்விட்ட பிறகு எந்த யுத்தக் குழுவிலும் அவன் இல்லவே யில்லை. அதன்பிறகு அரண்மனை வளாகத்திற்கு அவன் வந்து செல்லவில்லை.

ஒரு சமூகப் பொறுப்புள்ள இளைஞனாக தன்னை உருவாக்கிக் கொண்டவனால் ஆதிக்கவாதிகளுக்கு அடிவருட முடியாதல்லவா? அதன்படியே கொப்பூரி ஜக்கராயனும், ராணி சக்குபாயும் சேர்ந்து அரசாங்க ஊழியர்கள் பலரைத் தங்கள் பொன்முடிப்புக்குள் போட்டுக்கொண்டு "தர்பார்" நடத்துவதைப் பார்க்கையில் மனம் பொருமுவான். தனியாகக் கிடந்து உறுமுவான். எப்போதுமே சர்வாதிகாரம் வலுக்கிற போது அதை எதிர்த்துப் போராட ஒரு புரட்சிக்குழு ஆங்காங்கே தயாராகும்.

அப்படிப் புரட்சி எண்ணம் நிரம்பியவர்கள் பற்பல ஊர்களில் ஒருமித்த பாதை கிடைக்காமல் செய்வதறியாமல் வெறும் எண்ணங்களோடு வாழ்வார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கைப் பாதையில் எங்காவது சந்தித்துக் கொள்வார்கள். அவர்களுக்குள் ஒரு நட்பு மலர்ந்து பின்னாளில் ஒருமித்த வீர எண்ணங்களால் புரட்சிக் குழுவாக நிறம் மாறுவார்கள். அவர்களின் தனிப்பட்ட வாழ்வில் நடந்த அவலங்கள், சோகங்கள், சர்வாதிகாரத்தால் பட்ட இன்னல்கள் அவர்களை வழிநடத்தும். அதுதான் புரட்சி வீரர்கள் உருவாகின்ற வழி.

"விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் ஒரு பாகன் இல்லாத பட்டத்து யானையாய் தன் துதிக்கைகளை அங்கும் இங்கும் வீசி ஏனைய தேசங்களை அச்சுறுத்தியும், வரும் வழிகளில் சேதம் விளைவித்தும் வருவதோடு, தீய சக்திகளின் கையிலும் தற்போது சிக்கிக் கொள்கிறது" என்ற சோகம் கொந்தளிக்க வீர இளைஞன் சிவபுத்திரனைப் போல வீராவேச இளைஞர்கள் சிலர் திரண்டு ஒரு புதிய படையாக மாறியிருந்தனர்.

அதிகாலைப் பொழுதில் சூரியன் எழும் பொழுது ராணி சக்குபாயின் தலை மண்ணில் விழும் பொழுதாக இருக்க வேண்டும். ராணி ஓய்யார

நடை நடந்து மக்கள் இதயத்தில் பரிதாப உணர்வை ஏற்படுத்த கோயில் பிரகாரத்தில் உருண்டு வந்து பொய்பக்தியை முகத்தில் பூசி மக்கள் முன்வரும் பொழுது, அந்த பொதுமக்கள் கண்முன்னேயே ரத்தம் பீறிட கழுத்தைக் கிழித்து வெளிவர வேண்டும். விஷம் தீட்டிய அம்பு முனை. அதற்கு பொறுத்தமானவனாய் போர்ப்படைப் பிரிவிலேயே கோட்டை மதில் மீது அமர்ந்து பாதுகாப்பு துவாரம் வழியே வெளியே நிற்கும் பகைவரின் உடலை வில்லில் அம்பு பூட்டித் துண்டாட வல்லவனான வீரன் சிவபுத்திரனைத் தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பினர்.

அவனும் சகல பயிற்சியுடன் தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டு ஒரு போர்க் குதிரையை விலைக்கு வாங்கியபடி காலைப் பொழுதே ஆலயத்திற்கு வந்திருந்தான்.

முகப்புக் கோபுரத்தின் இரண்டாம் அடுக்கில் ஏறி நின்றால் மறைந்து கொள்ள ஏதுவான மறைவுகளும் உண்டு. அதே சமயம் எதிரே மக்கள் குழுவைத் தூண்டி பிரகாரத்தில் இருந்து அங்கப்பிரதட்சணையை முடித்துக்கொண்டு நாடகம் முடிந்த கையோடு படிகளில் இறங்கி கீழே நடைபோடும் சக்குபாயின் தலைக்குக் குறி வைக்கையில் பிறர் பார்வையிலும், பாதுகாப்பு பணியாளர்களின் கெடுபிடியிலும் தப்பவும் முடியும். இதுதவிர காரியம் முடிந்து கழுத்தறுபட்டு சக்குபாய் கிடக்கையில் இரண்டாம் அடுக்கு மாடத்தில் இருந்து முதலாம் அடுக்கிற்கு குதிப்பதும், பிறகு குதிரை மீது ஆரோகணிப்பது எளிதே என்பதால் அங்கே காத்திருந்தான் சிவபுத்திரன் என்ற புரட்சிக் குழுவைச் சேர்ந்த வீரஇளைஞன்.

அவன் நினைத்தது எல்லாமே நிகழ்ந்தது. ராணி வந்தாள். மக்கள் குவிந்தனர். பக்தி ஒழுக பிரார்த்தித்து சுற்றினாள். மீண்டும் அபிஷேக ஆராதனைகளுக்குப் பிறகு படிகளில் கீழே இறங்கிப் புறப்படத் தயாராகி வந்தவள் இன்னும் வசதியாக அங்கே கூடிநின்ற மக்களைப் பார்த்துப் பேசவும் முற்பட "அட்டா! சந்தர்ப்பம் எப்படி சர்ப்பம் மாதிரி தலையைத் தூக்கிக் கொண்டு சாதகமாக நிற்கிறது. இதோ ஒரே அம்பில் என் முழுவீச்சையும் செலுத்தி அந்த காமாந்தக்காரியின் சந்தனக் கழுத்தை உதிரச் சகதியாக்கிவிடுகிறேன்" என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டே அம்பை செலுத்த, அந்த நேரம் பார்த்து தன்னுள்ளே தோன்றிய விழிப்புணர்

வினாலோ அல்லது அதிர்ஷ்டத்தினாலோ பூக்கூடையை கையில் இருந்து தவறிவிட்டு திரும்ப அதை எடுக்கும் சாக்கில் குனிந்துகொள்ள... வந்த வேகமான அம்பு பின்புறம் ஒட்டியும் ஒட்டாமலும் உரசியும் உரசாமலும் நின்றிருந்த உபதளபதி ஆருத்ரனின் இடது கண்ணை பெயர்த்து நின்றாவிட்டது.

அதற்குப் பின் மக்களின் பேராதரவுடன் நடைபயணமாகவே ஒரு பேரணியாக உருமாறி, சக்குபாய் நடந்தே வந்தாள். ஊரே திகைத்தது. ஒரு பக்த சிரோன் மணியாய் மங்கல முகத்துடன் பெரும் மக்கள் திரளுடன் அரண்மனை வளாகத்தினுள் வந்த ராணி சக்குபாய் நேராக அரசர் படுத்

திருந்த அரண்மனை வைத்திய அறைக்குச் சென்றாள். ஒரு எல்லைக்கு மேல் எல்லோரையும் பாதுகாப்புப் படையினர் தடுத்து நிறுத்தினர்.

வெளியே இத்துணை நடப்பதை கிஞ்சித்தும் அறியாமல் எப்போது தன்னுயிர் அந்த அம்பலத்து நாயகனின் திருப்பார்வையில்பட்டு அவன் பாதக் கமலங்களில் பூவாய் சென்று சேரும் என்று விழிமுடி தோல் சுருங்கிய முகத்துடன், ஆனால் ஒரு வீரக்களையுடன் படுத்துக் கிடந்த பேரரசர் வேங்கடபதிராயர் தன்மீது ஏதோ பூப்படுவதைப் போன்ற உணர்வு வந்தவராய் இமைகளைத் திறக்க எதிரே கலைந்த முகத்துடன் குறைந்த பொலிவுடன் கையில் இருந்த குங்கும விபூதியை அரசரின் நெற்றியில் இட்டு வணங்கி நின்றாள் ராணி சக்குபாய்.

பேரரசர் வேங்கடபதிராயரின் முகத்தில் ஒரு அழகு பிறந்தது அந்த நொடியில் அவரது உள்ளம் ராணி சக்குபாயைக் கண்டு அன்பால் விம்முவதை முகம் பிரதிபலிக்கத்தான் செய்தது. அந்த சந்தர்ப்பத்தை சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள எத்தனித்தான் ஜக்கராயன்.

செயலை அடுத்தவருக்காகச் செய்வது முக்கியமே அல்ல. அரசியலைப் பொறுத்த வரை அடுத்தவருக்காகச் செய்ததை வைத்து எவ்வளவு விளம்பரம் தேடிக்கொள்கிறோம் என்பது முக்கியம். அந்த வகையில் தன் தங்கை அரசருக்காக பட்ட சிரமங்களையும், அத்தோடு சக்கரத்தாழ்வார் சந்நிதியில் மக்கள் கூடி நிற்க செய்த அங்கப் பிரதட்சணத்தைப் பற்றியும், பிறகு அங்கே தன் தங்கைக்கு ஏற்பட்ட பேராபத்தைப் பற்றி இன்னும் கொஞ்சம் கைகால் வைத்து வெகு அழகாக சுவாரஸ்யமாக ஏற்ற இறக்கத்துடன் சொல்லி முடித்தான்.

அரசரின் காதில் சாத்தான் வேதம் ஒதுகிறது என்றெண்ணிய படியாசம நாயக்கரும், சிக்கத் தேவராயரும் விசுவாசிகளும், எண்ணிக் கொண்டிருக்க அரண்மனை வைத்தியர்கள் முன்னிலையில் அரசர் பொலபொல வென கண்ணீரைத் தன் கண்களில் பயணிக்க விட்டார். அவரது கண்ணீரே ஜக்கராயனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் தெரிவித்தது அரசர் அறிவிக்கப் போகும் அடுத்த மகுடாதிபதி யாரென்று.

அதற்கு மேலும் சக்தி கூட்டுவது போல் சோர்ந்து தளர்ந்து நின்ற ராணி சக்குபாய் தடாலென அரசரின் கட்டில் அருகே பிரக்ஞையின்றி மல்லாந்து விழுந்து மயங்கினாள்.

சீற்பக் கவிதை!

காதல் என்பது தண்ணீர் மாதிரி. அறிவியல் ரீதியாய் தண்ணீரில் எந்த ஒரு புரதச் சத்தும் இல்லை. ஆனால் தண்ணீர் இல்லாமல் உடலுக்கு இயக்கம் இல்லை. அப்படித்தான் காதலும். காதலில் எந்தவொரு தனிப்பட்ட ஆற்றலும் இல்லை. ஆனால் காதல் இல்லாமல் மனித வாழ்வில்லை.

அங்கே தலைநகராம் விஜயநகரின் அரண்மனை வைத்திய அறையில் அரசருக்குப் பிரசாதங்கள் வழங்க வந்த ராணி சக்குபாய் திடீரென்று யாரும் எதிர்பாராத வண்ணம் ஜக்கராயனும், யாசம நாயக்கரும், ஏன் பேரரசர் வேங்கடாபதி ராயருமே அதிர்ச்சியுற தடாலென மயங்கி கீழே விழுந்த அதே வேளையில் தஞ்சையில் பெரிய கோயில் உட்பிரகார மண்டபத்தில் யாழி

வீரன் தூணுக்குப் பின்னே மறைந்தபடி இளவல் ரகுநாதனும் தலைமை குருக்கள் மகள் காஞ்சனவதனியும் அந்தக் காலைப் பொழுதை வெப்பமாக்க முத்த மயக்கத்தில் விழுந்தனர்.

முத்தம் என்பது மனிதன் தன் அளவு கடந்த அன்பை ஒரு புள்ளியில் அடுத்தவருக்குத் தெரிவிக்கும் யுக்தி. அது பிறகு காதலர்களின் உடைமையாகி பாலுணர்வின் படியாகி காதலோடு கைகோர்த்து விட்டது. அதுவும் இதழ் முத்தம் என்பது இருவருக்குமே திடுக்கிட்ட தித்திப்புதான்.

காஞ்சனவதனியின் குங்குமநிற முகம் அதற்கு மேலும் சிவக்க வழியின்றி அப்படியே கனிந்து நின்றது. ரகுநாதனோ அந்த முத்தத்தைப் பயன்படுத்தி அவளை முழுசாக தன் தோள்களுக்குள் கொண்டு வந்திருந்தான்.

அதற்கு அவள் மறுப்பேதும் சொல்லவில்லை. ஆள்வதும் பெண்ணுக்குப் பிடிக்கும். இஷ்டப்பட்டவனால் ஆளப்படுவதும் பிடிக்கும். காஞ்சனவதனியின் மஞ்சள் குளித்த முகத்தில் அப்பியிருந்தது மௌனம்... நாணம்!

கல்வெட்டுச் சான்று

மன்னார்குடி இராஜகோபாலசாமி கோயில் அச்சுதப்ப நாயக்கர் காலத்தில் ஏற்றம் பெற்றது. இக்கோயிலை விரிவுபடுத்தும் முயற்சியை இவர் மேற்கொண்டார். நாயக்கர் காலத்து திருப்பணிகளின்போது பிரகாரங்களின்(திருச்சுற்று) எண்ணிக்கை கூடின. பொதுவாக இரண்டு மூன்று பிரகாரங்கள் உள்ள திருக் கோயில்கள் இத்தகைய மாற்றங்களுடன் 5 அல்லது 7 பிரகாரங்களாக மாறின.

பெண்ணின் ஸ்பரிசும் ஒரு உஷண மூட்டம். ரகுநாதன் அதில் இழைந்து கொண்டிருந்தான். ஆடை உரித்து அங்கம் வெறித்து பார்க்க வேண்டுமென்பதல்ல மன்மதம். இப்படி இந்த மெல்லிய உராய்வுகளே போதுமான சுகத்தை காதலில் இருப்போருக்குத் தரும்.

உதடுகளின் மீது அழுந்திய ரகுநாதனின் உதட்டைப் பார்க்க இயலாமல் கைகள் பின்புறம் இருந்த தூண்களின் மீது பரவ, கால்கள் வளைந்து தரையைத் தடவ, அந்த இறுக்கத்தை களைய விரும்பிய

ரகுநாதனே பேசினான். "இங்கே பார். இந்த யாழி சிற்பம் போலவே உன் பெண் மனசும் எனக்கு புரியவில்லை" என்றான். சட்டென்று கண்களை உயர்த்தி ரகுநாதனைக் கண்டவள்.

"யாழி சிற்பம் மாதிரியா? என் மனதுமா?" களுக்கென்று புன்னகை சிந்தியவள் மீண்டும் தொடர்ந்தாள்.

"ஏன்? எவ்வளவு பயங்கரமானதாகவா இருக்கிறது என் மனம்"

"அப்படியில்லை. அந்த சிற்பத்தைப் பார். முதலில் ஒரு யானையைப் பாம்பு விழுங்குகிறது. அந்தப் பாம்பை ஒரு யாழி மீது அமர்ந்த வீரன் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இது எப்படி சாத்தியம்? அதுதான் புரியவில்லை.

"அய்யோ இளவரசரே! அதை நான்கூட அப்படித்தான் நினைத்திருந்தேன். இது இறைவனின் வாயிலில் நிற்கும் துவாரபாலகர் சிற்பம். இறைவன் எவ்வளவு பெரியவன் என்பதை உணர்த்தவே அது. அதாவது இச்சிற்பத்தை முடிவில் இருந்து ஆரம்பத்துக்கு வரும் வகையில் பார்க்க வேண்டும். யானை எவ்வளவு பெரியது. அந்த யானையையே தன் வாயில் விழுங்க வேண்டும் என்றால் அந்தப் பாம்பு எவ்வளவு பெரியதாக இருக்கும். அந்தப் பாம்பையே தன் கைவிரலில் பிடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றால் அந்த காவல்வீரன் எவ்வளவு பெரிய பராக்கிரமசாலியாக இருக்க வேண்டும். ஒரு காவல் வீரனே அத்தனை பெரியவனாய் பராக்கிரமம் உடையவனாய் இருக்க வேண்டுமென்றால் உலகாளும் இறைவன் எத்தகையவன் என்பதை உணர்த்தவே இச்சிற்பம்".

"அட்டா. கத்திமொழி பேசும் கண்கள்தான் உனக்கு என்று இருந்தேன். இப்போது சிற்பமொழி வேறு கற்றுக் கொண்டாயா?" என்றவாறு மேலும் அவளது இடையை உடலோடு அழுத்தும்படி இறுக்கினான். தாகங்களின் நாவுகளாய் அவனது விரல்கள் வளைய ஆரம்பித்தது. காஞ்சனவதனி தன்னை விடு வித்துக்கொள்ள எந்த முயற்சியும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

காலைநேரம், காவிரியில் குளித்த ஈரம் தலையில் ஏறியிருந்தாலும் அவசர அவசரமாய் போட்டுக்கொண்ட சாம்பிராணிப் புகையின் மணம்

கமழ்ந்தது. சுருள் கூந்தலை உருவிவிட்டு அதன் வாசத்தை நுகர்ந்து கொண்டான் ரகுநாதன். அவளது மோவாயைப் பிடித்து தூக்கினான்.

"அற்புத சிற்ப விளக்கம் சொன்ன இந்த சின்ன இதழ்களுக்கு... ஒரு சிற்றின்ப விளக்கம் சொல்லலாமா?" என்று குனிந்தான். படாரென்று தண்ணீர் தெளித்தால் பதறி விலகும் கோழி மாதிரி விலகி நின்றாள்.

"ஐயா! எதிலும் அவசரமா? அவசரம் அவசரமாகத்தான் உங்கள் குலத்தவர்களே எதையும் செய்து தொலைப்பீர்கள்" என்று படபடவென பேசியவள் பட்டென நாவைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

"எது? என் குலத்தையே இழுத்துவிட்டாயே. என்ன நாங்கள் அவசர அவசரமாய் செய்து தொலைத்தோம்" என்றான் ரகுநாதன் சிரித்தபடியே.

"இங்கே வாருங்கள். உங்கள் குலத்தவர்களின் அவசர வேலையைக் காட்டுகிறேன்" என்று கூறி ரகுநாதனை சட்டென இடக்கை பிடித்து இழுத்தபடி பிரகாரம் தாண்டியிருந்த கந்த கோட்டத்துக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அதேநேரம் இருவரும் முத்த மும்முரத்தில் இருக்கையிலேயே பெரிய கோயில் ராஜகோபுர வாயிலில் பரபரப்பு ஏற்பட்டதல்லவா? அங்கே வேறொன்றுமில்லை. அர்ச்சகர்களும், தீட்சிதர்களும், விற்பன்னர்களும் படபடப்பாய் குவிந்து நிற்க, தஞ்சை அரசர் அச்சுதப்ப நாயக்கரும்-நாராயண தீட்சிதரும் முன்தகவல் ஏதுமின்றி திடீர் விஜயம் செய்ய, பூரண கும்பம் குடைக்கவசம் போன்றவற்றோடு பரபரத்தனர் சாஸ்திரிகள். அதே சமயம் சிலகாலம் உடல்நலமின்றி வீட்டிலேயே படுத்திருந்த காஞ்சனவதனியின் தந்தை, தலைமைக் குருக்களும் வந்து சேர சரியாக இருந்தது.

இளவரவசன் ரகுநாதனும், பெரிய கோயிலுக்கு அதிகாலையிலேயே புறப்பாடு ஆகியிருந்தது அறிந்து நாமும் அங்கே செல்வோம் என்ற நாராயண தீட்சிதரின் யோசனைக் கேற்பவே மன்னரின் விஜயம் அங்கே நிகழ்ந்திருந்தது. மன்னருக்கும் தீட்சிதருக்கும் மாலை சூடி குடை ஏந்தி வரவேற்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்க... தீட்சிதரின் கண்கள் மட்டும் கோயிலில் உள்ள மண்டபத்தையே கூர்மையான கண்களால் அலசிக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் பூரண கும்பம் கோயில்-ன் உள்ளே இருந்து வந்த நேரம்தான் அவர்களை வாயிலிலேயே நிறுத்தியது என்பதால் உடனே உள்ளே சென்று

ரகுநாதனின் காதல் விழாவைக் கண்டறிய முடியவில்லையே என்கிற ஆதங்கமும் அதில் அடங்கியிருந்தது.

இந்த ராஜ்ய வருகையை பற்றி உணராமல் பறந்தடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் காஞ்சனவதனியும் ரகுநாதனும். ரகுநாதனுக்கோ அவள் தன்கைகளைப் பிடித்து ஓடுவதில் அவ்வளவு இதம் பிறந்தது. ஒரு குதூகலிப் போடு கந்தக் கோட்டம் வந்தனர். அங்கே கருவறைக்குப் போகும் படிகளின் தாழ்வாரத்தில் இருந்த சிற்பத்தைக் காட்டினாள் காஞ்சனவதனி.

"இங்கே பாருங்கள். இந்த கந்தகோட்டம் யார் எழுப்பியது தெரியுமா?"

"ம். என் தந்தையின் தந்தையும் எனது பாட்டனுமான செவ்வப்ப நாயக்கர் எழுப்பியதே இந்த கந்தகோட்டம். அதில் என்ன அவசரப் பிழையை கண்டாய்" என்றான்.

"இதோ. இச்சிற்பத்தைப் பாருங்கள். மார்க்கண்டேயனைத் துரத்தி வரும் எமன் சிவபெருமானான லிங்கத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் மார்க்கண்டேயனை பாசக்கயிற்றால் கட்டி இழுக்கும் காட்சிதானே இது"

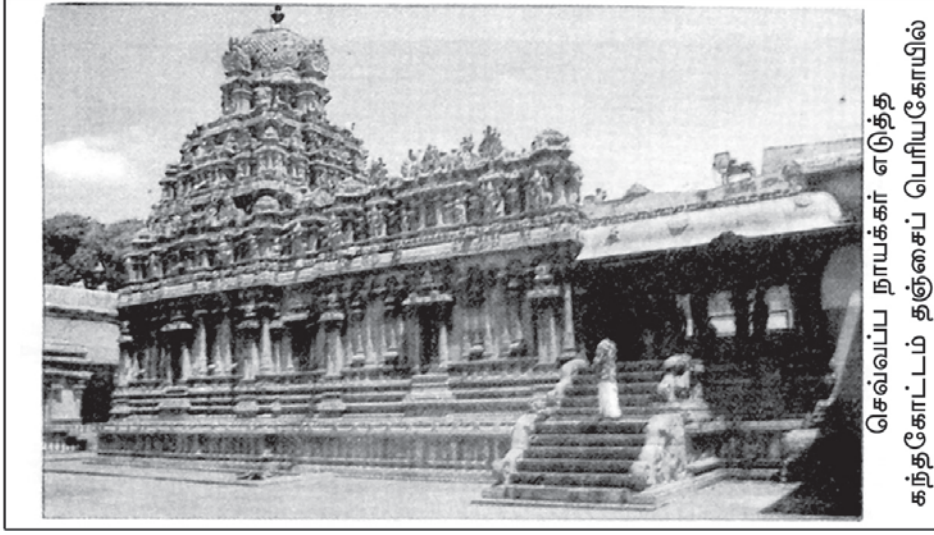
"ஆமாம்"

"அப்படியே திரும்பி சோழர் காலத்தில் எழும்பி நிற்கும் பெரிய கோயில் கோபுரத்தை உற்று நோக்குங்கள். அதிலும் இதேபோல் ஒரு சிற்பம் உள்ளதல்லவா?"

"ஆம்! அதோ தென்மூலையில் உள்ளது. அதற்கென்ன?"

"ஒரே சிற்பம் இரு இடங்களில் இடம்பெறக் கூடாதா? அதிலென்ன என் குலத்தின் அவசரம் தெரிகிறதாம்?"

"ம்... சொல்கிறேன். உங்கள் பாட்டனார் எழுப்பிய இந்த கந்தகோட்டத்தில் இடம் பெற்ற இந்த சிலைப்படிவத்தில் ஜீவன் இல்லை. சோழர் கால சிற்பத்தில் இதே காட்சியைக் காணுங்கள். அதில் துடிப்பு தெரிகிறது."

"அப்பாடா! என்ன மண் பற்று! மூச்சுவிட்டுத்தான் பேசுகிறாயா காஞ்சனா?" என்று வினவிய ரகுநாதன், உள்ளுக்குள் அவளது அறிவுநுட்பத்தை மெச்சிக் கொண்டே அவளது சிறகடிக்கும் கேசத்தைப் பெருவிரலால் ஒதுக்கிவிடும் நேரத்தில் பெரிய கோயில் சோழர் வாயிலில் இருந்து பூரண கும்ப வரவேற்புடன் தனது தந்தையும் தஞ்சை அரசருமான அச்சுதப்பரும்-குருவான நாராயண தீட்சிதரும் கிட்டத்தட்ட வாயிலைக் கடந்து நந்தி அமர்ந்திருக்கும் பிரம்மாண்ட கல் மண்டபம் அருகே வந்துவிட அவர்கள் முதலில் வெளிப் பிரகாரத்தைச் சுற்றிவிட்டு உள்ளே செல்வார்களா? அல்லது நேரடியாக உள்பிரகாரம் வழியே சந்நிதானத்துக்கே வருவார்களா? என்ற கேள்வியில் படபடக்க காஞ்சன வதனியைப் பரபரப்புடன் கவனித்தான்.

கருவறையின் பீன்புறம்!

சிற்பத்தில் உள்ள அழகியல் வேறுபாட்டைப் பற்றி காஞ்சனவதனி இளவரசன் ரகுநாதனிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே ஏதேச்சையாய் அவளது கண்கள் பெரிய கோயில் மூலவாயில் பக்கம் திரும்ப... திடுக்கிட்டது அவள் நெஞ்சம்.

சற்று நேரத்துக்கு முன் சோழர் காலத்தில் செதுக்கப்பட்ட சிற்பத்தில் மார்க்கண்டேயனை எமன் துரத்திக் கொண்டு வரும் காட்சியை ரசித்துக் கொண்டிருந்த காதலர் இருவரும் அதே எமனால் துரத்தப்படும் நிலைக்கு ஆளானதைப் போல அடிமனம் பதைத்து "திக்திக்" என்று இதயம் அடிக்க நின்றனர்.

அரசரும், தீட்சிதரும் முன்னால் வர அவர்களை ஒட்டி உடல்நலன் பெற்ற தன் தந்தையும் பவ்வியமாய் பின் தொடர... ஏனைய தன் பந்துக்களான தீட்சிதர்களும், அன்றாடம் பார்த்துப் பழகிய அர்ச்சகர்களும் குழுமி நடந்து வர, பயந்து நடுங்கி சர்வநாடி ஒடுங்கியவளாய் நின்றாள்.

ஏறக்குறைய பயத்தில் மயங்கி விழும் நிலைக்கே தள்ளப்பட்டு கால்கள் தளர்ந்து தலை சுழன்று நடை உழன்ற தருவாயில், இந்த நிலைமையை இங்கே நின்று கொண்டு யோசனையிலேயே ஆபத்தாகிவிடக் கூடாது என்ற எச்சரிக்கை உணர்வில் சடாரென்று ஒரு பாய்ச்சலில் தந்தையின் குருவின் கண்களில் பட்டுவிடக் கூடாதென்ற பரபரப்பில் காஞ்சனவதனியின் கைகளை இழுத்துக் கொண்டு வந்தவழியே திரும்பி படிகளில் ஏறி உட்பிரகார மண்டபத்தை அடைந்து சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான் ரகுநாதன்.

சுயநினைவே அற்ற நிலையில் பயத்தில் வாழைமரமாய் சாய்ந்து சாய்ந்து விழுந்தவளை இழுத்துக் கொண்டு ஓடுவது சிரமமாக இருக்க, காஞ்சனவதனியோ...

"அய்யோ. சர்வேசா இங்கே ஏன் வந்தீர்கள்? அவர்கள் நேராக உட்பிரகாரத்திற்குத்தான் வருவார்கள்" என்று கிசுகிசுத்தாள் அச்சத்தில் நா உலர்ந்து போய்.

"போச்சு, என் வாழ்க்கையே போச்சு. இறைவா! உன் திருவடியில் செய்த பேதையின் தவறுக்கு இதுதான் தண்டனையா?" என்று உட்பிரகாரத்தில் சர்வ அலங்காரமாய் இருந்த பெரிய கோயில் கருவறைக்கு முன்னின்று கிறீச்சினாள் காஞ்சனவதனி.

கவ்வெட்டுச் சான்று

செவ்வப்ப நாயக்கர், அச்சுதப்ப நாயக்கர், இரகுநாத நாயக்கர் ஆகிய முப்பெரும் தஞ்சை நாயக்க மன்னர்களின் அவையினை அலங்கரித்த பேரறிஞர் தீட்சிதர் தன் கண்ணால் கண்ட காட்சி ஒன்றை "சாகித்ய சுதா" எனும் நூலில் விவரிக்கின்றார்.

தானும் பல அறிஞர்களும் செவ்வப்ப நாயக்கரைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவரது அவையில் அமர்ந்திருந்தபோது, அவரது பேரனான குழந்தை இரகுநாதனை அவர் முன்பு கொணர்ந்தனர். குழந்தை இரகுநாதனின் துடிப்பையும் கூர்மையையும் உற்று நோக்கிய செவ்வப்பர் "இவன் வருங்காலத்தில் மிகச் சிறப்பு உடையவனாக வளர்ந்து நாடனைத் தையும் ஆளும் பெரும்பேறு பெறுவான் என்றும், அவனால் நாம் அனைவரும் பெருமை அடையப் போகிறோம்" என்றும் கூறினாராம்.

அதே நேரம் ரகுநாதனின் இதயப் படபடப்பை ஏற்றும் வண்ணம், எத்தனையோ போர்க்களங்களில் வாள்வீசி எதிரிகளின் மார்பைக் குடைந்து ரத்தம் பீறிட தன் வாளை உருவும் போது பட்டத்து யானையின் தோளில் அமர்ந்து வரும் தன் தந்தையைப் பார்க்கையில் ஒரு வீர உணர்ச்சி குபுகுபுக்கும் ரகுநாதனுக்கு. ஆனால் இன்று ஒரு பெண்ணோடு திருட்டுக்

காதல் புரியும் வேளையில்... உட்பிரகாரப் படியேறி நேராகக் கருவறை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்த தன் தந்தையும் அவர் பின்னே வரும் பெரும் கூட்டத்தையும் கண்ணுற்ற போது கால்கள் பூமியில் இருந்து கழன்று கொண்டதைப் போன்ற உணர்வுதான். இனி எந்தத் தூண் மறைவில் ஒளிந்தாலும் பல்லக்கு இடுக்குகளில் பதுங்கினாலும் யாருடைய கண்களிலாவது மாட்டிக் கொள்வோம். வேறு வழியே இல்லை என்று எதையோ யோசித்தவன்...

"காஞ்சனவதனி, இனி நேரமும் இல்லை; வழியும் இல்லை. ஒரே உபாயம் இதுதான். நம் அதிர்ஷ்டம் கருவறை அர்ச்சகர்கள் அரசரோடு பின்னால் வருகிறார்கள். நாம் பதுங்கிக் கொள்ள சரியான இடம் இதோ பிரம்மாண்டமாய் வீற்றிருக்கும் இந்த பெரிய கோயில் லிங்கேஸ்வரனின்

மடிதான். வா... என்னோடு" என்று பரபரவென்று காஞ்சனவதனியை இழுத்துக்கொண்டு கருவறையில் நிற்கும் அறுபது அடி உயர லிங்கத்தின் பின்னால் ஓடினான் ரகுநாதன்.

"அங்கேயா... ஈசனின் பின்புறமா?" என்று அலறிய காஞ்சனவதனியோ ஏறக்குறைய வெடவெடத்து நடுக்கமுற்று, அந்த பிரம்மாண்ட லிங்கத்தின் பின்புறம் ஈசனுக்கு அணிவிக்கப்பட்ட வெள்ளாடையில் இடைவெளியில் நின்ற ரகுநாதனின் தோளில் மயங்கி சாய்ந்தாள்.

காதல் மெய் மறந்த நிலையல்ல; மெய் உணர்ந்த நிலை. இதயமும் இதயமும் சுற்றும் கலந்து ஒன்றில் ஒன்று சொருகிக் கொள்ளும்போது, ஏதோ ஒரு தேடல் உள்ளே விசம்புகிறது. அலைபாயும் மனம் அடம்பிடிக்கிறது. தவம் என்றால் தவம்; தற்கொலை என்றால் தற்கொலை.

அஞ்ஞானம் - இதில் கரை கண்டவர்களும் உண்டு. மெய்ஞ்ஞானம் - இதில் முழுமை உணர்ந்தவர்களும் உண்டு. விஞ்ஞானம் - இதில் பூரணம் அடைந்தவர்களும் உண்டு. பெண் ஞானம் - இதைப் புரிந்து கொண்டோர்தான் இல்லை.

பெரியகோயில் லிங்கேஸ்வரனின் சுற்றளவும் உயரமும் மிகப்பெரிய தென்பதால் அதற்கேற்றவாறு அமைக்கப்பட்டிருந்த பீடம் இன்னும் சற்று பருத்திருந்தது. அதன் மேலே இறைவனுக்கு அணிவிக்கப்பட்டிருந்த வெள்ளை வஸ்திரம் சுற்றப்பட்டிருந்த காரணத்தால் பின்புற பீடத்தின் அடியில் தஞ்சை இளவரசன் ரகுநாதனும், தலைமை குருக்கள் மகள் காஞ்சனவதனியும் மறைந்து நிற்க மிக ஏதுவாக இருந்தது.

ஆனால் இறைவனின் பிரம்மாண்ட தோற்றத்தை கருவறைக்கு வெளியே நின்று தரிசிக்கையிலேயே ஒருவித பயச்சிலிர்ப்பு உண்டாகும். இப்போதோ உள்ளேயே அதுவும் லிங்கத்தின் பின்புறமே நிற்கிறபோது இருவருக்குமே உடல் வெடவெடத்து வேர்த்துக் கொட்டியது.

"எத்தனைமுறை பெரிய கோயிலை தரிசித்தாலும் உள்ளத்தில் ஓடும் பிரமிப்பு அகல்வதேயில்லை தீட்சிதரே...! என்ன கம்பீரம்! எத்தனை கால கல்லோவியம்!" என்று கும்ப மரியாதை சகிதமாய் உள்ளே நுழைந்தவாறு வானளாவ நிற்கும் பெரிய கோயில் கோபுரத்தைப் பற்றி புகழ்ந்து கொண்டே வந்தார் அச்சுதப்ப நாயக்கர்.

வேறுநேரமாக இருந்தால் அதற்கு உடனே தம் பதிலை தீட்சிதர் அளித்திருப்பார் என்றாலும், அப்போதைக்கு ஏனோதானோ என்றில்லாமல் பொறுப்பான தகவல் ஒன்றையும் சொன்னார் பிரகார தூண்களில் தன் கழுகுப் பார்வையை ஓடவிட்டபடியே.

"இந்தப் பெரிய கோயில் எழுப்பப்பட காரணம் தெரியுமா உனக்கு? வைணவமும் சைவமும் இடைவிடாது அடித்துக் கொண்டு கிடந்த வேளையில் வைணவ சமயத்துக்கு மாபெரும் சின்னமாக திருவரங்கம் இருப்பது போல சைவ சமயத்துக்கும் ஒரு பிரம்மாண்ட சின்னம் தேவை என்று மொழிந்த சிவனடியார்களின் குரலுக்கு, ராஜராஜ சோழன் அளித்த அடையாளம் தான் இது.

மேலும் பலர் நினைப்பது போல நாயன்மார்கள் அறுபத்துமூவரும் முழுக்க இறைப்பணிக்காக உதயமானவர்கள் அல்ல. வைணவத்துக்கு எதிராக பள்ளம் தோண்டப் படுகையில் அதை புதுப்பித்து மக்கள் மத்தியில் கொள்கை பரப்ப நியமிக்கப்பட்ட அதாவது உருவாக்கப்பட்ட புரட்சி யாளர்கள் தான்" என்றார் தீட்சிதர்.

இத்தகவல் அச்சுதப்பரை வியப்பில் ஆழ்த்த "அப்படியானால் நாயன்மார்கள் ஆண்டவனால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவர்கள் இல்லை என்கிறீர்களா?" என்று பேச முற்பட, அதற்குள் நந்தி மண்டபம் கடந்து உட்பிரகாரம் நன்கு பார்வைக்கு படும் தூரத்தில் வந்துவிட, சட்டென்று பேச்சை தொடர விரும்பாத நாராயண தீட்சிதர், "அரசே! இதை பிறகு சொல்கிறேன். இதோ ஆலயத்தை நெருங்கி விட்டோம். வந்த பணி முடித்துப் புறப்படுவோம்" என்றார் இறுக்கமாய். அதேநேரம் கருவறைக்குள் லிங்கத்தின் பின்புறம் மறைந்து நின்றவர்களுக்கு அவர்கள் அருகே வந்துவிட்ட காலடி ஓசைகள் கேட்டன. காஞ்சனவதனி கண்கள் மேலே ஏற தன் எடை முழுவதும் ரகுநாதன் மேல் குவிய ஏறக்குறைய மயங்கி அவன் மீது ஒருக்களித்து வாய் உலர்ந்து ஒட்டியபடி சாய்ந்து அவனை இறுகப் பற்றியிருந்தாள். தூரத்தே கோயில்மணிகளின் ஓசை நெருங்க நெருங்க அவள் கைகள் ரகுநாதனின் தோள்களை அழுத்திப் பிடித்தது. கருவறையை நெருங்கிவிட்டார்கள் ராஜசம்பத்துக்கள். "வர வேண்டும்... வர வேண்டும்... தஞ்சை ராஜாவே! இக் காலையில், தீட்சிதர் பெருமகனாரோடு பெரிய கோயிலுக்கு வந்தது எம்பாக்கியம்" என்றார் தலைமை குருக்கள்.

அபேஷை மூலபனை!

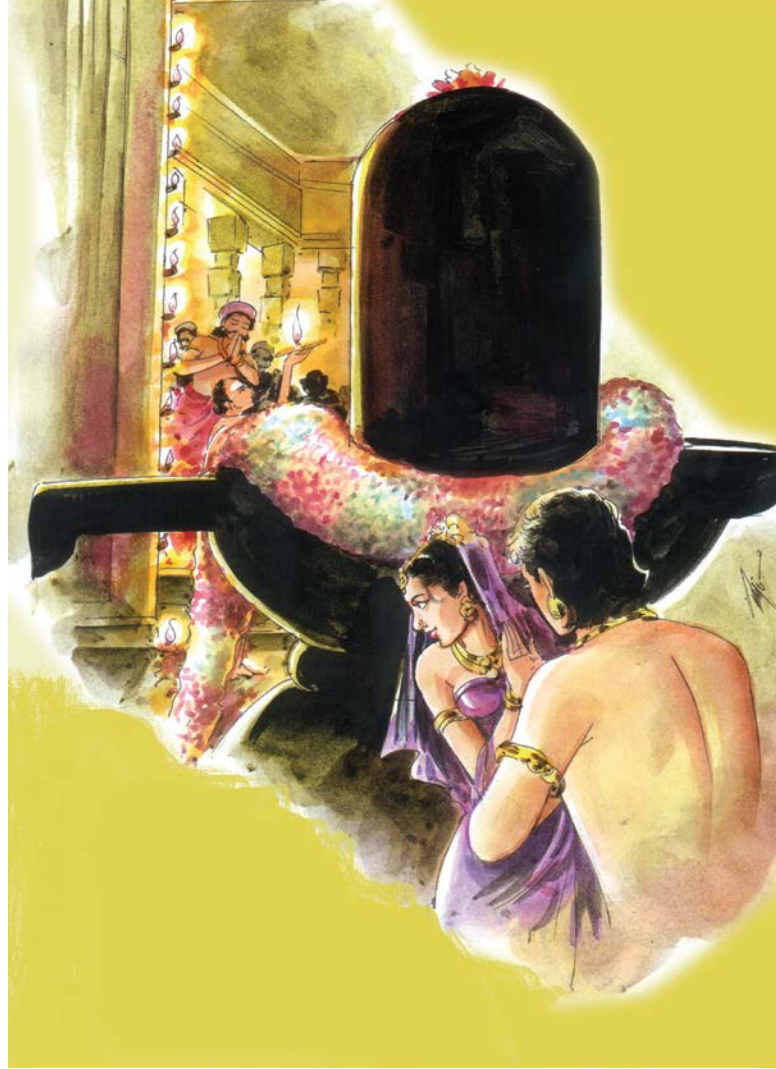
புள்ளவென்று மஞ்சள் நிற பட்டாடையை எடுத்துவந்து அரசர் அச்சுதப்பருக்கு பூச்சரம் துடி, பட்டாடையை தலையில் பரிவட்டமாய் அணிவிக்கையில் விற்பன்னர்கள் ஒன்றாய் "ஓம் நமோ நமச்சிவாய" ஈசன் அடி போற்றி -எந்தையடி போற்றி -நேசன் அடி போற்றி -சிவன் சேவடி போற்றி போற்றி" என துந்துபி இசைத்துப் பாடினர். அதே போல் தீட்சிதர் பெருமானுக்கும் செய்விக்கப்பட்டது.

ஆனால் தீட்சிதருக்கோ இந்த கும்ப மரியாதை, பூக்குடல் தூடலில் எல்லாம் கிஞ்சித்தும் கவனமில்லை. அவருடைய வயோதிகச் செழுமை வாய்ந்த கூர்க்கண்கள் "படக் படக்" என பிரகாரத்தில் உள்ள தூண்களின் இடைவெளி களைத் துளாவிக் கொண்டிருந்தன. மேற்புறவாயில் தென்புறவாயில் இவற்றை ஆய்ந்து கொண்டிருந்தன.

உள்ளே மூச்சுவிடும் சத்தம் கூட வெளியே கேட்காமல் சிவலிங்கத்தின் பின்புறம் பிணைந்து நின்ற ரகுநாதனுக்கும் -காஞ்சனவதனிக்கும் ரத்தம் உறையாத குறைதான். அண்ணாந்து பார்த்தால் தஞ்சைப் பெரிய கோயில் கோபுரத்தின் அகலமான உள்கூடு வேறு "ஓ" என்று அகண்டு நின்று அச்சுறுத்தியது. அதுவரை மேன்மாடம் வழியே இக்காட்சியைத் தரிசித்துள்ள போதிலும் லிங்கத்தின் அருகே நின்று கோபுரத்தின் உட்கூட்டைக் காணுகையில் பிரமிப்பும் வியப்புமாய்த்தான் இருந்தது.

அதேநேரம் அவ்வதிகாலைப் பொழுதில் ஏற்கனவே பயத்தில் சில்லிட்டுக் கிடந்த காதலர்கள் இருவரது உடலையும், மேலும் சில்லிட வைக்க ஏற்பாடுகள் நடந்தன. லிங்கத்தின் முன்புறம் அரசரும், தீட்சிதரும்

இதர சில ராஜ்ஜிய அதிகாரிகளும் நிற்க பக்கவாட்டில் அமைக்கப்பட்ட மரப் பரண்களில் ஏறிய விற்பன்னர்கள் சிலர் இறைவனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணத் துவங்கினர்.

முதலில் அந்த மாபெரும் லிங்க மூர்த்தி நனையுமளவு காவேரி நீர் குடம் குடமாய் லிங்கத்தின் மேல் ஊற்றப்பட, பின்புறம் பீடத்தின் அடியில் நின்ற இருவரும் தொப்பலாய் நனைந்தனர். அதே வேளை விற்பன்னர்களோடு சேர்ந்து தலைமை குருக்களும் "மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே! தேனார் அமுதே சிவபுரனே! பாசமாய் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் சூரியனே! நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சங்கெடப் பேராது நின்ற பெருங் கருணைப் பேராறே! என்று மாணிக்க வாசகப் பெருமான் அருளிய திருவாசகப் பதிகத்தை தன்னுடைய கம்பீர சாரீரத்தில் உச்சரிக்க, அவர் உச்சரித்தது பெரியகோயில் கோபுரத்தின் உள்ளே மேல்தளத்தை மோதி

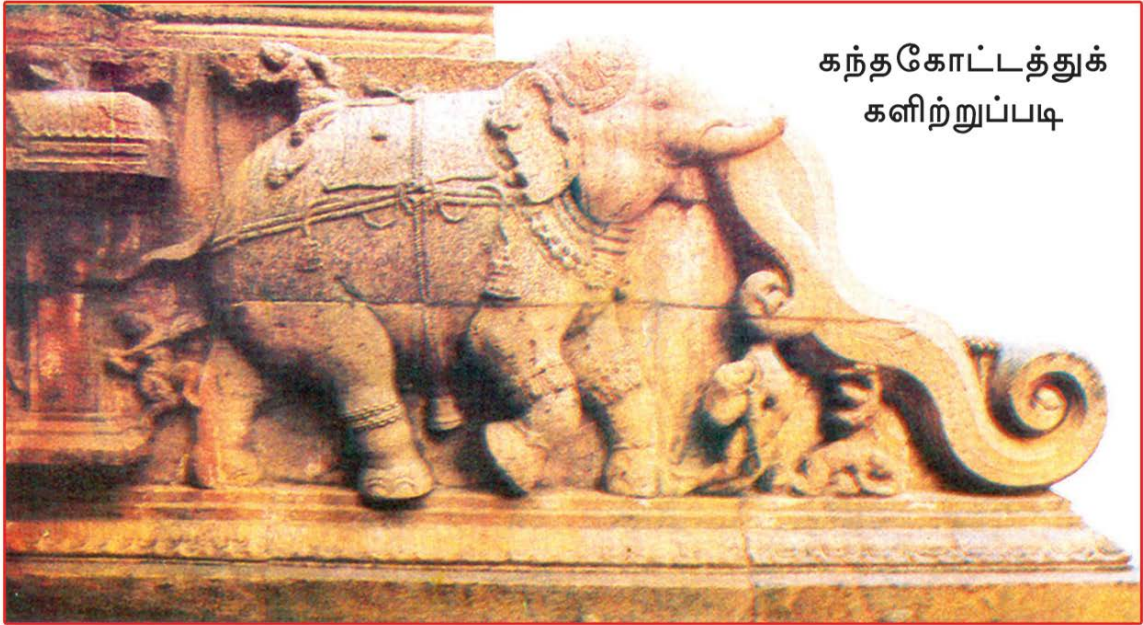
மீண்டும் பிரகாரம் எங்கும் எதிரொலித்து, அவ்விடத்தை மேலும் புனிதப் படுத்தியது.

திருவாசகம் செவியிலும், அபிஷேகக் காட்சி கண்களிலும், பக்தி நிலை மனதிலும் சூழ, அச்சுதப்ப நாயக்கர் கூன்வளைந்து, பெருமானின் தரிசனத்தில் மனம் லயித்து நின்றார். தீட்சிதர் இன்னமும் தேடல் படலத்தை விட்டிலர் என்றாலும் பக்தி நிலைக்குச் சிறிதே ஆட்படத்தான் செய்தார்.

அடுத்து, சந்தனக் கரைசலை வாளிவாளியாகக் கொணர்ந்து லிங்கத்தின் மீது ஊற்றிட, அந்த கருவண்ண இறைவடிவம் மஞ்சள் நிறமெய்தி காணக்கண் போதாக் காட்சியாய் நிற்க, பீடத்தின் பின்நின்ற இருவரும் சந்தனம் வழிய நின்றனர். தற்போது திருநீற்றுப் படலம்; அடுத்து சர்வதீட்ச காட்சியாய் பாலாபிஷேகம். அதிகாலை கறந்த பசும்பாலைக் கொப்பறையில் சேமித்து, குடம் குடமாய் லிங்கத்தின் மீது பொழிய உதடு- தலை-உடல் மொத்தமும் பாலால் நனைய நின்றனர் ரகுநாதனும், காஞ்சனவதனியும்.

பால் போதாதென்று பதப்படுத்தப்பட்ட தேன் பொழியப்பட்டது. பொழிந்த திருமேனி மேலே பஞ்சாமிர்தம் குழையக் குழையத் தடவப்பட்டது. தற்போது தீபாராதனை காட்டப்பட மெய்கனத்து நின்றது ராஜ பரிவாரம். பிறகு அபிஷேகம் நிறைவடைந்த நிலையாய் பன்னீர் கலந்து வில்வ நீர் மேலே இருந்து அதிக அளவு ஊற்றப்பட்டது. பூமாலைகள் பரணில் இருபுறமும் நின்றவர்கள் அப்புறம் நின்றவர்களிடம் வாங்கிக் கோர்த்து லிங்கத்தின் உயரச் சுற்றில் அணிவித்தனர். ஆனால் சந்தனமும் திருநீற்றுக் கரைசலும், பாலும் தேனும் பஞ்சாமிர்தக் கலவையும் இளவரசன் ரகுநாதனையும்- தலைமை குருக்கள் மகள் காஞ்சனவதனியையும் இதபதமாய் முற்றிலும் நனைத்திருந்தது. இது இறைவன் தந்த வரமா? இது எவருக்காவது கிட்டுமா? தலைவன் தோளில் சாய்ந்தபடி இறைவனுக்குப் பின் அனைத்து அபிஷேகமும் தனக்கும் கிடைத்ததே இது தகுமா? இதயம் தாங்குமா? என்ற ஆனந்த பிரம்மையும் காதல் பித்தும், ஆபத்துணர்ந்த பயமும் ஒருங்கே சேர்ந்த உணர்வில் காஞ்சனவதனி ரகுநாதன் மேல் கண்ணீர் அபிஷேகம் செய்து கொண்டிருந்தாள்.

ரகுநாதனோ, வெளியே நிற்கும் தந்தையும் தீட்சிதரும் தன்மேல் கொண்ட நம்பிக்கையை உடைத்த எண்ணம் ஒருபுறம் உறுத்த, தன்னை நம்பி இந்த இறை சந்நிதியில் ஒருடலாய் தன்னுடன் ஒன்றி அபிஷேக மழையில் நனைந்து நிற்கும் இப்பேதை காஞ்சனவதனியின் காதல் மறுபுறம் குடைய, இந்த சர்வேஸ்வரனிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதா? அல்லது நல்வழி கேட்பதா? என்று யோசித்து அபிஷேக தீர்த்தத்தில் நனைந்து நின்றவளின் முதுகை ஆறுதலாய்த் தடவிக் கொடுத்தான். "கணீர்" குரல் தீபாராதனை காண்பித்து ஒளிரும் நேரத்தில் தீட்சிதர் பெருமானிடம் இருந்து எதிரொலித்தது "ஓம் நமச்சிவாயா போற்றி" "உம்பர்கட் கரசே! ஒழிவற நிறைந்த யோகமே! ஊற்றையேன் தனக்கு வம்பெனப் பழுத்தென் குடிமுழுதாண்டு வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே! செம்பொருள் துணிவே! சீருடைக் கழலே! செல்வமே சிவபெருமானே!" என்று பாடியதோடு. "ஈசனே! நிற்பொருட்டு நம்பி வந்தேன். காரியம் கூட காத்தருள் செய்வாயப்பனே!" என்றும் கூறினார். பிறகு அரசரை நோக்கிய தீட்சிதர், "தஞ்சை மன்னரே! நாம் எண்ணிய காரியத்தைச் சொல்லி ஆசி பெற்றீர்களா?" என்றார் குரல் இறுக்கத்துடன்... பிறகு மீண்டும் குரலை உயர்த்தி எல்லோருக்கும் கேட்கும் வண்ணம் குறிப்பாக இங்கெங்கோ மறைவில் மறைந்துள்ள ரகுநாதனுக்கும் - காஞ்சனவதனிக்கும் கேட்கும் வண்ணம் உரக்கப் பேசினார்.

கந்தகோட்டத்துக்
களிற்றுப்படி

"இறைவா! எங்குல நாயகனே! உன்னுடைய பூரணப் பார்வை கிடைக்கும் என்று அவாவில் தஞ்சை இளவலும், தரணியாளப் போகும் வீரனுமான ரகுநாதனை கைகோர்த்துக் கொண்டு நாளை மறுநாள் பௌர்ணமி இரவில் விஜயநகருக்குப் புறப்படவுள்ளேன். ரகுநாதனுக்கு ஏற்ற நல்லறிவும் - நற்குணமும் -நல்வாழ்வும் -நல்ல பாதையும் காட்டி என்னுடன் அவனை நின்சித்தம் கலந்தனுப்ப வேண்டும் பிரானே!" என்று உரக்கக் கூவினார்.

ரகுநாதனுக்கோ உடல் சிலிர்த்தது. காஞ்சனவதனியோ அந்த நிலையிலும் தீட்சிதர் குரல் காதில் விழ, மிக பயந்தவளாய் மேலும் நடுங்கி ரகுநாதனை ஒன்றிக் கொண்டாள். தீட்சிதர் வேண்டும்போது "நல்லறிவும் - நற்குணமும் -நல்வாழ்வும்" என்ற போது அவர் அந்தச் சொற்களில் தந்த அழுத்தம் ரகுநாதனை இடித்துரைப்பது மாதிரி பிரயோகிக்கப்பட்டதை அவனும் உணர்ந்தான்.

அவனை தீட்சிதர் அவர்கள் விஜயநகருக்கு நாளை இரவு அழைத்துச் செல்லப் போகிறார் என்று எண்ணும் போது தஞ்சையும், தமிழகமும் சார்ந்த பகுதிகளில் மட்டுமே வீரபராக்கிரம செயல்பாடுகள் புரிந்து எப்படியாவது அயல் தேசங்களில் தன் வீரத்தையும் மதிநுட்பத்தையும் ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று நீண்டநாளாய்க் காத்திருந்த ரகுநாதனுக்கு இதுவொரு இனிப்பான சந்தர்ப்பமாகவே தோன்றியது. ஆனால் அதேபொழுது சமீப காலமாய் அன்றாடம் சூரிய உதயப் பொழுதில் சுகமாய் கண்விழித்து இந்த பெரியகோயில் தேவதையைக் காண ஒடோடி வந்து விழுந்து காதலில் குழைவு செய்வதை நினைக்கையில் வரப்போகும் பிரிவு வேதனையின் விளையாகவே தெரிந்தது.

ஆனால் ரகுநாதனுக்குத்தான் இரண்டு மனோநிலையே தவிர, காஞ்சனவதனிக்கு ஒரே மனோநிலைதான். பௌர்ணமி இரவு, ரகுநாதன் புறப்பட்டால் அன்று முதல் அவன் திரும்பும் வரை அத்தனை பகலும் அமாவாசைதான் என்றே உணர்ந்தாள். இருப்பினும் தற்போது லிங்கத்தின் பின்புற பீடத்திற்கு அடியே அபயம் அடைந்துள்ள நேரத்தில் எதுவும் பேசிக்கொள்ள முடியாதென்பதால் ரகுநாதனை இறுகப் பற்றுதலைத் தவிர வேறு மொழியின்றி நின்றாள் அந்தப் பெண்.

இத்தனை உணர்வுகளுக்கும் நடுவே தஞ்சைத் தரணியின் பெரும் பொறுப்பை தன் இதயத்தில் சுமந்து வாழும் சுத்த சைவரான நாராயண

தீட்சிதரோ, மண்ணாளப் பிறந்த இளவரசன் ரகுநாதன் பெண்ணாளச் சிறந்தவன் எனும் பெயர் பெறக் கூடாதென்பதிலும், இனிவரும் காலங்களில் விஜயநகர் சாம்ராஜ்யத்திலும் சேர சோழ பாண்டியர் கோலோச்சிய தமிழக அரசியலிலும் பெருமளவுக்குப் பங்கு வகிக்க வேண்டிய பொறுப்புடைய நம்பிக்கை நட்சத்திரமான ரகுநாதன் தேவையில்லாத காதல் லீலையில் கரைந்து போய்விடக் கூடாதென் பதிலும் உறுதியாக இருந்தார்.

மீண்டும் ஒருமுறை பிரகாரத்தையும், மண்டபத் தூண்களையும் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துக் கொண்டே "சர்வேஸ்வரா எல்லாம் உன் சித்தப்படி நடக்கட்டும்! அதில் தேச நன்மைகள் விளையட்டும்!" என்று மனதுள் வேண்டிக் கொண்டுப் புறப்படத் தயாரானார்.

கலைப் பொக்கிஷங்கள்!

அதே பரிவாரம், அர்ச்சகர்கள், விற்பன்னர்கள் புடைசூழ அரசரும், தீட்சிதரும் திரும்பிச் செல்ல, வெளிப்பிரகார வாயில் வந்தபோது, தீட்சிதர் திரும்பிக் கருவறையில் பார்த்தார். அங்கே ஓடிந்த தேகத்தோடு பெரிய கோயிலின் தலைமைக் குருக்கள் மட்டும் நின்றிருந்தார்.

பிறகு ஏதோ யோசித்தவராய், "தலைமை குருக்களுக்கு கொஞ்ச நாளாய் உடல்நிலை சரியாக இல்லை. இப்போதுதான் அவர் மீண்டும் இறைபணிக் காகத் திரும்பியிருக்கிறார். உண்மையிலேயே பாவம்! நம்மை வழியனுப்பக் கூட அவரால் வர இயலவில்லை. சரி அர்ச்சகரே... தலைமைக் குருக்களுக்கு ஒரு மகள் உண்டல்லவா? ம்... அவள் பெயர்கூட காஞ்சனவதனி சரிதானே" என்று தன் பின்னால் வந்த மூத்த அர்ச்சகரிடம் பேசிக்கொண்டே வந்த தீட்சிதர் மௌனமானார்.

அவர்கள் தலை வெளிப்புறவாயிலுக்குச் சென்று மறையும் வரை வாயிலையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த தலைமைக் குருக்கள் சட்டென்று கருவறையுள் நுழைந்தார். அவர் கண்கள் சிவந்திருந்தது; நா நடுங்கியது; உடல் பதறியது; உதடு அதிர்ந்தது.

"இளவரசரே! என்குலம் அழிக்க வந்த என்னருமை மகளே! சீக்கிரம் இந்த -லிங்கேஸ்வரனின் பின்புறம் இருந்து வெளியே வாருங்கள்" என்று உடைந்துபோன இரத்தம் உறைந்து போன சுதியில் பேசினார்.

செய்யவொண்ணாத் தவறைச் செய்த பிறப்பாய் தம்மை வருத்திக் கொண்ட தலைமை குருக்கள் லிங்கத்தின் மீது பால், நெய், சந்தன அபிஷேகங்களைச் செய்விக்கும் போதே கட்டப்பட்டிருந்த பரண்களின் பக்கமிருந்து கீழ்நோக்கி எதையோ எடுக்க குனிந்தபோது ஒண்டிய நிலையில்,

உடல்கள் இணைந்து நின்ற இளவரசனையும் தன் மகளையும் கவனித்து விட்டார்.

இதய அழுத்தம் அதிகமாக இத்தனை நேரம் காத்து நின்றவர் அரசு பரிவாரம் விடைபெற்றதும் லிங்கத்தின் பின்புறம் வந்துகூப்பிட அங்கே ஒரு பதிலுமில்லை.

மீண்டும் ஒருமுறை விளித்துவிட்டு அங்கே எரிந்த தீப ஒளியின் வெளிச்சத்தில் ஊன்றி கவனித்தார். ஆனால் உண்மையிலேயே அங்கு ஒருவருமில்லை. இது மனப் பிரம்மையா? அல்லது தன் புத்தியின் தடுமாற்றமா? என்று கனத்துப்போய் அப்போதுதான் அதைப் பார்த்தார்.

கருவறையின் உள்ளே மேல்மாடத்தில் இருந்து கீழ்மாடத்தை இணைக்கும் கோபுரப் படிக்கட்டுகளில் உள்ளே ஒரு வாயில் உண்டு. கோபுரத்தின் கீழ்மாடத்தில் காணப்படும் எண்ணற்ற கலைப்பொக்கிஷங்கள் பொதுமக்கள் பார்வைக்குக் கிட்டாமல், அவை இருட்டோடும் காற்றோடும் பேசிக் கலக்கின்றன. ஏராளமான சோழர் பெருமை சொல்லும் சிற்ப அழகோடும், நுணுக்கமான சரித்திர சொல்வெட்டுகளும் உள்ள அந்த கீழ்மாடத்தை தரிசித்துவிட்டு அப்படியே அவ்வாயிலைத் திறந்தால் நேராக பெரியகோயில் முன்புறம் உள்ள கருவறைக்கு முன் கொண்டுவந்து விட்டுவிடும். அவ்வளவு சிறப்பான கட்டிட நேர்த்தி கையாளப்பட்டிருந்தது.

ஆனால், இந்த வாயில் அரசு குடும்பத்தினருக்கும், அர்ச்சகர் பெருமக்களுக்கும் மட்டுமே தெரிந்த வாயில். ரகுநாதனும் காஞ்சனவதனியும் அதற்குரிய குடும்பத்தினர்கள் என்பதால் அவ்வாயில் அவர்களைக் காப்பாற்றியிருக்க வேண்டும். இருப்பினும் தலைமைக் குருக்களின் மனம் தகர்ந்துதான் போனது.

தஞ்சை அச்சுதப்ப நாயக்கர் அரண்மனை என்பது முழுக்க முழுக்க செங்கல்-கருங்கல்- சுண்ணாம்பு-மரம் போன்றவற்றால் எழும்பியதாகும். யாழி-சிம்ம சிற்பங்களும் அதன் மேல் மண்டபக்கூரை அரைவட்டம், வெளவால், நத்தி, எண்பட்டை, நான்குபட்டை போன்ற வடிவங்கள் உள்ளன. இவ்வகை மண்டபங்களிலேயே குறிப்பிடத்தக்கது நாடக சாலையாகும்.

தஞ்சைப் பெரியகோயிலில் தீட்சிதர் மற்றும் தன் தந்தையாரின் பார்வையில் இருந்து தப்பிய இளவரசன் ரகுநாதன், நேராக அரண்மனைக்கு

வந்து சேர்ந்து தன் தாயார் மூர்த்திமார்பாவை சந்தித்து ஆறுதலாக பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு நாடகச் சாலைக்கு வந்திருந்தான்.

அங்கு முகவாயில், அச்சதரங்கக் கூடம், பதீர சாலை, லஷ்மி விலாசம், கரடிகூடம் போன்ற பகுதிகளைக் கடந்துதான் தஞ்சை நாயக்கர் அரண்மனையின் நாடகசாலை வரும். கிட்டத்தட்ட ஆடலரங்கம் உயர்ந்த மேடை, ஒப்பனை அறைகள், மேல்தள வசதியோடு, பார்வையாளர்கள் நீளவாக்கில் அமர்ந்து பார்க்கும் வகையில் இருக்கைகள், மேல்தளத்தில் காண்பதற்குப் பாதை, அரங்கின் பலகணிகளில் நெருக்கமான கம்பிகள் பின்னப்பட்டு இருந்ததால் எதிரொலி வராதவாறு கட்டப்பட்ட திறன், இத்தனை அழகுடன் இருந்த நாடக சாலையினுள் மையப்பகுதிகளில் பத்தடி அழகுள்ள குளம் ஒன்றும் இருந்தது. மேடையில் வரும் இசைக்குத் தகுந்த நீர் அதிர்வுகளை இக்குளம் ஏற்படுத்துமாம்.

அந்தக் குளத்தின் பக்கவாட்டுத் தூண் ஓரம்தான் நின்று கொண்டிருந்தான் இளவரசன் ரகுநாதன். அப்போதைக்கு அரண்மனையினுள் அவனுக்குத் தனிமை தேவைப்பட்டது. அதற்கு நேர்மாறாக அரண்மனையின் ஏனைய பகுதிகளில் பரபரப்பு கூடியிருந்தது. இளவரசரும் தீட்சிதரும் தலைநகர் புறப்பாடு ஆகையால் அதற்குரிய தயாரிப்புகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

பண்டகசாலையில் செல்லும் வழியில் உணவு சமைக்கத் தேவையான தானிய வகைகளை உடன் செல்லும் சமையல்காரர்கள் மேற்பார்வையில் பதப்படுத்தி எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். மறுபுறம் சேவகசாலையில் இளவலும் தீட்சிதரும் ஒருங்கே அமர்ந்து பயணம் பண்ண நெடுந்தூரம் தாங்கும் பல்லக்குகளையும், அவற்றைக் குதிரை வண்டியோடு சேர்த்துப் பொருத்துகிற இரும்புத் தளவாடங்களையும், பல்லக்குத் தூக்கிகள் பத்துபேரும் தயார்பண்ணிக் கொண்டிருந்தனர்.

இளவரசர் ரகுநாதனுடன் செல்பவர்களான மெய்க்காப்பாளன் பூவண்ணன் மற்றும் உபதளபதி நரசப்பாவும் தத்தமது இல்லங்களில் பயண ஏற்பாடு செய்யப் போயிருந்தனர்.

"அச்சுதப்ப விலாசம்" என்ற அரண்மனையின் ஒரு மையப் பகுதியில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர் அரசரும்- தீட்சிதரும்.

எங்கும் விஜய நகரத்துக்கு இளவரசும் -தீட்சிதரும் புறப்படும் பேச்சாகவே இருக்க ரகுநாதன் மட்டும் நாடக சாலையில் ஒடுங்கிக் கிடந்தான். காதல் இப்படித் தான் பலசாலிகளை நோயாளியாகவும், நோயாளிகளைப் பலசாலிகளாகவும் மாற்றிவிடும்.

ஒரு பெரும் கலைநேசனாக வாழ்ந்துள்ளான் ரகுநாதன். இளவய திலேயே கவிதையும், ஓவியமும், நாட்டியமும் கைதேர்ந்த நிலையில் இருக்க, அப்போது அவனது உள்ளக் கிடக்கைகளை; உதட்டு வழி சொல்ல முடியா வார்த்தை வலிகளை; வெளிப்படுத்த அவனுக்குக் கைகொடுத்தது "வீபஞ்சி வீணை" எனும் இசைக்கருவி. நாடக மேடைமீது இருந்த "வீபஞ்சி வீணையை நின்றபடியே மீட்ட ஆரம்பித்தான் ரகுநாதன்.

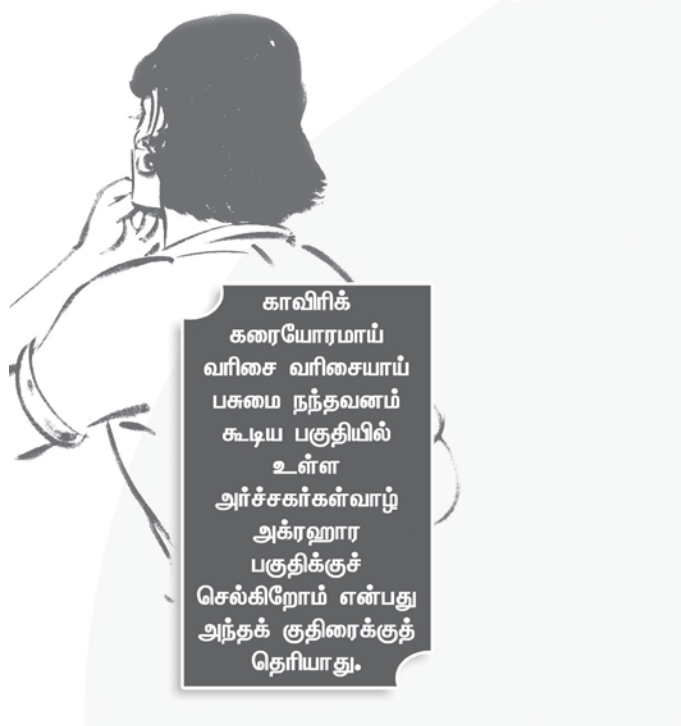

இன்று பலரால் உபயோகிக்கப்படும் தஞ்சை வீணையை வடிவமைத் தவனே அந்த ரகுநாதன்தான் என்பதால் வீணை மீட்டுதலில் தன் இதயச் சுமையை வெகுசுலபமாக இறக்கி வைக்க முடிந்தது அவனால்.

"வீபஞ்சிவீணை" எனும் நின்றபடி வாசிக்கும் வீணையும் ரகுநாதனின் விரல்கள் ஓடும் ஏற்றத் தாழ்வுக்கு எல்லாம் தக்கபடி இசையைப் பொழிந்தது. தன் மனக் கண்ணில் திடீரென்று அவ்வீபஞ்சி வீணை காஞ்சனவதனியாய் மாறுவதைக் கண்டான். நூல் சேலை போர்த்திய அந்த ஏழாயிரம் சுருதி வீணையை இடை, இதழ், தொடை என தொடர்ந்து மீட்டுவது போல் தன்னுள் உணர்ந்து கொண்டான் ரகுநாதன்.

இந்தக் கற்பனைலோக சஞ்சார வாழ்க்கை பெரும்பாலும் பலருக்குக் கிட்டாது.

எவ்வளவு நேரம் வீபஞ்சி வீணையை மீட்டிக் கொண்டிருந்தானோ தெரியாது. அன்றைய மாலை நேரத்தின் இருள்கப்பிய ஒளி மேற்கூரை வழியே இறங்கும் நேரத்தில் அரண்மனை ஊழியர்கள் நாடக சாலையை துப்புரவு செய்ய வந்திருந்தனர். அவர்கள் செய்யும் ஆரவாரத்தில் தன்னிலை உணர்ந்து ரகுநாதன் மீட்டுவதை நிறுத்தினான். வீணை மீட்ட உகந்த மோதிர விரலில் நகம் பெயர்ந்து ரத்தக் கசிவு ஏற்பட்டிருப்பதைக் கவனித்தான்.

அன்றைய இரவு மராட்டியத்தில் இருந்து ஒரு ஆடல்அழகி வந்திருப்பதாகவும், அவளது நடனம் அரச நிவேத்தியத்துக்காக இன்று நடைபெற இருப்பதாகவும் ஊழியர்கள் வசமிருந்து செய்தியை அறிந்து கொண்டான். மற்ற நாளாய் இருந்தால் கலை ஆர்வம் பொங்க அங்கேயே அமர்ந்துவிடும் ரகுநாதன் இன்று இருப்புக் கொள்ளாமல் தவித்தான். சட்டென்று தன் மெய்க்காப்பாளன் பூவண்ணனைத் தன் தனி அறைக்கு மேலிருந்த உப்பரிகைக்கு வரப்பணித்துவிட்டு விலகினான்.

உப்பரிகையில் இருந்த நாழிகையில் காவிரிக் கரையோரக் காற்று சிலுசிலுவென வந்து வருடியதோடு, தங்கள் பெரிய கோட்டை மீது பறக்கும் மகரக் கொடியையும் போர்க்களங்களில் ஏற்றப்படும் தங்கள் அரச சின்னமான கருடக் கொடியையும் கம்பீரமாய் படபடக்க வைப்பதை ஒருவித நெஞ்சு நிமிர்த்தலோடு பார்த்தான்.

அச்சமயம் அங்கு பயண அலுவலில் இருந்த பூவண்ணன் வந்து சேர உச்சி விண்ணையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரகுநாதன் சட்டென்று

பூவண்ணனை சமீபித்து ஒரு கேள்வியைக் கிசுகிசுத்தான். பூவண்ணனே தடுமாறிப் போய் முகம் வேர்க்க பதில் சொன்னான்.

அதே சமயத்தில் நாடக சாலையில் மணிகளும், கீர்த்தனை ஆலாபனையும் ஆரம்பமாகும் ஓசை மேலே கேட்க, நிற்க நிலை கொள்ளாமல் இளவரசன் ரகுநாதன் ஒற்றைக் குதிரையேறி பின்புறவாயில் வழியாய் இருள்கப்பிய நேரத்தில் கோட்டையை விட்டுத் தனியாய் வெளியேறினான்.

காவிரிக் கரையோரமாய் வரிசை வரிசையாய் பசுமை நந்தவனம் கூடிய பகுதியில் உள்ள அர்ச்சகர்கள்வாழ் அக்ரஹார பகுதிக்குச் செல்கிறோம் என்பது அந்தக் குதிரைக்குத் தெரியாது.

துளிகளில் நனைந்த க்ளிகள்!

நிலாப்பறவை ஒளிச்சிறகுகளை விரித்தபடி விண்கூட்டை விட்டு வெளியில் சிறகடித்துக் கொண்டிருந்தது. போகிற வழியில் கிடக்கும் நட்சத்திர குருணைகளையும் கொத்தித் தின்றுகொண்டே மேகப் பொலிவுக்குள் மறைந்து விளையாட்டு காட்டியபடி பயணித்த நேரம். தஞ்சை அச்சுதப்ப நாயக்கரின் அரண்மனையுள் நாட்டியக்கலை அரசப் பிரமுகர்களால் நிரம்பியிருந்த நேரம்.

நாராயண தீட்சிதர் மறுநாள் இரவுப் பயணத்துக்குத் தேவையான சில பணிகளை நிமித்திகர்களோடு கலந்து பேசிவிட்டு அந்த வயோதிகத்திலும் காவிரிக் காற்றின் ஈரத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தார். அங்கே தமது இல்லத்தில் தமக்கான பயண ஏற்பாடுகளை முன்னின்று கவனித்துக் கொண்டிருக்கும் தன் இல்லாள் நாகம்மாவை கவனித்தபடியே தன் மகன்களான யக்ஞநாராயணனுடனும் வேங்கடாபதியுடனும் சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

பிறகு இரவு உணவாக, தாம் ஒரு கன்னட பிராமணர் என்பதால், தம்குல வழக்கப்படி இரவில் ஆகாரம் எல்லாம் நீர் ஆகாரமாக பால், பழங்களை உண்டார் குடும்பத்தினருடன். பிறகு மூத்த மகனான யக்ஞநாராயணனையும் நாளைய பயணத்துக்குத் தயாராகச் சொன்னார். ஏதோ நினைத்தவராய் தமது பூஜை அறையில் அரளி மாலை அணிந்த சிவலிங்கத்தின் முன்பு பரம சிரத்தையுடன் அமர்ந்து தியானித்தார். ஒரு மெல்லிய மின்னும் குத்துவாளை இடைவேட்டியில் முடிந்து கொண்டு வெளிமுற்றத்துக்கு வந்தார். வானில் வைகாசி மாத மேகம் மெல்ல மின்னல் கீற்றுகளைத் தவழவிட்டது.

அப்போது அதேநேரம் அதே மின்னலைக் கண்களால் கண்டபடியே ஒரு புரவியும் அதன்மீது நம் இளவரசன் ரகுநாதனும் காவிரிக் கரையோரம் பறந்துகொண்டிருந்தனர். அந்தணர்களும் பெரியகோயில் அர்ச்சகர்களும் வாழும் பகுதி என்பதால் இறைபூஜை மலர்களுக்காக வழிநெடுக

அத்திமரங்களும், சாமந்திப்பூக் காடுகளும், நிறைய அடுக்குமல்லிக் கொடிகள் படர்ந்த சோலைகளுமாக இருந்தது. கிட்டத்தட்ட உப்பரிகை மாடத்தில் வைத்து மெய்க்காப்பாளன் சொன்ன திருவயிலை வாழைத்தோட்ட அடையாளமும் வந்துவிட்டது. அதைக் கடந்து போனால் வெகுதூர இடைவெளியில் சில நெருக்கமற்ற வீடுகள் அந்த அடர்ந்த நந்தவனத் திற்குள் அமைந்திருந்தன.

ரகுநாதன் பைய இறங்கி குதிரையை நந்தவனத்தில் இருந்த வேப்பமரத்தில் இழுத்து ஆலவிழுதால் கட்டிவிட்டு சின்ன ஒளி கசியும் அந்த ஓலை பின்னிய கூரை வீட்டின் பின்புறம் வந்தான். பழங்காலக் கிணறு ஒன்றும் அதை ஒட்டிய துளசி மாடமும் பெளர்ணமிக்கு முந்தையநாள் என்பதால் ஓரளவு கண்களுக்குள் விழுந்தது.

சருகு மண்டிக்கிடந்தாலும் அதிகப் பூக்கள் சூழ்ந்து அவ்வீட்டின் நந்தவனப்பகுதி, காவிரிக் கரையோரம் என்பதால் பசுமை பொங்கி வழிய அடர்ந்து கிடந்தது. ரகுநாதன் இதயத் துடிப்பைத் தேக்கிக்கொண்டு பழமையான அந்த ஓலை வீட்டின் பின்புற வாயிலைச் சமீபித்தான்.

பல வெயில்-மழையில் நனைந்து நின்று இரண்டு கதவுகளும் பொருந்தாமல் நாதாங்கி பலத்தில் நிற்க சற்று அழுத்தியதும் திறந்துகொண்டது. அதேசமயம் அந்தச் சிறிய வீட்டின் முகப்பில் யாரோ இருமி முனகும் சத்தமும் வந்தது. சுதாரித்துக் கொண்டவன் மெல்ல உள்ளே புக எத்தனிக்க, சாயம்பூத்த தாவணிப்பாவாடையில் ஒரு பெண் கையில் ஒரு அகலுடன் பின்புற வாயிலை நோக்கி வருவதைக் கவனித்த ரகுநாதன் சட்டென்று பின்வந்து கிணற்றை ஒட்டி நின்று கொண்டான்.

மிக பழக்கப்பட்டவர்கள், பாதையைக் கண்ணால் பார்த்து நடப்ப தில்லை; பாதத்தால் உணர்ந்தே நடப்பார்கள். அப்படி வந்த பெண் சரசரவென்று அகல் தீபத்தை துளசி மாடத்தின் மீது வைத்துவிட்டு மெல்ல அந்தக் கிணற்றடிக்கு வந்து நின்றாள். அடித்துக்கொண்டிருந்த மின்னல் சாட்டைகளில் விழுந்த வெளிச்சத்தில் கிணற்றடிக்கு வந்த பெண் காஞ்சனவதனிதான் என்பதை அறிந்தான் ரகுநாதன்.

"அட்டா நினைத்தது போலவே காஞ்சனவதனி இப்படி ஒரு விபரீத முடிவுடன்தான் வந்திருக்கிறாள். இதோ கிணற்றில் விழ ஆயத்தமாகி

விட்டாளோ என்று அஞ்சிய ரகுநாதன் ஒட்டியிருந்த மறைவில் இருந்து வெளிப்பட, அவளோ நிதானமாய் ஒருவாளி நீரை இறைத்து முகம் கழுவ குனிந்தாள். சற்றே ஆசுவாசப்பட்டான் ரகுநாதன். முகம் முழுக்க அழுது வீங்கிய அடையாளம் தென்பட வாளிநீரை மொண்டு முகத்தில் ஊற்றிக்கொண்டு தாவணி தலைப்பை இழுத்து முகத்தைத் துடைத்து நிமிர்ந்தாள். பக்கென்று பயந்து பின்வாங்கினாள். அவள் பயந்து பின்வாங்க பின்னால் இருந்த கிணற்றின் சிறிய பிடிச்சுவர் தடுக்கிவிட அப்படியே மல்லாந்தவள் கிணற்றில் தலைகுப்புற சரிய விழுந்த நேரம் படாரென்று அவளைத் தாங்கிப் பிடித்து இழுத்தது ரகுநாதனின் திடமான கைகள்.

திக்பிரம்மையுடன் சத்தம் போடவும் முடியாமல் ரகுநாதனின் கைப்பிடியில் கிடந்த காஞ்சனவதனி ஒருநொடி வேர்த்து, பிறகு அட்டை மாதிரி ரகுநாதன் மார்பில் ஒட்டிக் கொண்டாள். அவளை அப்படியே சுமந்து கொண்டு நந்தவனத்தின் அடர்ந்த பகுதியில் இருந்த வேப்பமர வேர்த்தடத்தில் உட்கார வைத்துவிட்டு தானும் அருகே உட்கார்ந்துகொண்டான்.

"நல்லவேளை காஞ்சனவதனி, நீ கிணற்றில் விழுந்து தற்கொலை செய்துகொள்ளப் போகிறாய் என்று பயந்து உன்னைக் காப்பாற்ற வந்து, உன்னையே தள்ளி கொல்லப் பார்த்திருப்பேன்" என்றான் ஒருவித ஏக்கத்துடன்.

அவனது அகலமான கண்களில் எப்போதும் நடமாடும் அந்தக் குறும்பும்-வீரமும் அந்த பெளர்ணமி ஒளியில் தென்படவில்லை. கலைந்து கிடந்த கேசம். காதுகளில் அணிந்திருந்த வைரக்கம்மலும், நாயக்கர் வம்ச ராஜகுமாரர்களுக்கே உரிய அடையாளமாய் மூக்கில் அணிந்திருந்த முத்து லோலாக்கும் அழகு கூட்டியது இளவரசனுக்கு.

அவனது தோளில் இதமாய் சாய்ந்துகொண்டாள் காஞ்சன வதனி. இளம் மல்லிகையின் மணமும் சந்தன வாடையும் வீசும் அவளது தலையில் கன்னம் சாய்த்துக் கொண்ட இளவல் கேட்டான். "அந்த லிங்கேஸ்வரன் பின்நின்று, அபிஷேக மழையில் நனைந்த பிறகு உள்ளே இருந்து கருவறை கதவு வழியாய் உன்னை கோபுரத்தின் கீழ்மாடத்தில் நான் விட்ட பிறகு என்ன நடந்தது காஞ்சனவதனி."

காற்றின் தழுவல் இருவரையும் அக்குளிர் பதத்தில் சிலிர்க்க வைத்தது. இருந்தாலும் அவளுக்குள் வீட்டின் முன் பக்கம் மனமுடைந்து இருமிக்கொண்டு உறங்கும் தன் தகப்பனாரின் முகமும் மனத்திரைக்கு வந்து போகத்தான் செய்தது.

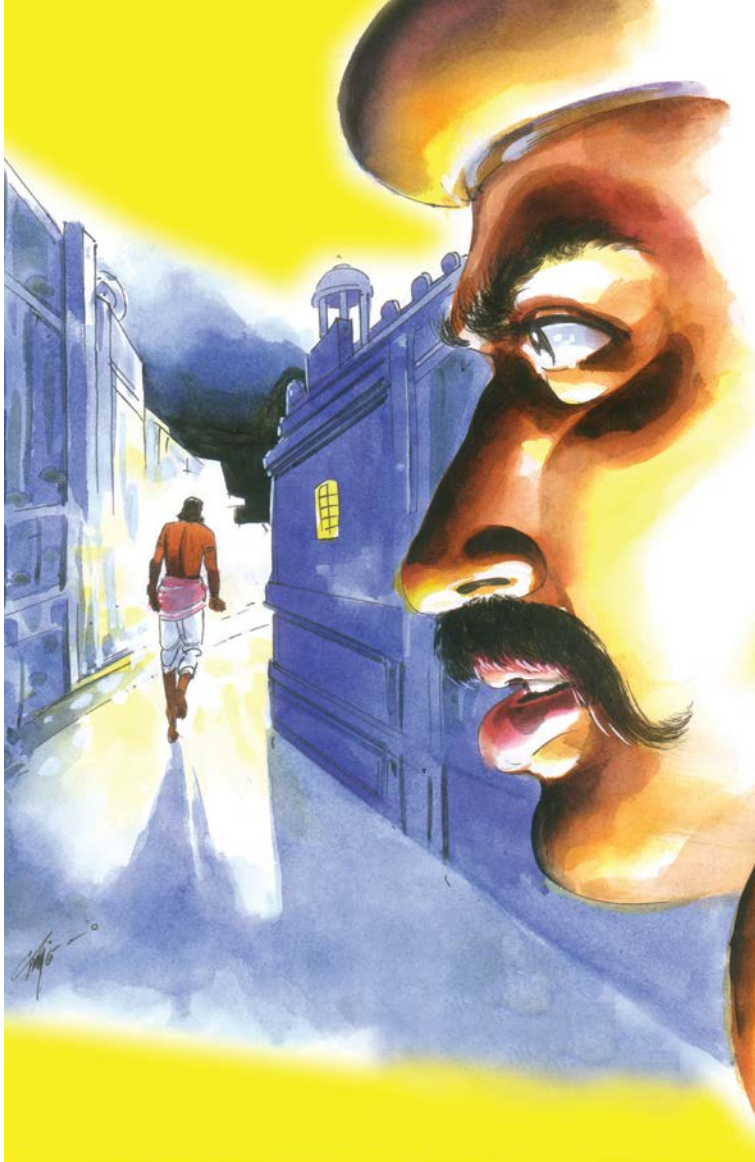
"ம்... அந்த நேரத்தை நினைத்தால் இன்னமும் இதயம் நடுங்குகிறது தெரியுமா? ஏதோ பெரிய தீட்டு நிகழ்ந்ததைப் போல உறுத்துகிறது. ஆண்டவனின் சந்நிதியில் நாம் அபிஷேக மழையில் நனைந்து நீங்கள் என்னை சிற்ப மண்டபத்தில் விட்டுவிட்டுச் சென்றதும், அங்கேயே சற்றுநேரம் உட்கார்ந்து சரஸ்வதிதேவி சிற்பத்தின் மடியில் அழுதேன். பிறகு அர்ச்சர்கள் திரும்பி வரும் ஓசை கேட்டதும் மளமளவென்று கோபுரத்தின் தென்முலை வழியாய் வெளியேறி அக்ரஹார வாயில் வழியாய் வந்துவிட்டேன். ஆனால்..."

"என்ன ஆனால்... அப்புறம் என்ன ஆனது?" என்றான் அவள் மோவாயை நிமிர்த்தியபடி.

"என் தகப்பனார்தான் பெரியகோயிலில் இருந்து திரும்பியதில் இருந்து என்னுடன் பேசவுமில்லை, சாப்பிடவுமில்லை. இருமியபடியே திண்ணையிலேயே முடங்கிக் கொண்டார்" என்றாள் கண்ணீர் நீர்த்துளி தெறிக்க.

"எனக்கு முன்னமே தெரியும் இளவரசரே! உங்களுக்கு என்று எந்த தேசத்து இளவரசியாவது காத்துக் கொண்டிருப்பாள். அதுதான் அரசாங்க வாசிகளுக்கும் சரியான பொருத்தமும் கூட. நாம் இப்படி பழகியிருக்கக் கூடாதுதான்" என்றாள் கல்மனசாய் கனத்துக்கொண்டு. அதன்பிறகு இருவரும் பேசிக்கொள்ள வில்லை. ரகுநாதன் மட்டும் காஞ்சனவதனியின் உள்ளங்கையை தன் உள்ளங்கையோடு கோர்த்துக்கொண்டு அவளது மடியில் ஏறக்குறைய தலைசாய்த்து கவிழ்ந்து கிடந்தான்.

இப்போது காஞ்சனவதனி சற்று மனத்தெளிவு பெற்றவளாய் நீலவானில் மிதந்த நிலவின் தேஜசையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது மடியில் நன்றாக படுத்துக்கிடந்த ரகுநாதன் பழைய குறும்பு புகுந்த கண்களுடன் மேல்நோக்கி சங்கு கழுத்து பளபளக்க வானம் பார்க்கும் காஞ்சனாவைக் கேட்டான்.

"என்ன பார்க்கிறாய்?"

"நிலா பார்க்கிறேன்."

"நானும் நிலவைத்தான் பார்க்கிறேன்" என்றபடி அவளது முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்துச் சிரித்தான்.

அவள் சட்டென பெண்மை உறுத்த காற்றில் விலகும் தன் இடைப்பகுதி சேலையை இழுத்துச் சொருகினாள். பட்டென்று அவளை அப்படியே முதுகு சேர்த்து அணைத்துக்கொண்டு அவளது மஞ்சள்நிற ஆலிலை வயிற்றில் குறுகுறு மீசை பதிய நன்கு ஒத்தி எடுத்தான்.

ஐல்லென்று கால்நகம் கூச அவனைத் தள்ளிவிட முயல... விண்ணில் மின்னல் கீற்றுகள் முட்டிமோதி மேகத்தை உடைத்து தூறல்களை தூக்கி விசிறியடித்தது.

ஒருதுளி... இரு துளி... பல துளி... துளிகளில் அந்தக் கிளிகள் நனைந்தன. ஆனால் எழுந்து ஓடவில்லை; நனையாதிருக்க கூரை தேடவில்லை. நனைய விரும்பின அக்கிளிகள். படபடத்த தூறல் ஓரளவு இருவரையும் ஈரமாக்கியது. காதலில் ஈரம்பட்டால் குளிர் வராது; வெப்பம்தானே ஏறும்!

அச்சுதப்ப நாயக்கர் அளித்த
கிரீட ராஜம், இரத்தின அங்கி,
அபய ஹஸ்தம் ஆகியவற்றோடு
திகழும் திருவரங்கன் திருமேனி

காதலாக் கசீந்து...!

தீப்பிடித்த இதயங்கள் ஒன்றுக்கொன்று பூப்பறித்துக் கொள்ளும் வைபவம் அது! மரங்கொத்தி மனசுகள் திக்கி விக்கி மனங்கொத்திக் கொள்ளும் விழா அது! உடம்புக்குள் கரையுடைத்த ஆசைகள் ஊர்வலம் போகும் பண்டிகை அது! வயசும் வயசும் கூச்சம் உடைத்து கூச்சல் போட்டு கூடல் நடத்தும் மாநாடு அது! அதுதான் காதல்! அதுதான் காதலால் நிகழும் காமம்!

அந்தப் பெளர்ணமிக்கு முந்தைய நாள் இரவில், தலைமைக் குருக்களின் வீட்டுக்குப் பின்னிருந்த நந்தவனப் பகுதியில் பலவகை மலர்கள் தூழ்ந்து மணம் பரப்பும் வேளையில் மெல்லிய சாரல் பொசியத் துவங்க, சாரலில் இரண்டு சதைத் தாமரைகள் பூக்க ஆரம்பித்திருந்தன.

இளவரசன் ரகுநாதன், தான் தஞ்சைத் தரணியின் இளவல் என்பதையோ, எதிர்காலத்தில் ராஜேந்திர சோழனின் வீர வரலாற்றை மீண்டும் எழுப்பவுள்ள தீரன் என்பதையோ, போர்க்களங்களில் ரத்தச் சகதியில் நின்று வெல்லும் வீரபுருஷன் என்பதையோ உணராது ஒரு சராசரி காதல் பித்தனாய் கிடந்தான்.

இளமைப் பருவத்தில் தோன்றும் முதல் காதலுக்கு இப்படி மெய்மறக்க வைக்க, செயல் இழக்கச் செய்யும் சக்தியுண்டு. மல்லிகையும் சாமந்திப் பூக்களும் குலுங்கும் அந்த நந்தவன அடர்த்தியினுள் இரண்டு இளம் மதனவரம் பெற்ற உயிர்கள் ஒன்றையொன்று ஒட்டியொன்றி உராய்ந்து கொண்டிருந்தன.

ஆறுதல் நிமித்தமாக ரகுநாதன் தோள்களில் சாய்ந்திருந்த அந்த நங்கை தற்போது கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் வெப்ப நிலையை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தாள். காதல் இப்படித்தான். கல்லை உடைத்துக் களிமண்ணாக்கும்; களிமண்ணைக் காய்ச்சி இரும்புவளையம் செய்யும்.

கண்ணீரில் மூழ்கிய கனகாம்பரத் தோட்டம் மெல்ல மெல்ல ரகுநாதனின் முத்தக் குளத்தில் கால்மட்டும் நனைய இறங்கியது.

ஆனால் காதல் குளம் விடுமா? கால்நனைக்க வந்தவளை கழுத்துவரை உள்ளே இழுத்துப் போட்டுக் கொள்ள நேரம் பார்த்துக் காத்திருந்தது. துணைக்கு வந்த மழைத்தூறலும் இளசுகளின் மேனியைத் தீண்டி ஜலதரங்க இசையைத் துவக்கிக் கொண்டிருந்தது. ரகுநாதனின் பெண்ணுடல் அறியா விரல்கள் முதுகை வருடி, அவள் அணிந்திருந்த முடிச்சுப் போட்ட கச்சையின் ஓரங்களில் கோடு கிழிக்க சிலிர்த்துப் போனாள்.

ஒரு அதிகபட்ச உணர்ச்சியில் இருந்து இன்னொரு எதிர் மறையான அதிகபட்ச உணர்ச்சிக்கு மனம் மிகஎளிதில் தாவி விடும். சோகத்தின் விளிம்பில் நிற்பவர்கள் மரணத்தின் வாயிலுக்கு மிகஎளிதாக தங்களை தருவித்துக்கொள்ள முடியும். கண்ணீரின் படியில் இருப்பவர்கள் உடனடியாக காதலின் தோளில் சாய்ந்து கொண்டு இளைப்பாற இயலும். அப்படித் தான் அது நிகழ்ந்தது! காஞ்சனவதனியின் மென்மையான வயிற்றில் முகம் புதைத்து மீசை ரோமமும், முத்துப் புல்லாக்கும் உராயுராய கிச்சு கிச்சு மூட்டிய ரகுநாதன், ஒரு பூனையாய் மாறி செய்கைகள் செய்தான். இரு கைகளிலும் தைரியத்தைப் புகுத்திக் கொண்டு அவளை தன் முகத்தருகே இழுத்து அணைத்தான்.

மழைத்தூறல் அதிகரித்தது; சடசடவென துளிகள் அத்தனையும் அந்த நந்தவனத்தையும் நனைத்தது. அப்போதடித்த காவிரிக் காற்றின் தழுவலில்

சாதாரணமானவர்களுக்கு அம்மழையானது குளிர்தரும்; ஆனால் இவர்களுக்குள் குளிர் அறியா வெப்பம் குடியேறியிருந்தது.

பளிச்சென அடித்த மின்னலில் காஞ்சனவதனி வெட்கிச் சிவந்து பல் தெரிய சிரித்து மலர்வதை ரகுநாதனால் காண முடிந்தது. நிலா ஒளி, மழை இரவு, மணக்க மணக்க கட்டுக் கடங்கா இளமை வாளிப்புடன் கைக்கருகே காதலி! பெண் வாடை அறியாத வாலிப அறியாமை; துடிக்கும் துளிர் பருவம்; என்ன செய்வது? எங்கே துவங்குவது? எதிலே முடிப்பது? விடையறியா விரகம்.

அவள் அவனை மறுதலிக்கவும் இல்லை; அதற்காக முழுமையாக சம்மதிக்கவும் இல்லை. ரகுநாதன் தழுவுகையில் கழுத்து அண்ணார்ந்து வளைந்து கொடுத்தாள். ரகுநாதன் கழுத்தில் மோப்பம் பிடித்து மோவாய் அளந்து உதட்டை ஸ்பரிசிக்கையில் முகம் திரும்பி மறுத்தாள்.

அவன், கூந்தலில் மணம் பிடித்து பின் கழுத்தை வருடி கைகளில் இதழ் வழுக்க பவனி வருகையில் நாணிச் சிறுத்து நளினமாய் நெளிந்தாள். கைகள் கடந்து மார்பின் மெத்தனத்தில் முகம் புதைக்க எத்தனிக்கையில் பிடித்துத் தள்ளிவிட்டாள்.

வேட்கையும் இல்லை; வேகமும் இல்லை. காட்டாறாய் பொங்கும் காமம் அல்ல அது! சுனையாய் பெருகும் காதல்!

ரகுநாதன் ஏறக்குறைய தலையெல்லாம் நனைந்த நிலையில் அதையெல்லாம் அறியாது அவளோடு சுகசஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருக்க... மறுப்பதும்; பிறகு இடம் கொடுப்பதுமாய் காஞ்சனவதனியும் கலகம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாள்.

மோகத்தின் ருசி என்பதே முட்டி மோதி முயங்கித் தீர்த்து மூச்சு இறைக்க விலகிப் படுத்தல் அல்ல. கட்டி எடுத்து; கலவரம் செய்து; இச்சை நீள, பெரும்பசி ஒன்று உள்ளே துவங்கி; ஆகுதி போல தேகம் எரிந்து; நுகர்ந்து பார்த்து; பார்த்து நுகர்ந்து என்று முன்விளையாடல்களில்தான் மோகத்தின் ருசி ஏராளம் ஏராளம்.

பொதுவாகக் கட்டில் அறைகளில் பம்மிய வெளிச்சத்தில் கூடும் தம்பதியர்கள் வெடுக்கென முடிப்பர்; வேகம் தணிப்பர். ஆனால் முதல்முறை எல்லை மீறும் இளம் காதலர்கள், அதுவும் இப்படிக் கள்ளத்தனமாய் காதல் பருவ பிராயத்தினர் புரியாதது புரிந்து, தெரியாதது தெரிந்து அவசரத்தில் பருக

முடியாமல் மேலே கொட்டி இறைத்து வாரிக்குடித்து செய்வதறியாது ஏதோ செய்வர்.

ரகுநாதன் ஏறக்குறைய காஞ்சனவதனியின் மேல்தாவணியை முழுக்க அருகே கிடந்த முல்லைக் கொடிமேல் படர விட்டு அவள்மேல் படர்ந்தான். அவளோ கனி உண்டு வளர்ந்த கன்னியாய்க் கிடந்து கிறக்கம் மட்டும் கண்களில் வழிய, அச்சம் அற்ற அழுகை அற்ற நறுமணப் பெண்ணாய் மழைச்சகதியில் மல்லாந்து கிடந்தாள்.

கால்களில் படரும் அவரைக் கொடிகளை அறியவில்லை. உடம்பில் குத்தும் வேப்பமர வேர் உறுத்தவில்லை. தண்ணீர் குழைத்த மண் மேனியில் அப்புவதை உணரவில்லை. ஆடைகள் அங்கங்கே தறிகெட்டு விலகுவது புரியவில்லை. இருவரும் இழைந்து குழைந்து மிதந்தனர். இவ்வளவு மென்மை இவளிடம் இருக்கும் என அவனும் அதுவரை உணர்ந்தது இல்லை. இவ்வளவு வன்மை இவளிடம் இருக்கும் என அவளும் அதுவரை யோசித்ததில்லை.

என்ன நிகழ்கிறது என்றே உணரும் முன், உடம்பு எச்சரிக்கை மணியை அந்தப் பெண்ணின் மனசுக்குள் எழுப்பும் முன், தவறா? சரியா? என்ற வினாக்கள் இளவரசன் ரகுநாதனின் இதயத்தில் கிளம்பும்முன் ஏதோ ஒரு காற்று அந்த இரண்டு மரங்களையும் வேரோடு அறுத்து மோக ஆற்றில் தூக்கிப் போட்டுவிட்டது.

தொப்பலாய் நனைந்த தேகங்கள். அது மழையா? வேர்வையா? என அறியாத பொழுது, எத்தனை நேரம் அப்படியே கல்லாய் ஒன்றிக் கிடந்தனர் என்பதே தெரியாதநிலை. சுய உணர்வுக்கு இருவரும் வருகையில் இரண்டாம் ஜாமம் கடந்து மழை நின்றிருந்தது.

கண்விழித்த எரிச்சல் இருவர் கண்களிலும் இல்லை. நிறைவு இருந்தது மனதுள். மெல்ல அவளிடமிருந்து விடுபட்டான் ரகுநாதன். அவள் பெண்மை இப்போது தான் ஆயிரம் தாழ்ப்பாள்களை அவசரமாய் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு பீதியடைய குரல் கொடுத்துக் கத்தியது. "நடந்து முடிந்தது என்ன?" என்று காஞ்சனவதனிக்கு புரிந்து போனது. கண்களில் கண்ணீர் குபுக்குபுக் என்று ஊற்றெடுக்க மீண்டும் ரகுநாதனை ஆரத்தழுவி அச்சம் தவிர்த்துக் கொண்டாள். நீண்ட நேரம் இருவரும் பேசிக் கொள்ளவே

யில்லை. எதைப்பற்றிப் பேச முடியும்? ஏன் இப்படி நடந்து கொண்டோம் என்றா? அல்லது இனி என்ன செய்வது என்றா?

விடியல் ரேகைகள் விண்ணில் தெரிந்ததும் கண்ணில் கலவரம் காட்டினாள் காஞ்சனவதனி. அக்ரகாரம் என்பதால் அர்ச்சகப் பண்டிதர்கள் அதிகாலையில் வேதம் படிக்க எழும்நேரம் என்பதால் ஆனது அறிந்த ரகுநாதன் மெல்ல எழுந்தான். "நான் புறப்படவா காஞ்சனவதனி."

செய்தது தவறு என்று அவனும் எண்ண வில்லை; நடந்தது பிழை என்று அவளும் மிரளவில்லை.

"விரைவில் திரும்பிவந்து உன்னை அழைத்துப் போகிறேன்" என்று அவளைக் கூர்ந்து பார்த்து நிமிர்ந்தவன் "எங்கள் அரண்மனைக்கே" என்று முடித்தான்.

துணுக்கென்று சிரித்தாள் கண்ணீர் வழிந்தது. ரகுநாதன் பரபரவென திரும்பிப் பாராமல் நடந்து வேப்பமரத்தில் நனைந்து நின்ற புரவியை விடுவித்து தாவி அமர்ந்து திரும்பிப் பார்த்தான்.. காஞ்சனவதனி கசிந்துருகி நின்றாள். அழுகை ஆத்திரம் அடைத்தது. "இனி இவர்கள் எங்கே பார்த்துக் கொள்ளப் போகிறார்கள்" என்று கடிவாளம் சுண்டாமலேயே புரவி நகர்ந்து ஓட ஆரம்பித்தது.

பன் உரச்யே தீப்பொற் பார்த்த காரு!

ஒவ்வொரு பொழுதிலும் பறவைகள் புதிய வானத்தை அளக்கின்றன; காற்று புதிய பூக்களை வருடுகிறது; ஜந்துக்கள் புதிய நாளை அனுபவிக்கின்றன; மனிதன் பழைய உணர்வுகளிலேயே உழல்கிறான். காஞ்சனவதனியின் கண்ணீர் மல்கிய முகம் உள்ளத் திரையில் ஓடினாலும், அன்று சகல அரச சம்பத்துக்களிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தான் இளவல் ரகுநாதன்.

நாராயண தீட்சிதர் பயண ஏற்பாடுகளுடன், தன் மூத்த மகன் யக்ஞனோடு வந்திருந்தார். தவிர உபதளபதி நரசப்பா, மெய்க்காப்பாளன் புவண்ணன் ஆகியோரும் தயார். ஒரு பெரும் அரசகுழு அரசர் அச்சுதப்ப நாயக்கர், ராணியார் மூர்த்திபாம்மா உட்பட வழியனுப்ப, தீட்சிதரும் இளவலும் ஒரு குதிரைப் பல்லக்கில் அமர்ந்து கொண்டனர். மற்றொன்றில் நரசப்பாவும், புவண்ணனும் மேலும் சிலவற்றில் பண்டங்களும் பாத்திரங்களும் படுக்கைகளும் வந்தன.

வாழ்க்கைப் பயணத்தில் எத்தனையோ கிளைப் பயணங்கள் உண்டு. இது எதற்கு என்பது மாதிரி தான் சிலநேரம் தோன்றும். ஆனால் அந்தக் கிளைப் பயணம் சமயத்தில் முக்கிய திருப்பத்தை ஏற்படுத்தும். ரகுநாதன் வாழ்விலும் அப்படி ஒரு சந்தர்ப்பமே இது. இனி, அவன் சதா பயணம் செய்துகொண்டே இருக்கப் போவதற்கு இந்தப் பயணம் ஆரம்பப் புள்ளியாய் தெரிந்தது. நகரம் கடந்து, காடுகளின் ஊடே மண்பாதையில் ஆரம்பித்தது பல்லக்குப் பயணம். கிட்டத்தட்ட தலைநகரை அடைய மூன்று அல்லது நான்கு நாட்கள் ஆகலாம் என்பதால் ஆரம்பத்தில் இருந்தே துரிதத்துடன் துவங்கியது.

வெகுநேரம் வரை தீட்சிதருடன் ரகுநாதன் பேசவில்லை.

தஞ்சையைக் கடந்து திருச்சிராப்பள்ளியை நெருங்கி கொள்ளிடம் ஆற்றங்கரையோரம் குடில் அமைத்துத் தங்கி விட்டு, ஆள் அரவமில்லாமல்

திருவண்ணாமலை- நெடுங்குன்றம் வழியே வடஆற்காடு மாவட்ட வரப்புகளில் பயணித்து, சென்னம் நாயக்கர் பட்டணத்தைக் கடக்கும் போதுதான் ரகுநாதனின் கண்கள் கவனித்தன.

செஞ்சி நாயக்கர் வசம் இருந்த அப்பகுதி வழியே மிகுந்த வேகத்துடன் பயணப்பட்டவர்கள், பாலாற்றருகே முந்திரிப் பட்டணத்தைக் கடக்கும்போது கிட்டத்தட்ட இரவு வேளையும் ஆகிவிட்டது. பல்லக்குவாசிகள் களைப்புற்றதால் அடர்ந்த காட்டிலேயே அடுப்பு மூட்டி பாத்திரங்களை வைத்துச் சூடான வெண்பொங்கலை சமைத்தனர்.

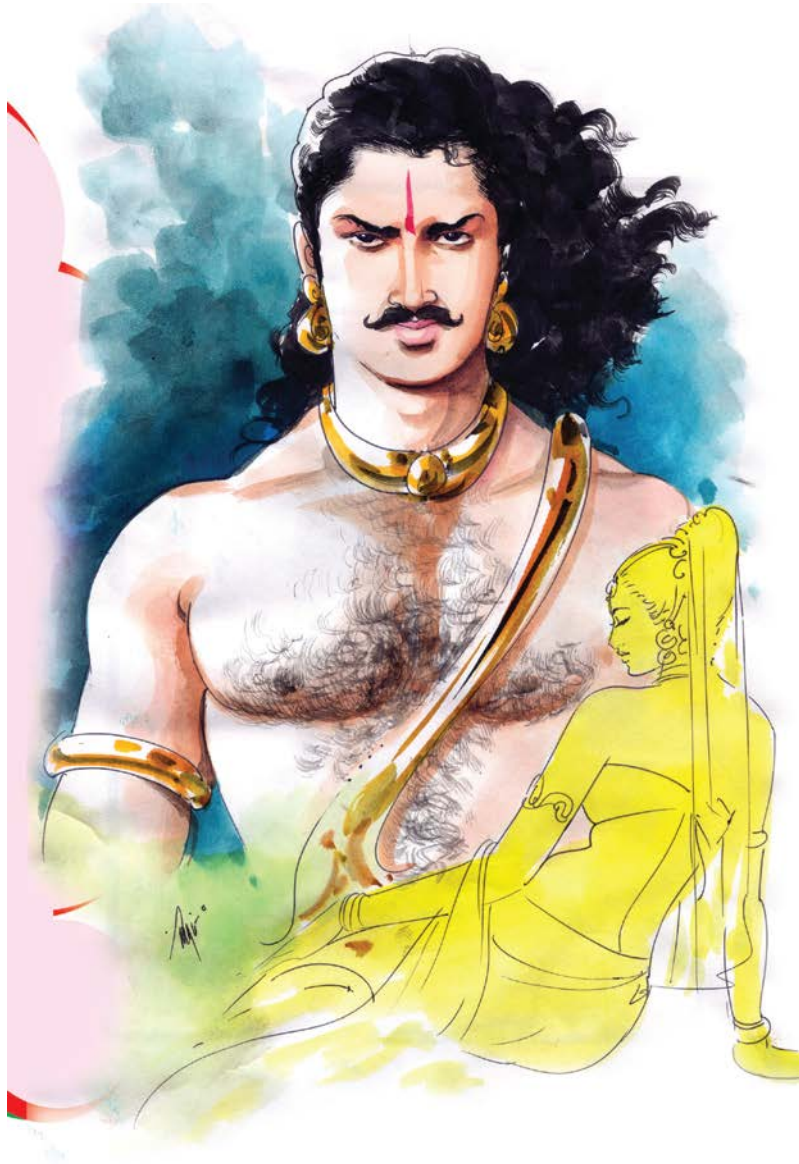
நல்ல பசும்நெய்யில் முந்திரியை முறுக வறுத்து, தஞ்சை மண்ணில் விளைந்தள்ளிய சம்பா அரிசி, பாசிப்பருப்பு இட்டு நன்கு கொதிக்க சமைக்கையில் காடுமுழுக்க கமகமத்தது. தயாராகக் கொணர்ந்திருந்த இலைகளில் சுடச்சுட வெண்பொங்கலை அள்ளி இலையில் வழுக்க வழுக்கப் பறிமாறினர். இளவல் ரகுநாதனும் நல்ல பசியில் இருந்த காரணம் ஏப்பம் விடும் அளவு உண்டு முடித்தான்.

பின்னர், கூடவந்த ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட படைப் பிரிவினர்கள்- பல்லக்குத்துக்கிகள் பசியாறிதும், காட்டுக் குள்ளேயே பஞ்சமெத்தைகள் பதமாக விரிக்கப்பட்டன. தீட்சிதர் பல்லக்கிலேயே நீட்டிவிட, ஏனையோர் வெளியே உடம்பைத் தளர்த்தினர். ரகுநாதன் மட்டும் ஏதோ மனசஞ்சலம் நிரம்பிய நிலையில் உறக்கம் வராமல் அங்கும் இங்கும் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான்.

பிறகு எழுந்து காட்டைக் கடந்து ஓடும் பாலாற்றங் கரைக்குச்செல்லத் திட்டமிட்டவன் புவண்ணனை எழுப்பினான். ஆனால் பாவம் அசதிமிகுயோடு உறங்கியவன் எழாது போக, தனியே தன்வாளைச் சொருகிக் கொண்டு நடந்தான்.

காதல் என்பது சிறுகச்சிறுகக் கொல்லும் மந்திரம். நெருப்பு எல்லா உடம்பையும் சுடும்; காதல் எல்லா உள்ளத்தையும் குடையும். அந்தப் பாலாற்றங் கரையோரம் அடித்த பனிக்காற்றில் மனம் முழுக்க காதலின் ஞாபகங்கள் தாலாட்ட நின்று கொண்டிருந்தான். எவ்வளவு நேரம் அப்படி நின்றிருந்தானோ தெரியாது..

காய்ச்சல் வந்தால் உடலின் எடை குறையும்; காதல் வந்தால் உள்ளத்தின் எடை கூடும்! அதுவரை பார்வைகள் சந்திக்கும் போது இதயத்தின் மீது பனித்து உட்கார்ந்திருந்த உணர்வைத் தரும் காதல், பிரிவில் தன்மீது இமயம் இருக்கும் கனத்தைத் தரும்.

நடுநிசிக்குப் பிறகு மீண்டும் தன் சக பரிவாரங்கள் உறங்கும் இடத்துக்குவர எத்தனித்தான். ஆனால் தூரத்தே செம்மண் மேடுகளைக் கடந்து ஓரளவு பெளர்ணமி நிலா தந்த ஒளியில் அங்கே பல்லக்கு நிறுத்தப் பட்ட இடத்தில் கிட்டத்தட்ட முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட குதிரைகள் சூழ்ந்து நிற்பதையும், அவர்கள் கையில் இருந்த தீவெட்டிகள் வெளிச்சத்தில், அவர்களின் முரட்டு உருவங்களின் திடகாத்திரம் நன்கு தெரிந்தது.

அதேசமயம் தன் படைப்பிரிவினர் உறங்கும் தருணம் அவர்களைப் பிணைய கைதிகளாகப் பிடித்து இருவர்- நால்வராக கட்டிப் போட்டிருப்பதையும், தன் உபதளபதி நரசப்பாவும் புவண்ணனும் கூட செயலற்று நிற்பதையும், தீட்சிதர் பெருமான் முகத்தில் உள்ள அதிர்வையும் உணர்ந்தான்.

அதேநேரம், அவர்கள் கொள்ளையர்கள் போலவும் தெரியவில்லை. ஆனால் அக்கூட்டத்தின் தலைவன் போன்றவன் தன் உபதளபதி நரசப்பாவின் மார்பைக் கத்தியால் உரச, ஏதோ பேசுவதையும் கவனித்த ரகுநாதன் "இனி செயல்தான் ஒரே வழி" என புயலபோல் புறப்பட்டான்.

அங்கே பல்லக்குடன் கிடந்தவர்கள் ஏதோ உயர்குல தஞ்சைப் பெருந்தனக்காரர்கள் என்ற எண்ணத்தில்தான் குதிரைவீரர்கள் அவர்களை சுற்றிவளைத்துக் கட்டிப்போட்டு இருந்தனர். தவிர திடீரென்று இந்தக் காட்டினுள் இந்தப் பிணையக்கைதிகளாக்கப்பட்டவர்களை மீட்க ஒரு யாழி வீரனே திமுதிமு வென வருவான் என எதிர்பார்க்க வில்லை. காற்றில் உரைவாள் "வெளீர் வெளீர்" என சுற்றும் ஓசைதான் முதலில் கேட்டது. மிரண்டு சுதாரிப்பதற்குள் நான்கைந்து பேர் குடல் சரிய விழுந்தனர். அய்யோ அய்யய்யோ எனும் அலறல் மிகுந்தது.

உறங்கிக்கொண்டிருந்த வேளையில் திடீர் என்று ஆயுத பாணிகளாய் சிலர் தங்களைச் சுற்றி வளைத்ததையும், திமிரியவர்களைக் கட்டிப் போட்டதையும், அதன்பிறகு விசாரணையைத் துவங்க தன் மார்பில் ஒருவன் வாளைப் பதிந்ததையும், அப்போது இளவரசர் எங்கே என்று அனைவரது கண்களும் படுக்கை மீது பதியம், அங்கே இளவல் இல்லாததைக் கண்டு மனம் ஆறுதல் அடைந்ததையும், எண்ணிப் பார்த்த உபதளபதி நரசப்பா தற்போது அதே இளவல் சூறாவளியாகி உள்ளே புகுந்துவிட்டார் என்ற திடத்தில் தானும் ஒரு வாளை எடுத்துக் கூட்டத்துள் நுழைந்தான்.

பெளர்ணமி ஒளியாயினும் பனி சூழ்ந்த காடு என்பதால் புகை மண்டலமாய்த்தான் இருந்தது. எதிரில் இருப்பவன் எவன் என்பதெல்லாம் அப்போது கத்திக்கும் தெரியவில்லை; இளவல் ரகுநாதனின் கண்களுக்கும் தெரியவில்லை. ஒரே ஒரு காட்சிதான் அவன் நினைவில் நின்றது. யார் வந்தால் தன் தந்தையும், தஞ்சை அரசருமான அச்சுதப்ப நாயக்கரே எழுந்து நிற்பாரோ அந்த தீட்சிதர் பெருமகனார் பீதியுடன் நின்றிருந்ததும்,

தன்னை நோக்கி ஒரு தூசு விழுந்தாலும் அதை தன் கண்ணில் தாங்கிக் கொள்ள ஓடிவரும் உபதளபதி நரசப்பாவின் மார்பில் ஒரு மாற்றான் கத்தியை வைத்து அழுத்தியதும் தான் நினைவில் நின்றது.

நீண்ட, முன்புறம் மட்டும் சற்றே வளைந்து கூர்ந்த தன்னாலேயே வடிவமைக்கப்பட்ட வெள்ளியில் பூண் போட்ட வாளை சுற்றிய வேகத்தில் பனி உரசியே தீப்பொறி பார்த்தது. அவர்களும் அவ்வளவு எளிதில் விடவில்லை. ஏறக்குறைய படைப் பிரிவினரும், பல்லக்குத் தூக்கிகளுமே கட்டப்பட்டிருந்த நிலையில் சற்று எதிராளிகள் கூட்டுத் தொகை அதிகமாக இருக்க வாட்போர் வலுத்தது.

பூவண்ணனும் மரத்தோடு கட்டப்பட்டு நிற்க, தீட்சிதர் பல்லக்கு ஒதுங்கி நிற்க, இப்போது ரகுநாதனின் குறி அந்தக் கும்பலுக்குத் தலைமை ஏற்றிருந்தவன் மீது திரும்பியது.

அதிகசிரமம் இல்லாமல் ஒருசில கணங்களிலேயே ரகுநாதனின் நீண்டவாள் அந்த எதிர்கும்பல் தலைவனின் குரல் வளையை சரேல் என கிழித்து விட்டது. அடுத்தடுத்து மூவர், இருவர் என படபடவென தூழக் காற்றில் சாயும் வாழை மரங்களாய் விழுந்தனர். மேலும் பலர் குதிரை களை விட்டுவிட்டு அங்கிருந்து ஓடினர். சற்று தூரம் துரத்திவிட்டு அதற்குள் நரசப்பா கட்டப்பட்டவர்கள் கட்டுக்களை அவிழ்த்துவிட மிகவிரைந்து அந்த நள்ளிரவு சண்டை முடிந்தது.

ஒருவரின் ஆயுதங்களைச் சேகரித்துக் கட்டினான். மற்றொருவன் சடலங்களில் ஏதாவது சிக்குமா? என்று தேடினான். சிலர் மளமளவென்று பயணத் திற்கு ஆயத்தமாகும் பணிகளை மேற்கொண்டனர். அவ்வளவு நேரம் பேசாதிருந்த ரகுநாதன், தீட்சிதர், நரசப்பா, பூவண்ணன் சகிதமாய் கற்குன் மீது அமர்ந்து பேசினார்கள்.

"செஞ்சி வீரர்களாக இருப்பார்கள் என்றுதான் முதலில் நினைத்தேன். ஆனால், தீட்சிதரே இவர்கள் அப்படியும் தெரியவில்லை."

"ஆனால் முறையாகப் போர் பயிற்சி பெற்றவர்கள் தான்" என்றான் நரசப்பா.

"கொள்ளையர்கள் போலவும் இல்லை" என்றான் பூவண்ணன்.

"ஆனால் இவர்களைப் பொறுத்தவரை யார் என்பதில் ஒரு சந்தேகம் எனக்குள் உள்ளது" என்றான் ரகுநாதன்.

"அது என்ன சந்தேகம் ரகுநாதா?" என்று தீட்சிதர் கேட்கும் அதே வேளையில் சடலங்கள் மத்தியில் தேடிக் கொண்டிருந்த வீரன் ஒரு மூட்டையைக் கொண்டு வந்து அங்கே போட்டுப் பிரித்தான்.

"இளவரசே! இந்த மூட்டை முழுக்க நாணயங்கள்தான்" என்றான்.

ரகுநாதன் நிலா ஒளியில் அந்த மூட்டையைப் பார்த்தான். இது தஞ்சை நாணயமோ அல்லது பரிச்சயப்பட்ட செஞ்சி மற்றும் பிற தேச நாணயமோ அல்ல.

தீட்சிதர் சற்றே சலனப்பட்டார். "ரகுநாதா என்ன இது?" என்றார் திகிலுடன்.

ரகுநாதன் நீண்ட நேரம் அந்த நாணயத்தை மேலும் கீழும் பார்த்தான். சுவடிப் பாடங்களில் படித்த ஞாபகம் வந்தது; சற்றே வேர்த்தது.

"இது டென்மார்க் நாட்டைச் சேர்ந்த டேனிஷ் காரர்கள் நாணயம்" என்றான். அதில் ஆங்கிலத்தில் Den/EL, Den/4 போன்ற எழுத்துக்கள் இருந்தன.

"என்னது டேனிஷ் நாணயமா? ஈராயிரம் மைல் தாண்டிய டென்மார்க் நாணயமா? எப்படி செஞ்சி மண்டலத்தில்? என்றான் புவண்ணன். ரகுநாதனுக்குப் புரிந்தது.

சுவப்புந்ற ஓயுதம்!

தன்னிறைவு அடைந்த நாடுகள் அனைத்துமே அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி யாய் தங்கள் சிறகுகளை அடுத்த தேசங்கள் மீது விரிக்கத்தான் நினைக்கும். இதில் ஏற்கனவே கடல்வழியே வாணிபப் போக்குவரத்து கொண்டிருந்த பற்பல நாடுகள் குறிப்பாக டச்சுக்காரர்கள், ஆங்கிலேயர்கள், பிரெஞ்சுக்காரர்கள், டேனிஷ்காரர்கள் எல்லோருமே கடல்வழி வாணிபத் தில் அதிகம் கவனம் செலுத்திய பகுதி தமிழகம்தான். சோழர் காலகட்டத் தில் நாம் பிரமிக்கின்ற அம்சமே இதுதான். வாணிபத்துக்கு வந்தவர்களை ஒரு எல்லைக்குள்ளேயே வரையறுத்து மீண்டும் பண்டமாற்று முறையில் அந்தந்த நாடுகளுக்கே சென்று வாணிபம் பண்ணியதுதான்.

ஆனால் சோழ சாம்ராஜ்யம் சரிந்த பிறகு இலங்கையைத் தங்குதள மாகக் கொண்டு. அந்த நாட்டு வேந்தர்களோடு ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு, அப்படியே அடிக்கடி தமிழகம் வந்து வியாபாரப் போர்வையில் ஆட்சிப் பீடங்களை அசைக்கும் எண்ணம் இந்த மூன்று தேசங்களுக்குமே இருந்தது. ஆனால் அதற்கு பிடிதராமலேயே கடலோரத் தளங்கள் முழுக்க தம் கைவசம் கொண்ட தஞ்சை அரசர்கள் கட்டுப்பாடாய் இருக்கையில், செஞ்சி அரசர்கள்தான் முதலில் அயல் தேசத்தவர்கள் வியாபார முகாம் அமைக்க இடமும் பாதுகாப்பும் தந்தனர்.

விளைவு...

ஆங்கிலேய-டச்சு-டேனிஷ்காரர்களுக்குள் மோதல். யார் அதிக நிலங் களையும் மக்களையும் தங்கள் வஸ்துக்களால் ஆக்கிரமிப்பு செய்கிறார்கள் என்று! அக்காலகட்டத்தில்தான் டேனிஷ் நாணய மூட்டையைக் கண்டான் ரகுநாதன்.

முதலில் ஒரு கூலிப்படையை நிறுவி அதன் வாயிலாக பொருளாதார சீர்குலை வைத்தான் எல்லா நாட்டவர்களும் அடுத்த நாட்டில் செய்வார்கள். அதன் ஆரம்பம் தமிழகத்திலேயே நடை பெறுகிறது என்பது ரகுநாதனுக்குப் புரிந்தது.

பல்லக்குப் பயணம் அந்த நடுநிசியிலே மீண்டும் ஆரம்பமானது. அதற்கு மேல் தூக்கம் யாருக்கும் இல்லாததாலும் அப்பதட்டத்தை உடனடியாய் மாற்றவும் பயணம் செய்வதே உகந்ததாகப்பட்டது. எனவே வைகறைப் பொழுதாகும் வரை தீட்சிதர் உட்பட ரகுநாதனும் நரசப்பாவும் பூவண்ணனும் மேலும் தீட்சிதர் மகனான யக்ஞனும் குதிரை சவாரியை மேற்கொண்டனர்.

"ஏற்கனவே இங்கிலாந்தில் இருந்து வந்த ஆங்கிலேயர்கள் சென்னம் நாயக்கர் பட்டணத்தில் சகல சௌபாக்கியத்துடன் வாழ்ந்ததோடு, பழுவேற்காடு எனும் பகுதியில் டச்சுக்காரர்கள் குடியுரிமை பெற்ற வணிக மையம் அமைத்துள்ளனர். இது போதாதென்று பிரெஞ்சுக் கப்பல்கள்வேறு கடலூர், தேவனாம் பட்டியை அடிக்கடி உரசுகின்றன. அதோடு நில்லாமல் நம் மயிலைக்கு அருகில் உள்ள "தரங்கம்பாடி" என்பது இம்மூவருக்குமே பிரயாசையான இடமாக உள்ளது" என்றான் ரகுநாதன்.

"உண்மை தான் இளவரசே! சோழர் ஆதிக்கத்துக்குப் பிறகு இப்படிப் பலதேச வாணிப வேடதாரிகள் நம் தமிழ்க்குடிகளை வேரோடு அள்ள வேவு பார்க்கத்தான் செய்கிறார்கள்" என்றான் நரசப்பா.

குதிரைகள் சற்று ஓட்டமும் நடையுமாக இருந்தன. பல்லக்குத்துக்கி களும், பரிவாரங்களும் அவர்களுக்கு ஈடாகவே வந்துகொண்டிருந்தனர்.

"ஆமாம் நரசப்பா! நம் மதுரை நாயக்கரும் செஞ்சி நாயக்கருமே இப்போது அன்னியர்களுக்குத் துணை போகவில்லையா? நாளை என்ன ஆகும் என்பதை யார் கூற முடியும்? அதோ வடக்குப் பகுதிகளில் நம் விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் வலுவாக இருக்கும்போதே மொகலாய வாடை அடிக்கடி வெற்றிக் காற்றை சுவாசிக்கிறது. தலைநகரம் ஒருக்கால் தன் பலத்தை இழந்துவிட்டால் பிறகு மொகலாயர்களின் ஒரே இலக்கு தென்னகம்தான்."

"கிட்டத்தட்ட இன்னும் ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் தமிழகம் மட்டுமல்லாது, ஆசிய கண்டத்தின் முழுப்பகுதியுமே இப்படி அன்னிய ஆதிக்கத்தில் அடைபட்டாலும் படும்" என்று தன் கூர்ந்த அறிவால் ரகுநாதன் மிகப்பெரிய வாசகத்தைச் சொன்னான்.

"உண்மை... உண்மை. அதற்கான ஒத்திகைதான் மாலிகாபூர் வருகையில் இருந்து, ஆப்கானத்து கோரிமுகமது என்று... பலமுறை நடந்துள்ளதே. அப்போது நம் தென்னகம் படாதபாடு பட்டதல்லவா? நல்லவேளை, இன்று நம் தஞ்சை சிம்மாசனம் கனகம்பீரமாக உள்ள காரணம் தெற்கின் மீதே ஒரு பயம் அவர்களுக்கு உண்டாகியிருக்கிறது" என்று இளவரசன் ரகுநாதனின் கூற்றுக்கு வலுசேர்த்து வந்தான் புவண்ணன்.

இந்த ராஜப்பிரதானிகள் பேசுவதைக் கூடவே கேட்டுக் கொண்டு உள்ளுக்குள் சந்தோஷம் அடைந்துகொண்டு வந்தது தீட்சிதர் பெருமான் மட்டுமல்ல, அவரது மூத்தமகன் யக்ஞனும் தான். இளைய பிராயத்தினராய் இருந்தபோதும் தேசநலனையும் எதிர்கால அரசியல் பற்றிய தொலை நோக்குப் பார்வையுடனும் பேசுவதை எண்ணுகையில் நாராயண தீட்சிதருக்கு ரகுநாதன் மீது தனி நம்பிக்கைப் பிறந்தது.

அதுவும், காதல் தந்த கடுந்துயரிலும் அதை மனதின் மூலையில் தூக்கி எறிந்துவிட்டு நாடு என்றதும் அதைப்பற்றிய தீவிர யோசனை

களிலேயே ரகுநாதன் மூழ்கிவிட்டதை எண்ணிய போது நிச்சயம் நாளைய சரித்திரத்தில் ரகுநாதன் மாபெரும் கதாநாயகனாக உருவாவான் என்ற தீர்க்கமும் பிறந்தது.

இந்த இளைஞர்கள் இப்படியாய் பேசியபடி ஒரு பெரும் அரசியல் மாற்றங்களைத் தென்னக சரித்திரத்தில் ஏற்படுத்தப் போகிறோம் என்று தெரியாமல் தலைநகராம் விஜயநகரத்தில் உள்ள குழப்பம்- அரசியல் வாரிசு- ராணி சக்குபாய்- கொப்பூரி ஜக்கராயன்-தளபதி ஆருத்ரன்- தூய்மையான வீரர் யாசம நாயக்கர் மற்றும் நல்ல மனம் கொண்ட சிக்கத் தேவராயர், இவர்களுக்கு எல்லாம் மையப் புள்ளியாய் உள்ள பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் ஆகியோரது வாழ்வில் சங்கமிக்க இரண்டாம்நாள் பயணத்தைக் கடந்து போய்க் கொண்டிருக்க...

அதேசமயம் வெகுதூரம் மணல்பரப்பு தாண்டி; கடல் பகுதி கடந்து; வங்கக்கடல் அலைகள் முடிந்து ஈராயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் ஒருபுயல் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஆசியக் கண்டத்தில் அதுவும் குறிப்பாக கீழை நாடுகளில் அதிலும் பிரதானமாக இந்துஸ்தானில் முக்கியமாய் தென்னக தேசங்களில் கால் பதித்து வாணிபம் செய்த போதிலும், அதில் பெரும்பொருள் கண்ட போதிலும் இன்னும் இன்னும் பொருளோடு, மண்ணையும் விலைபேசி அதில் உள்ள மொத்த வளத்தையும் ஏப்பம்விட தீட்டப்பட்ட திட்டம் அது.

இளவரசன் ரகுநாதன் கண்டெடுத்த டேனிஷ் நாணயங்களுக்குச் சொந்தக்காரர்களான டென்மார்க் அரசன் நான்காம் கிரிஸ்டியன் என்பவரது சீரிய ஆணைப்படி பொருள் ஏற்றிவராமல், ஒரு பெரும் அரசியல் ஆயுதத்தை ஏற்றிக் கொண்டு டேனிஷ் கிழக்கிந்திய கம்பெனியின் சார்பில் சரியாக 1618-ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தில் அந்தப் புறப்பாடு நடந்தது.

நீலக்கடல் அலைகளை தன்னுடைய நீண்ட மூக்கினால் கிழித்தபடி ஓரிஸண்ட் என்ற மிகப்பெரிய கப்பல் நோலண்ட் கிரேப் என்ற டச்சுக்காரரின் தலைமையில் மாலுமிகள் பாதுகாப்புப் படைகள் சகிதமாய் பிரம்மாண்டமாய் அசைந்து அசைந்து வெண்நீல வான்மேகத்தை மிரட்டியபடி டென்மார்க் கொடி பறக்க மிதந்தது.

அந்த ஓரிஸண்ட் கப்பலுள்தான் டென்மார்க் அரசர் நான்காம் கிரிஸ்டியன் அனுப்பும் அரசியல் ஆயுதம் இருந்தது. அந்த ஆயுதம் அதிநவீன கலைகளால் உருவான சிவப்புநிற ஆயுதம்!

மிக ரம்மியமான அழகு ஒழுகும் கவர்ச்சியான ஆயுதம்! இறுக்கமான டேனிஷ் நாகரிக உடை அணிந்து, குதிகால் உயர்ந்த காலணி அணிந்து, கறுப்பு மணிகள் கோர்த்து, செம்பட்டைத் தலைகேசம் காற்றில் பறக்க, பொசுபொசு வென்று, மொழுமொழுவென்று, நா ஊறவைக்கும் பெண் ஆயுதம்!

ஆயுதத்தின் பெயர் ரெஜீனா! வயது இருபத்து மூன்று!

சகல பயிற்சியும் பெற்று அரச குடும்பத்தின் தூய்மையான உதிரம் ஓடும் பேரழகு உடல்; டென்மார்க் அரசர் கிரிஸ்டியனின் மூன்றாம் மனைவி; இன்னும் கனி தராத பூ!

அதோ புறப்பட்டுவிட்டது பேரலைக் கடலில் கப்பன் மேல்தளத்தில் நின்று கையசைத்தவாறு...! கிட்டத்தட்ட சிலமாத பயணத்தில் அந்த ஓரிஸண்ட் எனும் டேனிஷ் கப்பல், ரோலண்ட் கிரேப்பின் தலைமையில் செலுத்தப்பட்டு நாகைத் துறைமுகத்தை எவரையும் கேட்காமல் அத்துமீறி காவல்களை, எச்சரிக்கைகளை நொறுக்கிவிட்டு வந்து சேரும். அந்தக் கப்பலில் இருந்து அரசியல் ஆயுதம் இறக்கப்படும். அது தஞ்சை மற்றும் தென்னக வாணிப உலகில் பெரும் மாற்றங்களைப் புகுத்தும்.

அதே நேரம் நம்முடைய ராஜபிரதானிகளான இளவரசன் ரகுநாதனும், தீட்சிதர் பெருமானாரும் மற்றும் ஏனையோரும் மூன்று நான்கு நாட்கள் பயணம் முடித்து பற்பல பயண இன்னல்களை அனுபவித்தக் களைப்போடு, பல்லக்கிலும் குதிரையிலும் சமயத்தில் பேசிக்கொண்டே கால்நடையாகவும் பயணப்பட்டு, மதுரை, செஞ்சி ராஜ்யக்காரர்களுக்கு தெரியா வண்ணம் நகரங்களின் ஒதுக்குப்புறமாகவே வழிப்பயணம் பண்ணி விஜயநகரை அடைந்துவிட்டனர்.

ஆனால் இவர்கள் எண்ணி வந்ததற்கு நேர்மாறாய்- குழப்ப ஆறு ஓடி நிம்மதி கலைந்து சச்சரவும்- விவாதமும் பெருக்கெடுத்து ஓடிய தலைநகர் தெருக்களில் குதூகலமும் கோலாகலமும் நிரம்பி வழிந்தது.

இளவரசர் ரகுநாதனுக்கும் மற்ற சக பயணிகளுக்கும் ஒன்றும் புரியவில்லை.

பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் என்ன செய்தார்? ராணி சக்குபாயின் நிலைப்பாடு என்ன? ஏன் இவ்வளவு கோலாகலம்? எதற்கு இத்தனைக் கூட்டம்? பலதேச முகங்களின் பவனி? என்று புரியாமல் தலைநகருள் நுழைந்தனர் தஞ்சைக்காரர்கள்.

அருத்து ஆளப்போகிறவர்!

இளவரசன் ரகுநாதனும், தீட்சிதப் பெருமானும் வருவதை முன்கூட்டி அறியாது போனாலும் பல்லக்கில் வந்து இறங்கியபோது புதுப்பொலிவுடன் வந்து வரவேற்றார் யாசமநாயக்கர். "வாருங்கள் தஞ்சை இளவரசே! வாருங்கள் தீட்சிதப் பெருமானே" என்றவர் ஏனைய பல்லக்கில் வந்தோரையும் வரவேற்று அவர்களை விருந்தினர் மாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்றார். எதிர்ப்பட்ட சிக்கத் தேவராயரும் தஞ்சைக்காரர்களைப் பார்த்து விட்டு "அட்டே! நமது அழைப்புக்குப் பிறகு சிற்சில நாட்களில் வரவேண்டியவர்கள் முன்கூட்டியே வந்துவிட்டார்களோ? வாருங்கள் வாருங்கள்" என்று பரபரப்பாய் நகர்ந்து போனார்.

அதே சமயம் விருந்தினர் மாளிகையின் உப்பரிகைக்குப் போனவர்கள் அங்கிருந்து கீழே நோக்க, பட்டாடை பளபளப்பு கூடிய பல ராஜ்ஜிய முக்கியஸ்தர்களும் சரம்சரமாய் வந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். மேலும் அவர்களது வியப்பைப் பெருக்க, விஜயநகர ராணியான சக்குபாயும் சர்வ அலங்கார ரூபினியாய் வந்து சேர்ந்தாள். கூடவே கொப்பூரி ஜக்கராயனும், அதுபோலவே ஆருத்ரன் போன்றோரும் அணிவகுக்க தஞ்சைக்காரர்களின் பிரமிப்பு இன்னும் அதிகரித்தது.

அவர்களின் முகக்குறிப்பில் இருந்தே அதைத் தீர்மானித்த யாசமநாயக்கரும் அவரவர் பதவிக்கு ஏற்ப அறைகளைத் தேர்ந்து காட்டிக் கொண்டே...

"என்ன தஞ்சை நண்பர்கள் மிகக் குழம்பிவிட்டீர்களோ? கொஞ்ச நேரம் குழம்பினாலே இத்தனை சிரமமாக உள்ளதே நாங்கள் எத்தனைக் காலமாய் குழம்பிப் போயிருந்தோம். இன்று அதற்கு விடை. ஆம்! நம் அரசர் வேங்கடாபதிராயர் தாமாகவே நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு மக்கள்

சபைக்கே வந்து அடுத்த மன்னரை அறிவிக்கிறார். அதுதான் இந்த உற்சாகத்திற்குக் காரணம். அது சக்குபாயை அறிவிப்பாரா? அல்லது பிறிதொரு வரை குறிப்பிடுவாரா? என்பது தெரியாது. எங்களைப் பொறுத்த வரை மன்னர் ஓரளவு தெம்புடன் சபைக்கு வருகிறார். வந்து குழப்பத்தைத் தீர்க்கப் போகிறார்" -அதனால் நேரமாகி விட்டது நண்பர்களே என்று பரபரத்தார்.

"நீங்களும் விரைந்து காலைக் கடன்களை முடித்து தங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்த சிற்றுண்டியை முடித்துக் கொண்டு மக்கள் சபைக்கு வந்துவிடுங்கள். அங்கே நானிருந்து உங்களுக்கான ஆசனங்களை ஒதுக்கித் தந்து உடனிருந்து கவனிப்பேன். விரைந்து வந்து விடுங்கள் சரியா" என்றவர் ஓட்டமும் நடையுமாய் சென்றார்.

எதிர்பார்ப்பதற்கு நேர்மாறாக தலைநகரில் நடப்பது கண்டு வியப்புற்றாலும், நல்லது தானே நடக்கிறது என்ற புன்னகையுடன் தஞ்சைக்காரர்களும் மனதில் பெரிய கோயில் பிரகதீஸ்வரனை வழிபட்டபடி அந்த அவசரத்தில் பங்கு கொண்டனர்.

அனைவரும் குளியல் முடித்து நல்லாடை அணிந்து சிறப்பான சிற்றுண்டி புசித்து ஒருங்கே கூடி அரண்மனை வளாகத்தினுள் நடந்தே சென்று மக்கள் சபையை சமீபித்தனர்.

செல்லும் வழியில் தேர்களும் பல்லக்குகளும் பலவாறு பவனிவர, அழகாக பராமரிக்கப்பட்ட பூங்காக்களையும் மண்டபங்களையும் கடந்து மக்கள் சபைக்கு வந்தனர். ஏற்கனவே அங்கு நிரம்பி வழிந்த மக்கள் வெள்ளம் சற்று முன்பு அங்கு வந்த ராணி சக்குபாயைக் கண்டு ஆரவாரம் செய்து அப்போதுதான் அடங்கியிருந்தது. ஏறக்குறைய அனைத்து ராஜ்ஜிய பிரதானிகளும் வந்து சேர்ந்திருக்க யாசம நாயக்கர் தஞ்சைக்காரர்களை அழைத்துவந்து இருக்கையில் அமரவைத்தார்.

பிரபலங்கள் வரிசையில் வசீகர தோற்றத்துடன் வந்து அமர்ந்தது தஞ்சை அச்சுதப்ப நாயக்கர் மகன் ரகுநாதன் என்பது பொதுமக்கள் வசம் மெல்லப் பரவ... திடீரென்று ஒருவன் எழுந்து தஞ்சை நாயக்கரின் இளவரசர் "ரகுநாத நாயக்கர் வாழ்க" என்று கோஷமிட கூட்டம் பெருமிதத்துடன் வாழ்க... வாழ்க... என்றது.

தனக்கு வந்த அளவு கோஷமும் வாழ்த்தும் பார்வையும் யாருக்கு வந்தது என்று புரியாமல் முன்வரிசையில் அமர்ந்திருந்த ராணி சக்குபாய், பின்னால் இருந்த தளபதி ஆருத்ரனை அழைத்து "யார் தற்போது வந்தது?" என்றாள்.

தேவி! அது தஞ்சை இளவல் ரகுநாதன். "ரகுநாதனா" என்று ஒருமுறை சொல்லிப் பார்த்தவள் மூன்றாம் வரிசையில் தீட்சிதரோடு அமர்ந்துள்ள ரகுநாதனை சற்றுத் திரும்பி யாரையோ பார்ப்பது மாதிரி பார்த்தாள்.

சந்திரனை உருக்கி தூரிய பொலிவு தந்த சிற்பம் போல தேஜசுடன் அமர்ந்திருந்த இளவரசர் ரகுநாதன் பட்டென பட்டுவிட்டான் சக்குபாயின் கண்களில்.

"சிற்சில ஆண்டுகள் முன் இதே விஜயநகரில் பேரரசர் வேங்கடாபதி ராயரை குடும்பத்துடன் அச்சுதப்ப நாயக்கர் சந்திக்க வந்தபோது துருதுரு வென்று இருந்த வாலிபன் இப்போது வீரபுருஷனாகிவிட்டானோ?"

அவனைப்பற்றி சக்குபாய் எண்ணிக் கொண்டிருக்கையிலேயே பலத்த ஆரவாரமும் வாழ்க கோஷங்களும் விண்ணைப் பிளந்தன. வைத்தியர்கள் புடைசூழ திறந்தவெளி பல்லக்கு ஒன்றில் ஓரளவு சயனித்த நிலையில் நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு ராஜ உடுப்புகள் அணிந்து மக்கள் சபைக்கு வந்துகொண்டிருந்தார் பேரரசர் வேங்கடபதிராயர். அவரைப் பார்த்ததும் பலர் கதறினர். மெலிந்த தோற்றமும் கம்பீரம் இழந்த முகமுமாய் உடல் வற்றிய என்பதோல் வேங்கையாய் கிடந்தார். இருந்தாலும் அவரைப் பார்க்க ஒரு சந்தர்ப்பம் கிட்டியதை எண்ணி மகிழவும் செய்தனர் மக்கள்.

பேரரசர் வருகையில் அனைவரும் எழுந்து மரியாதை செய்து நிற்க... வேங்கடாபதிராயர் தமது சிம்மாசனத்தில் அமர்த்தப்பட்டார். அனைவரையும் சிரமப்பட்டு வணங்கியவர், எழுத்தர்களையும் குறுநில மன்னர் தலைவரான யாசம நாயக்கரையும் அருகில் வரப்பணித்தார். பெருமாள் கோயிலில் இருந்து வந்த அபிஷேக தீர்த்தம் அரசருக்கு வழங்கப்பட்டது. அதே சமயம் யாசம நாயக்கர் அரசரின் செவியருகே ஏதோ கூற, சற்றே முகம் மலர்ந்தவர் ராஜ்ஜிய பிரதிநிதிகள் அமர்ந்த திக்கை நோக்கினார். குறிப்பறிந்த யாசம நாயக்கர் ஓடோடிச் சென்று மூன்றாம் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த தஞ்சை நாராயண தீட்சிதரையும் பெரியகோயில் பிரகதீஸ்வரர் ஆலயப் பிரசாதம் கொணர்ந்த இளவரசர் ரகுநாதனையும் சைகை மூலம் அழைத்தார். ரகுநாதன் சட்டென சுதாரிப்பதற்குள் தீட்சிதர் உறுதியான கைகளுடன் ரகுநாதனைப் பிடித்து இழுக்காத குறையாய் நடத்திச் சென்று அரசர் முன் நின்றார்.

ரகுநாதனுக்கோ உடம்பு சிலிர்த்துப் போனது. வயோதிகப் புலியாக உடல் வதங்கிக் காணப்பட்டாலும் வைரக்கற்கள் மின்னலடிக்கும் தங்க சிம்மாசனத்தில் சர்வராஜ தோரணையில் அமர்ந்திருக்கும் தென்னகச் சக்கரவர்த்தியான பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரை அந்த சபையில் அத்தனை அருகில் பார்க்கையில் சிலிர்க்கத்தான் செய்தது.

"சர்வ வல்லமையும் இறை அருளும் பொருந்திய மகாசக்கரவர்த்தி களுக்கு வணக்கம்" என்று நீட்டினார் தீட்சிதர். "இதோ நம் தஞ்சை அச்சுதப்ப நாயக்கரின் மகன், இளவல் ரகுநாதன், அரசரின் உடல்நலன் குணமாக

பிரகதீஸ்வரர் ஆலய பிரசாதம் கொண்டு வந்திருக்கிறான். பேரரசர் பெரிய மனதோடு ஏற்கவேண்டும்" என்று மிக்கப் பணிவன்பு காட்டினார்.

சட்டென்று புன்னகையோடு அமர்ந்திருந்த பேரரசரின் முன்பு தம் கையில் இருந்த பூஜிக்கப்பட்ட சிவலிங்கத்தையும் வில்வ பூக்களையும் திருநீற்றையும் பவ்வியமாய் தந்து பேரரசரின் பாதம் பணிந்தான் ரகுநாதன்.

"பெரும் வீரபுருஷனாக திகழ்வாய்" என்று திருவாய் மலர்ந்த வேங்கடா பதிராயர், "தந்தை நலமா?" என்ற சொல்லையும் உதிர்த்தார். அத்துடன் முன்வரிசையிலேயே இருக்கைதர கையசைத்தார். நிலைமை உணர்ந்த கொப்பூரி ஜக்கராயன் சட்டென தானே முன்வந்து தன் தங்கை ராணி சக்குபாய்க்கு அருகில் இருந்து எழுந்துவிட- யாசம நாயக்கர் பெருமை பொங்க இளவல் ரகுநாதனை ஆசனத்தில் அமர வைத்தார்.

ராணி சக்குபாயின் செந்தாமரை முகம் சட்டென சிறுத்துப் போனது. அவளது பொலிவும் வலுவும் கண்களை ஈர்த்தாலும் இதயம் சட்டென சூடானது. கொப்பூரி ஜக்கராயனோ இன்னும் மனம் வெந்தான். அப்போது பேரரசர் எழுத்தர்களுக்கு சைகை செய்துவிட்டு மெல்ல பேசினார். அவர் பேசுவதைக் காதில் வாங்கிக்கொண்டு உரக்க அதை மொழிந்தார் யாசமர்.

"மகா ஜனங்களே! அனைவருக்கும் இறையருள் நிரம்பக் கிடைக்க வாழ்த்துகிறேன். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் சபைக்கு வருவதில் ஆனந்தம். ஆனால் இது கடைசி முறையா என்று புரிய வில்லை. இங்கு என்னால் அதிக நேரம் இருக்கவும் முடியாது. இந்த விஜயநகர மக்களுக்கு, என்னாலான அனைத்தையும் செய்து முடித்த போதிலும் அடுத்த மாமன்னர் யார்? என்ற வினா என்னையே இத்தனை நாளாய் உறுத்திய ஒன்றுதான். அந்த வழியை உங்களுக்குக் காட்டாமல் இறைவனடி சேர்வேனோ என்று நான் உருகாத நாளில்லை; இன்றே அந்நாள் வாய்த்தது.

ஆண்டவனின் அனுக்கிரகத்தால் என் அனுபவ அறிவில் ஆய்ந்து தெளிந்து நல்ல திடமான சிந்தையுடன், நிதானமான உணர்வுடன் இந்த சாம்ராஜ்யத்தின் வாரிசை அறிவிக்கிறேன். நான் அறிவிக்கப்போகும் மன்னருடன் சேர்ந்து நமது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான யாசம நாயக்கரும் கொப்பூரி ஜக்கராயனும் நீங்களும் இருப்பீர்கள் என நம்புகிறேன்" என்று நிறுத்திவிட்டு ஓரிருமுறை இருமியவர் மீண்டும் தொடர்ந்தார்.

"இந்த அகண்ட சாம்ராஜ்யத்தை குமரிவரை நீண்ட இப்பெரும் தேசத்தை
என்வழியில் கிருஷ்ணதேவராயர் நீதியோடு அடுத்து ஆளப்போகிறவர்,
இன்றும் இத்தேச நலனையே மூச்சாகக் கொண்டுள்ள எனதருமை தம்பி மகன்
"சிக்கத்தேவராயரே!" அவரது வாரிசுகளும் அடுத்தடுத்து ஆட்சிக்கு
உரியவர்களே" என்றார்.

விஜயநகரமே ஆரவாரத்தில் குலுங்கியது.

ஆனால் ராணி சக்குபாயின் இதயம்...

வினாசம்!

"சிக்கத்தேவராயர்'தான் என் அடுத்த வாரிசு" என்ற அறிவிப்பை பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் வெளிப்படுத்தியதும் கூட்டம் ஆரவாரத்தில் விண்ணைப் பிளந்தது. யாசம நாயக்கரும்- நாராயண தீட்சிதரும், ரகுநாதனும் இன்ன பிற ராஜ்ஜிய விசுவாசிகளும் அகமிக மகிழ்ந்து ஆனந்த எல்லையை எய்தினர். ஆனால் அதற்கு நேர்மாறாக கொப்பூரி ஜக்கராயனும் -ராணி சக்குபாயும்- தளபதி ஆருத்ரனும் மேலும் அவர்களது ஆதரவாளர்களும் துக்க விளிம்பில் நின்றனர்.

அவை ஒருவழியாக கலைந்தது; மக்கள் வெள்ளமும் ஒருவழியாய் ஓய்ந்து முடிந்தது; அவரவர் தமது அலுவல்களில் ஈடுபடச் சென்றனர். பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் அவை கலையும் முன் மற்றுமொரு தகவலைச் சுட்டிவிட்டுச் சென்றது பெரும்பாலானோருக்கு மனநிறைவைத் தந்தது. அதைப் பற்றித்தான் தங்களுக்கான பிரத்யேக அறையில் பேசிக் கொண்டிருந்தனர் தஞ்சைக்காரர்கள்.

"பேரரசர் ஒருவழியாய் வாரிசை அறிவித்ததோடு, புதிய மன்னருக்கான பட்டாபிஷேகத்தையும் வரும் திங்களிலேயே பூரண நாள் ஒன்றில் நடத்திவிட வேண்டும் என்றது பெரும் நிம்மதியாக இருக்கிறது ரகுநாதா" என்றார் தீட்சிதர்.

"ஆம்! தீட்சிதர் பெருமானே! எனக்கு இன்னொரு தித்திப்பான மகிழ்ச்சி என்னவென்றால் இத்தனை பெரிய பேரரசரின் அருகில் நின்று பேசக் கிடைத்த வாய்ப்புதான்" என்றான் ரகுநாதன்.

"உண்மைதான் இளவரசரை, பேரரசர் அருகில் அழைத்ததும் ஜனங்களின் ஆரவாரம் எப்படி இருந்தது தெரியுமா? நாங்கள்கூட ஆனந்தக் கடலில்தான் மிதந்தோம்" என்றான் நட்புப்பெருக்குடன் உபதளபதி நரசப்பா. மெய்க்

காப்பாளன் பூவண்ணனும் இவர்களது உரையாடலைக் கேட்டு நின்றபடியே கதவு தட்டப்படும் ஓசை கேட்க திறக்கச் செய்தான்.

திறந்தால்... அடுத்த மன்னராக அறிவிக்கப்பட்ட சிக்கத்தேவராயர் நின்றிருந்தார். கூடவே யாசம நாயக்கரும் "அட்டே மாமன்னர் வரவேண்டும்! வரவேண்டும்!" என்றபடி அனைவரும் எழுந்து நின்று வரவேற்றனர். வந்த சிக்கத்தேவராயர் மிகுந்த உரிமையுடன் தீட்சிதரை ஆரத்தழுவி அமர்ந்தார்.

"பேரரசர் உடனே நல்லநாள் பார்க்கச் சொல்லிவிட்டார். எங்களுக்கும் அந்தப் பெரும்பணியை சரிவரச் செய்ய தங்களைத் தவிர யாருள்ளார்கள் தீட்சிதரே" என்றார் யாசமர்.

தீட்சிதரும் புன்னகைத்தபடியே "அந்தப் பேறு எனக்கே கிட்டுமெனின் மகிழ்ச்சி இரட்டிப்பு யாசமரே! பேரரசர் அறிவித்ததுமே நான் மனக்கணக்குப் போட்டு நல்ல நாள் தேர்ந்துவிட்டேன்.

"இந்தக் கார்த்திகை திங்களிலேயே ராஜராஜசோழ சக்கரவர்த்திகள் முடிசூடிக்கொண்ட நன்னாளாம் திரியோதசி திதியில் அதிகாலை பிரகதீஸ்வரமூர்த்தியின் பார்வை படும் நேரத்தில் பட்டாபிஷேகம் நடத்தலாம்" என்றார்.

அப்படியானால் இன்னும் ஓரிரு வாரமே உள்ளது. ஆனால் என்ன பேரரசரிடம் கூறிவிட்டு, அவர் ஒப்புதல் அளித்தால் அத்தனை குறுநில மன்னர்களுக்கும், ராஜ்ஜிய முக்கியஸ்தர்களுக்கும் அழைப்பு ஓலை அனுப்பி மிக விரைந்து செய்துவிடலாம்தான். சரி எனக்கு அப்படியானால் தலைக்கு மேல் வேலையுள்ளது" என்று எழுந்தார் யாசமர்.

அதன்பிறகு சிறிது நேரம் அளவளாவிய சிக்கத்தேவராயர் அங்கிருந்து விடைபெற, ரகுநாதன் தன் சகாக்களை அழைத்தபடி அரண்மனைத் தோட்டத்தின் பக்கமாய் போனான். போகும் வழியிலேயே பலவாறாக பேசிக்கொண்டு சென்றனர். தீட்சிதர் மட்டும் அறையிலேயே ஓய்வெடுத்தார்.

"ஒன்று கவனித்தாயா நரசப்பா! பேரரசர் அறிவித்ததும் ராணி சக்குபாயின் முகம் எந்த லட்சணத்தில் இருந்தது என்பதை."

"அத்தோடு கொப்பூரி ஜக்கராயன் மிருகமாகவே நின்றான் .இளவரசே! ஏதாவது சதித்திட்டம் நிச்சயம் தீட்டுவார்கள். பட்டாபிஷேகம் வரை நாம் கூட சற்று கவனமாகவே இருக்க வேண்டும்" என்றான் புவண்ணன்.

அதற்குள் நந்தவனப் பகுதி வந்துவிட சற்று நேரம் உலாவியவர்கள் சிலம்பக் கூடத்துக்குச் சென்று சிறிது நேரம் சிலம்பம் ஆடினார்கள். சிலம்பம் ஆடி உடல் வேர்த்துப் போனதும் அவரவர் அறைகளுக்கு ஓய்வுக்குச் சென்றனர். செல்லும் முன் புவண்ணன் மட்டும் இளவரசனின் அருகில் வந்து "இளவலே! இரவு தனித்துச் செல்ல வேண்டாம். தேவையெனில் நானும் வருகிறேன்" என்றான்.

சிரித்துக்கொண்டே சென்ற ரகுநாதன், தனிமை கிடைத்ததும் காதலின் நினைவுகள் வதைக்க, இருள் கப்பிய நேரம்வரை பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்துவிட்டு புவண்ணன் இருக்கும் கீழ் அறைக்குச் சென்றான். அங்கு ஏற்கனவே அவன் தயாராக இருக்க இருவரும் ஆடலரங்கம் உள்ள பகுதியை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

சோலைகளைக் கடந்து ஆடலரங்கம் உள்ள பகுதியில் அழகிய தூண்களும், அற்புத வேலைப்பாடுகளும் கொண்ட சிற்பங்களை ரசித்தபடியே அரண்மனையின் முகப்பை அடைந்தனர்.

அப்போது அதேபொழுது, அரண்மனையின் கடைக் கோடியில் இருந்த அந்தப்புரத்தின் இரண்டாம் மாடத்தில், தேக்குப்பலகைகளால் முட்டுக்கொடுத்து எழுப்பப்பட்ட மரப்பலகணியில் நின்று நிலாவை சுட்டெறித்துக் கொண்டிருந்தாள் ராணி சக்குபாய். அவள் உள்ளம் முழுக்க கொடும் தீ எழுந்து அதன் ஜ்வாலை அவள் கண்கள் வழியே வெப்ப நீராய் வழிந்துகொண்டிருந்தது.

எதிர்பாராத இடியாய் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரின் அறிவிப்பு இருந்துவிட முற்றிலும் மனமொடிந்த நிலையில் கிடந்தாள் சக்குபாய். அவளின் உள்ளக்கிடக்கையை எவராலும் சீரமைக்க முடியாத வண்ணம் இறுகிக் கிடந்தாள். தன்னுடைய பனிரெண்டு ஆண்டுகால அரசியல் வாழ்வில் நடத்திய சதுரங்க விளையாட்டுக்கு பெரும் சரிவு வந்ததாய் பேதலித்தாள்.

நடுநிசி ஏறிக்கொண்டேயிருந்தது; பனிக்காற்று அவளது மேலாடை வழி நுழைந்து வெப்பக்காற்றாய் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது; இதழ்கள் விம்மின; அவளை ஆறுதல்படுத்த வந்த அண்ணன் ஜக்கராயனைக்கூட ஆவேசச் சொற்களால் ஏசி அனுப்பியிருந்தாள்.

தோழியும், தாதியுமான வசந்தரா அவ்விடத்துக்குத் தயங்கித் தயங்கி வந்து சக்குபாயை அழைத்தாள். ஒரு ரத்த வேட்கையுள்ள சிறுத்தையாய் பார்வையை வீசிய சக்குபாய், மெல்ல நிதானத்தோடு உப்பரிகை விட்டு மரப்படிகள் வழியாக திறந்தவெளி மண்டபத்துக்கு வந்தாள். அங்கே அவளது ஆணைப்படி, ஒரு தீச்சட்டி இருந்தது. இந்தத் தீச்சட்டி முழுக்க பளபளவென்று சிவந்த நிறத்தில் நெருப்புக் கட்டிகள் பயமுறுத்தின.

சின்னச் சின்ன மாணிக்கக் கற்களை நன்கு கொட்டாங்குச்சி உடைசல்களோடு போட்டு தீப்பற்ற வைத்து, அந்த மாணிக்கக் கற்கள் சிவந்த

நெருப்புத் துண்டுகளாக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. அதில் மிக அழகாக நெளிந்து வளைந்து கூர்மையாக செய்யப்பட்ட ஒரு குறுவாள் இருந்தது. பிடி வெளியே தெரிய அந்தக் குறுவாளானது மாணிக்கக் கற்களின் தகதகப்பில் சூடேறிக்கொண்டிருந்தது.

யாரும் அனுமதிக்கப்படாத அம்மண்டபத்தில் தீச்சட்டியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சக்குபாய் கல்மாடத்தில் அமர்ந்தபடி சரசரவென தன் கீழாடையை உயர்த்தினாள். மொழுமொழுவென்று மோகப்பித்துப் பிடிக்க வைக்கும் கட்டழகு கொண்டக் கால்கள் மேல்மாட மண்டபத்தில் இருந்த தீபஒளியில் தகதகத்தன. கெண்டைக் காலுக்கும் மேல் இடைச்சீலையை உயர்த்தியவள் சராலென வசந்தராவைப் பார்த்துப் பார்வையால் சுட்டெரித்தாள். அஞ்சி நடுங்கிய வசந்தரா ஓடோடி வந்து மாடத்தில் வைக்கப்பட்ட தீச்சட்டியைக் கொண்டு போனாள்.

ராணி சக்குபாயின் இதயத்திரையில் இன்று நடைபெற்ற நிகழ்வுகளும், அதேநேரம் பேரரசர் தன் வாரிசாய் சிக்கத்தேவராயரை அறிவித்த வாசகமும் மாறி மாறி தோன்றின. எத்தனை முறை இந்த மேனியைத் தொட்டுத் தழுவி தன் உதடுகளால், நாவால் வருடி உருகி வழிந்திருக்கும் அந்தக் கிழப்பு. எத்தனை இரவுகளிலும் எத்தனைப் பகல்களிலும் தன்னைத் துய்த்து இன்பமூட்டி கிறங்கச் செய்து அலைபாய வைத்து உருக்குலைய வைத்து மோகாந்த லீலைகளை நடத்தியிருக்கும்.

ஒவ்வொரு கூடலும் அவளது அகக்கண்ணில் வந்து போனது. தன் கால்விரல்களைப் பற்றி ஜவ்வாது பூசியதையும், தன் உடல் முழுக்க தேன் குழைத்து, தேகதாகம் வளர்த்ததையும் எண்ணினாள். இன்று இத்தனை பேர் முன்னிலையிலும் வைத்து அநியாயமாய் துரோகிக்கப்பட்டவளாய் துடிதுடித்தாள். இந்த ராஜ சிம்மாசனத்துக்காகத்தானே என் கற்பை, தண்ணீராய் கறந்து தெளித்தது, தன் இச்சைகளை அடக்கி சுகாதி சுகங்களைக் கொடுத்தது.

சக்குபாய் தன் நிலையில் இல்லை. பற்கள் நறநறவென்று கடிக்க, விழிகள் குங்குமமாய் சிவக்க சட்டென தீச்சட்டியில் இருந்த பழுத்த குறுவாளை எடுத்து தன் தொடைப்பகுதியில் நீளமாய் ஒரு வார்த்தையை எழுதினாள்.

"வினாசம்" என்ற வார்த்தை பழுத்து சூடான கூர்மையான குறுவாளால் மல்லிநிறத் தொடையில் கண்ணீர் பெருக்கெடுக்கக் கீறினாள்.

"வினாசம்" என்றால் அழிவு என்று அர்த்தம்.

கத்தி கீறிய இடத்தில் ரத்தம் குபுகுபுத்தது. சூடான கத்தியில் மட்டும் அப்படியே திட்டுத்திட்டாய் உறைந்தது.

சுரை தோட்டத்தல்!

அரண்மனை விதானங்களின் வேலைப்பாடுகளை கண்களுக்குள் பதிவு செய்துகொண்டு, உள்ளே அறை மண்டபங்களில் எரிந்த தீப ஒளிகளின் சேர்க்கையில் மிக ரம்மியமாகத் தெரிந்த தூண்களின் அழகை ரசித்துக் கொண்டு ரகுநாதனும்-புவண்ணனும் சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் தஞ்சைக் காரர்கள் என்பதோடு அரசாங்க செல்வாக்கும் பெற்றவர்கள் என்பது அரண்மனையில் விழித்திருந்த இரவு ஊழியர்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருந்ததால் சுலபமாக ரகுநாதனும்- புவண்ணனும் எங்கும் சென்றனர்.

கிட்டத்தட்ட மைய இரவில் கிருஷ்ணதேவராயர் காலத்து கலைநுட்பம் பொதிந்த அந்த தலைநகர் மாளிகையை இரண்டு இளைஞர்களும் ரசித்தபடியே அரண்மனையின் பல மண்டபங்களைத் தாண்டி இரண்டாம் கட்டத்துக்கு வந்துவிட்டனர். இரண்டாம் கட்ட மாளிகையில் மூன்று அடுக்குகள் இருந்தன. சுவற்றின் இறுதியில்தான் அந்தப்புரப் பகுதி என்பதால் கூடுதல் பாதுகாப்பு தென்பட்டது. முதலாம் கட்டுக்கும் இரண்டாம் கட்டுக்கும் இடையில் இருந்த பகுதியில்தான் உணவு சமைக்கும் பகுதியிருந்தது. அந்த நடுஇரவிலும் நல்ல நறுமணமும் அப்பகுதியில் வெளிவர இருவரும் சென்றனர். இவர்களைக் கண்டதுமே உணவு தயாரிக்கும் கூடத்தில் இருந்த நான்கைந்து வயது முதிர்ந்த பெரியவர்கள் அடையாளம் கண்டுகொண்டு புன்னகை முகத்துடன் நெருங்கிவந்து ஆவலுடன் வரவேற்றுப் பேசினர்.

அதில் மூத்தவராய் இருந்த பெரியவர் ஒருவர் இளவரசன் ரகுநாதனைப் பார்த்து, "அய்யா, விழா மண்டபத்தில் தங்களைக் காணும்போதே மனம் பூரித்துப் போயிற்று. தங்களைப் பார்க்கையில் உண்மையில் தங்கள் பாட்டனார் செவ்வப்ப நாயக்கரைப் போலவே உள்ளீர்கள். அதே தேகம்! அதே கம்பீரம்!

அதே மிடுக்கு! என்று ரகுநாதனை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துப் பேசிய பெரியவரைப் பார்த்து உடனே படபடத்தான் பூவண்ணன். "பெரியவரே, போதுமய்யா... ஏற்கனவே எங்கள் இளவரசர் ஏகப்பட்ட கண்ணடிகளைக் காலையில் இருந்தே உங்கள் அரண்மனையில் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். இதில் நீர் வேறா?" என்று அலுத்துக் கொள்ள...

"அடடே அதற்கென்ன? இத்தனைக்கும் சேர்ந்தது திருஷ்டி எடுத்தால் போயிற்று. இதோ என்பேத்தி ரங்கம்மாவும் வந்து விடுவாள். உடனே ஒரு பூசணியை எடுத்து வரச் சொல்கிறேன்" என்று சிரித்தார். "அது சரி... இந்த நடு இரவில்கூட கண்விழித்து உணவுக் கூடத்தில் என்ன செய்வீர்கள்?" என்றான் பூவண்ணன் அப்பாவியாய்.

"ஒன்றுமில்லையப்பா, விருந்தினர் வருகை அதிக மென்பதால் இப்போதிலிருந்தே சமையல் பணியைத் துவங்கி விடுவோம்" என்று கூறியபடியே அரண்மனையின் இரண்டாம் கட்டையே உற்று உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் அப்பெரியவர். "என்ன, யாரைத் தேடுகிறீர்கள்?" என்றான் இளவல். "என் பேத்தி ரங்கம்மாளைத்தான். சுரை அறுத்து வரப்போனாள். இன்னும் காணவில்லை. ஒருவேளை உறக்கம் பிடிக்க விட்டிற்கே போய்விட்டாளோ என்னமோ?" என்று குழம்பிக் கொண்டார்.

இளவலும்-பூவண்ணனும் ஆளுக்கொரு தேங்காய் முடியை எடுத்துக் கொண்டு முன்வாயிலுக்கு வந்து கல்மண்டபத்தில் அமர்ந்து பேச ஆரம்பித் தனர். தேங்காய் நல்ல ருசியோடு அவர்கள் பேச்சுக்கு ஈடு கொடுத்து பற்களில் கடிபட்டு அரைபட்டுக் கொண்டிருந்தது. அரண்மனை-அரசியல் போல பலதைப் பேசியவர்கள் மறுநாள் காலைப் பொழுதிலேயே விஜயநகர எல்லை தாண்டிய காட்டுக்குள் வேட்டைக்குப்போக வேண்டுமென்பதாய் முடிவெடுத்தனர். அதற்குரிய ஏற்பாட்டை மூத்த தலைவர் யாசம நாயக்கரிடம் தெரிவித்து விட்டு நரசப்பாவுடன் பயணமாவதாய் திட்டமும் தீட்டிக்கொண்டு கலைந்து சென்றனர்.

அவர்கள் புலரும் காலைப் பொழுதில் காட்டு வேட்டைக்குப் புறப்படும் செய்தி நிச்சயமாக அவனுக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவனுடைய பலம் வாய்ந்த குதிரைப் பல்லக்கு ஒன்று திமுதிமு வென்று அந்த நள்ளிரவில் ஒலிஎழுப்பிக்கொண்டு தயாராக இருந்தது. அவன்தான் ஜக்கராயன். மேடு பள்ளங்கள் நிறைந்த முரட்டு முகத்துடன் இருந்த

ஐக்கராயன் அன்றைய அரசியல் முடிவால் மேலும் நெருப்பாகி, எரிந்து அந்த தகிப்பை ஆற்றிக்கொள்ள ஏகப்பட்ட மது சீசாக்களோடும் ஆருத்ரன் மற்றும் சில அந்தரங்க நம்பிக்கைக்கும் உரிய பாதுகாவலருடன் அந்தப் அடர்ந்த காட்டுக்கு பயணமாகக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தான். பலகணி தளத்தில் நின்றபடி இறுதிக்கோப்பை திராட்சை மதுவையும் பற்கள் நறநறக்க வயிற்றில் இறக்கிக் கொண்டிருந்தவன் பார்வை கீழே பின்புறமாய் சுரைத் தோட்டத்தில் பதிந்தது. யாரோ ஒருவரின் சரசரப்புச் சத்தம்.

சட்டென்று சுதாரித்தவன் கையில் கட்டாரியுடன் அப்படியே பின்புற படிகளின் வழியாய் இறங்கி சுரை தோட்டத்துள் புகுந்தான். புகுந்தவன் பலகணியில் இருந்து பார்த்தபோது தென்பட்ட உருவம் முள்வேலி அருகே நகர்ந்து போய்க்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தும் கட்டாரியை இடுப்பில் செருகிக்கொண்டு அரவம் படாமல் பின்புறமாய் மிக மெதுவாக பயணித்த அந்த உருவத்தை பட்டென்று அப்படியே பிடித்துத் தூக்க, இவன் எண்ணியதுபோல் எந்த முரட்டு உந்துதலும் பதில் தாக்குதலும் செய்யாமல் "வீர்" என்ற சிற்றோசையுடன் அந்த உருவம் மயங்கிச் சாய்ந்தது. குப்பென்று வேர்த்துப் போன ஐக்கராயன், யாரோ பின்புறம் வரும் ஓசை கேட்டு திரும்ப, ஆருத்ரன் ஒற்றைக் கண்ணோடு வந்துகொண்டிருந்தான்.

"ஆமாடா, இங்கே வா. இது யார் என்று வந்து பார்" என்று சத்தம் தாழ்த்தி கர்ஜிக்க பாதி போதையில் நடமாடிய ஆருத்ரனும் ஏதோ விபரீதம் என்பது மட்டும் புரிந்து "என்ன எஜமானரே! என்ன நடந்தது" என்று குளறினான்.

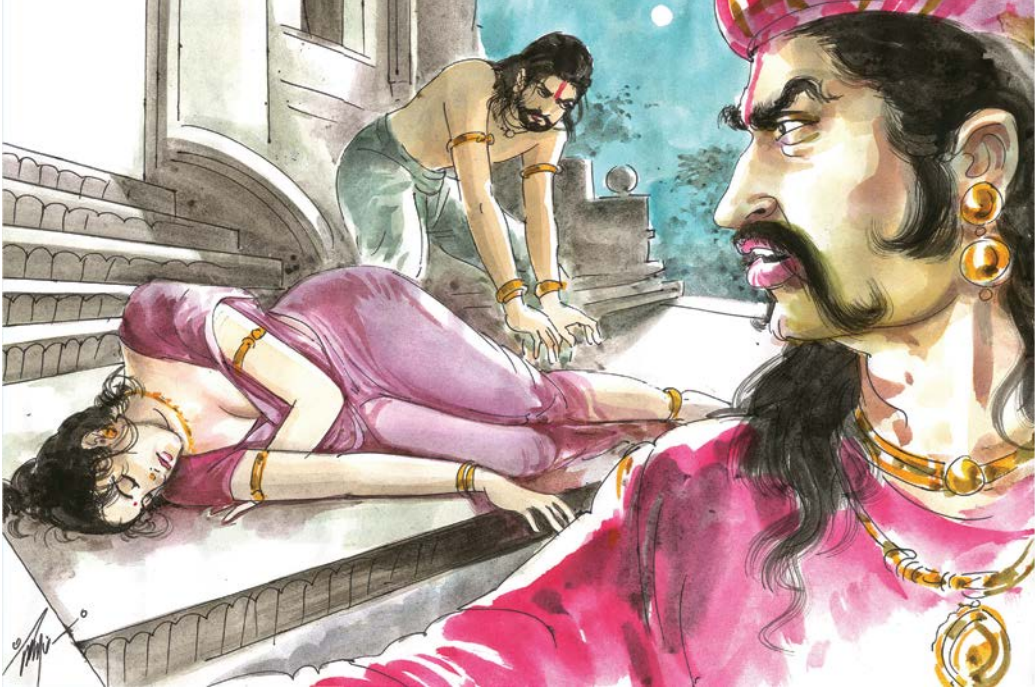
"சீ... யாரோ உளவாளிதான் நம் அறையை நோட்டமிட சுரைக் காட்டில் பதுங்கியுள்ளான் என்று எண்ணி பின் தொடர்ந்தேன். ஆளையும் பிடித்துவிட்டேன். ஆனால் எதிர்ப்பே இல்லாமல் சுருண்டு விழுந்து விட்டான்."

"விழுந்துவிட்டாளா? யார் பெண்ணா?" என்றான் ஆருத்ரன்.

"ஆமாடா அறிவிலி. அதுதான் யார் என்று பார்" பரபரத்தான் ஐக்கராயன். இருட்டில் ஆள் யாரென்று தெரியாததால் தள்ளாடியபடியே

இருவருமாய் சேர்ந்து தூக்கினார்கள். வந்த வழியே மேல்தள பலகணிக்கு வந்து அறையில் கிடத்த அறை தீபங்கள் அடையாளம் காட்டின.

"அய்யோ இவள் நம் அரண்மனை சமையற்காரப் பெரியவரின் பேத்தி ரங்கம்மா அல்லவா?" என்றான் ஆருத்ரன் ஒற்றைக் கண்ணைக் கூர்ந்து கொண்டே. ஜக்கராயன் பதிலேதும் சொல்லாமல் மீண்டும் பலகணிக்கே வந்தான்.

"அடே ஆருத்ரா. இங்கே வா" என்றான் ஜக்கராயன். பேந்தப் பேந்த விழித்தபடி தன் வீரத்தை பதவிக்கு முன் அடமானம் வைத்துவிட்ட ஆருத்ரன் ஓடினான். "இதோ பார் நாம் உடனே நம்மாட்களுடன் வேட்டைக்குச் செல்கிறோம். அதுதான் மன உளைச்சலைப் போக்க ஒரே வழி. தேவையானதை எடுத்துக் கொள். என்னால் இந்த அரண்மனையில் அடங்கிக்கிடக்க முடியாது. மீறி இருந்தால் வரும் ஆத்திரத்தில் நான் தனி ஒருவனாகவே இந்த மாபெரும் கோட்டையையும் கொத்தளத்தையும் அந்த பல்போன கிழவனையும் தவிடு பொடியாக்கிவிடுவேன் புரிந்ததா?" என்றான். ஆருத்ரனும் தலையாட்டினான். உடனே சரசரவென்று கீழ்தளம் வந்தவன் பல்லக்குக் குதிரைகளை- ஆயுதங்களை உணவுப் பொருட்களை போதை கூஜாக்களை தயார் செய்துவிட்டு மேலே வந்தான்.

"எஜமானரே! இரவே போக வேண்டுமா?" என்றான். "ஆமாம். பிறகென்ன அதிகாலைப் பூஜையை எல்லாம் முடித்துவிட்டுப் போக

வேண்டுமா?" என்று எரிந்து விழுந்தான் ஜக்கராயன். அவன் முகத்தில் அவமானக் கறைகள் வழிந்தன. "மீண்டும் ஒரு சந்தேகம்" என்றான் ஆருத்ரன். "என்ன" என்பதை விழிகளை உருட்டிக் கேட்டான் ஜக்கராயன். "உளவாளி" என்று எண்ணி இந்த அப்பாவிப் பெண்ணை அடித்துச் சாய்த்து விட்டார்களே, என்ன செய்வது?" என்றான்.

சரசரவென்று திரைகளை ஒதுக்கிவிட்டு அறைக்குள் வந்து பார்த்தான். அங்கே தான் திடீரென்று பிடித்துத் தூக்கியதும் அதிர்ந்து மயங்கிக் கிடந்த ரங்கம்மாவைக் கண்டான். எளிமையான உடைகள் அந்தக் குமரியின் பளிர் நிறத்தை ஆங்காங்கே பறைசாற்றியது. சுயநினைவற்றுக் கிடந்ததால் மார்புத் துணிகள் விலகி ஒருக்களித்துக் கிடந்தாள். ஜக்கராயன் ஆருத்ரனைப் பார்த்தான்.

"மான் வேட்டைக்குப் போகையில் பெண்வேட்டையும் இருந்தால் நல்லதாகத் தானே இருக்கும். மயங்கிய இவளையும் பல்லக்கில் தூக்கிப் போடு" என்றான். "எஜமானரே! இவள் நமது சமையல்காரர் குடும்பத்துப் பெண்" என்று தயங்கினான் ஆருத்ரன். "ஆண்டாண்டு காலமாய் நமக்கு விருந்து படைத்தவர்கள்தானே. ஒருமுறை நமக்கு விருந்தாகட்டுமே" என்று குரூரமாய் சிரித்தான் ஜக்கராயன். ஆருத்ரன் செய்வதறியாது ஆனால் சபலத்துடன் அந்த அழகான பருவ நங்கையை கையில் அள்ளினான்.

"மயங்கித்தான் கிடக்கிறாளோ? அல்லது..." என்று இழுத்தான் ஆருத்ரன். "புறப்படு மூடனே. காலையில் பார்ப்போம். விழித்தால் நமக்கு இல்லாவிடில் புலி சிங்கத்துக்கு" என்றபடி நகர்ந்தான்.

பொழுதும் புலர்ந்தது. வெண்கல வெய்யில் எழுந்தது. யாசம நாயக்கரிடமும் நாராயண தீட்சிதர் பெருமானிடமும் விடை பெற்ற ரகுநாதனும்...

மான் வேட்டை என்பது ராஜாக்கள் காலத்துப் பொழுது போக்கு சமாச்சாரங்களில் மிக விருப்பமான ஒன்று. போர்க்களமும் வாள்சத்தமும் இல்லாத நேரங்களில் இப்படி ரத்த விளையாட்டுகளில் அந்த ராஜ வம்சங்கள் ஈடுபடும். அப்படித்தான் தன் உபதளபதி நரசப்பாவுடனும் மெய்காப்பாளர் பூவண்ணனுடனும் இளவரசர் ரகுநாதன் புறப்பட்டான்.

நீராடு... பிறகு புதுமலராய் வா...!

புலர்காலைப் பொழுதில் பூக்கள் பனித்துளி வேர்வையைச் சுமந்திருக்க, அவற்றைத் தொட்டெடுத்து துடைக்கவரும் பூங்காற்று மகரந்தத்தை உரசி மணம் எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது. வழக்கமாய் விஜயநகரக் காட்டினுள் வேட்டூரி அருவி கொட்டும் சாரலருகே உள்ள குகைக் கோயிலில்தான் கொப்பூரி ஜக்கராயன் கூடாரம் அமைத்துத் தங்குவான். அம்முறையும் அப்படியேதான் நிகழ்ந்தது. இரவுப் பயணத்தில் அலுப்புத் தீர உறங்கியவர்கள் மெல்ல முற்பகல் நேரம் கண்விழித்து வில் அம்புகளுடன் அடர்ந்த தொடர்ச்சி மலைக் காட்டினுள் புகுந்தனர்.

காட்டு சாதிக்காரர்களும் வழக்கமாய் வரும் எஜமான் வந்திருப்பதால், பற்பல பழ மதுவகைகளையும், பண்டங்களையும் கொண்டு தந்தனர். ஜக்கராயன் தனது முரட்டு கடாரக்குதிரையில் ஏறி காட்டுக்குள் ஒரு வெறிபிடித்த மலைப்பாம்பாய் திரிந்தான். ஏறக்குறைய ஒற்றைக்கண் ஆருத்ரனோடு சேர்த்துப் பத்துக்கும் மேற்பட்ட படையாட்களுடன் தடித்த மரக்கிளைகளை ஒதுங்கி ஒதுங்கி அருவி ஓடும் ஓடை ஓரமாகவே சென்றனர்.

நல்ல மதிய வெய்யில் ஏறஏற முதலில் அருவிக்கரைப் பக்கமாய் தாகமெடுத்த ஆண்மான்கள் வரும்; அதைத் தொடர்ந்து குட்டிமான்கள் வரும். அதன் பின்னே பாதுகாப்பாய் பெண்மான்கள் வரும். அன்று அதே போல ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட மான்கள் வரிசை வரிசையாய் வந்து குவிய, புதர் மறைவுகளில் இருந்து வெளிப்பட்ட ஜக்கராயனின் கடாரக்குதிரை பாய்ந்து முன்னே செல்ல... சரேல் சரேல் என ஆத்திரம் முழுவதையும் செலுத்தி நாணை வளைத்து அம்புகளை எய்ய மிருதுவான மான்கள் பல நீர்முகந்து கொண்டே "பொத் பொத்" என்று கரையோரங்களில் ரத்தம் கசிய விழுந்தன. மற்றவைத் தெறித்து ஓடின. ஜக்கராயன் சிறிது நேரம் ஓடும்

மான்களைத் துரத்தித் துரத்தி விளையாடி விட்டு, அம்புட்ட மான்களை அள்ளிக் கொண்டு வரச் செய்து முன்னே சென்றான்.

படையாட்களும், காட்டு சாதியினரும் சேர்ந்து வெகு நேர்த்தியாக ஐந்தாறு மான்களை மெல்ல கொதிக்கும் சுடுநீரில் கழுவி, வால் பகுதியை அறுத்து தோலை விரயமாக்காமல் உறிக்க ஆரம்பித்தனர். அப்போது குகைக் கோயிலுள் வெளவால் நாற்றங்களுக்கு இடையே, பல்வேறு பறவைகள் எச்சமிட்ட பாறைத் தரையில் துணி மூட்டையாய் பின்கைகள் கட்டப்பட்டுக் கிடந்தாள் ரங்கம்மா.

இரவின் மையத்தில் தன் தாத்தா சுரை அறுத்து வரப் பணிக்க... கருதுக்கும் கத்தியுடன் பழக்கப்பட்ட இடமாதலால் சின்ன எஜமான் ஜக்கராயனின் குடியிருப்புக்குப் பின் உள்ள சுரைக்காட்டில் நுழைந்ததும்... அதன் பின் வேலியோரச் சுரை ஒன்றை பகலில் பார்த்த நினைவுடன் தான் அங்கே சென்றதும், ஏதோ ஒரு பிசாசு தன்னை பிடறியில் அடித்துத் தூக்கி தரையில் விசிறியதும், அதன்பின் கண்விழித்தால் இந்த வெளவால் குகையில் கைகள் கட்டப்பட்டுக் கிடப்பதையும் உணரமுடிந்ததாலும் உச்சந்தலை வலிக்க குழப்பமாய் இருந்தது

ரங்கம்மாவுக்கு. குகை வாயிலில் ஒளி விழுவதை வைத்தே யாரோ வருகிறார்கள் என்பதை உணர முடிந்தது. விடிந்து பலமணி நேரங்களாகி இருக்க வேண்டும். தன் தாத்தாவின் நிலை என்னவோ? என மனம் பலவாறு அங்கலாய்க்க ஒளி வந்த திக்கில் ஒரு படையாள் வந்தான். கீழே விழுந்து கிடந்தவளின் கைக்கட்டுகளை அவிழ்த்து விட்டு முரட்டுத்தன மாய் வெளியே தள்ளிக் கொண்டு வந்தான். இருபதுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் அங்கே குழுமி குடித்துக் கொண்டும், சிரித்துக் கொண்டும் இருப்பதைக் கண்டவள் மிகவும் பயந்து போனாள்.

இழுத்து வந்தவனோ அவளை "தரதர"வென பிடித்துத் தள்ளியபடி குகையின் கீழ்நோக்கி நடந்தான். அங்கே வேட்டூரி அருவியின் ஒரு பகுதி சின்னதாய் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவளை அங்கே விட்டுவிட்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் நடந்தான். ஆனால் ஏற்கனவே எங்கோ பார்த்த முகமாக அவன் இருந்தாலும், தன் நாட்டு வீரர்கள் தான் அவர்கள் என்பதை ரங்கம்மா புரிந்து கொண்டாள். இருந்தாலும் இந்த அத்துவானக்

காட்டினுள் யார் தன்னைக் கொணர்ந்து அடைத்தது என்பது புரியாமலேயே செய்வது புரியாது அருவிக் கரையருகே நீண்ட நேரம் அமர்ந்திருந்தாள்.

சமையல்கலை நன்கு அறிந்தவள் என்பதால் இறைச்சி நெருப்பில் வாட்டப்படும் மணம் வருவதையும் கண்டு கொண்டாள். பின்னாலிருந்து ஒரு குரல். "ரங்கம்மா" என்று அழுத்தம் திருத்தமாய் உடைந்தது. திரும்பிப் பார்த்தவள் திடுக்கிட்டாள். அங்கே தள்ளாட்டமும், செவ்வரிக்கண்களும், குரூரப் புன்னகையுமாய் சின்ன எஜமானரான ஜக்கராயன். பாதைகளில் மெல்ல இறங்கியவன் வெலவெலத்து எதிரே நின்ற அந்த இளம் கன்னியின் அருகே வந்தான் ஒருவித வெறித் தன்மையுடன்.

"என்ன ரங்கம்மா பயந்துவிட்டாயா? பயப்படாதே! போ... போய் இந்த அருவியில் நன்கு நீராடு பிறகு புது மலராய் வா. இதுவரைக்கும் எத்தனையோ நடன மாதுக்களையும்- காட்டுப் பெண்களையும் என் பசிக்கு இரையாக்கியதுண்டு. ஆனால் இன்று புதுமையான வேட்டை. நல்ல மான்களும் சிக்கியிருக்கின்றன. இளம் மான்கள் முதிராத உன்னைப் போலவே. அதுவும் நீ வீட்டு மானல்லவா. வித்தியாசமான விருந்துதான்" என்று கூறிக் கொண்டே அவளை நெருங்க, ஜக்கராயனின் கொடூர எண்ணம் புரிந்தவள் சட்டென அங்கிருந்து ஓட முற்பட...

"அட்டா! உனக்காக எத்தனைபேர் காத்திருக்கிறார்கள். இப்படி நீ ஏமாற்றலாமா ரங்கம்மா" என்றவன் வளைத்து அவளைப் பிடித்து

அப்படியே அருவிக் கரையில் தள்ள திடீரென்று தண்ணீரில் விழுந்ததால் திக்கு முக்காடி மூச்சிறைத்துப் போனவள் நிலை தடுமாறி எழுந்து சுதாரிப்பதற்குள் ஜக்கராயனின் முரட்டுக் கரத்தில் வசமாய் சிக்கினாள். நீரில் இறங்கிய ஜக்கராயன் அந்த இளம் கன்னியின் கூந்தலைக் கொத்தாய் பிடித்து தரதரவென இழுத்து அப்படியே ஒரு பாறைப் பிளவுகளினிடையே தள்ளினான். தம்தும் என்று பாறை அடிபட கீழே விழுந்தவளின் மேல் ஆவேசமாய் போதை தலைக்கேறப் பாய்ந்தான்.

"சரசர"வென்று அவன் கைகள் பழக்கப்பட்ட சித்ரவதைகளை சாஸ்வதமாய் செய்யத் துவங்க ரங்கம்மா கரையோர மானாய் அலறினாள். அதே சமயம் ஜக்கராயன் தோளூரசும் கேசத்தை யாரோ அழுத்திப் பிடித்துத் தூக்கும் உணர்ச்சி. சபலத்தில் ஆடிய ஜக்கராயனுக்கு முதலில் அது உறைக்கவில்லை. ஆனால் பிடி இறுக அய்யோ என்று கத்தியபடி ரங்கம்மாவை விட்டுவிட்டு தலையைப் பிடித்தவாறு எழுந்துவிட்டான்.

பார்த்தால் அவன் முன்பு பத்துக்கும் மேற்பட்ட இளைஞர்கள். கையில் பயங்கர கொலை ஆயுதங்களுடன். அந்த இளைஞர்களில் ஒருவன் தான் ரங்கம்மாவைப் பலவந்தப்படுத்தும் போது ஜக்கராயனின் தலைமயிரைப் பிடித்துத் தூக்கியது. தன் குல தெய்வம் காளியம்மன் தான் அபயக்குரல் கேட்டு தன்னைக் காத்ததாக உணர்ந்த ரங்கம்மா படபடப்பு அடங்காது நடப்பதைப் பார்த்தாள்.

ஜக்கராயன் சுதாரிப்பதற்குள். எதிரே நிற்பவர்கள் யார்? யார்? என்றும் தூரத்தில் உள்ள தன் சகாக்களுக்கு தகவல் தெரிவிப்பதற்குள் "படார் படார்" என்று குத்துகள் அவன் முகத்தில் சரமாரியாக விழுந்து நிலை குலையச் செய்தது. மூக்கில் சிறு மூக்கு உடைந்து ரத்தம் கசிந்தது.

"அய்யோ! அய்யோ! அடிக்காதீர்கள் என்ன வேண்டும்? யார் நீங்கள்?" என்ற வினாக்களை வலியோடு கேட்டபடியே இடுப்பில் கட்டாரியைத் தேடினான் ஜக்கராயன்.

"அடச்சீ, நீசனே! இந்தக் கட்டாரியைத் தானே நீ தேடுகிறாய்" என்று அந்த இளைஞரில் ஒருவன் அருவிக் கரையோரம் ரங்கம்மாவை தூக்கு கையில் விழுந்த கட்டாரியை எடுத்து வந்தான். "இது கண்டிப்பாக இன்னும்

சிறிது நேரத்தில் உன்னைச் சேரும். உன் இடுப்புக்கு அல்ல. கழுத்துக்கு" என்றான் மற்றொருவன்.

முதலில் ஜக்கராயன் கேசத்தைப் பிடித்துத் தூக்கிய இளைஞன் வந்தான். "மிருக குணம் பிடித்தவனே! ஏற்கனவே ராஜ்ஜியத்தில் கலாச்சாரத்தை அழித்தது போதாது என்று இப்போது கன்னிப்பெண்களின் கற்பையுமா அழிக்கப் பார்க்கிறாய்? இன்றோடு உனக்கு முடிவு கட்டுகிறோம்" என்றபடி ஜக்கராயனின் கைகளைப் பின்னால் கட்டி இழுத்து வந்தனர். அச்ச உணர்வு நீங்கினாலும் படபடப்புடன் அவர்களைத் தொடர்ந்தாள் ரங்கம்மா.

"இதோ பாருங்கள் என் ஆட்களுக்குத் தெரிந்தால் என்ன ஆகும் தெரியுமா?" வீரம் காட்டினான் ஜக்கராயன். "ஓ தெரியுமே. அங்கே பார். உன்னோடு வந்த உன் தளபதி ஆருத்ரன் உட்பட அத்தனை பேரும் கை கால் பிணைக்கப் பட்டு கூண்டோடு கைலாசம் போகக் காத்திருக்கின்றனர்" என்று சொல்லி சிரித்தனர் அந்த வாலிபர்கள்.

எல்லோரோடும் சேர்த்து நிறுத்தப்பட்டான் ஜக்கராயன்.

"கேட்டுக்கொள் ஜக்கராயா! சாகும் முன் சில உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள். நான் தான் சிவபுத்திரன். எங்கிருந்தோ நாடோடிகளாய் வந்து இந்த மாபெரும் பண்பாட்டு ராஜ்யத்தை படுக்கையறைக்குள் கைது செய்து வைத்திருக்கிறீர்களே. உங்களையும்-உங்கள் அடிவருடிகளையும் களையெடுக்கும் வீரர்கள் நாங்கள். அன்றே உன் தங்கை காமக் கிழத்தி சக்குபாயை, பெருமாள் கோயில் முகப்பிலேயே வைத்து அம்பினால் துளைக்க வந்தேன். ஆனால் பரத்தைப் பதுமை தப்பிவிட்டாள். உன் தளபதி ஆருத்ரன் கண்ணை இழந்தான். வழக்கமாகவே நீ இக்காட்டிற்கும் வருவதைக் கண்காணித்து இன்று பிடித்தோம்" என்றான் அந்தப் புரட்சி வீரன்.

ஜக்கராயனுக்குப் புரிந்தது தான் மாட்டியிருப்பது எமனின் கையில் என்று.

வாழ்க்கை இப்படித்தான் திடீர் திருப்பங்களை நிறைய ஒளித்து வைத்திருக்கும் பனிமலைக்குப் பின்புறம் எரிமலையையும் அமைதிக்குப் பின்னே பூகம்பத்தையும். அதுவரை சர்வ அதிகாரமும் அராஜகமும் பொருந்திய ஜக்கராயன் இப்போது சாரமிழந்த மேற்தளமாய் சரிந்து கிடந்தான். காடும்-நாடும் கைகட்டிய காலத்தில் ஒரு பத்து வாலிபர்கள் தன்னை நையப்புடைத்து கழுத்துக்கே கட்டாரி எறிய காத்திருப்பதைக் கண்டு நொந்துதான் போனான்.

ஜக்கராயனுக்குப் புரிந்துபோனது. இதுவரை நடத்திய சர்வாதிகார தர்பாரை முடிவுக்குக் கொண்டுவர போராட்டக் குழுக்கள் புறப்பட்டுவிட்டன. இனிமேல் தங்களுடைய அரசியல் சதுரங்கத்தில் நிறைய காய்களை இழக்க வேண்டி வரும். இதுவரை கட்டிய அக்கிரம அஸ்திவாரத்தின் கற்கள் பெயர்க்கப்படும் ஓசையும் கேட்டது. போதை முறுக்குத் தெரிய வரப்போவதை எதிர்கொள்ளத் தயாரானான்.

ஏற்கனவே பெருமாள் கோயில் பிரகாரத்தில் மக்களை ஏய்க்க சக்குபாய் பக்தி நாடகம் அரங்கேற்றிய போதே அவளை முடிவுக்குக் கொண்டுவர நடத்திய வில் வேட்டை பலிக்காது போகவே அப்போதிலிருந்தே ஜக்கராயன்-சக்குபாய் இன்னபிற ஆதரவாளர்களைக் களையெடுக்கும் காரியத்தைத் தன் சகாக்களுடன் துவங்கியிருந்தான் சிவபுத்திரன் எனும் வீர இளைஞன்.

"இதோ பார் ஜக்கராயா. உன்னுடைய ஆட்டம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது. நீ மட்டுமல்ல உன்னுடைய மோகச்சகோதரி, இந்த கோடாலிகாம்பான ஆருத்ரன் அத்தனை பேரையும் காளிதேவிக்கு பலியிடுவதே எங்கள் தாய்நாட்டு சேவை" என்றான் சிவபுத்திரன். அதற்குள் அவர்களால் தப்பிய

சமையல் பெண் ரங்கம்மா மற்ற இளைஞர்களின் சகோதர நேசத்தில் திளைத்தவாறு நின்று கொண்டிருந்தாள்.

"ம்... இந்த பழிகாரனை முதலில் குகைக்கோயிலில் உள்ள காளிதேவிக்கு முன்கொண்டு வாருங்கள். இவன் தலையை எடுத்து குதிரையில் கட்டி தலைநகருக்கு அனுப்பினாலே சக்குபாய்க்கு ஏறிய பித்தம் தெளிந்துவிடும்" என்ற சிவபுத்திரன் சினம் குவிந்த பார்வையுடன் ஜக்கராயனைப் பிடித்துத் தள்ளினான்.

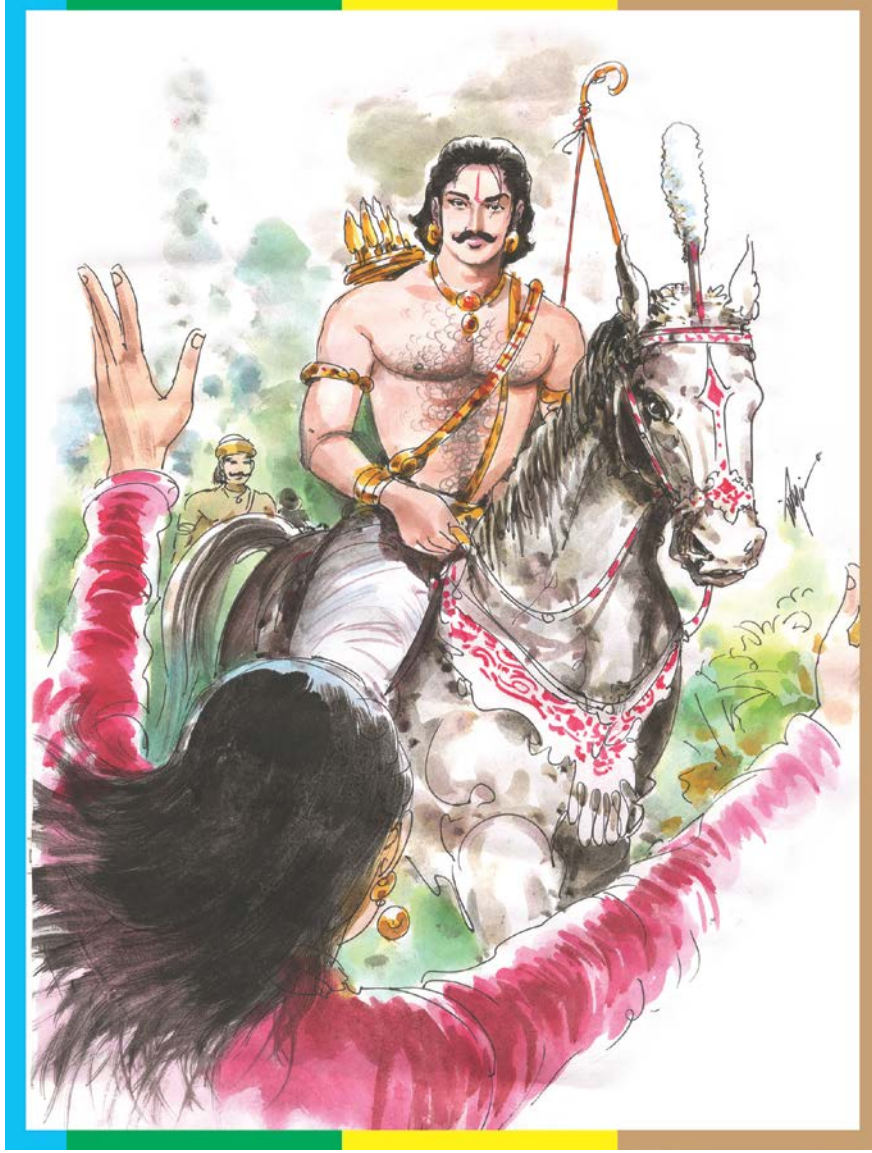
குகைக்கோயிலில் காட்டுச் சாதியினரால் வணங்கப்பட்ட காளி சிலை அச்சமுட்டுவதாய் நின்ற வண்ணம் இருந்தது. அடைமழையும்- சுடுவெய்யிலுமே அபிஷேகமாக, வன்மத்துடன் நின்ற காளிக்கு ரத்த ஜலக்கிரீடை.

இளைஞர்கள் குகையை நெருங்கி ஜக்கராயனை ஒரு பாறையின் மீது மண்டியிடச் செய்து தலையைத் துண்டாக்க வாளை ஓங்குகையில் சடசடவென்று கேட்டது அந்த ஓசை. ஐந்தாறு குதிரைகள் அந்தப் பகுதியில் திடீர் என்று ஊடுறுவின. பதட்டம் அடைந்த கூட்டம் பரபரப்பானது. இளைஞர்கள் ஆயுதங்களை எடுத்தனர். குதிரையில் வந்தவர்கள் அங்கே நிலவிய பதட்டத்தைப் பார்வையால் உணர்ந்த வண்ணம் குகைக்கோயிலைப் பார்க்க, அங்கே பாறை மீது தலை வைத்திருந்த ஜக்கராயனைக் கண்டுவிட்டனர்.

"சகாக்களே யாராக இருந்தாலும் பரவாயில்லை. அந்தக் குதிரை வீரர்களைத் தாக்குங்கள். ஜக்கராயனையும் மற்றவர்களையும் விட்டுவிடாதீர்கள்" என்றபடி குகைக் கோயிலில் இருந்து வாளுடன் வேகமாய் இறங்கி வந்தான் சிவபுத்திரன். அவன் எண்ணியதுபோல் அது வெறும் குதிரை வீரர்களாக இருந்திருந்தால் அந்தப் பத்துபேரின் ஆயுதங்களும் பந்தாடியிருக்கும். ஆனால் வந்தவர்கள் தஞ்சை இளவல் ரகுநாதனும் இன்ன பிற நரசப்பாவும், பூவண்ணனும் என்பதால் வாளுக்கு வாள், தோளுக்குத் தோள் என்பதெல்லாம் வெட்டிப் பேச்சாயிற்று.

ஜக்கராயனை யாரோ கொலைசெய்ய முயற்சிக்கிறார்கள். இது சரியா? தவறா? விட்டுவிடுவதா? காப்பாற்றுவதா? போன்ற கேள்விகள் எல்லாம் இளவல் ரகுநாதனின் மனதில் எழவில்லை. மனிதாபிமானம்தான் முதலில்

தோன்றியது. அங்கே காட்டு மரங்களில் கை, கால் கட்டப்பட்ட தம் நாட்டு விஜயநகர வீரர்களை விடுவிக்கும் எண்ணமே மேலோங்கியது.

பதைபதைப்புடன் தங்கள் மீது பாய்ந்த அந்த இரும்பு இளைஞர்களை ஒரு சிலகணங்களிலேயே நிராயுத பாணிகளாக்கினார்கள் தஞ்சைக்காரர்கள். பிறகு நிலைமை மோசமடைவதைக் கண்டு பின்வாங்கிய போராட்டக் குழுவினர் தப்பியோட எத்தனித்தனர். ஆனால் ஓடாமல் நின்ற சிவபுத்திரனும் இன்னும் ஒரிருவரும் மட்டுமே தஞ்சைக்காரர்களுக்கு கிடைத்தனர்.

எமனுக்குப் போய்விட்ட தன்னுயிர் திரும்ப தன்னுடலுக்குள் வந்துவிட்டதாக உணர்ந்து ஆற்றாமையும்- அழுகையும்- கோபமும்- சிரிப்புமாய் சேர்ந்த உணர்வில் குகைக்கோயிலில் இருந்து இறங்கிய கொப்பூரி ஜக்கராயன் ஒரு நிலையின்றித் தவித்தான்.

தன்னைக் காத்தது தஞ்சைக்காரர்கள் என்பதை உணர்ந்துகொண்டான். "தெய்வமே! என்னுயிர்க் காத்த தேவகுமாரா! தென்மண்டலத்தை ஒரு குடைக்கீழ் ஆளும் வம்சமே! ஆருயிர் தஞ்சை இளவரசர் ரகுநாதரே! வாழ்க எம்மான் நீ வாழ்க" என்று கோர்வையாய் பாடிக்கொண்டே ஓடிவந்த ஜக்கராயன் ஏறக்குறைய குதிரை மீது கன கம்பீரமாக பிரகாசத்துடன் வீற்றிருந்த ரகுநாதனின் கால்களைத் தொட்டே வணங்கினான்.

அடிவருடிகளின் அரசியலே இதுதானே. தேவை என்றால் காலில் விழுவதும், இல்லை என்றால் ஆளைக் கவிழ்ப்பதும். ஜக்கராயன் சரியாக அதைச் செய்தான். அதற்குள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட விஜயநகர வீரர்கள்- ஆருத்ரன் உட்பட போதை தெளிந்து அகப்பட்ட சிவபுத்திரனையும் அவனோடு சேர்ந்து இருவரையும் கைது செய்தனர்.

"ஓஹோ! நீங்கள்தான் தஞ்சை அச்சுதப்ப நாயக்கரின் வாரிசான இளவரசர் ரகுநாதரோ" என்றான் சிவபுத்திரன்.

அவனை தன் வசீகரப் புன்னகையால் எதிர்கொண்ட ரகுநாதன் குதிரையில் இருந்து இறங்கினான்.

"இளவரசே! இதோ இவன்தான் இந்தக் காட்டுக் கும்பலின் தலைவன். இவனை இழுத்துச் சென்று நம் தலை நகர் குற்றசபையில் நிறுத்தி சரியான மரண தண்டனை கொடுக்க வேண்டும்" என்று படபடத்தான் ஜக்கராயன்.

"பொறுங்கள் ஜக்கராயரே! விட்டால் இங்கேயே அதைச் செய்து விடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே. நீங்கள் என்ன அரசரா? உத்தரவு போட? பொறுங்கள்" என்ற ரகுநாதன் சிவபுத்திரனை சமீபித்தான்.

வீரர்களின் பிடியில் திமிரிக்கொண்டிருந்த சிவபுத்திரன்-

"இளவலே, நாங்கள் கோழைகளல்ல. இப்படி எங்களை குற்றவாளிகளாய் நடத்த வேண்டாம். நீங்கள் இந்த கொடுங்கோலன் ஜக்கராயனைத் தப்பிவித்த காரியம் ஒரு நாள் உங்களுக்கு பாதகமாக அமையும். அப்போது உணருவீர்கள். அத்தோடு நீங்கள் தரும் எத்தகு தண்டனையையும் ஏற்றுக்கொள்ள சித்தமே. சபையும் நீதிமண்டபமும் கண்துடைப்புக்காக கட்டப்பட்டதுதானே. நிறைவேற்றுங்கள் இங்கேயே உங்கள் தீர்ப்பை" என்றான் சிவபுத்திரன் கோபமாக. "இதோ பார் வீரனே! ஏன் இவ்வளவு சினம்? மனதை அடக்கு. முதலில் இதைச் சொல். ஏன் ஜக்கராயனையும் அவரைச் சார்ந்தவர்

களையும் கொல்லப் பார்க்கிறாய்?" என்று சிரித்தபடியே கேட்டான் இளவல் ரகுநாதன். "அதை நாடே அறியும் இளவரசே! ஒருவேளை தஞ்சையில் இருந்து தூரதேசம் வந்திருப்பதால் தாங்கள் வேண்டுமானால் அறியா திருக்கலாம். இதோ இங்கேகூட இந்த அக்கிரமக்காரன் இந்த அப்பாவிப் பெண்ணை மானபங்கப்படுத்தப் பார்த்தான்" என்றபடி ரங்கம்மாவை சுட்டினான்.

கல்வெட்டுச் சான்று

தஞ்சாவூரிலிருந்து திருச்சி சொல்லும் சாலையில் உள்ள சாணூர் பட்டியிலிருந்து புதுக்கோட்டை மாவட்டம் கீரணூர்க்குச் செல்லும் சாலையில் மலையடிப்பட்டி என்னும் ஊர் உள்ளது. அங்குள்ள சிறிய குன்றில் இரண்டு குடைவரைக் கோயில்கள் உள்ளன. இவை கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் முத்தரைய மன்னன் ஒருவனால் எடுக்கப் பெற்றவையாகும். இவற்றுள் ஒன்று சிவாலயமாகவும், மற்றொன்று விஷ்ணு ஆலயமாகவும் விளங்குகின்றன. விஷ்ணு ஆலயத்துள் ஆழ்துயில் கொண்டுள்ள திருமால் கிடந்த கோலத்தில் காட்சி நல்குகின்றனர். மேலும் நின்ற-அமர்ந்த கோலப் பெருமாள் திருமேனிகளும், வராகமூர்த்தி நரசிம்மமூர்த்தி போன்ற உருவங்களும் இக்குடைவரையிலேயே உள்ளன.

ஏறத்தாழ கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் எடுக்கப்பெற்ற இக்குடைவரையில் அச்சுதப்ப நாயக்கரின் இரண்டு கல்வெட்டுக்கள் காணப் பெறுகின்றன. ஒளிபதி விஷ்ணுகிருகம் என்ற பழம் பெயருடைய இக்குகைக் கோயில் அச்சுதப்ப நாயக்கரின் கல்வெட்டில் திருவாய்மலை கண்ணிறைந்த பெருமாள் கோயில் எனக் குறிக்கப் பெற்றது. அச்சுதப்ப நாயக்கரின் ஆணைப்படி அவரது சாமந்தனார் இத்திருக்கோயில் திருப்பணிக்கும் பூசைகளுக்குமாக 9 கிராமங்களை வழங்கியுள்ளார்

ஒடிவந்து ரகுநாதனின் காலில் விழுந்த ரங்கம்மா தன் சுயபுராணத் தைச் சுருக்கமாய் சொல்ல ஜக்கராயன் இடைமறித்தான். "இளவரசே! இவன் கயவன்; சூட்சுமக்காரன்; நம்பாதீர்கள். ஒரு பெரிய சதி நாடகம் இது; இவள் யாரென்றே நானறியேன்" என்றான்.

ஆனால் முந்தைய இரவு சமையல் பெரியவர் தன் பேத்தியைப் பற்றிக் கூறியதும், இந்த ரங்கம்மா சொல்வதும் ஒத்துப்போனதால் ஏற்கனவே ஜக்கராயனைப் பற்றி நன்கு அறிந்து வைத்திருக்கும் ரகுநாதனின் சிந்தனையைத் தெளிவாக்கி நிலைமையை- நடந்ததை நன்கு புரிய வைத்திருந்தது.

சிலநொடிகள் மௌனமாக யோசித்த ரகுநாதன்-

"புவண்ணா நீ உடனே ஒரு பல்லக்கில் இந்த நங்கை ரங்கம்மாவை ஏற்றிக்கொள். பாதுகாப்புக்கு நீயே உடன் செல். சில வீரர்களையும் அழைத்துச் செல். நேராக தலைநகரில் இந்நேரம் தவித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்தப் பெண்ணின் பாட்டனாரிடம் ஒப்படைத்து விடு. விபரத்தை நான் வந்து சொல்வதாகச் சொல்.

நரசப்பா இதோ, நீ சில வீரர்களுடன் இந்த சிவபுத்திரனையும் இவனது சகாக்களையும் கைது செய்து அழைத்துச் செல். இவர்களை யாசம நாயக்கர் வசம் ஒப்படைத்துவிடு" என்று உரக்க உத்தரவிட்டுவிட்டு, புவண்ணனிடமும் நரசப்பாவிடமும் தனித்தும் சில வார்த்தைகள் பேசினான்.

"ம்... புறப்படுங்கள்" என்று முடுக்கிய ரகுநாதனை சினம் கசியப் பார்த்தான் சிவபுத்திரன். சிரித்தபடியே ரகுநாதன் நிற்க, "இளவரசே தாங்கள்?" என்று இழுத்தான் புறப்பட்டுக்கொண்டே புவண்ணன்.

"எனக்கும் நம் ஜக்கராயருக்கும் ஒரு வேலை இருக்கிறது" என்று சொல்லியபடி ஜக்கராயரினின் தோள் மீது கை போட்டு குகைக் கோயிலைக் கடந்து நடந்தான் ரகுநாதன்.

கொப்பூர் மாளிகை!

ஆளுளுக்குப் பரபரப்பாய் கட்டளைகள் பிறப்பித்த இளவரசன் ரகுநாதன் எவர் துணையும் இல்லாமல் அத்துவானக் காட்டுக்குள் ஐக்கராயனின் தோள்மீது கைபோட்டு பேசிக்கொண்டே அருவிக் கரையோரம் போவதை நேசம் கலந்த பதைப்புடன் பார்த்துக்கொண்டே புறப்பட்டனர் பூவண்ணனும் நரசப்பாவும்.

அதேசமயம் ரகுநாதனின் நடவடிக்கைகள் எதுவுமே தெள்ளத் தெளிவாக புரியாதபோதும், நடவடிக்கைகளில் இருந்த ஆளுமை ஐக்கராயனை வியக்க வைத்தது. தன் தங்கை சக்குபாயின் கண்களில் இருக்கும் தீர்க்கம், அவள் வார்த்தைகளில் இருக்கும் அதிகாரம் அப்படியே ரகுநாதனிடம் இருந்தது கண்டு வியந்தான். அருவிக் கரையோரம் வந்தவர்களில் ஐக்கராயனே முதலில் பேசினான்.

"இளவலே, தாங்கள் ஏன் இக்காட்டிலேயே தங்க எத்தனிக்கிறீர்கள்" என்றான் குழைந்து பேசியபடி.

"அட்டா, ஐக்கராயரே என்ன இது? நானென்ன காட்டுவாசியா? நாட்டுவாசிதானே! விட்டால் என்னை இக்காட்டிலேயே வாழச் செய்துவிடுவீர் போலுள்ளதே. சிங்கமும் கரடியும் உலா வரும் இவ்வனத்தில் உங்களை எப்படித் தனித்து விடுவது? அதுதான் உங்களுக்குத் துணையாகவும், எனக்கும் ஒரு மனமாற்றத்துக்காகவும் பொழுதைக் கழிக்க உத்தேசித்தேன்" என்றான்.

ஐக்கராயனுக்கு பெரும் குழப்பமாய் இருந்தது. "இவன் எதற்காக நம்முடன் தங்குவதில் அக்கறைக் காட்டுகிறான். சரி எப்படியானாலும் தென்மண்டலம் நாளை இவர்கள் கையில்தான். அந்த செஞ்சி நாயக்கனும்-

பாண்டி நாயக்கனும் பேச்சு மன்னர்களே ஒழிய நமக்கு உபயோகமாய் ஒரு புல்லைக் கூட நிமிர்த்தப் போவதில்லை.

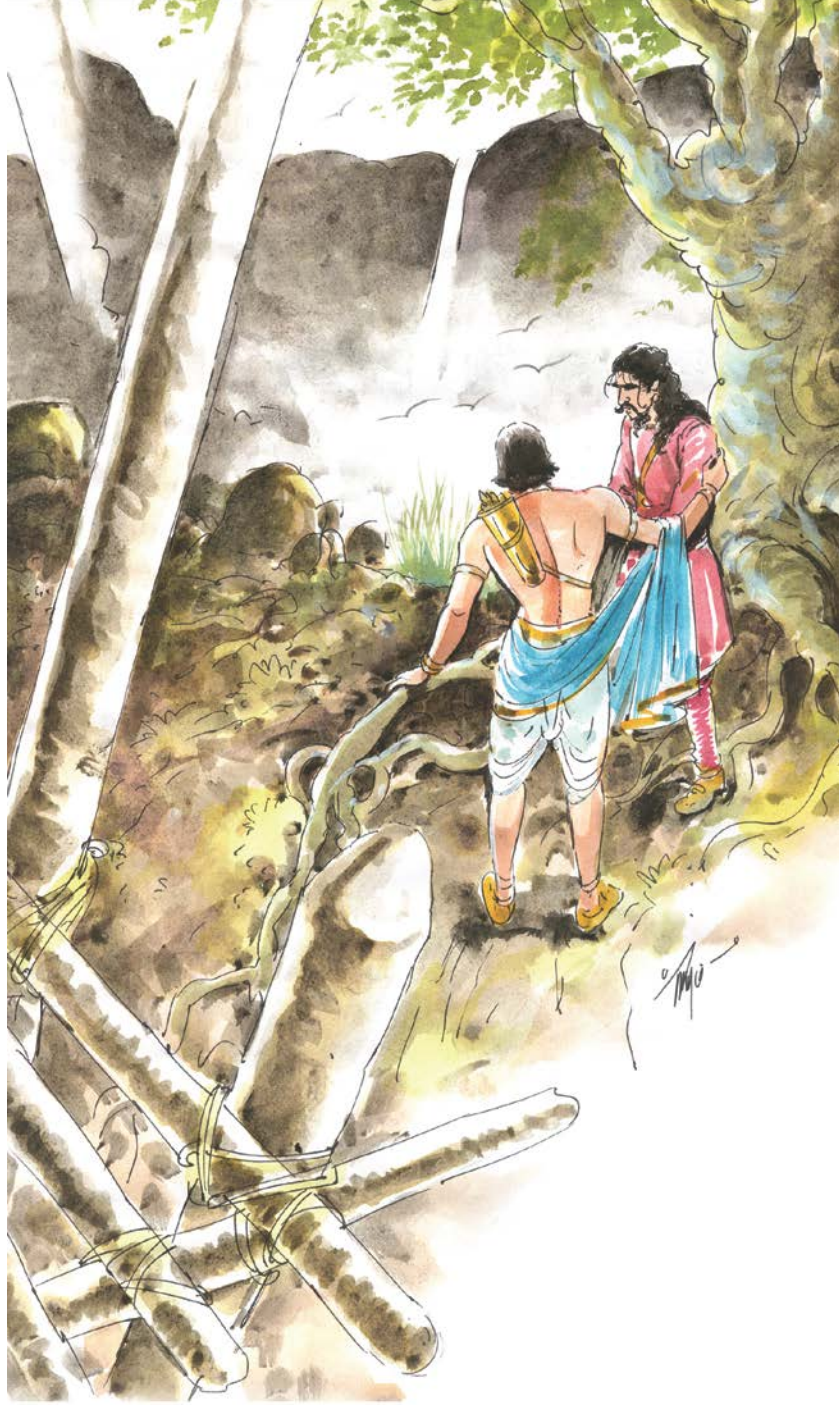
இந்த இளவரசனை எப்படியாவது நம் வழிக்குக் கொண்டு வந்தால் எல்லாம் சுபமாகிவிடும். ஆனால் இவன் என்ன சிந்திக்கிறான் என்பது புரியாத புதிராக இருக்கிறதே' என்று யோசித்தவன் தன் மௌனம் கலைத்து,

"இளவரசே! இப்படிச் செய்தால் என்ன? தங்களுக்கும் ஒரு மனமாற்றம் தேவை. என்னையும் அந்த பழிபாவிகள் படாதபாடு படுத்தியதால் ஒரு சின்ன ஓய்வு எனக்கும் தேவை. இங்கிருந்து அரைநாள் பயணமே எனது தாய்பூமியான கொப்பூரி. சகல வசதிகளுடன் ஆடல் பாடல் கேளிக்கை நிரம்பிய அரண்மனை ஒன்றும் ரம்மியமான சூழலில் கட்டி வைத்துள்ளேன். பேசாமல் அங்கே போய் இன்று தங்கி விட்டு தாங்கள் விருப்பப்படும் போது தலைநகர் திரும்பலாமே" என்று தூண்டிலைப் போட்டான்.

சிறிதுநேரம் தன் பெருவிரல் நகத்தைக் கடித்துத் துப்பிக் கொண்டிருந்த ரகுநாதன் ஜக்கராயனை உற்றுப் பார்த்தான். அந்தப் பார்வையின் தகிப்பு தாங்காம ஜக்கராயன் "என்ன சகோதரா. என்னை உயிர் ஆபத்தில் இருந்து காப்பாற்றிய தங்களுக்கு ஒரு சிறு நன்றி நான் செலுத்தக் கூடாதா?" என்றான்.

"அப்படியே செய்வோம் ஜக்கராயரே. இதில் எனக்கெந்த ஆட்சேபணையும் இல்லை. உம் விருப்பப்படியே நடக்கட்டும். ஆனால் நாளை வைகறைப் பொழுதில் நான் தலைநகர் திரும்ப வேண்டும்" என்றான் ரகுநாதன் ஜக்கராயன்.

"அப்பாடா! மீன் தூண்டில் புழுவில் வாய் வைத்து விட்டது. இனி தருணம் பார்த்து தூண்டிலைத் தூக்க வேண்டும்" என்று எண்ணிய ஜக்கராயன் மளமளவென்று வேலையில் இறங்கினான். ஆருத்ரனை அழைத்து அவன் காதில் எதையோ ஒதினான். ஒற்றைக் கண் இமைக்க ஜக்கராயன் சொல்வதைக் கேட்ட ஆருத்ரன், இளவரசன் ரகுநாதனைப் பார்த்து பெருமூச்சு விட்டபடியே ஒரு பல்லக்குக் குதிரையில் அவசரம்

அவசரமாக ஏறிப்புறப் பட்டான்.

இன்னும் சில வீரர்கள் எதிர்திண்கில் முன்கூட்டியே புறப்பட்டு ஏற்பாடு களைச் செய்ய ஓடினர். "வாருங்கள் இளவரசே! எல்லா ஏற்பாடுகளையும் முடித்து விட்டேன். இதோ பல்லக்கு வண்டியும் தயார்" என்றான் ஜக்கராயன்.

"எதற்கு ஜக்கராயரே பல்லக்கு. அதெல்லாம் நீண்ட பயணத்துக்கு தான். கொப்பூரி அரைநாள் பயணம்தானே. குதிரை மீது ஏறியே பயணிப்போம். குதிரைப் பயணம்தான் எனக்கு மிகப் பிடிக்கும்" என்ற இளவல் உடனே சராலென துள்ளி தன் குதிரை மீது ஆரோகணித்தான்.

சொகுசு வாரிசான ஜக்கராயனோ அதை மறுக்கவும் முடியாமல், குதிரைப் பயணத்தின் முதுகு வலியை எண்ணி நொந்துகொண்டே ரகுநாதனுக்கு இணையாக தன் குதிரையையும் செலுத்த ஆரம்பித்தான். இருவரும் பெரும்பாலும் எதுவும் பேசிக் கொள்ளவே இல்லை. அருவி நீர் ஓடிய ஓடைக் கரையோரமாகவே பயணம் என்பதால் ரம்மியமான விஜயநகர இயற்கை அழகை ரசித்துக் கொண்டே பயணப்பட்டான் ரகுநாதன். பின்னால் குதிரைவீரர்களும் வெறும் பல்லக்கும் வந்து கொண்டிருந்தது. நடுநடுவே சில இடத்தில் மட்டும் தென்னை இளநீர்களைக் குடித்து தாகசாந்தி பெற்றுச் சென்றனர்.

கிட்டத்தட்ட உச்சிப் பொழுது ஓய்ந்து வெண்கலத் தட்டில் கரைத்த குங்குமக் கரைசல் மாதிரி பொன்னிற வானில் தகதகவென்று சூரியன் அஸ்தமித்துக் கொண்டிருந்தது. "என்ன ஜக்கராயரே. அலுப்புத் தட்டுகிறதா? இயற்கையோடு பேசிக்கொண்டே வரவேண்டும். இப்படிப்பட்ட பயணத்தில் இயற்கைதான் நம் சகபாணி" என்று சிரித்தான் ரகுநாதன். ஜக்கராயனுக்கு முதுகுவலி ஆரம்பமாகி இருந்தது. "அதோ பாருங்கள் சூரியனை. என்ன அழகான தோற்றம் பார்த்தீர்களா?" என்று விண்ணைக் காட்டி விரல் நீட்டினான்.

"சூரியன்தான் எழும்போதும் கம்பீரம்! விழும்போதும் கம்பீரம்!" என்று ரசித்த ரகுநாதனை எரிச்சலோடு பார்த்தபடியே பின்தொடர்ந்தான் ஜக்கராயன்.

அதே சமயம் காட்டுக்குள் இருந்து ரகுநாதனின் கட்டளைப்படி சென்ற பூவண்ணனும், நரசப்பாவும் தத்தமது பாதைகளில் விரைந்து கொண்டிருந்தனர். இடையே ஒரு இடத்தில் தன் வீரர்களுடன் பயணத்தை நிறுத்தினான் நரசப்பா.

கூட வந்த சகவீரர்களும், கைதிகளாகக் கட்டப்பட்டு வந்த சிவபுத்திரனும், அவனது சகாக்களும் குழம்பினர். குதிரையை விட்டு

இறங்கிய நரசப்பா குதிரை மீதே கட்டப்பட்டு அழைத்து வரப்பட்ட சிவபுத்திரன் குழுவை கட்டவிழ்த்து குதிரைகளை விட்டு இறங்கச் சொன்னான்.

"ஏன் அய்யா! எங்களை இந்த நடு காட்டில் கட்டவிழ்த்து விடுகிறீர். குதிரை மீது இருந்தும் இறங்குகிறீர்" என்று கர்ஜித்தான் சிவபுத்திரன். அவர்களுக்கு பதில் பேசாமலேயே தன் வேலையைச் செய்வதில் மிக மும்முரமாக கவனமாக இருந்தான் நரசப்பா.

"தங்கள் இளவரசரின் கட்டளைப்படி, ஜக்கராயன் போன்ற தேசப்பற்றாளனைக் கொலை செய்ய முனைந்த குற்றத்தை சுமத்தி, யாசம நாயக்கர் வாயிலாக எங்களைக் காராகிரஹத்துக்கோ அல்லது மரணக் களத்துக்கோ அனுப்ப வேண்டியது தானே" என்றான் சிவபுத்திரனின் தோழன்.

கல்வெட்டுச் சான்று

தஞ்சைப் பெரிய கோவிலிலுள் தற்போது காணப்பெறும் நந்தி மண்டபம் பின்பு இரகுநாதன நாயக்கர் மற்றும் விஜய ராகவ நாயக்கரின் காலத்தில் கட்டப் பெற்றதாகும். எனவே இரண்டுவிதக் காலகட்டக் கட்டட அமைப்பை இம்மண்டபத்தில் காணமுடிகின்றது. பின்னால் எழுந்த மண்டபத் தூண்களில் அச்சுதப்ப நாயக்கரின் மகனான இரகுநாதநாயக்கர், பெயரன் விஜயராகவ நாயக்கர் ஆகியோருடைய உருவச்சிலைகள் உள்ளன. துவஜஸ்தம்பம் எனும் கொடிமரத்துக்கு அருகில் உள்ள தனித்தூணில் காணப்பெறும் அச்சுதப்ப நாயக்கரின் உருவம் மற்ற இடங்களில் உள்ளது போன்றே காணப்பெறுகின்றது.

அதற்கு நரசப்பா எதுவும் பேசவில்லை. கட்டுக்களை அவிழ்த்து விட்டதும் உடனே தன் குதிரை மீது ஏறினான். "ஓஹோ! இக்காட்டிலேயே வைத்து எங்கள் கதையை முடிக்கச் சொல்லி விட்டாரா உங்கள் இளவல். நல்ல நேர்மையான தீர்ப்பைய்யா உங்கள் தென்மண்டலத் தீர்ப்பு" என்று எரிந்து விழுந்தான் சிவபுத்திரன். இவற்றில் எதையுமே காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல்

செய்யும் காரியத்திலேயே கண்ணாய் இருந்த தஞ்சை தரணியின் உபதளபதியான நரசப்பா, தன்னோடு வந்த சகவீரர்களை தலைநகருக்குச் சென்று யாசம நாயக்கர் வசம் இருக்குமாறு பணித்துவிட்டு எவரையும் பாராமல் குதிரையைத் திருப்பி வந்த வழியே திரும்ப ஆரம்பித்தான்.

ஒன்றும் புரியாத சிவபுத்திரன்-

"இப்படி நடுக்காட்டில் விட்டு எதுவும் சொல்லாமல் போனால் என்ன அர்த்தம்" என்று கத்தினான். பறவைகள் சில அவனது ஒளியின் எதிரொளியில் படபடத்தன. சற்று தூரம் சென்ற நரசப்பா குதிரையை மெல்ல நிறுத்தினான்.

"தென்னகத்துக்காரர்கள் தீர்ப்பு எப்போதுமே நியாயமாகத்தான் இருக்கும் இளைஞர்களே! உங்கள் மூவரையும் காட்டின் முடிவில் கொண்டு விட்டு, விடுவிக்கச் செய்விப்பதே எங்கள் இளவல் ரகுநாதன் எனக்கிட்ட கட்டளை. அதை செய்தாயிற்று. இனி உங்கள் பாதை உங்கள் கையில். சமயம் வாய்த்தால் சந்திப்போம்" என கணீர் என்று பேசிய நரசப்பாவின் குதிரை காற்றாய் பறக்க ஆரம்பித்தது.

இரவு நெருங்க நெருங்க, கொப்பூரியை நெருங்கியிருந்தனர் ஜக்கராயன் மற்றும் ரகுநாதன் குழுவினர். ஜக்கராயன் ஏற்கனவே இரு பிரிவுகளாக அனுப்பிய வீரர்கள் தத்தம் பணிகளை செவ்வனே முடித்திருந்தனர்.

ஆடம்பர மாளிகை அத்தனை சகல சுக வஸ்துக்களுடன் நிரம்பி யிருந்தது. அதைவிட மிக முக்கியமாய் ஆருத்ரன் தலை தெறிக்க ஜக்கராயன் ஆணைப்படி ராணி சக்குபாயை ரகசியமாய் கொப்பூரி அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்திருந்தான். குதிரைகள் புதிய அரண்மனை வளாகத்தில் நுழைந்தன.

தண்ணீர் நாட்டியம்!

கொப்பூரி அரண்மனை ஏற்கனவே புதுப்பொ-வோடு தான் காட்சி தரும் என்றாலும் அந்தப் பொழுதில் இன்னமும் மிடுக்கும், அலங்காரமும், ஆள் நடமாட்டங்களும் கூடியிருந்தது. ஜக்கராயன் இட்ட கட்டளையின் பேரில் அரண்மனையில் பற்பல வினோத நிகழ்ச்சிகளுக்கான ஏற்பாடுகளை காவலாட்கள் செய்திருந்தனர். அதை விட எதிர்பாரா வண்ணம் ஜக்கராயனின் ஆணைப்படி தளபதி ஆருத்ரன் ராணி சக்குபாயை மிக விரைவாய் கொப்பூரி அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்திருந்தான்.

இவ்வளவு தடபுடல் வரவேற்பை எதிர்பார்க்காத இளவரசன் ரகுநாதன் சின்ன பிரமிப்புக்கு உள்ளாகத்தான் செய்தான். வாயிலிலே துந்துபிகளும் உருமி மேள வாத்தியங்களும் முழங்க இளமல்லிகைப் பூக்களால் தோரணங்கட்டி ரகுநாதன் மேல் அர்ச்சனையும் செய்தனர் கன்னியர்கள்.

ரகுநாதன் பூமழையில் நனைந்தவாறே குதிரையை விட்டிறங்கி மாளிகையின் இருபெருந் தூண்களிடையே விசாலமான ஈட்டிமர வாயிலுக்குள் நுழைகையில் அவன் கழுத்தில் அழகிய மஞ்சள் சாமந்தி மாலை ஒன்றும் விழுந்தது. இட்டது யாரென்று இடக்கண்ணால் பார்த்த ரகுநாதன் இதயம் சுட்டது. காரணம் அங்கிருந்தது ராணி சக்குபாய்.

"என்ன ரகுநாதரே! ராணி சக்குபாயைக் கண்டதும் ஆச்சரியப்படுகிறீரா. எல்லாம் தங்களை வரவேற்கச் செய்த சிறப்பு ஏற்பாடுகள்தான் இவை. அது சரி சக்குபாய். நீ இப்போது தான் வந்தாயா? நல்லவேளை ஒரு மாவீரரை உபசரிக்கும் வாய்ப்பு உனக்கும் கிட்டியதே" என்று பேசியபடியே ஆருத்ரனைப் பார்த்து சிரித்தான் ஜக்கராயன்.

"இதில் ஆச்சரியம் என்ன ஜக்கராயரே! ராணி அவர்கள் இங்கு இல்லை என்றால் தான் அது ஆச்சரியத்துக்குரிய ஒன்று" என்றபடி சிரித்தான். சக்குபாயின் அரசியல் பார்வை ரகுநாதனின் வார்த்தைகளைக் கூர்ந்து கவனித்தது.

"வாருங்கள் ஓய்வு அறைக்குச் செல்வோம். தாங்கள் தயாரானதும் ஒரு புதிய நிகழ்வைக் காணலாம்" என்றபடி ரகுநாதனை உப்பரிகைக் கூடத்தைத் தாண்டி அங்கிருந்த தனி அறைக்கு இட்டுச் சென்றான் ஜக்கராயன். சந்தன மர பீடங்களும், முத்துத் தோரணங்களும் வெட்டிவேர் திரைச்சீலைகளும், அறை முழுக்க நிரம்பிய ஆடம்பரக் கலைப் பொருட்களுமாய் மாளிகை மிளிர்ந்தது.

இளவரசன் ரகுநாதன் சிறிதுநேரம் தனித்து விடப்பட்ட ஓய்வு அறையை சுற்றினான். மூங்கிலால் கமுகு மரத்தால் ஆன சுவர்கள். அறையை ஒட்டி நீராட இடம். அங்கே ஏற்கனவே நன்கு கொதியூட்டி ஆற வைத்த சந்தனக் கரைசல் நீர் மற்றும் விலையுயர்ந்த உடுப்புகள். சகல ஏற்பாடும் கன கச்சிதமாய் உள்ளதைக் கண்டு புன்னகைத்த படியே அலுப்புத் தீர நீராடினான். பிறகு அப்புதிய ஆடைகளில் ஒன்றை அணிந்து தலைக் கேசத்தைப் படிய இழுத்துவிட்டான்.

எல்லாம் விஜயநகரப் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரின் கஜானா. என்றெண்ணியபடி அறையை விட்டு வெளியே வர... வரும்போது வெற்றிடமாக இருந்த வெளிக்கூடம் தற்போது விருந்து மண்டபமாக மாறியிருந்தது. பல்வகைப் பதார்த்தங்களும் பறிமாறப்பட தயாராக இருந்தது. பணிப்பெண்கள் கூட உயர்குலத்துப் பெண்கள் போல தோற்றமளித்து தாராளமாய் தெரிந்தனர்.

ஜக்கராயன், ராணி சக்குபாய், இன்னும் சில கொப்பூரி வாழ் செல்வந்தர்கள் சீமாட்டிகள் என அனைவரும் அணிவகுத்து விருந்து மேஜை கலகலப்பானது. ஜக்கராயன் ஓடிஓடி ரகுநாதனைக் கவனித்தான்.

"என்னுயிர்க் காத்த உத்தமர்" என்று வருவோரிடம் எல்லாம் வாய் வலிக்காமல் சொல்லிய வண்ணமிருந்தான். "இதை உண்ணுங்கள் ரகுநாதரே! இரண்டு நாட்களாகவே நல்ல உணவு இருந்திருக்காது. பசுநெய்யில் வறுத்த ஆட்டுத் தொடை. இது பாருங்கள் கௌதாரி கறி.... பஞ்சு பஞ்சாய் இருக்கும்"

"அட! அந்தக் கறிசோற்றைக் கொண்டா. இதை சமைப்பதற்காகவே விஷேசமாக வடக்கில் இருந்து இஸ்லாமியர்களையே வரவழைத்துள்ளேன்" என்று ஜக்கராயன் பம்பரமாய் சுழல, இதழோரப் புன்முறுவலுடன் ரகுநாதன் தன் அரும்பு மீசையை இடக்கை விரலால் ஒதுக்கி விட்டுக் கொண்டே நன்கு வெந்த நல்ல எலும்பை கடவாய் பல்லால் கடிக்கும் அழகை ரசித்தாள் சக்குபாய்.

ரகுநாதனும் திருப்தியாக உண்டு முடித்தான். அதே நேரம் "ஜக்கராயரே! என் உபதளபதி நரசப்பா இங்கு வருவான். வந்தால் அவனை இங்கே அனுமதியுங்கள்" என்றான்.

"யார், அந்த நீசக்கைதிகளை அழைத்துச் சென்றாரே அவரா? அவரெப்படி இங்கே வருவார்?"

"எப்படியாவது வருவான்" என்றான் ரகுநாதன்.

"தாங்கள் பவே கில்லாடி ரகுநாதரே!" என்று ஜக்கராயன் சொல்ல அனைவரும் அச்சிரிப்பில் கலந்து கொண்டனர்.

"நானல்ல ஜக்கராயரே! தாங்கள் தான் பவே பவே கில்லாடி" என்றபடி கை கழுவ எழுந்தான் ரகுநாதன்.

விருந்து உபசரனை முடிந்து அனைவரையும் கீழ்தளத்தின் பின்புறமிருந்த திறந்தவெளி வனத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான் ஜக்கராயன். அங்கே தயாராக அழகிய ஆசனங்கள் வரிசையாய் கிடந்தன. எதிரே ஒரு சிறிய நீருற்று குளம். விளக்கொளிகள் தீவெட்டிகள் ஏராளமாய் ஒளிய, ஒளிவெள்ளம் மிகுந்திருந்தது.

"ரகுநாதரே! இப்போது தாங்கள் காணப் போகும் நடனம் மிக சுவாரஸ்யமானது. ஆம்! இது தண்ணீர் நாட்டியம். கலைப் பெருமை மிக்க தங்கள் தஞ்சையிலேகூட இவ்வகை நாட்டியம் இருக்காது. இதற்காகவே மராட்டியத்தில் இருந்து சில ஆடல் அரசிகளை வரவழைத்து வைத்துள்ளேன்" என்றான்.

"அட்டா! தண்ணீர் நாட்டியமா? ஜக்கராயரே தாங்கள் பல விசேஷ குணங்கள் பொருந்திய கலா ரசிகர் போலுள்ளதே"

என்று சொல்லிக்கொண்டேயிருக்க, மராட்டியத்தில் இருந்து கொணரப்பட்ட இளநங்கைகள் மெல்லிய நார் உடைகளை அணிந்த வண்ணம் இடுப்பளவு நீரில் இறங்கினர். அவர்களுக்கேற்ற வாத்தியங்களும் இசைக்கப்பட தண்ணீர் நாட்டியம் மெல்ல ஆரம்ப சுதியுடன் துவங்கியது.

அதேநேரம் சிங்கை தேசத்தில் இருந்து இறக்குமதியான மதுபான வகைகளும், தர்பார்வாசிகளுக்கு வெள்ளிக் கோப்பைகளில் பறிமாறப்பட்டது. அனைவரும் இருந்த அவ்விடத்தில் ராணி சக்குபாய் இல்லாததைக்

கண்டாலும் அதில் பெரிய கவனம் எடுத்துக் கொள்ளாமல் நாட்டிய நளினங்களில் மனதை செலுத்தினான் ரகுநாதன்.

ரகுநாதனுக்கு ஒரு தங்கக் கோப்பை வழங்கப்பட அதை அவன் மறுத்தான். "இல்லை இல்லை இளவலே, தாங்கள் என்னைப் போல் மதுப்பிரியர் அல்ல என்று தெரியும். இது மதுவும் அல்ல! சூடாக்கப்பட்ட திராட்சை சாறு- பால் கலந்து பறிமாறப்படுகிறது அவ்வளவே" என்றான். ரகுநாதனும் அதை முகர்ந்து பார்க்க பால்வாடை கமழவே பருக ஆரம்பித்தான். ஆனால் அதில் கலக்கப்பட்ட குக்குருணி மூலிகைச் சாறு முழுக்க முழுக்க மதுவை விட போதையானது என்பது தெரியாமல் பருகிக் கொண்டிருந்தான்.

மராட்டிய மங்கைகளோ இடுப்பளவு நீரில் தாள அதிர்வுகளுக்குத் தக்கபடி அங்க அசைவுகளை அசைக்க தண்ணீர் ரூபங்களைத் தெளிவாக்கியது. தீவெட்டி ஒளி அவர்களின் வளைவு-நெளிவு-பொலிவுகளை "தளதள"வென பிரகாசமாய் பிரச்சாரம் செய்தது. மற்றவர்கள் எல்லாம் அந்த நீர் அழகிகளின் ஏற்ற இறக்கங்களில் லயித்துக் கிடக்க, ஜக்கராயன் மட்டும் ரகுநாதனது முக மாற்றங்களையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தான்.

இளவல் ரகுநாதன் ஆணைப்படி காட்டின் முடிவில் சிவபுத்திரனை விடுவித்து மீண்டும் வந்த வழியாகவே காட்டினுள் காற்றென பயணித்து வேட்டூரி அருவிக் கரையை சம்பித்தான் உபதளபதி நரசப்பா. தன் தலைவரான ரகுநாதனின் வார்த்தைப்படி அருவிக் கரையோரப் பாறைகளில் உற்று உற்றுப் பார்த்து வந்தான். ஓரிடத்தில் பாசிபடிந்த பாறையில் கூர்மையான கல்லினால் கீறப்பட்ட எழுத்துக்கள் தென்படுவதை நிலா தந்த ஒளியில் கண்டான். இன்னும் கவனம் கூட்டி எழுத்துக்கூட்ட "கொப்பூரி மாளிகை" என்ற தகவல் இருந்தது. சற்றும் தாமதியாமல் போகும் வழியில் தென்படும் காட்டு மனிதர்களிடம் கேட்டுக் கொண்டு கொப்பூரியை அடையலாம் என்ற எண்ணத்துடன் பரபரப்பாய் குதிரை ஏறிப்புறப்பட்டான் நரசப்பா.

கொப்பூரி அரண்மனையின் நீருற்று மேடையிலோ மராட்டிய நவரசங்கள், அழகு மத யானைகளாய் இளமை அட்டகாசம் செய்து கொண்டிருக்க, பருகிய பானத்தில் கலந்த போதை மூலிகையால் ஒருவாறு மெல்ல மெல்ல சுயஉணர்வை மறந்து ஒரு மெல்லிய தலை சுற்றுக்கு ஆளாகி ஆசனத்திலேயே ஒரு பக்கமாய் சாய்ந்து கிடந்தான் இளவரசன் ரகுநாதன்.

போதை வஸ்துவானது தலையில் இருந்து இறங்கி ஏனைய பகுதிகளுக்குப் பரவ சுற்றிலும் நடப்பது இன்னது என்பது தெரிந்தாலும், எதிலும் கவனம் வைக்க இயலாமல் அதே சமயம் ஏதோ தவறு நிகழ்கிறது என்ற தன்முனைப்பு உணர்வுடன் உந்த, அந்தக் கிறக்கத்தை மாற்றிக் கொள்ள சரால் என எழுந்தான். எழுந்தவன் நடக்க முயன்று தள்ளாட தருணம் பார்த்திருந்த ஜக்கராயன் ஓடோடி வந்தான்..

"என்ன ரகுநாதரே. என்ன என்ன ஆயிற்று" என்று பதைக்க "ஏதோ தலைசுற்றுகிறதே" என்று முனகினான் ரகுநாதன்.

"ஆருத்ரா இளவரசரை அழைத்துச் செல். உறங்கினால் சரியாகி விடும்" என்று ரகுநாதனை அப்புறப்படுத்தினான். கைத்தாங்கலாய் அழைத்துச் சென்ற ஆருத்ரன் சயன அறை உள்ள மாளிகையின் பின்கட்டுக்குச் செல்ல, கூந்தல் காற்றில் பறக்க நறுமணப் பொய்கையாய் நின்றனுகொண்டிருந்தாள் சக்குபாய்.

கைமாறியது. தோள் மாறியது. ராணி சக்குபாயின் துணையுடன் சயன அறைக்கு ரகுநாதன் தள்ளாடிப் போவதைக் கண்டு சுடுமூச்சுவிட்டான் ஆருத்ரன்.

மனமும்- உடம்பும்!

பண்டைத் தமிழர்கள் எலிமயிரில் இருந்துகூட உடை நெய்துள்ளனர். தேங்காய் நார் சிலந்தி வலை என நூல் வடிவில் உள்ள எதையும் விட்டு வைக்காத நெசவாளிகள் இறுதியாய் கண்ட மெல்லிய வடிவம்தான் பட்டுப்பூச்சிக்கூடும், பருத்தியும். அதிலும் பிரசித்தியான சீனப்பட்டுத் திரைச்சீலைகளாகவும், மெத்தை விரிப்புகளாகவும் கொப்பூரி அரண்மனையின் சயன அறை எங்கும் ஒரே நீல நிறத்தில் வியாபித்திருந்தது. ஒவ்வொரு வர்ணத்துக்குமே ஒரு குணாதிசயம் உண்டு.

வெண்மை-அமைதிக்கு. சிவப்பு-தேசபக்தி. மஞ்சள்- தெளிவான சிந்தனைக்கு. கறுப்பு-எதிர்ப்புக்கு. நீலம்- காதலுணர்வுக்கு. அவ்வகையில் ராணி சக்குபாயின் கைத்தாங்கலில் நடந்து சென்ற இளவரசன் ரகுநாதன் கிடத்தப்பட்ட சயன அறை, காதல் உணர்வைத் தூண்டும் மோகன ரகமான ஓவியங்கள் நிரம்பியதாகவும் இருந்தது.

அறையெங்கும் புகைந்த ஒருவித நறுமணப்புகை நாசி வழி நுழைந்து புலன் இயக்கங்களை மெல்ல உசுப்பிவிட்டது. குக்குருணி மூலிகைச்சாறு கலந்த பால் பானம் உள்ளே சென்றதால் தன் வசம் இல்லாத இளவல் ரகுநாதன் மெதுமெது வென்ற சக்குபாயின் தோள்களில் படர்ந்த வண்ணம் மெதுவாய் வந்து சயன அறையில் போடப்பட்டிருந்த பஞ்சு மெத்தையில் சயனித்தான்.

அவனது கண்கள் மோகமே உருவமாக நின்ற சக்குபாயின் எடுப்பான தேக மிடுக்கில் குத்திட்டு நின்றது. அத்துடன் மெல்லிய தீப ஒளியில் நாற்புறமும் இடம் பெற்றிருந்த லீலா வினோத சித்திரங்களும், உயிர்பெற்று உள்ளத்துள் உலவத் துவங்கின. சக்குபாயின் இதழ்களோ பூரித்த புன்னகையை உதடுகளில் பூட்டிக் கொண்டும் உடலெங்கும் பூண்டிருந்த இறுக்கமான வைர

அட்டிகை, கொத்துச் சங்கிலிகள், கைப்பட்டை, தண்டை, ஒட்டியானம் போன்ற ஆபரணங்களை ஒவ்வொன்றாக கழட்டிக் கொண்டு இருந்தாள். இருவருக்குமே எதுவும் உறுத்தக் கூடாதென்ற மன்மத மனப்பான்மையுடன் அவள் ஈடுபட்டிருந்த செயல், ரகுநாதனின் இதயத்துள் உறங்கிய காமப்பேயை எழுப்பிவிட்டது.

சக்குபாய் கத்தியும் சுழற்றுவாள்; இது போன்ற கட்டில் கலையிலும் கண்களால் கழற்றுவாள். நெற்றிச் சுட்டியை கூந்தலில் இருந்து பிரித்து தூர வீசியபடி மெல்ல கட்டிலில் அவனருகே அமர்ந்து, பரந்த மார்பில் முகம் புதைத்தாள்.

ஒரு கட்டம் வரைதான் எதிரில் இருப்பவளின் அழகு தூண்டும். அதன் பிறகு நெருங்கி கலந்து விட்டால் உடம்புதான் முக்கியமாகிவிடும். ரகுநாதனின் மார்பில் சாய்ந்த சக்குபாய் மெதுமெதுவாக தன் மேனியின் மெத்தனம் முழுக்க ரகுநாதனின் உடலில் ஒத்தடம் கொடுக்கும் வண்ணம் இழைந்தபடி அவனது மென்மையான பின் தலை கேசத்தை இறுகப் பற்றிய வண்ணம் கழுத்துப் பகுதியில் உதடுகளால் ஊர்வலம் வந்தாள்.

பெண்ணே விரும்பி கலவி கொள்வது ஆயிரம் தடவைகளில் ஒரிரு தடவைகளாகவே இருக்கும். இது அப்படி ஒரு தடவை தானோ? சக்குபாயின் புருவங்கள் நெருப்பு வில்லாய் தெறித்து புடைத்தது. ரகுநாதனோ பேச்சற்ற நிலையில் நீர் ஊற்றில் நின்றாடிய மராட்டிய மங்கைகளின் அசைவுகளும் ஓவியங்களில் தெரிந்த உணர்வுகளும் உள்ளே வந்துவந்து போக சட்டென்று ஆவேசமாகி சக்குபாயை அப்படியே தன் இடக்கையில் வளைத்து மெத்தையில் சரித்தான். அத்தோடு மீசை பரபரக்க பற்றிய நெருப்பாய் அவளது ரோமஞ்சன கழுத்தில் முகம் புதைத்தான்.

சக்குபாயோ ஆனந்தப் பரவசத்தில் தலையணையைக் கைகளில் பிடித்துப் பிசைந்தாள். ரகுநாதனின் இந்த ஆவேசம் மிகப்பிடித்திருந்தது. அந்த இரும்பு மங்கைக்கு. அவளின் பளிங்கு கழுத்தில் நுழைந்த ரகுநாதன் அங்கே இருந்த மணத்தை நுகர்ந்தான். மெல்ல ஆழமாய் ஆசுவாசமாய் அவள் தேக வியர்வை பூத்த கழுத்தடியில் நுகர்ந்தான். ஒருவித கிறக்கமான வாசம். மெல்ல புத்தி சுழன்றது. சில நாட்களுக்கு முன்னால் தஞ்சையில் வாழைத் தோட்டத்தின் பின்புறம் தன் அன்புக் காதலியான காஞ்சனவதனியுடன் மழை கொட்டக்கொட்ட மண்சேற்றில் இழைத்து கிடந்து அவளது சங்குக் கழுத்தில் முகம் முங்கியபோது அடித்த அடுக்குமல்லிவாசம் மனதினுள் நுழைந்தது.

அந்த நினைவுடன் அலைபாய்ந்த ரகுநாதனின் உதடுகளில் இருந்து "காஞ்சனா அன்பே காஞ்சனா" என்ற சொற்கள் சுதி விலகி ஏக்கமாய் ஒலித்தது. அது சக்குபாயின் செவிகளிலும் விழத்தான் செய்தது. "யாரோ உயிரில் கலந்தவளாக இருக்க வேண்டும். சேவல் கொக்கரக்கோ என்றால் என்ன கூக்கூ என்றால் என்ன? கறிக்குதவுமா? என்பதே கேள்வி. சக்குபாய் அதை சாதகமாக்கிக் கொண்டு ரகுநாதனை அப்படியே உயர்த்தி தன் உதடுகளை நோக்கி நெருங்க வைத்தாள்.

அவன் மனதுள் காதல் காற்று கொண்டு வந்து சேர்த்த அடுக்கு மல்லி வாசத்துக்கும், சக்குபாயின் மேடுகளான மேனியில் உள்ள கிறக்க வாடைக்கும் திடீர்சண்டை. மனம் பொய் என்றது. உடல் மெய் என்றது. மனம் விலகு என்றது. உடல் பருகு என்றது. மனம் தீ என்றது. உடல் தேன் என்றது. மனமும்-உடம்பும் போட்டியிட்டு போரிட்டன. அதற்குள் சக்குபாய் இன்னும் சாதகமாய் தளர்ந்து கொண்டாள். உடல் முழுமூச்சில்

காமக் கத்தியால் மனதைக் கிழித்து நொறுக்கியது. ஆனால் திடமான நம்பிக்கை சாவிகளை உடல் இயக்கியது. மனம் தானே இயக்கும். சக்குபாய் தன் ஈர இதழ்களால் ரகுநாதனைக் கவ்வி இழுக்க எத்தனிக்கையில் படாரென சீறும் சிறுத்தையாய் வேர்த்துப் போய் விலகி நிமிர்ந்து அதிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

அதிர்ந்த அதிர்வில் வேர்த்த வேர்வையில் மனம்-உடல் இரண்டும் தெளிந்து சுதாரித்தது. கலந்த போதையும் கலைந்து போயிருந்தது. சல்லென்ற சினம்-ஆற்றாமை-ஏதோ தோல்வியை சந்தித்த மனோநிலையில் எழுந்துவிட்டான் ரகுநாதன். ஏதோ அவனுள் மனமாற்றம் உண்டாகி விட்டதன் அறிகுறியைப் புரிந்துகொண்ட சக்குபாய் சட்டென தன் அஸ்திரங்களை எய்ய ஆயத்தமானான்.

"என்ன ரகுநாதா? ஒரு புதிய சொர்க்கம் உன்னை அழைப்பது புரியவில்லையா?" என்று அவனைத் தழுவி வழிந்தாள். சட்டென மீண்டும் விலகினான். முகத்தைக் கைகளால் தேய்த்து தூடு செய்து கொண்டான்.

"ஏன்? இந்த நவரசமான இரவை வீணாக்க வேண்டும். சற்றே இரு. உனக்கு பானம் கொண்டு வரச் செய்கிறேன்" என்று பேசியபடி அவன்மேல் படரப் போனவளை எட்டித் தள்ளினான் இளவல்.

"அட்டா! அதற்குள்ளாகவா புளித்து விட்டேன். இன்னும் விருந்தே ஆரம்பமாகவில்லை. அதற்குள் ஏப்பமா?" என்றபடி கலைந்த உடையை சரிசெய்யாமல் மீண்டும் அவனைக் கைகளால் பற்றினாள்.

"மன்னிக்கவும். இதுவரை நான் நடந்து கொண்டதே என் வாழ்வில் மறக்க முடியாத தவறு. ஏதோ பானத்தைக் கொடுத்து என் சுயநினைவில் மயக்கமேற்றி இந்தக் கட்டிலறைக்கு இழுத்து விட்டீர்கள்" என்று பதைத்தான் இளவரசன்.

"அட்டா! தெளிந்து விட்டதா? நல்லது தான். தெரியாமல் ஒன்றை அனுபவிப்பதைவிட தெரிந்து தெளிந்து நிதானமாய் அனுபவிப்பது நல்லதுதான். நேரம் ஒடுகிறது ரகுநாதா" என்றவளை சுடு கண்களால் எரித்தான்.

"இதோ பாருங்கள்! தாங்கள் விஜயநகரின் நிர்பந்த ராணியாகவும் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரின் ஆசைநாயகியாகவும் உள்ளதால்தான் பேசிக்

கொண்டு நிற்கிறேன். வேறொரு நாணமிழந்த நங்கையாக இருந்திருந்தால் இந்நேரம் இருகூறாகியிருக்கும் உடல்?" என்று நடக்க முயன்றான்.

அவன் முன் வந்து தடுத்தவள் "ஆஹா! அவ்வளவு எளிதில் நீ இங்கிருந்து போக முடியாது. அரசருக்கு ஆசைநாயகி நான் என்று நீ சொன்னது சரிதான். இன்று உனக்கும் ஆசைநாயகி நான். வா ரகுநாதா! எந்த மேகம் பெய்தாலும் இந்தக் கடல் ஏற்றுக் கொள்ளும்" என்று மீண்டும் இறங்கினாள்.

"சீ தொடாதீர்கள் வேண்டாம் விபரீதம்!"

"நடக்கட்டுமே அந்த விபரீதம் அதையும் பார்ப்போம்."

"என்னை வளைக்க எண்ண வேண்டாம்."

"இங்கே வந்து வளையாமல் போனதில்லை எதுவும்."

"விலகுங்கள்."

"ஒருமுறை கலந்துவிடு விலகுகிறேன்."

"சீ..! நீ ஒரு பெண்ணா?"

"சந்தேகத்தையும் தீர்த்துக் கொள்ளேன்."

ரகுநாதன் அவளது கைகளைத் தட்டிவிட்டு அடைக்கப்பட்ட வாயிலை நோக்கி நகர்ந்தான். ஆனால் அது வெளிப்புறமாய் பூட்டப் பட்டிருந்தது. ஆத்திரம் ததும்ப திரும்பினான். எதிரே நின்ற ராணி சக்குபாயின் கண்களில் இப்போது காமமில்லை. கையில் இருந்தது நீண்ட வாள். அது ரகுநாதனின் வெள்ளி மார்பைத் தொட்டு நின்றது.

"என் வாலிபத்துக்குப் பதில் சொல்லாமல் போகும் எவனும் என் வாளுக்கு பதில் சொல்லாமல் போக முடியாது" என்றாள். அதுவரை இருந்த கிறக்கம் அவள் குரலில் இல்லை; ஆதிக்கம் இருந்தது.

பூட்டப்பட்ட கதவு! வாளோடு சக்குபாய்! வெறும் கையுடன் ரகுநாதன்!

வாள் உராய்ந்து விலகியது!

மலைப்பாம்புகளையே கொத்திக் குருடாக்கும் காந்தக் கழுகு! இந்தச் சின்ன கட்டுவிரியனையா விட்டு வைக்கும் என்ற வைபவ எண்ணத்துடன் நீர் ஊற்று நடனத்தை கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கொப்பூரி ஜக்கராயன்.

இந்நேரம் சோமபானமும் மோக கானமும் கலந்த நிலையில் சக்குபாயின் பிடியில் மடியில் கிடப்பான் இளவல் ரகுநாதன் என்றெண்ணிய ஜக்கராயனின் மன ஓட்டத்துக்கு மாறாக உள்ளே சயன அறையில் இளவரசனின் மார்பில் கத்தி வைத்து நின்றாள் ராணி சக்குபாய்.

வாழ்க்கை தான் எத்தனை பாடங்களை வித்தியாசமாய் விபரீதமாய்க் கற்றுக் கொடுக்கிறது. சக்குபாயின் ராஜ்ஜிய நடவடிக்கை தஞ்சைக் கோட்டை வரைக்கும் பிரசித்தம் என்ற போதிலும், அவளது பராக்கிரமத்தைக் கண்களாலே கண்டான் ரகுநாதன்.

"சரேல் சரேல்" என்ற வாள் வீச்சு ராணி சக்குபாயின் வசமிருந்து வர, குனிந்தும் நெளிந்தும் தப்பியபடி மீண்டும் அறைக்குள்ளே வந்தவன் அருகில் ஏதாவது ஆயுதம் தென்படுகிறதா என்று கவனித்துக் கொண்டே அங்குமிங்கும் துள்ளினான். விடாமல் அவனைப் பதம் பார்க்க வாளை எறிந்த சக்கு பாயின் கண்களில் இருந்த தீர்க்கம் ரகுநாதனையே மிரட்டியது.

ஆனால் சளைக்காமல் அந்தச் சின்ன அறையின் கட்டிலின் அப்புறமும் இப்புறமுமாய் ஓடிய ரகுநாதன் இனி இந்த ஆட்டத்தை இப்படியே தொடர முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டான். வாள் வேறு இருமுறை அருகில் உராய்ந்து விலகியது. நிச்சயம் தனக்கு சமமாக நின்று வாட்போர்

புரியக்கூடியவள் சக்குபாய் என்பது புரிந்து போனது. ரகுநாதன் மெல்ல அறையை வலம் வந்து கொண்டே அறைக்குள் ஒளியூட்டிய விளக்குகள் மேல் வேண்டுமென்று விழுந்து சாய்ந்து அணைத்தான். இன்னும் ஒரே ஒரு விளக்கு கட்டிலின் மாடத்தில் எரிய, அவள் வாளுக்கு விலகி சுழன்று கொண்டே கட்டில் மாட தீபத்தையும் ஊதிவிட்டான்.

தற்போது அடைக்கப்பட்ட அந்த அறைக்குள் ஒரே இருட்டு. அதிலும் சாளரம் வழியாய் வரும் நிலவொளி கண்ணுக்குப் புலப்பட சிறிது நேரம் ஆனது. ஆபரணங்கள் எதுவும் இல்லாத சக்குபாயின் அசைவுகளும் ஓசையின்றி இருந்தது.

என்ன செய்வது? நகராமல் அப்படியே கட்டிலின் ஓரத்தில் சுவரோடு சுவராக ஒன்றிக் கொண்டான். சக்குபாயின் நீண்ட வாள் அவ்வப்போது ஏதாவது முனைகளில் பட்டு "நங்" என்ற ஓசை ஏற்படுத்துவதிலேயே அவள் தன்னை நெருங்கி வருகிறாள் என்பது புரிந்தது.

"என்ன தைரியத்தில் இவள் தன்னைக் கொல்லப் பார்க்கிறாள்?

கொல்லப் பார்க்கிறாளா? அல்லது காயப்படுத்தப் பார்க்கிறாளா? ஒருவேளை கொன்றால் தலைநகரில் கேட்பவர்களுக்கு என்ன பதில் கூறுவார்கள். நரசப்பாவும்-புவண்ணனும் சொன்னால் உண்டு. ஆனால் கொப்பூரி அரண்மனைக்கு, தான் வந்தது யாருக்கும் தெரியாதே. அருவிக்கரை பாசிப் பாறையில் எழுதிய குறிப்பைப் படித்து நரசப்பா வந்து விடுவானா? மகாமோசக்காரர்கள். ஒரேயடியாய் சுவடே இல்லாமல் தன் உடலை காட்டு மிருகங்களிடம் போட்டுவிட்டு ஊரோடு சேர்ந்து அழுதும் புலம்புவார்கள். எப்படியாவது இங்கிருந்து வெளியேறிவிட வேண்டும்" என யோசித்த ரகுநாதனின் கண்கள் சாளரத்தின் பின்புறம் சாளர வாயிலை அடைத்து நின்ற தென்னங்கீற்று தென்றலால் விலக, நிலா ஒளி உள்ளே விழ, சரியாக சக்குபாயின் கண்களைக் கண்டது.

அவளும் பார்த்துவிட்டாள். ஒரே நொடிதான் மின்னலென சக்குபாயின் வாள் சுவரோரம் ஒண்டி நின்ற ரகுநாதனின் மார்புக்கு விரீரென்று வந்தது. எதிர்பார்த்த ரகுநாதன் வேகமாய் குனிந்ததோடு கட்டிலின் அடியே உள்ள இடைவெளியில் நன்றாக தன் உடலைப் புகுத்திக் கொண்டதோடு மறுபுறம் மெல்ல வந்தான்.

வந்தவன் எதிர்பார்த்தபடியே படுத்துக்கொண்டே தன் இரும்புக் கைகளால் தரையில் துழாவ தட்டுப்பட்டது சக்குபாயின் மிருதுவான கால்கள். அவ்வளவுதான் நொடி தாமதியாமல் அப்படியே அவளைக் காலோடு தூக்கி விட "அய்யோ" என்ற மெல்லிய அலறலோடு பொத்தென்று தரையில் விழும் ஓசை கேட்டது. மறுகணம் மளமளவென காரியத்தில் இறங்கினான். வில்லென எழுந்து கட்டிலோரம் பின்னப்பட்ட மெல்லிய திரையை உருவி, கீழே விழுந்த ஓசை கேட்ட இடத்தில் பாய்ந்தான்.

அனுமானித்தது போலவே சக்குபாய்தான் நிலைகுலைந்து விழுந்து மீண்டும் எழ எத்தனித்துக் கொண்டிருந்தாள். சரியாக அவளது பிடறி மயிர் கையில்கிடைக்க, பிடித்துத் தூக்கியவனை ஏசினாள் ராணி. "முட்டாளே விடு... விடு என் கையை... என்று கத்தினாள் அதற்கு மேல் கூவ முடியாமல் வாயோடு சேர்த்து திரைத்துணியால் கட்டியவன், கால்களையும் கட்டிப்போட்டுக் கட்டில் மீது தள்ளினான்.

"மன்னிக்கவும் மகாராணியாரே! எல்லா சேவல்களையுமே உங்கள் இஷ்டத்திற்கு பலிபோட முடியாது. சிலவகைச் சேவல்கள் கண்ணைப்

பிடுங்கிவிடும்" என்றபடி கதவிருந்த இடத்துக்கு ஒரு உத்தேசமாய் செல்ல, "படாரென" திறந்தது கதவு. ஒரு சின்ன அதிர்வுடன் தலையை நீட்டியவன் முகத்தில் நிம்மதி. நண்பன் நரசப்பா நின்று கொண்டிருந்தான்.

"அய்யோ இளவலே! இங்கே தான் உள்ளீரா? நான் சந்தேகித்தது சரியாகப் போனது. ஏதோ கீழே விழும் சத்தமும் தொடர்ந்து உங்கள் குரலும் கேட்டதால், தாழிடப்பட்ட கதவைத் திறந்தேன்" என்றான் நரசப்பா.

"இதோ பார் சத்தம் போடாதே. முதலில் நாம் இங்கிருந்து வெளியேற வேண்டும்" பரபரத்த ரகுநாதன் நேராக மாளிகை வாயிலுக்கு வந்தான், வரவேற்றபோதே அவனைக் கண்டிருந்த காவலாட்கள் நன்கு அடையாளம் வைத்திருந்து வணங்கி வழியனுப்பினர். இரண்டு குதிரைகளும் படுவேகத்தில் பறந்தன பனிக்காற்றை கிழித்தபடி.

வெகுதொலைவு அதே வேகத்தில் எதுவும் பேசிக் கொள்ளாமலே வந்தவர்கள் நீண்ட தூரம் வந்தபிறகு நிதான வேகத்தில் புரவிகளைச் செலுத்தினார்கள். "ஏன் இளவரசரே. என்ன நடந்தது. கொப்பூரி மாளிகைக்கு எதற்கு தனியாகப் போனீர்கள். பூவண்ணனும், நானும் அப்போதே அஞ்சினோம்" என்று மளமளவென கேள்விகளை வீசினான் நரசப்பா.

மெதுவாக நிதானத்துக்கு வந்த ரகுநாதன் ஒருவழியாய் நடந்ததை ஒன்றுவிடாமல் விவரித்துவிட்டு "இப்படி ஒரு பெண் பேயைப் பார்த்ததேயில்லையப்பா" என்று சொல்லி முடித்தான்.

"நல்லவேளை! எல்லாம் அந்த பிரகதீஸ்வரப் பெருமானின் அருள்தான்" என்ற நரசப்பா இளவலை வாஞ்சையோடு பார்த்தான்.

கிட்டத்தட்ட வைகறை கடந்து நல்ல சூரியஒளி மேனி சுடும் பொழுதில் விடாது பயணம் செய்த காரணத்தால் விஜயநகரின் தலைமைக் கோட்டையை எட்டியிருந்தனர் இருவரும். தூரத்தே கம்பீரமாய் நின்ற கல் கோட்டையின் முழுவனப்பையும் காவல் கட்டுமானத்தையும் எண்ணி வியந்து கொண்டே வந்தவர்கள் திறந்தே வைக்கப்பட மரப்பாலம் வழியே கோட்டையினுள் நுழைந்தனர்.

படைவீரர்களின் சகல மரியாதைகளையும் ஏற்றுக் கொண்டே கோட்டையுள் நுழைந்து ராஜவீதி வழியே பயணித்தவர்களுக்கு ஏக பிரமிப்பு. ஏனெனில் முதல்முறை தலைநகர் வந்தபோது காணப்பட்ட

பரபரப்பு கூட்டம் அலங்காரம் இவற்றை விட இப்போது பன்மடங்கு பொலிவாகக் காணப்பட்டது ஊர். முக்கிய சத்திரவாயில்கள் எல்லாம் மக்களால் நிரம்பி வழிந்தன. அங்காடிகள் பல அப்போதே திறந்து மக்கள் மொய்த்திருந்தனர்.

தேர்களும் பல்லக்குகளும் படைவீரர் பவனிகளும் குதிரை வண்டிகள் போக்குவரத்தும் சொல்லும்படியாக அமார்க்களமாக இருந்தது. வியப்புடன் பயணிக்கும் இளவரசன் ரகுநாதனையும், நரசப்பாவையும் ஆங்காங்கே மக்கள் வியப்புடன் கண்டு களித்தனர்.

"தஞ்சை இளவலாம்" ஓ ரகுநாத நாயக்கர் இவர்தானா? "அடே என்ன தேஜஸ்" போன்ற வாசகங்கள் கேட்டன. ஒருவித புதுசிலிர்ப்புடன் முந்தைய நாள் இரவு நடந்த அபத்தமான நிகழ்ச்சியை சுத்தமாக மறந்து காணப்பட்டான் ரகுநாதன். இளவரசரின் முகத்தில் காணப்படும் பூரிப்பையும், பொலிவையும் கண்ட நரசப்பாவும் மகிழ்ந்து போனான்.

"ஏதோ நல்ல விஷயம்" என்ற எண்ணத்துடன் உட்கோட்டை வாயிலைக் கடந்து பிரதான சாலை வழியே ராஜாங்க பகுதியில் நுழைந்து தலைமை அரண்மனை வளாகத்தை அடைந்தபோது அவர்கள் கண்களை அவர்களாலே நம்ப முடியவில்லை. ஆம். அரண்மனைவாயிலில் யாசமநாயக்கர் தீட்சிதர், பூவண்ணன் போன்றோருடன், தந்தை அச்சுதப்ப நாயக்கர், தாய் மூர்த்திமாம்பா மற்றும் தமிழக அரசியல் பெருமக்கள், செஞ்சி நாயக்கர் குடும்பத்தினர், பாண்டி நாயக்கர் குடும்பத்தினர் பெரும் அரசாங்க குடும்பங்கள் அங்கே நிரம்பி வழிந்தன.

நீர் என்ன பட்டத்து ராஜாவா?

அன்றுவரை இல்லாத அளவு விஜயநகரக் கோட்டை வாயில் அலங்காரத்துடன் மிளிரும்போதே ஒரு பெரிய விஷேடம் நிகழப் போகிறது என்பது புரிந்தது. ஆனால் அதற்காக இப்படி ஒரு பிரம்மாண்ட காட்சியை இளவரசன் ரகுநாதனும் சரி உபதளபதி நரசப்பாவும் எதிர் பார்க்க வில்லைதான். முதலில் பிரதான அரண்மனை நுழைவில் தென்பட்டது யாசமநாயக்கர்.

அதை அடுத்து அச்சுதப்ப நாயக்கர் அன்னை மூர்த்தி பாம்மா இவர்களோடு செஞ்சி, பாண்டி நாயக்கர்களின் சகல குடும்பத்தாரும் கூடி நிற்க... இத்தனை ராஜசம்பந்துக்கள் கூடிய இடத்தில் எவ்வளவு குதூகலம் இருக்கும்! அதுவும் இளவல் ரகுநாதன் வாயிலில் இறங்கி வந்ததும் இன்னமும் கூடியது.

"அட்டே! வா! ரகுநாதா! நம் சாம்ராஜ்யத்து ராஜ்யக்காரர்கள் அனைவருமே இங்கு இருக்க நீ இல்லாததுதான் குறையாக இருந்தது. இப்போது அதுவும் தீர்ந்துவிட்டது. மனதுக்கு எத்தனை மகிழ்வாக உள்ளது தெரியுமா?" என்று யாசமர் துவங்க, அடுத்தடுத்து ஆளாளுக்கு ரகுநாதனைப் போட்டுப் பிய்த்து எடுத்து விட்டனர். மதுரை நாயக்கரான வீரப்பநாயக்கரும் அவரது துணைவியாரான சாம்பவி தேவியாரும், மேலும் அவர்களது மூத்த தாய் மாமா செஞ்சி நாயக்கரான கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரும், அவரது துணைவியாரான கார்த்திகா தேவியும், அவர்களது இரண்டு மகன்களும் மேலும் பல உறவினர்கள், பந்துக்களோடும் பளபளவென பிரகாசித்தது அரண்மனை வாயில்.

மதுரை நாயக்கரான வீரப்பநாயக்கர் தஞ்சைக்காரர்கள் மீது சிறிது துவேஷம் கொண்டவராயினும், பாலகனாய் இருந்தபோது ரகுநாதனைப் பார்த்ததற்கும் தற்போது வாட்டசாட்டமான அரச குமாரனாக பார்ப்பதற்கும்

நிறைய வேறுபாடுகளைக் கண்டார்; ஆரத்தழுவி உச்சி முகர்ந்தார். அத்தோடு தன் தாயாரிடமும் அறிமுகம் பண்ணினார்.

செஞ்சி நாயக்கரான கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரோ தன் துணைவி கார்த்திகா தேவியுடன் உறவுக்காரர் போலவே இளவல் ரகுநாதனிடம் ஒன்றிப் பழகினார். தன் இரு மகன்களையும் பேச வைத்து ஆனந்தித்தார். அனைவரும் ரகுநாதனை சூழ்ந்து பேசி மகிழ்வதைக் காண்கையில் தாயும்- தந்தையும் பூரித்தனர்.

அச்சுதப்ப நாயக்கர் பெருமை கசிய கம்பீரமான தனது மீசையை வருடியபடி தீட்சிதரையும் மனைவி மூர்த்திபாம்மாவையும் கண்டார். அன்னையும் பெரும் மகிழ்வெய்திய மனோநிலையில் நின்றார். ஒரு வழியாய் அனைவரிடமிருந்தும் மீண்டு தன் தாய் தந்தை அருகே வந்தான் ரகுநாதன்.

"என்னப்பா மான்வேட்டைக்கா போயிருந்தாய்?" என்று ஆரம்பித்தார் அச்சுதப்பர். "புலி வேட்டைக்கல்லவா என் புதல்வன் போக வேண்டும். என்ன தீட்சிதரே! நீங்களே சொல்லுங்கள்" என்று சினந்தார்.

"என் மகனுக்கென்ன? புலிதான்! புலி, புலி வேட்டைக்கா போகும்? மான் வேட்டைக்குத்தான் போகும்" என்று ஒலிகுறைத்துக் கணவனை ஏசியவாறு மகனைப் புகழ்ந்தாள் மூர்த்திபாம்மா.

விளையாட்டுப் பேச்சினூடே ரகுநாதன் யாசம நாயக்கர் வசம் திரும்பிக் கேட்டான். "என்ன ஐயா, அதிவேக ஏற்பாடுகள்? ராஜாங்கமே கூடிவிட்டதே" என்றான். "எல்லாம் நம் தீட்சிதர் பெருமான் சொன்ன சேதிதான்" என்று தீட்சிதரைப் பார்த்தார் யாசம நாயக்கர்.

"ஆமாம் ரகுநாதா! நம் புதிய மாமன்னர் சிக்கத்தேவராயருக்கு பட்டாபிஷேகம் பண்ண நாள் குறித்துத் தரும்படி கேட்டார்கள். சரி நல்ல காரியத்தைத் தள்ளிப் போடக் கூடாதல்லவா? உடனே பார்த்தேன். நீ கூட அன்று உடன் இருந்தாயல்லவா? பிறகென்ன யாசமர் அழைப்பு ஓலைகளைக் குதிரையில் அனுப்பினாரா? அல்லது காற்றில் அனுப்பினாரா என்று தெரியவில்லை. அனைவரும் வந்து சேர்ந்தாயிற்று. இனி விழா நிகழ வேண்டியதே" என்றார் தீட்சிதர்.

"இத்தனை பெரிய சாம்ராஜ்ய பந்துக்களை ஒருங்கே காணுகையில் எனக்கும் ஆனந்தம் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது தீட்சிதரே! இதற்கு காரணமான புது மன்னர் சிக்கத்தேவராயர் அவர்களுக்கே நாம் நன்றி கூற வேண்டும். வாழ்க சிக்கத்தேவராயர்" என்று உரக்கக் கூவினான் ரகுநாதன். ஏற்கனவே அவர்களைச் சுற்றி நின்ற ராஜ்ய பிரதிநிதிகள் தஞ்சை இளவரசன் "வாழ்க" என்றதும் அனைவரும் கூட இணைந்து "வாழ்க வாழ்க" என்றனர்.

"பெரும் விளையாட்டுப் பிள்ளையப்பா நீ" என்றவாறு யாசமர் அனைவரையும் வரவேற்பு மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார். அப்பொழுது வீரப்பநாயக்கர் ரகுநாதனைப் பார்த்து "தம்பி! நீ தான் தயாராகி வரவேண்டும். சற்று களைப்பாற நேரமே இல்லை. ஆம்! நாங்களெல்லாம் காத்திருக்கிறோம்.

"இன்று காலைச் சிற்றுண்டி அருந்த விரைவில் தயாராகி வா" என்று உரக்கப் பேசினார். ராஜ சம்பத்துக்கள் அனைவரும் அதை ஆமோதித்தனர். "அய்யோ எனக்காக இவ்வளவு பேர் காத்திருப்பதா? வேண்டாம்! வேண்டாம்!! நீங்கள் சிற்றுண்டியை ஆரம்பியுங்கள். நான் வந்து கலந்து கொள்கிறேன்" என்று அவசரப்பட்டான் ரகுநாதன்.

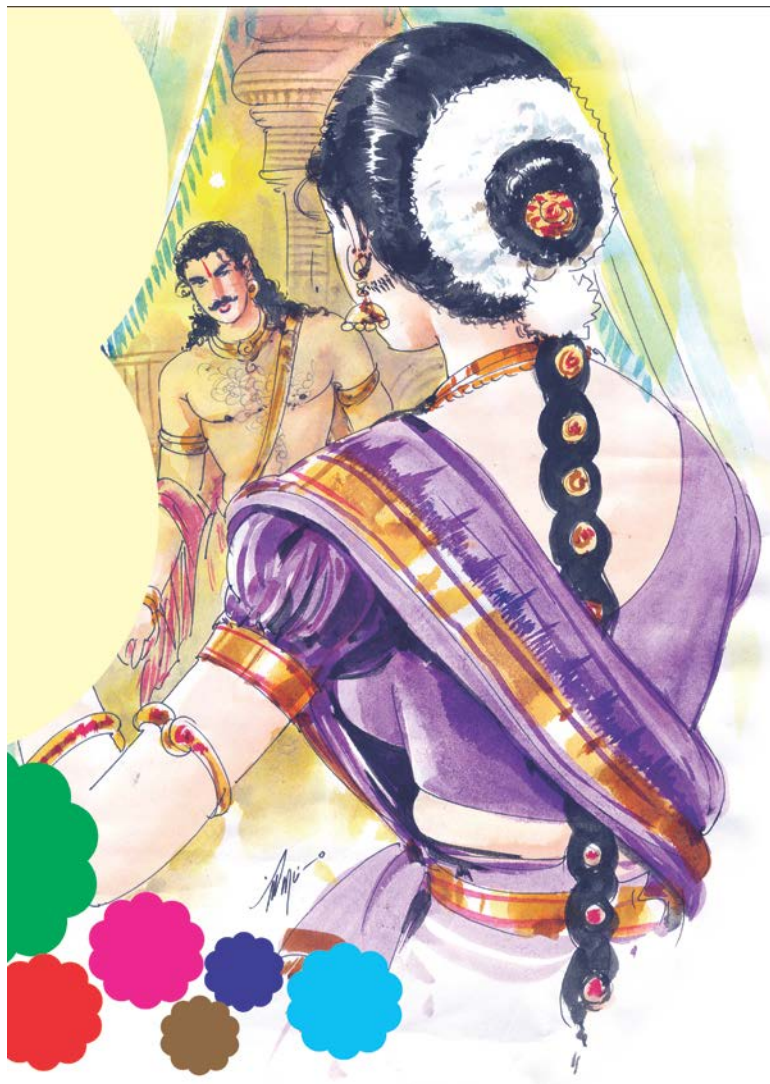
"அல்ல... அல்ல... உனக்காக மட்டுமல்ல ரகுநாதா. இன்னமும் சில முக்கியஸ்தர்கள் வரவுள்ளனர். நம் புதிய மன்னர் வருகிறார். அத்துடன் நமது பேரரசரே கூட காலை உணவில் கலந்து கொள்ளப் போவதாய்ச் செய்தி. ஓடு ஓடு சீக்கிரம் வா" என்றார் நாராயண தீட்சிதர்.

காலைச் சிற்றுண்டியின் முக்கியத்துவம் புரிந்தது. ரகுநாதன் விரைந்து ஓடினான். தங்களுக்கு ஏற்கனவே தரப்பட்டிருந்த விருந்தினர் மாளிகையின் மேல் தளத்தில் தனது அறையை நோக்கிச் சென்றவாறே சிந்தித்தான். "இத்தனை சாம்ராஜ்ய பந்துக்களையும் ஒருங்கே சந்திப்பது மகிழ்வாக துள்ளலாக உள்ளது. ஆனால் இதில் இழையோடிய நட்புணர்வு நிஜமா? நீடிக்குமா? என்ற ஏக்கமான கேள்விகள் அவனைத் துளைத்தன. இப்படியே இவர்கள் என்றும் ஒன்றாய் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும்" என்றும் மனதுள் பேசிக் கொண்டே, ஆனந்தத்தின் காரணமாய் ஓட்ட ஓட்டமாய் மரப்படியில் தாவி ஏறி தன்னுடைய அறையருகே வந்தான்.

"அடப்பாவிகளா! பூவண்ணனும்-நரசப்பாவும் பாதியில் நழுவி விட்டார்கள். என்றெண்ணியபடியே அறைக் கதவைத் திறந்தான். கதவு திறக்கவில்லை. சற்று அழுத்தித் திறந்தான். அப்போதும் திறவவில்லை. உள்ளே யார் தாழிட்டுவிட்டு வெளியே போயிருப்பார்கள்.

சீ! அது எப்படி சாத்தியம், கதவு இறுகியிருக்க வேண்டும் என்று பலமாக ஒரு தள்ளு தள்ள கதவு திறந்து கொண்டது.

திறந்ததுதான் மாயம். உள்ளே "வீச்" என்ற சத்தம். தடால் என ஏதோ உருளும் ஓசை. ஒரே களேபரம். என்ன என்று சுதாரிப்பதற்குள் அறையின் ஒரு மூலையில் திரை மறைவில் ஒரு தீபம். ஆம் அது தீபம்தான். பெண் தீபம். திருவிளக்கு. கோயில் சிலை. குங்கும நிலா. இளைய தாமரை. அழகுக் கன்னி. தெய்வக்கலை. தேவதை.

ரகுநாதன் அரண்டு போனான். அறை மாறி வந்ததாகவும் தெரியவில்லை. சரிதான். பிறகெப்படி உள்ளே ஒரு பெண்.

"என்னய்யா? யார் நீர்? அறிவில்லை" தீபம் தீ மொழி பேசியது.

"இது என்னுடைய அறையல்லவா?" என்று வெடவெடத்தான்.

"உம்முடைய அறையா? அது நேற்று. ஆளைப்பார்"

"மன்னிக்கவும் தெரியாமல்..."

"ஏதய்யா தெரியாமல். பெண்டிர் உள்ள இடத்திற்கு ஏன் வந்தீர்?"

"இல்லையம்மா. நான் அறியாதுதான்..."

"என்னது அம்மாவா? யாரைய்யா உனக்கு அம்மா?"

"அல்ல தேவி. நான் சொல்ல வருவது..."

"தேவியா? நான் என்ன காளி தேவியா? சீ! முன்பின் அனுமதி பெறாது உள்ளே வந்ததோடு..."

"ஏன் இத்தனை கோபம்? பதட்டம்? பொறு பெண்ணே"

"முதலில் வெளியே செல்லும். நல்ல வேளை சேலை உடுத்திய பின் வந்தீர் அல்லாவிட்டால்..."

"நீங்கள் என்னை யாரென்று?" "உஷ்... நீர் என்ன பட்டத்து ராஜாவா? போம்"

ரகுநாதன் சலிப்போடு வெளியேறி தன் அறை மாற்றப்பட்டிருப்பதை அறிந்து அங்கே சென்று புத்துணர்வு பெற்று பரபரப்பாய் விருந்து சபையை அடைந்தான். அனைவரும் ஏறக்குறைய குழுமியிருக்க, சிக்கத்தேவராயரும் வந்திருக்க பேரரசர் வரவேண்டியதே பாக்கி.

ரகுநாதனுக்காக ஒதுக்கப்பட்ட இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டான். சுமார் நாற்பது பேர் உண்ணும் பெரிய மேஜை! அனைவரையும் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடி சுற்றிலும் பார்த்தவனுக்கு "சுரீர்" என்றது.

மதுரை வீரப்ப நாயக்கர் அருகில் தன்னை நன்கு ஏசி அனுப்பிய அந்த துடுக்குப் பெண் உட்கார்ந்திருந்தாள். தங்களை ரகுநாதன் பார்ப்பது கண்டு வீரப்பரே ரகுநாதனைப் பார்த்து "ரகுநாதா! உனக்கு எங்கள் குடும்பத்தில் இவளைத்தான் அறிமுகப்படுத்தவில்லை. கலாவதி. என் மகள்" என்றார்.

ரகுநாதனுக்கு புரை ஏறியது! "கலாவதி, இது ரகுநாதன்.... தஞ்சைப்பட்டத்தின் இளவரசர்!" என்றார் கலாவதிக்கும் புரை ஏறியது.

ஆயுதக் கோட்டை!

மதுரை வீரப்பநாயக்கரின் மகள் கலாவதிக்கும், தஞ்சை இளவலான ரகுநாதனுக்கும் ஒருசேர புரை ஏறிய காட்சியை ஏனைய எவரும் கண்டு கொள்ளவில்லை. ஆனால் நாராயணதீட்சிதர் பெருமான் மட்டும் அக்காட்சியை பளிச்சென்று தன் வயோதிக இதயத்துள் வாலிப சேட்டையைப் பதிவு செய்து கொண்டார். ஒரு வழியாய் ராஜசம்பந்துக்கள் சூழ்ந்து மனம் விட்டுப் பேசி மகிழ்ந்து சிற்றுண்டியை நிறைவு செய்தனர். ஆனால் எதிர்பார்த்தபடி மாமன்னர் வேங்கடாபதிராயர் தான் வரவில்லையே தவிர, வேறு குறை ஏதுமில்லை.

கிட்டதட்ட பொன்மாலைப் பொழுதிருக்கும், எங்கும் நாடு நகரில், ஊர் உள்ளூரில் வெகுகாலத்துக்குப் பிறகு தலைநகரில் நடைபெறவுள்ள பட்டாபிஷேக நிகழ்வைப் பற்றிய பேச்சே மங்களகரமாய் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. அது அரண்மனையில் மட்டும் ஒலிக்காமல் இருக்குமா என்ன? ஒலித்தது. விஜயநகரப் பேரரசே தினம் தினம் விழாக்கோலம் பூண்டு திகழ, அந்த மாலைப் பொழுதில் ராணி சக்குபாயின் அரண்மனை வளாகத்தில் ஒரு ரகசிய சந்திப்பு நிகழ்ந்தது. அன்றைய இரவுக்காக அந்தச் சந்திப்பு காத்துக் கொண்டிருந்தது. வஞ்சகர் இதயத்தில் படரும் தீய எண்ணமாய் மேகத்தில் இருட்டும் பரவிவிட்டது.

ரகுநாதனும், புவண்ணனும் மற்றும் நரசப்பா, நாராயண தீட்சிதர், அவர் மகன் யக்ஞனும் ஒருசேரக் கூடிப் பேசி மகிழ்ந்து விட்டு படுத்துறங்கத் துவங்கினர். நல்லவர்கள் நிம்மதியாய் உறங்கும் போதுதானே கெட்டவர்கள்

கண்விழித்துக் காரியமாற்றுவார்கள். நள்ளிரவின் துவக்கத்தில் நடந்தது அந்த சந்திப்பு.

நான்கு குதிரைகள் மெல்ல ராஜமுத்திரை மோதிரங்களை அரண்மனையின் பின்கோட்டை ஊழியர்களிடம் காண்பித்து உள்ளே நுழைந்தன. பட்டாபிஷேகம் முடியும்வரை ராஜ சம்பந்துக்கள் பலர் எந்நேரமாயினும் கோட்டையினுள் வந்து போக ஏதுவாக யாசம நாயக்கர் சற்று கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்தியிருந்தார். அதுவே அந்த நான்கு குதிரைகளுக்கும் சாதகமாகிப்போக எவ்வித பரிசோதனைகளும் இல்லாமல் மிக சுதந்திரமாக அவைகள் ஐக்கராயனும்-ராணி சக்குபாயும் காத்திருந்த மாளிகை வாயிலுக்கு வந்தன.

எதிர்பார்த்து நின்ற ஆருத்ரனும் அவர்களை பவ்யத்தோடு அழைத்துக் கொண்டு அறைக்குச் சென்றான். மௌனமாக இருந்த அறை, மகிழ்ச்சியில் கரைபுரண்டோடும் அருவிக் கரையாக மாறியது. வந்த நால்வரோடும் ஐக்கராயன் ஆரத்தழுவி மகிழ்ந்தான். ராணி சக்குபாயின் முகத்தில் மட்டும் கிஞ்சிற்றும் இறுக்கம் குறையவில்லை.

"அட்டா, என்ன சகோதரி. இன்னும் ஏன் இறுக்கம். மனசை இலேசாக்கு. நம்மவர்கள், நமக்கானவர்கள் வந்து விட்டனர்" என்று கடகடத்தான் ஐக்கராயன். குதிரையில் வந்தவர்களில் ஒருவன் ஐக்கராயனின் பெரியப்பார் மகன் யதிராஜன். அடுத்து ஐக்கராயனின் போர்ப்படைத் தோழன் தளவாய் செஞ்சு. முன்றாமவன் ஐக்கராயனோடு பாலிய வயது தொட்டே பழகி வந்த ராவில்ல மாதண்ணா. நான்காமவன் முகராஜ்.

"என் முக இறுக்கம் இப்போதைக்கு கலையாது சகோதரா. வந்தவர்கள் என்ன செய்தியோடு வந்துள்ளார்கள் என்பதை முதலில் கேள்" சக்குபாயின் பார்வையிலும் கேள்வியிலும் ஒரு தீவிர திடம் இருந்தது.

"ராணி அவர்களே, தங்களுக்கும் தம்பிதானே நான். என்னிடம் பேசக்கூடாதா?" என்று முன்வந்தான் யதிராஜன். அந்த அறை அனைவரும் வந்து சேர்ந்ததும் மேலும் இறுக்கமானது. "ம்... சொல் யதிராஜா. நீங்கள் சென்று பல மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. எதற்காக உங்களை அனுப்பினோம். எவ்வளவு பொருள் கொடுத்து அனுப்பினோம்? அத்தோடு நீங்கள் ஒழிந்துதான் போனீர்கள் என்றே நினைத்தேன். ஆனால் திடீரென்று நீங்கள் வருவதாய் ஆருத்ரன் செய்தி

சொன்னதும் நம்ப முடியவில்லை. இங்கே நிகழ்ந்த சில நிகழ்வுகள் அந்த அளவுக்கு என்னை பாதித்துவிட்டது" என்று பெருமூச் செறிந்தாள் சக்குபாய்.

"பொறுங்கள் ராணி அவர்களே" என்று பேச ஆரம்பித்தான் ஜக்கராயன் தோழன் தளவாய்.

"நாங்கள் ஒன்றும் அவ்வளவு கீழ்தரமானவர்கள் அல்ல. எங்கள் உள்ளும் கொப்பூரி ரத்தமே ஓடுகிறது. தங்களுக்கு ஒரு பிரச்சனை என்றால் இந்த விஜயநகரில் ஒரு இன்னல் என்றால் விட்டுவிடுவோமா? ஆனால் நாங்கள் சென்றது எவ்வளவு முக்கியமான பணி? எவ்வளவு சிரத்தையோடு செய்ய வேண்டிய விஷயம். அதை செய்து முடிக்க சற்று காலதாமதம் ஆகாதா?" என்றான்.

"சரி, சரியப்பா. எல்லாம் நல்லதுதான் விஷயத்தை சொல்லுங்கள்" என்று இருக்கை நுனிக்கே வந்து பரபரத்தான் ஜக்கராயன்.

"கேளுங்கள் ஜக்கராயரே. முதலில் ஒரு விஷயத்தை தெளிவுபடுத்துகிறேன்" என்று ஆரம்பித்தான் முகராஜு என்பவன். வரும் வழியிலேயே கேள்விப்பட்டோம். உங்கள் பேதை மாமன்னர் வேங்கடபதிராயர் தனது அடுத்த வாரிசாய் அந்த பச்சைப் பசுவான சிக்கத்தேவராயரைத் தேர்வு செய்ததையும் வழிவழியாக அவரது வாரிசுகளே நாடாள வேண்டும் என்றதையும் அத்தோடு தஞ்சையில் இருந்து வந்த சாத்தான்கள் இந்த கார்த்திகையிலேயே திரயோதசி லக்கனத்தில் பட்டாபிஷேகம் நடத்த நாள் குறித்து ஏற்பாடுகள் ஆகிவருவதையும் அறிந்தோம். ஆனால் அது பற்றி கலங்க வேண்டாம். ஏனென்றால் அந்த நாளில் பட்டாபிஷேகம் நடக்காது. அடுத்தது உங்களை அழ வைத்து இந்த ஊரே குதூகலம் காண்கிறது அல்லவா? இதுவும் நிலைக்காது. விரைவில்... விரைவில் என்ன விரைவில் இன்னும் ஓரிரு நாட்களுக்குள் விஜயநகரமே அழும்" என்றான்.

"யப்பா முகராஜு, என் உள்ளத்தில் தேன் நதியே ஓடுகிறதடா. என்னடா செய்தீர்கள். அதை சொல்லித் தொலையுங்களேன்?" என்று பாசாங்கு செய்து அழுதான் ஜக்கராயன். சக்குபாயும் கூர்ந்து கேட்டாள். யதிராஜனே அனைத்து விபரத்தையும் சொன்னான்.

"கேளுங்கள். இரு மாதங்களுக்கு முன் கை நிறைய பொருளையும், மனம் நிறைய திட்டங்களையும் தந்து அனுப்பினீர்கள் அல்லவா? அதன்படியே

நமது நீண்ட நாள் கனவான கோல்கொண்டா நகரை அடைந்தோம். நாம் கணித்தபடியே கோல்கொண்டாவின் சுல்தானான இப்ராஹிம் குதூப்ஷாவின் மகனான இளைய சுல்தான் குதூப்ஷாவையும் சந்தித்தோம். இப்பரந்து விரிந்து கிடக்கும் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் மேல் யாருக்குத்தான் கண் இருக்காது.

அதிலும் ஏற்கனவே பல ஆண்டுகளுக்கு முன், குலிகுதூப்ஷாவின் தந்தையான சுல்தான் இப்ராஹீமை நம் மாமன்னர் வேங்கடாபதிராயர் நையப்புடைத்து ஒரு யுத்தத்தில் துரத்தியதை அவர்கள் இன்னமும் மறக்கவில்லை. அதனால் எங்கள் மூலமாக வைக்கப்பட்ட உங்கள் கோரிக்கைகளுக்கு மசிந்தனர்.

அதாவது அவர்கள் படை. நமது வியூகம். ஆட்சியில் பங்கு. ஆளுகைக்கு உதவி இதுதான் பேச்சுவார்த்தை. பேசினோம் பலித்தது. அதுவும் ஏனோ தானோ என்று அல்ல. உடனே பலித்தது. சுல்தானும் சுல்தான் மகனும் அளவிலா ஆனந்தம் அடைந்தனர். எங்களுக்கு ஏகபோக உபசரிப்பு. அந்த உபசரிப்பி லிருந்து மீண்டு அவர்களையும் துரிதப் படுத்துவதில் தான் இத்தனை மாதங்கள் ஓடிவிட்டன என்றனர்.

"அடக்குரங்கே. எல்லா கதையும் சரி. ஓரிரு நாளிலேயே விஜயநகரில் மரணமணி ஒலிக்கும் என்று பொடி வைத்துப் பேச்சு பேசினாயே. அதன் நிலை என்ன?" என்று கடிந்தான் ஜக்கராயன். அப்போது மாதண்ணா என்பவன் பேசினான்.

"தோழரே, இன்னும் ஓரிரு நாளில் என்ன. இரண்டாம் நாள் பொழுது விடியும் போது இந்தக் கேளிக்கை கொண்டாட்டம் கும்மாளம் எல்லாம் தலைநகரில் இருக்காது. ஆம், திட்டம் அத்தனை பயங்கரமானது. மெணுகொண்டாவைப் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியுமா?" என்றான்.

"ஆம். விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் ஆயுதங்கள்கோட்டை" என்றாள் சக்குபாய்.

"அதே தான். மெணுகொண்டா கோட்டை என்பது விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின், சாம்ராஜ்ய சக்கரவர்த்தியின், மக்களின் இதயம். ஆயுதக்கோட்டை. அந்தக் கோட்டையின் மீது எந்த முன்னறிவிப்பும் இல்லாத திடீர் தாக்குதலை நிகழ்த்தப் போகிறார் கோல்கொண்டா சுல்தான் குலிகுதூப்ஷா என்றான் யதிராஜன்.

"எப்போது எப்போது நடத்துவதாய் திட்டம்?" ஜக்கராயன் கண்ணில் எச்சில். "நாளை மறுநாள் இரவு. மிகப் பெரும்படை. பழைய வஞ்சகம். ஆட்சி ஆசை. ஏனைய சில சிற்றரசுகளின் ஆதரவுடன் திடீர் தாக்குதல். கோட்டை கைவசமாகும்" "ஆனபின்..." என்றான் ஜக்கராயன்.

"ஆனபின் என்ன? விஜயநகரின் இதயத்தையே பிடித்து நிறுத்திய பின் எங்கிருந்து மற்ற உடல் உறுப்புகள் துடிக்கும். அடுத்த இலக்கு தலைநகரம்தான். ஒட்டுமொத்த ஆயுதங்களையும் பறிகொடுத்தபின் வெறும் படைவீரர்களை வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்யும் விஜயநகர சாம்ராஜ்யம். சமயம் பார்த்து தலைநகரில் கூடிக்கிடக்கிறது. ஒரே நாளில் மொத்த சாம்ராஜ்யமும் நமது கைவசம்" என்று பேசினாள் சக்குபாய்.

"ஆஹா என்ன கூர்மை. நடக்கப் போவதை, நாங்கள் மாதக் கணக்கில் செய்ததை கனத்தில் சொல்லி கணித்து விட்டார்களே ராணியார்" என்றான் முகராஜ்.

"எல்லாம் சிறப்புதான். ஆனால் வெறும் படை உதவி செய்யும் அந்த வேற்று இனத்தவனான கோல்கொண்டா சுல்தான் குலிகுதாபஷாவுக்கு ஏன் ஆட்சியில் பங்கு தரவேண்டும்?" என்று அங்கலாய்த்தான் ஜக்கராயன்.

"நீங்கள் வேறு! ஆட்சி அமையட்டும். பிறகு நமது ராணியாரின் கடைக்கண் பார்வைப் பட்டாலே போதும் சுல்தானின் குமாரன் மோட்ஷத் திலேயே பங்கடைந்து விடுவான்" என்று மாதண்ணா பேச விருட்டென்று எழுந்தாள் சக்குபாய். அவள் கை சட்டென்று ஒருகூர்மையான விஷம் தடவிய வாளை எடுத்தது. மாவண்ணாவின் நா உலர்ந்தது.

ஜக்கராயனும் பதைபதைத்தான். "பொறு சக்குபாய். அவனை எதுவும் செய்து விடாதே" என்று முடிக்கும் முன் கூர்வாளை விர்ரென்று எறிந்தாள் சக்குபாய். அதுசரியாக மாவண்ணா என்பவனின் தலைக்கு மேல் பறந்து சென்று அவன் பின்புறம் இருந்த சாளரத்தின் துவாரத்தில் நுழைந்தது.

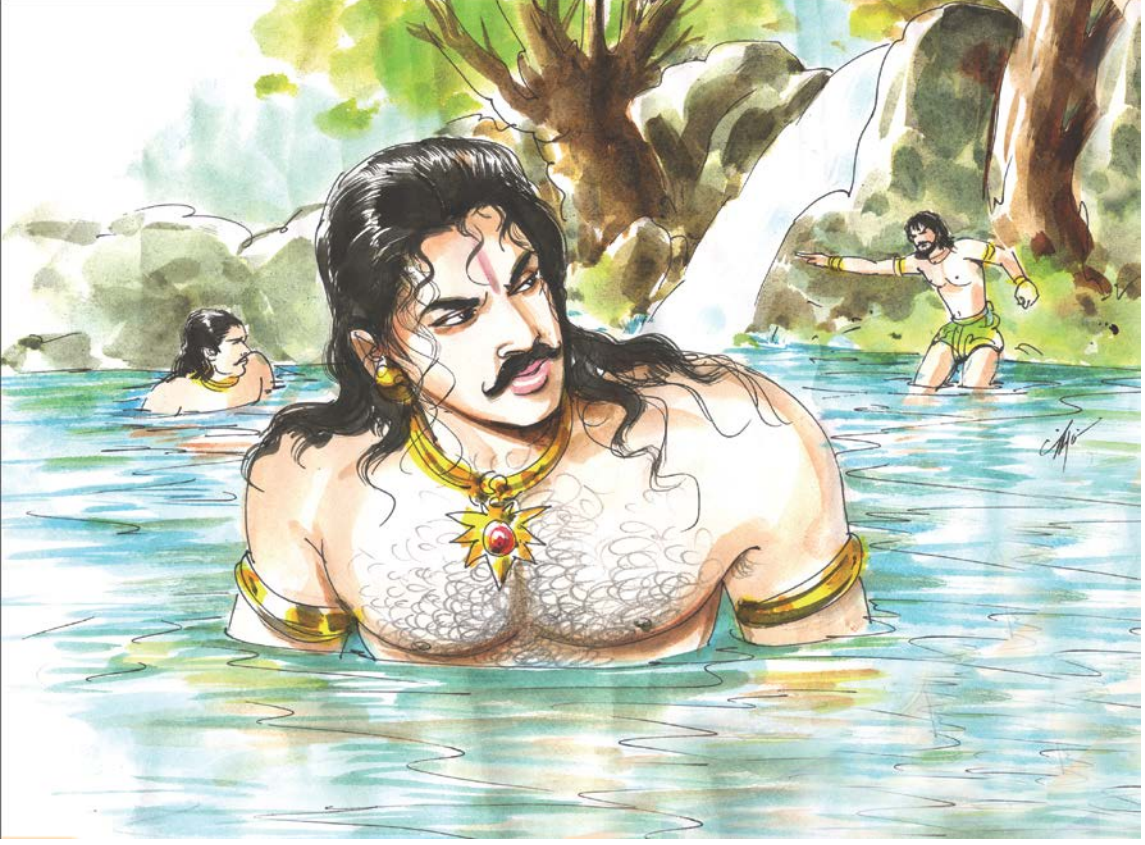
மறுகணம். அய்யோ என்ற அலறல். சாளரத்தின் பின்புறம் இருபுறமும் இருந்து கேட்டது.

யார் சத்யாளர்கள்? என்ன சத்?

சதியும் ராஜதந்திரமும் அரசியல் பறவையின் இரண்டு சிறகுகள். அந்த இரண்டு சிறகுகளோடும் பறந்தனர் ஜக்கராயன்-சக்குபாய் குழுவினர். விஜயநகரையே விழ்த்தப் போட்ட திட்டத்தின் திறனாய்வு நடக்குமிடம் திடீரென்று சக்குபாய் விஷக்குத்து வாளை ஏந்தியதையும் மாவண்ணா என்ற ஜக்கராயன் தோழன் தன்னைத்தான் தாக்க வருகிறாள் சக்குபாய் என்று நடுங்கியதையும், ஆனால் சக்குபாயின் விஷக்கத்தி ஊடுருவி சாளர துவாரத்தில் நுழைந்ததையும் ராஜதந்திரத்தின் படிகள் என்று சொல்லாமல் வேறெப்படி சொல்வது?

குத்துவாள் பாய்ந்த இடத்தில் சாட்சாத் விஜயநகரின் விசுவாசியான, யாசமநாயக்கரின் கைவசமிருந்த ஒன்றன் ஒருவனே விழுந்து கிடந்தான். நான்கு குதிரைகள் கோட்டையினுள் பதட்டம் பரவ நுழைந்ததில் இருந்தே சந்தேகப்பட்டு பின்தொடர்ந்தவன் தன் தாய்நாட்டின் மீது துவங்கப்பட்ட பயங்கர சதிப்போரின் தகவலையும் அதன் பின்னணியையும் சதி தீட்டியவர்களையும் தெரிந்து கொண்டு சட்டென்று விரைந்து யாசமரிடம் தெரிவிக்க நகர, குத்துவாள் ஏறி விஷம் பாய்ந்து மாண்டிருந்தான். ஒற்றன் என்று அறிந்தபின் யதிராஜனும் மாவண்ணாவும் சேர்ந்து ஜக்கராயன் யோசனைப்படி ஒற்றனது உடலை அகழிக்கு ஓடும் வாய்க்கால் நீரில் தள்ளினார். இரவோடு இரவாக. முதலைகள் தின்று தொலைக்கட்டும் என்ற நிம்மதிப் பெருமூச்சோடு அன்றைய ரகசிய சபையையும் கலைத்தனர். மறுநாள் பொழுது பூத்தது. பூவண்ணனும் நரசப்பாவும் விரைந்து எழுந்து இளவலை எழுப்ப, மூவருமாய் கோட்டையினுள்ளேயே சுற்றி வந்தனர்.

வெய்யில் ஏறும் நேரமானது பேரரசின் நந்தவனப் பகுதியில் இருந்த குளியல் குளத்துக்குச் சென்றனர் நீராட.

"தஞ்சையில் பாய்ந்தோடும் காவிரிப் பெருநதியில் இளங்காலை நீராடும் சுகம் இல்லாமல் ஒன்றுமே ஓடவில்லை பூவண்ணா" என்றான் ரகுநாதன்.

"இன்னும் சில தினங்களில் பட்டாபிஷேகம். முடிந்ததும் புறப்பட வேண்டியதுதானே இளவலே" என்றான் நரசப்பா.

"அப்பா தண்ணீர் எத்தனை குளுமை பார்த்தாயா? பொய்கை மாதிரி பொங்கி வேறு வருகிறதே இக்குளத்தில்" என்றான் ரகுநாதன்.

"செயற்கை பொய்கை யல்லவா? பார்த்தால் உண்மையானது மாதிரியே இருக்கிறது" என்றான் நரசப்பா. "ஆமாம் நரசப்பா! வரவர எது உண்மை, எது பொய் என்றே தெரிய வில்லை. நேற்று காலை வந்தவுடன் அயர்வுதீர அறைக்குச் சென்றபோது ஒருபேயைப் பார்த்தேன்" என்றான்.

"பேயா? பயந்து கேட்டான் புவண்ணன். "ஆம் பார்த்தது பேய் என்றுதான் நினைத்தேன். ஆனால் அது உண்மையல்ல. பெண் என்பது சிற்றுண்டி உண்ண வரும்போது தெரிந்தது."

"ஓஹோ... அதனால்தான் உண்மை எது, பொய் எது என்று தெரியவில்லை என்கிறீர்களா? அது சரி, யாரிந்தப் பேய் பெண் என்றான் நரசப்பா.

"அவள் வேறு யாருமல்ல. பாண்டிய தேசத்து வீரப்ப நாயக்கரின் மகள் கலாவதி" என்றான் ரகுநாதன். கலகல வென்று சிரித்த இளைஞர்கள் மூவரும் ஆயாசம் தீர செயற்கைப் பொய்கை நீரில் ஆடிக்குளித்தனர். குளித்துக் கொண்டே இருக்கும்வேளையில் சற்று கூடுதல் குறும்புக்காரரான புவண்ணன் நரசப்பாவை நீரில் அழுத்தி விளையாட எத்தனித்து அவன் மீது பாய்ந்து எம்ப, சடாரென்று பட்டது பொய்கையின் மேலொரு துவாரம். அதில்தான் தண்ணீர் மெலிதாய் வந்துகொண்டிருந்தது.

"அட்டா! இளவலே. அங்கே பாருங்கள். ஒரு ரகசிய துவாரம்" என்றான் புவண்ணன். தற்போது மூவருமே அந்தத் துவாரத்தைக் கண்டனர். "அட்டா என்ன அழகான சலவைக்கல் வேலைப்பாடு கொண்ட வாயில்" என்றான் இளவல். "பிறகென்ன, மாமன்னர் நீராடும் இடமல்லவா?"

"அந்தத் துவாரத்தின் ஊடே சென்று பார்த்தால் என்ன?" என்றான் புவண்ணன்.

"சீ...சீ! இது வேண்டாத விளையாட்டு. அது எங்காவது ரகசிய அறைக்கு உன்னைக் கொண்டுபோனாலும் போகும். மேலே ஏறு" என்றான் ரகுநாதன்.

"அய்யோ இளவலே! எனக்கும் வாழ்வில் ஏதாவது சாகசம் பண்ண ஆசை. அதுவும் இந்த விஜயநகரக் கோட்டையைக் கண்ணுற்றதில் இருந்து இதன் மர்மரகசியங்களை அறிந்துகொள்ள ஆலாய் பறக்கிறேன். ஒருமுறை முயன்று பார்க்கிறேனே" என்று கெஞ்சினான்.

"சரி போ. பிறகு உன் இஷ்டம்" என்றவாறு குளத்திற்கு மேல் வந்தான் ரகுநாதன். ஆர்வம் பெருக்க புவண்ணன் சட்டென்ற எம்பி தூணை பிடித்தவாறு ஒரு ஆள் நுழையும் துவாரம் வழியாய் ஊர்ந்தபடி சென்றான். ஒரு இடத்தில் இருந்து தண்ணீர் அதிகமாய் வர அது தடுக்கப்பட்டு இவன்

வந்தவழி பாதியும் பிறிதொரு வழி பாதியும் கொட்டியது. அந்தப் பிறிதொரு பகுதியை நோக்கி ஊர்ந்து போனான். அதன் வெளிப்புறம் தெரிந்தது. வெளிச்சம் வந்தது. தலையை நீட்டினான்.

இங்கே குளக்கரையில் செயற்கை பொய்கை அருகே நீண்ட நேரம் காத்திருந்த இளவலும் நரசப்பாவும் எரிச்சலடைந்தனர். "நரசப்பா போய் பார்" என்று பணித்தான் இளவல். நரசப்பாவும் இதே முறையில் ஏறி அதே பயணம் செய்தான். நேரம் போனது. இப்போது இளவல் ரகுநாதனுக்கு கூரேல் என்று சூடுபட்டது மனசுக்குள். ஏதோ விபரீதம் என்று எண்ணியவன் தானே முன்வந்து பொய்கை துவாரம் வழியாய் சென்றான். ஊர்ந்து ஊர்ந்து சென்றவாறு தண்ணீர் பாதையை அறிந்து தெளிந்து அது பிரியும் மற்றொரு உருளை ஊடே பயணித்து தலையை வெளியே நீட்ட...

அப்புறமும் ஒரு குளம். குளத்தில் ஒரு செயற்கை. திறந்த வெளியாக அல்லாமல் நான்கு புறமும் சுவர்கள். ஓரளவு புரிந்தது. இது தாம் குளித்த பகுதியின் பின்புறம் உள்ள பகுதி. ஒருவேளை பெண்டிருக்கானதாக இருக்கலாம். மகாராணியார் இருந்தபோது பயன்படுத்தியதாக இருக்கும் என்று எண்ணிக்கொண்டே மறுபுறப் பொய்கையில் இறங்க இடப்புறமாய் ஐந்தாறு இளம்பெண்கள். கண்ணில் பயங்கர கோபம். முகத்தில் சிவந்த முறைப்பு. ஐந்தாறு பெண்களின் நடுவே கைதிகள் மாதிரி பூவண்ணனும்-நரசப்பாவும் நின்றனர்.

"அய்யோ இளவரசே! எங்களை எப்படியாவது இங்கிருந்து அழைத்துச் செல்லுங்கள்" "ஓஹோ... உங்கள் இளவரசரும் வந்தாயிற்றா?" ஏதோ விட்டால் தஞ்சாவூரையே இந்தத் துவாரம் வழியாய் கூட்டி வந்து நாங்கள் கன்னிகள் குளிப்பதை காட்டுவீர்கள் போலுள்ளதே" என்ற துடுக்கான குரல்.

தண்ணீரில் இருந்து திக்பிரமை பிடித்தவாறு கரையேறிய இளவல் ரகுநாதன் "ஏய் பூவண்ணா என்ன நடக்கிறது? ஏன் பெண்கள் குளிக்கும் இடம் வந்தீர்கள்?" என்று அதட்டினான். "ஆஹா நீங்கள் மட்டும் எங்கே வந்தீர்களாம்?" என்ற வீம்புக் குரல். சடரென்று திரும்பினான் ரகுநாதன். பார்த்தால் அதே பாண்டிய நாயக்கர் மகள் கலாவதி.

"ஓஹோ... நீதானா இந்தப் பேச்சுப் பேசுவது?" "இளவரசே இந்தப் பெண்தான் நாங்கள் இருவரும் இங்கே வந்து குளத்தில் விழுந்து

எழுந்ததில் இருந்தே கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டுக் கொல்கிறாள்" என்றான் அழாத குறையாய் புவண்ணன்.

"பயப்பட வேண்டாம் புவண்ணா. அவள்தான் கலாவதி" என்றான் ரகுநாதன்.

"அப்போது சொன்னீர்களே பெண் பேயென்று, இவள்தானா அது?" என்றான் புவண்ணன்.

"என்னது பெண் பேயா? மஹும் தஞ்சைக்காரருக்கு நாக்கும் துடுக்குதானோ?" என்று மிரட்டி உருட்டினாள் அந்தக் கன்னி.

"இதோ பார் பெண்ணே! இது தெரியாமல் நடந்த ஒன்று. யாரும் நீங்கள் நீராடுவதைக் காண திட்டமிட்டு இங்கே வரவில்லை. ஒரு ஆர்வம் காரணமாய் மறுபறம் உள்ள பொய்கையில் நீராடியபடியே இந்தத் துவாரம் வழியாய் வந்துவிட்டான் புவண்ணன். அவனைத்தேடி நரசப்பா. அவனைத்தேடி நான். இவ்வளவுதான் நடந்தது" என்றான் ரகுநாதன்.

"அவ்வளவுதானா? இல்லை இன்னும் உங்களைத் தேடியும் யாராவது வந்து துவாரம் வழியாய் குதிப்பார்களா?" என்று அதட்டினாள் கலாவதி.

"எல்லாம் என் நேரம் என்று மனதுள் நொந்தவன் புவண்ணனை முறைத்தபடியே "சத்தியமாய் இனி யாரும் வரமாட்டார்கள். அவர்களை விட்டுவிடு" என்று சொன்ன கணத்தில் குளத்தின் துவாரம் வழியாய் தொப்பென்று ஒரு உருவம் வந்து குதித்தது.

"கொல்" என்ற கோதையர்கள் அனைவரும் சிரிக்க... குங்குமமாய் சிவந்தாள் கலாவதி. "என்னய்யா நீர் என்ன சொன்னீர்? எதுவும் திட்டமிட்டு செய்ததல்ல. இனி எவரும் வரமாட்டார்கள் என்றீரே! பாரும் உங்கள் ஊரே வந்து பெண்கள் குளிக்கும் இடத்தில் சாரை சாரையாய் குதிக்கிறது" என்று பெரிதும் பேசினாள்.

ரகுநாதனும்-புவண்ணனும்-நரசப்பாவும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். யாரந்த நான்காவது நபர் என்ற கேள்வி அனைவரது மனதிலும் விரிந்தது. "பாருங்கள் திமிரை. இந்த மூவருமாவது பொய்கையில் வேவு பார்க்க வந்து குதித்து தாங்களாகவே கரையேறி வந்தனர். ஆனால் இப்போது குதித்தவன்... மூச்சடக்கி உள்ளேயே

இருக்கிறானே? ஏய் மஞ்சரி போய் அவனை இழுத்து வா" என்றாள் கலாவதி ராஜகுமாரித்தனத்துடன்.

மஞ்சரி என்றழைக்கப்பட்டவள் தயங்க, "சீ பயந்தவளே" என்று ஏசிவிட்டு தானாய் முன்வந்து குளப்பொய்கையில் இறங்கி கழுத்தளவு நீரில் நின்றபடியே உத்தேசமாய் கையை விட்டுக் கொத்தாய் தூக்கினாள். தோழிகள் ஓடினர். தற்போது தூக்கியதோடு தரதரவென இழுத்து கரையில் மல்லாத்தினார்கள். "வீல்" என்ற குரல். கிறீச்சிட்ட கிளி மாதிரி கரையில் கிடந்தவனைப் பார்த்து மயங்கி குளத்திலேயே விழுந்தாள் அந்தத் தைரியசாலி.

கரையில் கிடந்தவன் வாய்திறந்து நீலம் பாவித்த உடலுடன் கிடக்க யாருக்குத்தான் இதயம் படபடக்காது. சட்டென்று ரகுநாதன் சுதாரித்து முன்வர குளத்தில் வந்து நான்காவது விழுந்தது பிணம் என்று அறியப்பட்டது. அதுவும் கொலை செய்யப்பட்ட வீரனது உடல். குப்பென்று வேர்த்தது மயங்கி விழுந்த கலாவதிக்கு. சற்று நேரத்தில் யாசம நாயக்கரும் சிக்கத்தேவராயரும் அவ்விடம் வந்தனர்.

விஷயம் பாதுகாக்கப்பட்டது. ஆனாலும் விருந்தினர் பகுதிக்கு அது பரவியது. அவ்வளவுதான். வீரப்பநாயக்கர் தாம்தாம் என்று குதித்தபடி வந்து சேர்ந்தார். தீட்சிதர் பெருமானும் அச்சுதப்ப நாயக்கரும் வந்து நின்றனர். வந்தவர்களுக்கு எல்லாம் சவம் குளத்தில் வந்து விழுந்த கதையோடு ரகுநாதன் பரிவாரத்துடன் பொய்கையில் வந்து விழுந்த கதையையும் விளக்க வேண்டியிருந்தது.

ஒருவழியாய் யாசப்பர் கண்டு அடையாளம் சொன்னார். "இந்த உடல் நம்விசுவாசியான கோட்டை ஒற்றனுடைய உடல். யாரோ கொன்று வீசியுள்ளனர்" என்றார் சற்று நேரத்தில் ஜக்கராயனும் வந்து சந்தடியில் கலந்துகொண்டான். அரவம் இல்லாமல் அப்புறப்படுத்தப்பட்டது உடல். கலாவதி வேர்த்து வெலவெலத்து ஊமையாகி நின்றாள்.

அச்சுதப்பரும் - தீட்சிதரும் - ரகுநாதனும் - யாசமருமாய் ஓரிடம் தனித்தமர்ந்து பேசினர். "கோட்டை ஒற்றன் கொல்லப்பட்டால் ஏதோ ஒரு சதியை ஒரு தேசத்துரோகத்தைக் கண்டுபிடித்து, அதற்குக் காரணமானவர் களால் கொலையுண்டிருக்க வேண்டும்" என்றார் தீட்சிதர்.

"அதுவும் கோட்டையுள்ளேயே கொல்லப்பட்டதால் சதியாளர்கள் இங்கேதான் இருக்க வேண்டும்" என்றார் அச்சுதப்பர்.

"யார் சதியாளர்கள்? என்ன சதி?" என்றார் யாசமர்.

ரகுநாதன் யோசிக்க ஆரம்பித்தான்.

ரகுநாதா உன் முடிவு என்ன?

தலைநகர் அரண்மனை முழுக்கவுமே ஒருவித பதட்டத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. ஏதோ ஒரு நாட்டில், ஒரு ஊரில், ஒரு வழிநடுவில் ஒற்றன் ஒருவன் கொலை செய்யப்பட்டிருந்தால் அது அரசவைக்கு ஒரு தகவலாக வந்திருக்கும். அதற்குப்பின் விசாரணைகள் நடக்கும். ஆனால் தலைநகர் அரண்மனை மாளிகையிலேயே கொல்லப்பட்டு, ஒற்றனது உடலையும் அகழி வழி வாய்க்காலில் வீசப்பட்டுள்ள சம்பவம் பெருத்த பேச்சானது. வாய்க்கால் நீர் அன்றென்று குளியல் கூடங்களுக்கு திருப்பி விடப்பட்ட ஒற்றனது உடல் பாண்டியவீரப்ப நாயக்கரின் மகள் கலாவதியின் குளியல் கூடத்துக்கே வந்துவிழ ஏக பீதி மிரட்சி. இதுகுறித்து ரகுநாதனும் தீவிர விசாரிப்பில் ஈடுபட்டு தந்தையாருடனும் மற்ற ராஜபிரதி நிதிகளுடனும் பேசிக்கொண்டிருந்து யோசிக்கும் வேளையில் வந்து சேர்ந்தனர் புவண்ணனும் நரசப்பாவும்.

இருவரது கண்களிலும் நிலவிய பதட்டத்தைக் குறிப்பால் உணர்ந்த ரகுநாதன் அவர்களை அறையினுள் வரச்சம்மதித்ததோடு "என்ன விஷயம் நரசப்பா? ஏன் ஒரு மாதிரி இருக்கிறீர்கள்?" என்றான். ரகுநாதன் இவ்வாறு வினவ ஏனைய அச்சுதப்பர், யாசமர், தீட்சிதர் போன்றோரது கவனமும் இவர்கள் பால் திரும்பியது.

"இளவரசே அந்த ஒற்றனது உடலை பரிசோதித்தோம். நல்ல தீவிர விஷம் பாய்ந்து மாண்டுள்ளதாய் மருத்துவர்கள் உரைக்கிறார்கள். தவிர அவனது உடுப்பில் இருந்த கச்சை மறைவில் இந்த பிய்ந்த ஓலையும் இருந்தது" என்றான் புவண்ணன்.

அப்போதென்று சிக்கத்தேவராயரும் வீரப்ப நாயக்கரும் மற்றும் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் குடும்பங்களும் அந்த அறைக்கு வந்து நிரம்பினர்.

தாங்கள் செய்தது காற்றுக்குக்கூட தெரியக்கூடாது என்பதில் மிகக்கவனத் தோடு இருந்த சக்குபாயும், ஜக்கராயனும் எல்லோரும் போலவே இருக்கவேண்டும் என்ற அக்கறையில் அவ்விடம் வந்து கூட்டத்தில் கலந்தனர்.

கிட்டத்தட்ட ரகசியப் பேச்சுவார்த்தை நடக்கும் அந்த விசாலமான அறை இவ்வளவு பேர் வரிசை வரிசையாய் வந்து கூடிவிட அரசவை மாதிரியே ஆனது. அப்போது அச்சுதப்பர் நடந்ததை பிறருக்கு விவரித்து விட்டு அறுத்த ஓலையை வாங்கி யாசமரிடம் தந்தார்.

"ஆமாம்! ஒற்றறிபவர்கள் தங்கள் உயிருக்கு எவ்வேளையிலும் பாதுகாப்பு இல்லை என்பதால் ஒற்றறியும் போது சில சங்கேத வார்த்தைகளை எழுதிக்கொள்வார்கள். அப்படித்தான் இந்த ஒற்றனும் இதில் எழுதி இருக்கிறான். ஓரிரு சொற்களே இதில் காணப்படுகிறது."

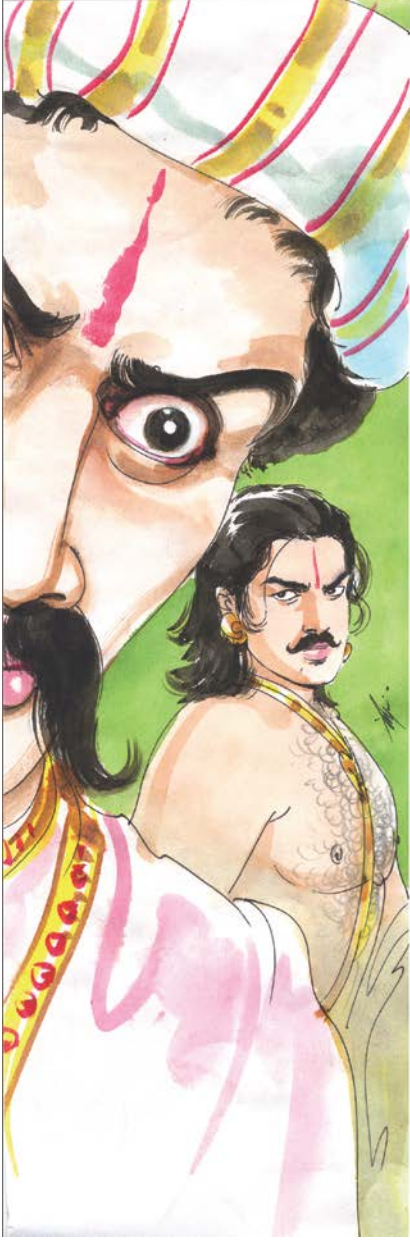
"என்ன? என்ன சொற்கள் அவை?" என்றார் வீரப்ப நாயக்கர்.

"குலிகுதூப்ஷா-மெனுகோண்டா என்ற இரண்டு வார்த்தைகள் கிறுக்கலாய் உள்ளன" என்று கண்களை சுருக்கினார்.

"என்னது? குலிகுதூப்ஷாவா? அவன் ஏற்கனவே நம்மோடு மோதி அடிபட்ட நாகமாய் கிடப்ப வனாயிற்றே! அவனுக்கும் மெனுகோண்டா கோட்டைக்கும் என்ன தொடர்பு?" என்றார் சிக்கத்தேவராயர்.

மடத்தனமாக ஒற்றனைக் கொலை செய்து பரிசோதனை செய்யாமல் வாய்க்காலில் வீசியது எவ்வளவு விபரீதமாகிறது என்று சக்குபாய் கண்களாலேயே எரித்துக் கேட்டாள் ஜக்கராயனை. ஜக்கராயனுக்கு நா பிழன்றது.

சட்டென்று ரகுநாதன் தந்தையிடம் ஏதோ சொன்னான். அச்சுதப்பரும் அதை ஆமோதித்து "ராஜபிரதி நிதிகளே இது நாம் எல்லோரும் கலந்து பேசி விரைந்து எடுக்க வேண்டிய முடிவு. அதனால் மதிய உணவுக்குப்பின் நமது பேரரசரது உடல்நலனைக் கருத்தில்கொண்டு, அவரோடும் கலந்து பேசி ஒரு முடிவுக்கு வருவோம். ஆக மதியப்பொழுதில் மீண்டும் அரசரது அறையில் கூடுவோம் என்ன சிக்கத் தேவராயரே!" என்றார்.

ரகுநாதன் தன் தந்தையிடம் பேசித் திரும்ப, அறையின் மூலையில் அதிரடி ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணும் கலாவதி பெட்டிப் பாம்பாய் தலைபதுங்கி ஆனால் திடும் திடும் என இமை இமைத்து ரகுநாதனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் பார்த்ததும் அவள் பார்வையை படக்கென்று மாற்றிக் கொள்ளவில்லை.

"ஆமோதிக்கிறேன். ஆனால் மதியம் யார் யார் வருவது? இவ்வளவு பேரும் வேண்டுமா?" என்றார் சிக்கத் தேவராயர்.

"ஏன்? வரட்டுமே. எல்லோரும் முக்கியஸ்தர்களே. யாரை விடுப்பது? அனைவருமே வரலாம்" என்றான் ரகுநாதன் ஜக்கராயனைப் பார்த்துக் கொண்டு.

"சலசல"வென்ற பேச்சோடு கலைந்தது அந்த அறைக்கூட்டம். ஆனால் மாலைப்பொழுது வருவதற்குள் உச்சி வெய்யிலைவிட உக்கிரமான கோபத்துடன் ஜக்கராயனை வறுவறு வென்று வறுத்தெடுத்து விட்டாள் ராணி சக்குபாய். அவமானம் தொங்க வாடிய முகத்துடன் ஜக்கராயன் வந்து சேர்ந்தான் மதியக் கூட்டத்துக்கு.

பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரோ, மருந்துகளின் தயவில் உயிர்த்துடிப்போடும் கொஞ்சம் உணர்வு துடிப்போடும் இருந்ததால் விஷயத்தைப் பாதிப்பில்லாமல் பக்குவமாக சொல்லி முடித்தார் யாசமர். அத்தோடு அவரவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர்.

யாசமரே பேசினார், "மேலும் ஒரு தகவல் கிடைத்துள்ளது. அதாவது நேற்றிரவும் கோட்டைக்குப் புதியதாக நான்கு பேர் குதிரைகளில் வந்துள்ளனர். ராஜசம்பந்துக்கள் வந்துபோக ஏதுவாக நான்தான் கோட்டைத் தளபதியிடம் கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்திருந்தேன். அதுவேகூட ஒற்றனது கொலைக்குக் காரணமாக இருக்கலாம்" என்று கை பிசைந்தார்.

"நள்ளிரவு வந்த குதிரைக்காரர்கள் யார் என்று தெரிந்ததா?" என்றார் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர். பேரரசர் பிறர் பேசுவதைக் கேட்கும் பலத்தில் தான் இருந்ததால் அதையே செய்தார்.

"ம்... அவர்கள் நான்கு பேர். திரும்பி அந்த நால்வரில் இருவர் அதிகாலையில் கோட்டையை விட்டுப் புறப்பட்டுச்சென்றதாய் கோட்டை வீரர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால் வந்தபோதும் திரும்பச் சென்றபோதும், அவர்கள் காட்டிய அடையாள ஓலையில் இருந்தது..." என்று இழுத்தார் யாசமர்.

"அடையாள ஓலையில் இருந்தது ராணி சக்குபாய் அவர்களின் முத்திரை" என்று உடைத்தார் யாசமர். உடனே ஜக்கராயன் படாரென எழுந்தான். "நினைத்தேன்! இப்படி ஒரு வில்லங்கத்தனமான முடிவைத் தான் யாசமர் எடுப்பார்; மற்றவர்களையும் குழப்புவார் என்று நினைத்தேன்" என்று சினந்து பேசினான். கைகளைப் பிடித்து அழுத்தினாள் சக்குபாய்.

"அட்டா ஜக்கராயரே! நான் என்ன சொல்கிறேன். குதிரையில் வந்து போனவர்களின் கையில் ராணியாரின் முத்திரை ஓலை இருந்தது அவ்வளவுதான். ஆனால் அவர்கள்தான் நம் ஒற்றனைக் கொன்றார்கள் என்றோ அவர்களுக்கும் மெனுகோண்டா குலிகுதூப்ஷாவுக்கும் தொடர்பு என்றும் ஏதாவது சொன்னேனா?" என்று சிரித்தார் யாசமர்.

அவர் அவ்வாறு பேசி சிரித்ததும் அது இன்னமும் ஆத்திரத்தைக் கிளறியது ஜக்கராயனுக்குள். முகம் சிவக்கப் பேசினான்.

"ஏன்? அதையும் சொல்லுமய்யா. என் தங்கையின் கையாட்கள் அவர்கள் என்றும் சொல்லும். இன்னும் அந்த குலிகுதூப்ஷாவைத் தூண்டி மெனுகோண்டாவைத் தாக்குவதற்கு திட்டம் தந்ததாகவும் சொல். அதுதான் எல்லாமே எங்களை ஒதுக்கி நடக்கிறதே. பேரரசரை நம்பி வந்ததற்கு கிடைத்த கைமாறுதான் இதெல்லாம்" என்றான்.

"ஜக்கராயா! பேசாமல் உட்கார்" என்ற அதட்டல் ராணி சக்குபாயிடம் இருந்துதான் சீறியது. "சதியின் பாதைக்கு இவனே துருப்பு கொடுப்பான் போலிருக்கிறதே" என்ற ஆத்திரத்தின் உக்கிரத்தில் சக்குபாய் அவ்வாறு கத்தினாள். சிறிதுநேரம் அந்த அறை முழுக்க மௌனத்தில் கெட்டிப்பட்டது. மௌனத்தை ஒருவாறு விரிப்ப நாயக்கரும் உடைத்தார்.

"அல்ல ஜக்கராயரே! இங்கு யாரும் அப்படி எண்ணவில்லை. ராணியாருக்கும் குதிரை வீரர்களுக்கும் தொடர்பு என்றோ? குலிகுதூப்ஷா நமது ஆயுதக்கிடங்கான மெனுகோண்டா கோட்டை மீது போர்த்தொடுப்பான் என்றோ? அதற்குக்காரணம் தாங்கள் என்றோ யாரும் கணிக்கவில்லை. நீங்களாக ஏன் கற்பனை செய்கிறீர்கள்?" என்று வாதிட்டார்.

"சரி அதை விடுவோம். தற்போது ஒற்றனது சுவடி சொல்லும் கருத்து என்ன? மெனுகோண்டா-குலிகுதூப்ஷா, மெனுகோண்டா என்பது நமது ஆயுதக் கோட்டை. விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் இதயம்.

குலிகுதூப்ஷா என்பவன் இப்ராஹிம் சுல்தானின் மகன். கோல்கொண்டா எனும் சின்ன நகரின் வாரிசு. பழைய பகையாளி. இந்த இரண்டையும் வைத்து எப்படிக் கணக்குப் பண்ணுவது?" என்றார் சிக்கத்தேவராயர்.

அச்சுதப்ப நாயக்கர் தன் மகனைப் பார்த்தார். ரகுநாதன் மெல்ல செருமினான். "மரியாதைமிக்க பேரரசர் கவனத்திற்கு ஒரு விஷயத்தைக் கொணர விருப்பம். ஒற்றனது சங்கேத வார்த்தையில் உள்ள மெனுகோண்டா-குலிகுதூப்ஷா என்ற வார்த்தைகளும், ஏற்கனவே சுல்தானுக்குள்ள பழைய பகை இவற்றை வைத்துப் பார்க்கையில் ஏன் நமது ஜக்கராயர் சொன்னதே சரியாக இருக்கக் கூடாது" என்றான்.

சக்குபாய்க்கும்-ஜக்கராயனுக்கும் மட்டுமல்ல பலருக்கும் அது "திகில்" என்றது. "விளையாட்டு வார்த்தைகள் வேண்டாமப்பா. இது பேரரசரின் அறையாக இருந்தாலும் அரச சபை மாதிரிதான். வீண் கற்பனைக்கு நிஜ உருவம் தரக்கூடாது" என்றார் வீரப்ப நாயக்கர் கண்டிப்புடன்.

"பல நேரங்களில் கற்பனை செய்வதுதான் நிஜமாகிறது. யுகம் என்பதும் வியுகம் என்பதும் நெருங்கிய பொருள் கொண்டவை. ஜக்கராயரின் கற்பனை ஏன் சரியாக இருக்கக்கூடாது. பழைய பகை! பட்டாபிஷேகத்தில் தலைநகரம்! அதைக் குலைக்க குலிகுதூப்ஷாவின் சதி! கோல்கொண்டாவில் இருந்து நமது ஆயுதக் கோட்டையான மெனுகோண்டா ஓரிரவு பயணம்தான். ஏன் தாக்கக்கூடாது; நம்மை ஸ்தம்பிக்க செய்ய நினைக்கக் கூடாது" பேசிக் கொண்டே போனான்.

கலாவதியின் விழிகளும்-இதயமும் வியப்பால் விரிந்தன. "அப்பப்பா என்ன கூர்மை?" சக்குபாய்கூட வியந்தே போனாள். ஜக்கராயனோ தான் விதைத்தது தனக்கே அருவாளாய் வருகிறதே என்று அங்கலாய்த்தான். அச்சமயம் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் பேச்சில் கலந்தார்.

"என்ன அச்சுதப்பரே! உங்கள் மகன் ரகுநாதன் என்ன சொல்ல வருகிறான்" என்றார். "ஆயத்தமாவதா எதற்கு?" என்றார் யாசமர்.

"யுத்தத்துக்குத்தான்" என்றான் ரகுநாதன்.

"பிறகு பட்டாபிஷேகம்" என்ற விறுவிறுத்தார் வீரப்ப நாயக்கர்.

"பட்டாபிஷேகத்துக்குள்ளேயே போர்" என்றார் அச்சுதப்பர். "நாம் என்ன வாழ்த்த வந்தோமா அல்லது வாள் வீச வந்தோமா?"

"வாழ்த்த வந்த இடத்தில் வாளெடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை" என்றான் ரகுநாதன்.

"தஞ்சைக்காரர்கள் எப்போதுமே சதா கத்தி- கேடயத்தோடு திரியப் பிரியப்படுவார்கள். கேட்டால் வீரம் என்பார்கள்" என்றார் கிருஷ்ணப்பர்.

நமக்குள்ளே நம்மைத் தாழ்த்தக்கூடாது. அதுவும் பேரரசருக்கு முன்னால்..." என்று அணைபோட்டார் யாசமர்.

"ஒரு சிறுபிள்ளை பேசுவதை இவ்வளவு பெரியவர்கள் சேர்ந்து ஆமோதிப்பதா? என்று ஆவேசப்பட்டார் வீரப்ப நாயக்கர்.

"அதுதானே! அளவு மீறுகிறதே எல்லாம்" என்றார் கிருஷ்ணப்பர்.

"அமைதி. சம்பந்துக்களே அமைதி" என்றார் சிக்கத்தேவராயர். "தஞ்சைக்காரர்கள் என்ற தனிப்பட்ட பிரயோகம் அவசியமில்லை" என்றார் அச்சுதப்பர்.

"உங்கள் மகன் சொல்வது மிக அவசியமோ?" என்றான் ஜக்கராயன். ஒரு இருமல் இவர்களின் உரையாடலைத் தடுத்தது. அனைவரும் அமைதியாயினர்.

பேரரசர் இருமியபடி பேசலானார்- "ரகுநாதா உன் முடிவு என்ன?" என்றார்.

அனைவரும் ஸ்தம்பித்தனர்.

யார் துணைத் தளபத்?

ஒருவருக்கு, ஒருவர்மேல் நம்பிக்கை வருவதென்பது ஆண்டாண்டு காலமாய்ப் பழகினால்தான் வருமென்பதில்லை; அரைநொடியிலே கூட வரும். அது அவரது பேச்சிலும், பேசுவதில் தொனிக்கிற உண்மையிலும் இருந்து உண்டாவதே! தஞ்சையின் இளவல் ரகுநாதனின் எண்ண வேகம், சிந்தனை செயல், பேசும் தொனி எல்லாமே பேரரசர் வேங்கடாபதிராயருள் ஒரு பெரும் நம்பிக்கை விதையை விதைத்ததன் விளைவுதான் பேரரசரே ரகுநாதனைப் பார்த்து, அங்கு நடைபெற்ற விவாதங்களைக்கூட கண்டு கொள்ளாமல் உன்னுடைய முடிவு என்ன? என்று கேட்டார்.

யாசம நாயக்கர் உட்பட அத்தனை பேரும் ஆச்சரியத்தில் அதிர்ந்தனர். அச்சுதப்பர் மட்டும் தன் பெரும்மீசையை வாளிப்பாய்த் தடவிக்கொண்டார். ராணி சக்குபாயின் இதயத்தில் பாறைகள் விழுந்து நசுக்கியது என்றாலும் முகத்தில் எவ்வித சலனமுமில்லை. ரகுநாதனும் திடமான மனோ நிலையில்தான் இருந்தான்.

"பேரரசர் என்மீது கொண்ட நம்பிக்கைக்கு நன்றி! இங்கே நான் சற்று அதிகமாகப் பேசியிருந்தால் வருந்துகிறேன். ஜக்கராயன் அவர்கள் சொன்ன கற்பனையான கூற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு மட்டும் நானிங்கே பேசவில்லை. மெனுகோண்டா என்ற நமது ஆயுதக்கிடங்கை குலிகுதூப்ஷா சுல்தான் கைப்பற்ற இன்றிரவே புறப்பட இருக்கிறான். அது மட்டுமல்ல அவனது அடுத்த இலக்குத் தலைநகராம் விஜயநகரம்தான்" என்று நிறுத்தினான் ரகுநாதன்.

பேரரசர் உட்பட, ஏன் அச்சுதப்பர் உட்பட அனைவரும் பேச்சு வராமல் பார்த்தனர். ரகுநாதன் தொடர்ந்தான்.

"ஆம்! இதை நீங்கள் நம்பியே ஆகவேண்டும். நாம் இன்றே இரவே ஒரு போருக்கான ஆயத்தத்தில் இறங்க வேண்டும். ஏன்? இன்னும் சொல்லப் போனால் படையே புறப்பட வேண்டும்" என்றான்.

முதலில் வீரப்பர்தான் செருமினார். "ரகுநாதா! பேரரசரே உன்மீது அளவு கடந்த நம்பிக்கை வைத்தது எங்களுக்கும் மகிழ்ச்சியே! ஆனால் எந்த ஆதாரத்திலப்பா இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான சூழ்நிலையைப் போர்க்களமாக்குவது?" என்று ஆதங்கப்பட்டார்.

"புரிகிறது பாண்டிய நாயக்கரே! எங்கும் மக்கள் வெள்ளம் ஆனந்தக் காட்சியைக் காண கரை புரண்டு தலைநகர் நோக்கி வருகையில் போர் முரசை எப்படி ஒலிக்க விடுவது எனத் தயங்குகிறீர்கள். நியாயம்தான்! ஆனால் வெள்ளப்போக்கு சிறிதுதான் எனினும் காலம் தாமதித்தால் கழுத்துவரை வந்துவிடும். தவிர என் முடிவுக்கான வலுவான ஆதாரமும் உண்டு" என்றான்.

"என்ன ஆதாரம் ரகுநாதா" என்றார் அச்சுதப்பரே ஆர்வமுடன்.

"அதிகாலை ஒற்றனது உடலைக் கண்டெடுத்த பிறகு நாம் கூடிப் பேசினோம் அல்லவா? அதிலே யாசமர் அவர்கள்கூட நான்கு குதிரை வீரர்கள் உள்ளே வந்து வெளியே இரண்டு பேராய் சென்றார்கள் என்றும் கூறினார் அல்லவா? பிறகுதான் மதியம் அரசர் முன்னிலையில் கூடுவதாக முடிவெடுத்தோம்." "ஆமாம் உண்மைதான்" என்றார் சிக்கத்தேவராயர்.

கல்வெட்டுச் சான்று

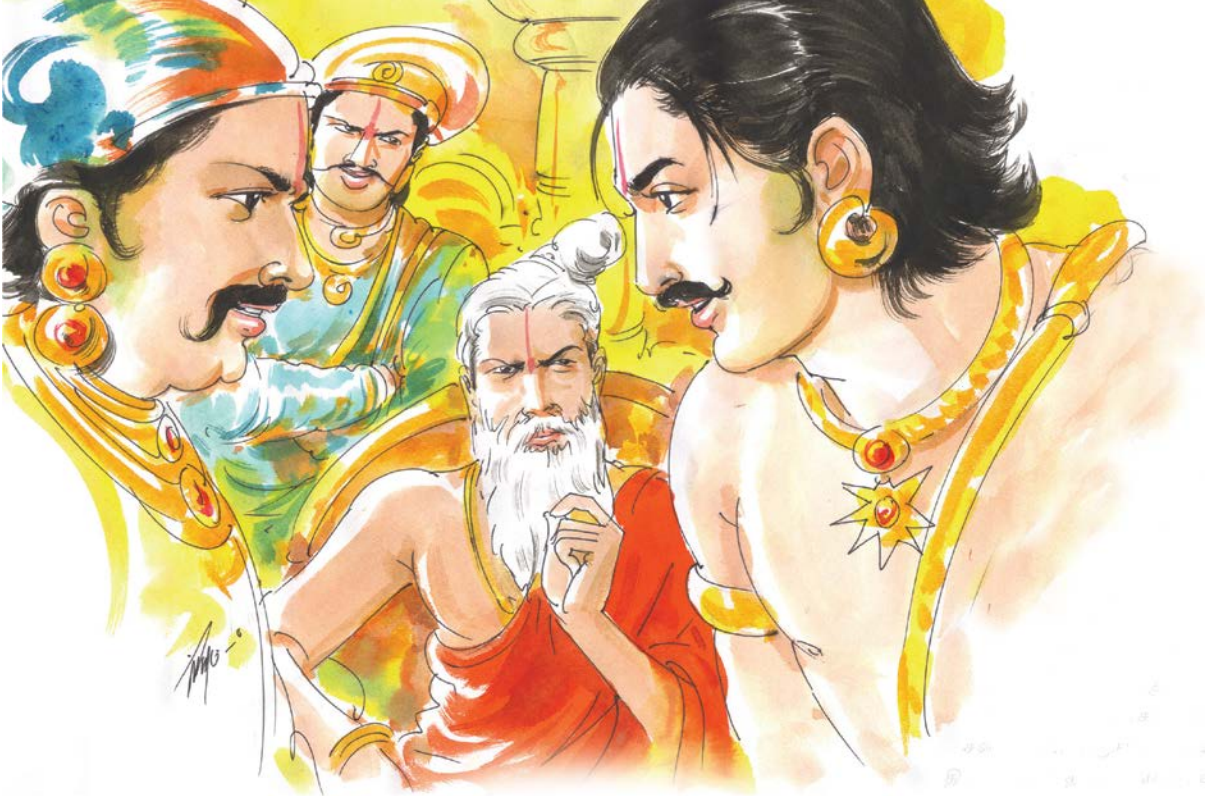
திருவரங்கம் திருவானைக்கா ஆகிய ஊர்களின் எல்லைகளை வகுத்து அதன் நினைவாகக் கொள்ளிட ஆற்றின் கரையில் ஒரு மண்டபம் எழுப்பியுள்ளனர். இம்மண்டபத்திற்கு அரங்கப்பெருமானின் திருமேனியை விழாக்காலங்களில் எழுந்தருளச் செய்வர். அழகிய இம் மண்டபத்துத் தூண்டுகளில் பல உருவச் சிலைகள் எழுத்துப் பொறிப்புக் களோடு காணப்பெறுகின்றன. அவற்றில் ஒரு தூணில் இரகுநாத நாயக்கரின் உருவம் செதுக்கப் பெற்றுள்ளது.

"இடைப்பட்ட நேரத்தில் என்னுடைய தளபதி நரசப்பாவும், மெய்காப்பாளர் பூவண்ணனும் அரண்மனை வளாகம் எங்கும் சில வீரர்களோடு அலசி எடுத்தனர். அதில் ஒரு நபர் தானியக்கிடங்கருகே சந்தேகத்தோடு திரிவது கண்டு, அவனைப் பிடித்து விசாரித்ததில் முன்னுக்குப்பின் முரணாகக் கூறியுள்ளான். பெயர் தனவந்தன் என்று சொல்லியவன் தப்பியோட முயற்சிக்க அவனை அரண்மனைக் காவலில் வைத்து தீர விசாரித்தனர். அதில்தான் ஒற்றனைக் கொன்றதும் அவனே என்றும் கோல்கொண்டா சுல்தானோடு சதிக்கூட்டு சேர்ந்து பட்டாபிஷேக வைபவத்தைக் கலைக்க ஏற்பாடு செய்து படையெடுத்துவர யுத்திகள் சொன்னதாகவும் கூறியுள்ளான். இந்த சதியை யார் செய்யத் தூண்டினார்கள் என்ற தகவலை மட்டும் அவன் கடைசிவரை கூறவேயில்லை என்றான் ரகுநாதன்.

"கடைசிவரை என்றால்..." என்று இழுத்தார் யாசமர். "கடைசிவரை என்றால் அவன் சதிசெய்தவர் யார் என்று கேட்டுக்கொண்டே இருக்கையில் என் தளபதி நரசப்பாவின் வாளைப் பிடுங்கி வயிற்றில் பாய்ச்சிக் கொண்டானாம்" என்றான் ரகுநாதன். "அடக்கடவுளே" என்றார் யாசமர். ஜக்கராயனுக்கும் சக்குபாய்க்கும் வயிறு கலங்கி மூளை அதிர்ந்து வியர்த்துக்கொட்டியது. நம்மில் வெளியே போன இருவரைத் தவிர, யதிராஜனோ அல்லது முகராஜுவோதான் இப்படி எசகுபிசகாய் சிக்கிவிட்டான் என்று ஜக்கராயன் பேதலித்தான். நல்லவேளை பெயரை மாற்றிச் சொல்லி சதி செய்தவர் யார் என்று சொல்லாமலும் இருந்துள்ளான் என்று எண்ணிக்கொண்டான் சக்குபாய்.

நீண்டநேரம் எவரும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. வீரப்ப நாயக்கரும், கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். கலாவதியோ புதிய இன்பம் கொண்டவளாய் உள்ளுக்குள் சிலிர்த்தாள் தன்னையும் அறியாமல்.

பேரரசரே பேசினார், "அச்சுதப்பரே! என்னுடல் நலன் சீராக இருந்தால் இச்சமயத்தை உபயோசித்து நானே படை தாங்கிச் செல்வேன். இந்த ஜீவனை போர்க்களத்தில் போக்கி சரீரத்தை யுத்தமேட்டிலே கிடத்திவிட வேண்டு மென்பதே என்ஆசை. ஆனால் அது நடவாது. இப்போது இந்த படையெடுப்புக்குத் தகுதியானவரை நீரே தேர்வு செய்யுங்கள்."

"நானென்ன பேரரசரே தேர்வு செய்வது; நீங்களே சொல்லுங்கள்; ஆணையிடுங்க;. செயல்பட சித்தமாய் இருக்கிறோம்" என்றார் பவ்யமாய் அச்சுதப்பர். "ம்... இதுவரை ரகுநாதன் பல போர்களைக் கண்டிருக்கலாம்; வென்றிருக்கலாம். ஆனால் தலைமை ஏற்று நடத்தியுள்ளானா?" என்றார் பேரரசர்.

"இல்லை பேரரசே" என்றார் நாராயண தீட்சிதர். சிறிது இடைவெளிக்குப்பின் "சரி... ரகுநாதனின் முதல் போர்க்கள தலைமையே

தலைநகரில் என் கண் முன் துவங்கட்டும், என்ன யாசமரே சரிதானே" என்றார் வேங்கடாபதிராயர்.

"யார் துணைத்தளபதி" என்றார் யாசமர். "ஜக்கராயன்" என்று அடித்துச் சொன்னான் ரகுநாதன். ஜக்கராயனோ வயிற்றில் புளி கரைத்த மாதிரி உணர்ந்தான். விறுவிறுவென ஏற்பாடுகள் நடந்தேறின.

துந்துபிகள் முழங்கின. போர்முரசு கோட்டை வாயிலில் ஒலித்தது. மாபெரும் சைன்யம் புறப்பாடு ஆவதற்கான அறிகுறிகள் கோட்டை வாயிலெங்கும் தென்பட்டது. பொதுமக்கள் சாரைசாரையாய் அரண்மனை மைதானத்தில் குவிந்தனர். எங்கும் ஒரே பரபரப்பு. எங்கும் ஒரே பேச்சு... பதட்டம். ராணி சக்குபாயிடம் யதிராஜன் சொன்னதுபோல் எங்கும் பீதி ஒலி தென்பட ஆரம்பித்தது. மக்கள் குவிந்தனர் கோட்டை முன்பு.

இளவல் ரகுநாதன் -அச்சுதப்ப நாயக்கர் -தீட்சிதர் பெருமான் - யாசமர் இவர்கள் மட்டுமே கூடினர் ரகசிய சபையாய். "ரகுநாதா என்ன இது? உன் வாழ்வில் இத்தனை திடீர் திடீர் திருப்பங்கள். என்னை சிலிர்க்கவும் திகைக்கவும் வைக்கிறது" என்றார் தீட்சிதர்.

"அதுசரி... எப்படியப்பா உன் ஆட்கள் அந்த ஒற்றனைக் கொன்ற வனைப் பிடித்தார்கள்?" என்றார் யாசமர்.

கடகடவென சிரித்தான் ரகுநாதன். "இருந்தால்தானே பிடிப்பதற்கு? நான் நல்ல கதையைத்தான் பிடித்தேன்" என்றான்.

"என்ன சொல்கிறாய் ரகுநாதா?" என்றார் தந்தை அச்சுதப்பர்.

"ஆம் தந்தையே! வீரப்ப நாயக்கரையும் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரையும் சம்மதிக்க வைக்க, நம்ப வைக்க வேறு வழியில்லை. எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். மெனுகோண்டாவை குலிகுதுபஷா தாக்குவான் என்று."

"அதுதான் எப்படிச் கண்டறிந்தாய் ஜக்கராயன் கோபத்தில் கொட்டியதை வைத்தா?"

"ஆமாம்... யாசமரே! ஜக்கராயன் பேசியதை வைத்துதான். அதிலும் அவன் குரலில் இருந்த பதற்றம்-துடிப்பு இவற்றை வைத்துதான்

நம்பினேன். தவிர எய்தவன் சொல்வதைத்தானே நாம் நம்பவேண்டும்" என்று சிரித்தான். அனைவரது முகத்திலும் புன்முறுவல்.

"ரகுநாதா! தலைநகர் படையைச் சேர்த்தால் 5000 முதல் 7000 வரைதான் கிடைக்கும். அது போதுமா?" என்றார் அச்சுதப்பர். "நான்கூட அதையேதான் யோசிக்கிறேன்" என்றார் யாசமரும்.

"போதும் தந்தையாரே! அதுவும் என்னுடைய படையெடுப்பு இருவகையில் இருக்கப் போகிறது. அதாவது இருக்கும் வீரர்களில் குதிரைப் படை எத்தனை, மற்ற காலாட் படை, தேர்ப்படை எத்தனை யாசமரே" என்றான்.

"இரண்டிலும் சரிபாதி இருக்கும் ரகுநாதா."

"நல்லது. குதிரைப்படை என்னுடன் வரும்; இதரப் படைகள் உங்கள் தலைமையில் வரும்" என்றான்.

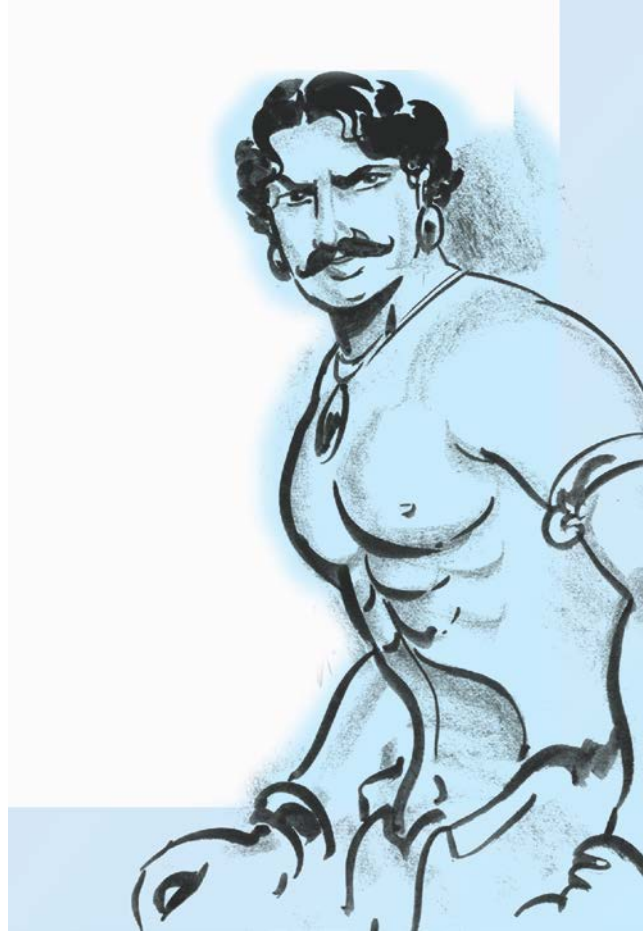
"நீங்கள் இருவருமே ஒரே களத்துக்குத்தானே செல்கிறீர்கள். பிறகேன் இரு பிரிவாக..." என்றார் தீட்சிதர்.

"தீட்சிதர் பெருமானே! குலிகுதூப்ஷா ஒன்றும் மாபெரும் வீரனல்ல. தன்னோடுள்ள படைபலத்தில் வாழ்பவன். இன்றிரவே மெனுகோண்டா கோட்டையைக் கைப்பற்றுவான் என்பது திண்ணமில்லை. ஒரு யுகம்தான். அப்படியே கைப்பற்றினாலும் உடனே தலைநகரை நோக்கிப் படையெடுக்கும் மாவீரனில்லை; தைரியசாலியில்லை. எனவே எதற்கும் முன்னேற்பாடாக மெனுகோண்டா கோட்டையை நோக்கி மெதுவாகச் செல்லும் யானைத் தேர்ப்படைகளோடு யாசமர் செல்லட்டும்?"

"நீ எங்கு செல்கிறாய்?"

"நான் வேகமாக நகரும் குதிரைப்படையுடன் நாளை காலைப் புறப்பட்டு சுல்தானின் நகரமான கோல்கொண்டாவை முற்றுகை இடுகிறேன்" என்றான்.

"என்ன அவன் ஊரையேவா!" என்றார் யாசமர்.

"ஆமாம்! மொத்தப் படையையும் ஆத்திரத்தில் அள்ளிக்கொண்டு மெனுகோண்டாவை வீழ்த்த நகருவான் குலிகுதூப்ஷா. இங்கிருந்து காலையில் புறப்பட்ட சக்குபாயின் விசுவாசிகளும் இதையே அவனுக்குப் போதித்திருப்பார்கள். கோல்கொண்டாவை சுலபமாக வீழ்த்தி விஜயநகரக் கொடியை பறக்கவிட்டு விடலாம். நீண்ட நாள் தலைவலியும் தீரும்.

அதோடு தலைநகரில் இருந்து செல்லும் யாசமர் படையும் ஒருவேளை குலிகுதூப்ஷா தலைநகரை நோக்கி வந்தாலும் வழியிலேயே தடுக்கும். பின்னால் நாங்கள் வந்து சேர்ந்துகொள்வோம். அல்லது இருவருமாய் மெனுகோண்டாவில் சந்தித்துத் தாக்குதலை துவங்கலாம். இதுதான் வியூகம் சரிதானா" என்றான் ரகுநாதன்.

"ரகுநாதன் அமைத்தது வியூகமா? ராஜேந்திர சோழனின் அகன்ற பார்வையும் அசோகரின் ஆளுமையும், சந்திரகுப்தரின் திறமையும் சேர்ந்த ஒரு மகாபுருஷனின் அரசியல் தீர்மானமல்லவா அது" என்று யாசமர்-அச்சுதப்பர்-தீட்சிதர் மூவருமே வியந்தனர்.

மெனுகோண்டா நோக்க...!

யாசமர்தான் கேட்டார். "ரகுநாதா! கோட்டைக்கு முன்னால் பெருமளவு மக்கள் கூடிவிட்டனர். திடீர் யுத்தம் ஒரு கோணத்தில் பீதியையும் உண்டுபண்ணியுள்ளது. மட்டுமல்லாது வெளியூர் பயணிகள் பட்டாபிஷேகத்தின் பொருட்டு வந்து குவிந்துள்ளனர். ஆகவே பெரும் திரளுக்கு முன் நீ தோன்றி அவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்ட வேண்டும். அத்தோடு அந்த ஜக்கராயனை ஏனப்பா உபதளபதியாக உன்னுடன் அழைத்துச் செல்கிறாய்?" என்றார்.

"வேறொன்றுமல்ல யாசமர் அய்யா! ஜக்கராயனை இங்கே விட்டாலும் வினை; உங்களோடு அனுப்பினாலும் வினை. அதனால்தான் என்னோடு வைத்துக்கொண்டேன். எதிரியை தூரத்தில் வைக்கக்கூடாது, வைத்தால் கவனிக்க முடியாது" என்றவன்,

"வாருங்கள் மக்களை சந்திப்போம்" என்றபடி புதிய எழுச்சியுடன், புதிய படைக்கு தலைமை ஏற்கும் பொறுப்புடன் கிளம்பினான். கோட்டை உட்படிகளில் ஏறி உயரே வந்து எதிரே திரளாக இருக்கும் மக்களைக் கண்டதும் தான் தாமதம். ரகுநாத நாயக்கர் வாழ்க! தஞ்சை இளவல் ரகுநாதன் வாழ்க! போன்ற கோஷங்கள் விண்ணைப் பிளந்தன.

ஏற்கனவே ரகுநாதனின் பாட்டனாரான செல்வப் நாயக்கரும், தந்தையான அச்சுதப்ப நாயக்கரும் எத்தனையோ முறை வேங்கடாபதி ராயருக்கு படையனுப்பி தக்கதருணத்தில் உதவுபவர்கள் என்பதாலும், தவிர அச்சுதப்ப நாயக்கர் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால், (1565 களில்) செய்த தலைக்கோட்டைப் போர், யாழ்ப்பாணத்துப்போர், நாகப்பட்டினத்தில் போர்த்துக்கீசியர்களுடன் ஏற்பட்ட போர் போன்றவற்றால் தஞ்சைக்காரர்கள் வீரத்தின்மேல் விஜயநகரவாசிகளுக்கு அளவுகடந்த நம்பிக்கை இருந்தது. அதன்மொத்த சக்தியும் இப்போது ரகுநாதனுடன் சேர்ந்து செயல்பட்டது. ஆரவாரம் பெருக்கெடுத்து அடங்க நீண்ட நேரமானது. ஒருவழியாய் ரகுநாதன் உரத்த குரலில் பேசினான்.

"அன்புக்குரிய விஜயநகர விசுவாசிகளே! ஒரு மாபெரும் விஷேச நாளை நாம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் இப்படி ஒரு திடீர் போர் அறிவிப்பு உங்களுக்கு அதிர்ச்சியாகக்கூட இருக்கலாம். ஆனால் இது

நமக்கு ஒன்றும் மிகப்பெரும் சவால் அல்ல. ஒரு சின்ன சேதத்தைத் தடுக்க நாம் எடுக்கும் முன்எச்சரிக்கை நடவடிக்கை! ஆம்... நாம் திட்டமிட்ட நமது பேரரசராக சிக்கத்தேவராயர் அவர்கள் முடிதும் வைபவம் சில குறித்த நாளில் நடந்தே தீரும். வெளியூர் வாசிகள்,

கல்வெட்டுச் சான்று

பட்டுக்கோட்டைச் சீமை, அதிவீர ராமன் பட்டினத்தில் மகிழ்ங் கோட்டை எல்லையில் ஹஜரத ஹாஜா அலாவுதீன் சிஸ்தி சாகிப் அவர்களை அடக்கம் செய்த இடத்தில், அவர் தர்காவிற்காக அதிரரம் பட்டினம் கிராமத்தையும், அதனைச் சூழ்ந்த பகுதிகளையும் சர்வ மானியமாக அச்சுத ஜீவப்ப நாயக்கர் அளித்ததைச் செப்பேடு விவரிக்கின்றது.

அவ்வாறு நாகங்கொல்லை கூறப்பெற்று அளிக்கப்பெற்ற நன்செய் புன்செய் உட்படச் சகலபலப்பாகமும் சந்திர சூரியர் உள்ளவரை ஆண்டனுபவித்துக் கொள்வதற்கு, தர்காவிற்காகக் கொடுக்கப் பெற்றது. ஆண்டுதோறும் சாகிப் அவர்களின் கந்துாரியைத் தர்கா நிருவாகிகள் நடத்திச் சாகிப் அவர்களின் புத்திரர், பவுத்திரர்களுக்குக் கந்துாரியும் கொடுத்து வரவேண்டும் என்றும் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சர்வமானியத்திற்கும், கந்துாரிக்கும் தீங்கு செய்தவர்கள் ரெளர வாதி நரகத்தை அனுபவிப்பார்கள் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. செப்பேட்டின் இறுதியில் பெரிய எழுத்துக்களில் "ஸ்ரீ ராய" என்று தெலுங்கில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

உள்ளூர்வாசிகள் எவ்வித அச்சமுமின்றி கோட்டைக் குள்ளேயே ஓரிரு நாட்கள் தங்கியிருக்கும்படிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இது என்னுடைய முதல் தலைமைப் போர். உங்கள் ஆரவாரம் எனது இரு தோள்களிலும் தங்குகிறது. உங்களது நம்பிக்கை என் கைகளில் ஒவ்வொரு விரலிலும் வாள்சுழற்றும் வேகத்தைத் தருகிறது. உங்களது எதிர்பார்ப்பு என்னுடைய நாடி நரம்புகளில் முறுக்கேறி வீரத்தைப் பெருக் கெடுத்து ஓடவைக்கிறது. துளி அச்சமும் வருத்தமும் பீதியும் வேண்டாம். இந்த யுத்தம் நமது சில பகைவர்களுக்கு நாம் கற்பிக்க வேண்டிய யுத்தபாடம். இனி எவருக்கும் விஜயநகரை வீழ்த்தும் ஆசை கனவில்கூட கருவாகக் கூடாது.

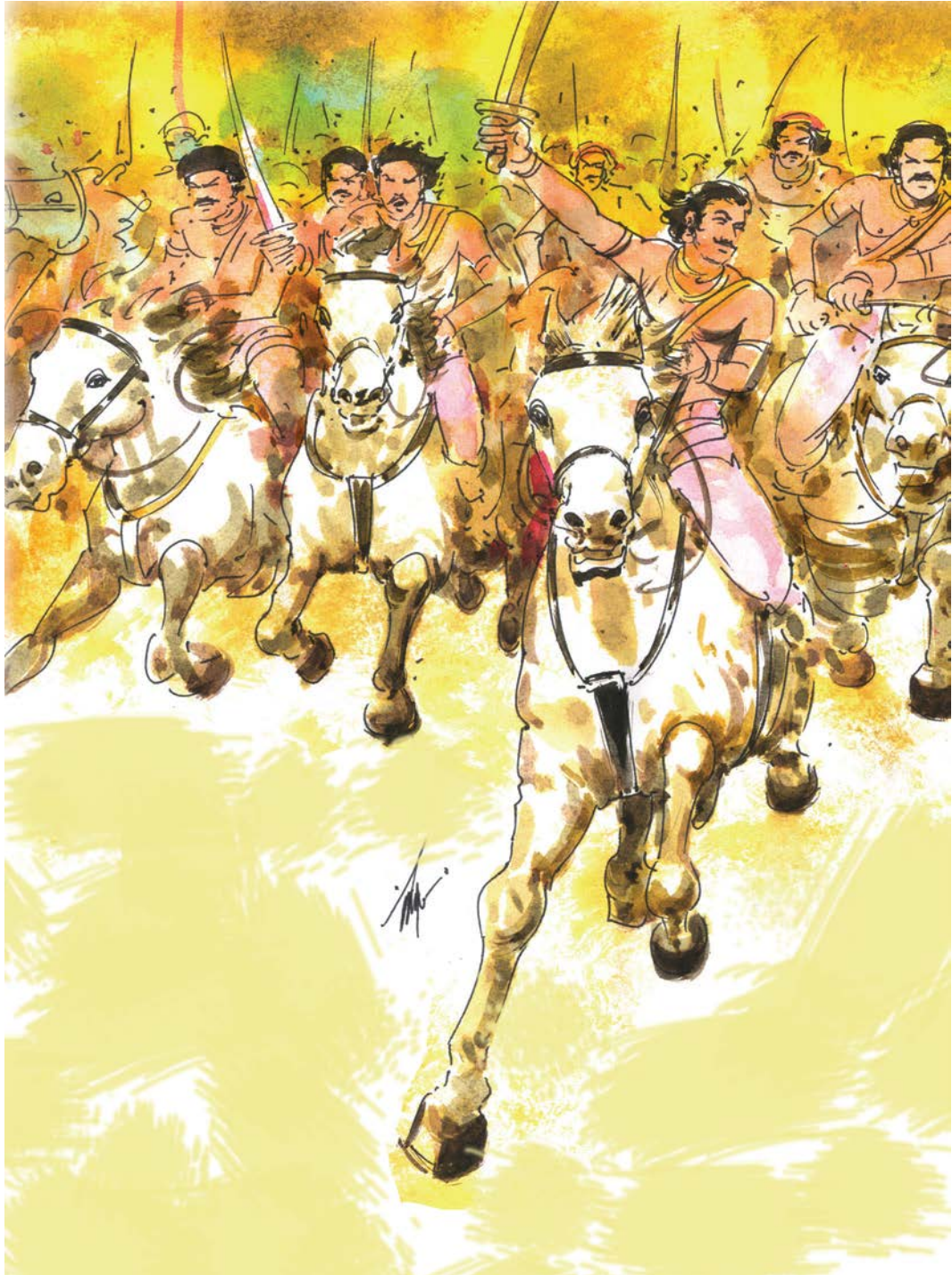
கோல்கொண்டா குலிகுதூப்ஷாவின் குடலை உருவி அவன் சடலத்திற்கு மலர் வளையமாய் வைத்துத் தருகிறேன். மக்களே! வழக்கம்போல நாளை மறுநாள் காலை உங்கள் நகரத்தை, வீடுகளை, வீதிகளை மலர்களால் தோரணங்களால் அலங்கரியுங்கள். வெற்றியோடு வருகிறேன்; ஆசி கூறுங்கள்" என்று கர்ஜித்து நிமிர்ந்தான் ரகுநாதன்.

"வாழ்க" கோஷம் அடங்க நீண்ட நேரமானது. கிட்டத்தட்ட மாலைப்பொழுது ஏறியதில் இருந்தே கோட்டை வளாகம் பரபரப்பாயிருந்தது. படைகள் வகை வாரியாய் பிரிக்கப்பட்டன. வேகமான குதிரைப்படைகள் தனியாய் அணிவகுத்தன. தவிர மற்றப் படைகள் தனியாய் அணிவகுத்தன. அனைத்தும் தயார் நிலை. ரகுநாதன் பெரிய பிரயத்தனம் எதுவும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. மனதார பிரகதீஸ்வர பெருமானைப் பிரார்த்தித்தான். அவனை தந்தை ஆசியுடன் ராஜசம்பந்தங்கள் புடைசூழ மாளிகை வாயிலுக்கு வந்தான். வழியனுப்ப ஆரத்தி தட்டேந்தி கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரின் துணைவியாரும், ரகுநாதனின் தாயார் மூர்த்திபாம்பாவும் நின்றனர். "ஏன் ஆரத்தியை மூவராக சேர்ந்து சுற்றுங்கள். ஒரு கன்னிப்பெண் சேர்ந்துகொள்ளலாமே" என்றார் சிக்கத் தேவராயர். எங்கிருந்தோ அடங்கிய கிளியாய் துருதுருவென ஓடிவந்து தட்டைத் தொட்டாள் கலாவதி. ரகுநாதன் தலைமையில் புறப்பட்டது. இருபுறமும் நரசப்பாவும்-புவண்ணனும் ஆரோகணிக்க இளம்புயலாய் "விஜயநகர சாம்ராஜ்யம் வாழ்க" என்று முழக்கமிட்டான் ரகுநாதன். புழுதி கிளம்ப குதிரை சைன்யம் கோட்டை அகழிக் கதவு வழியே தடதடக்க புறப்பட்டது.

யாசம நாயக்கரின் சைன்யமும் பெரும் சத்தத்துடன் கிளம்பியது. திட்டமிட்டபடி எல்லாம் நடந்துகொண்டிருந்தன. இரவு முழுக்க இடைவிடாத பயணம். அதில் நரசப்பா ஒருபக்கம், புவண்ணன் ஒருபக்கம். இளவல் ரகுநாதன் முன்புறம், நடுவில் ஜக்கராயன். இப்படி கிட்டத்தட்ட காவல் கைதியைப் போலவே இட்டுச் செல்லப்பட்டான். என்ன நடக்கிறது; நடக்கப்போகிறது என்று எதுவும் தெரியாத நிலை அவனுக்கு.

வினைவிதைத்தவனே அதை அறுவடை செய்யப் போவதை எண்ணி ராணி சக்குபாயும் அந்தப்புற மாளிகையில் தவித்துப் புலம்பினாள். எனினும் காலத்தின் சில தீர்மானங்களை யார் தள்ளிவைக்க முடியும்?

ஒரு ஜாமம் இரண்டாம் ஜாமம் என்று பாராமல் குதிரைப்படை இடைவிடாது பறந்து கொண்டிருந்தது. கிட்டத்தட்ட வைகறைப் பொழுதில் ஒளிரேகைகள் வானத்தின் இருட்டை மெல்ல தன் கூரிய கரங்களால் கிழிக்கின்ற காட்சியைக் கண்டுகொண்டே பயணித்தான் இளவல் ரகுநாதன்.

பறவைகள் கண்விழிக்கின்ற தருவாயில் விஜயநகரில் இருந்து வெகுதொலைவு வந்திருந்த இளவல் ரகுநாதனின் குதிரைப்படையை

குறிக்கிட்டது கிருஷ்ணா நதி. நல்லதுதான். வீரர்கள் இளைப்பாறிக் கொள்ளவும், நீராடவும், குதிரைகள் நீர் அருந்தவும் உகந்ததென்று எண்ணிய ரகுநாதன் குதிரைப் படையை ஏரிக்கரையில் நிறுத்தினான். அத்தோடு நரசப்பாவையும் சில வீரர்களையும் சேர்த்து அரவம்படாமல் சற்று சிறிது தூரத்தில் இருக்கும் இப்ராஹிம் சுல்தானின் கோல்கொண்டா நகரின் நடமாட்டங்களை வேவுகண்டு வரச்சொன்னான். தானும் நதியில் இறங்கி புதுசானான். ஜக்கராயனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை! படைகள் ஏன் தனியாகப் பிரிந்தன; ரகுநாதன் ஏன் கோல்கொண்டா நகரை வேவுபார்க்க அனுப்பினான் ஒன்றுமே புரியவில்லை!

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் குதிரைப் படை பழைய உற்சாகத்திற்குத் திரும்பியது. அதேநேரம் நரசப்பாவும் நதிக்கரை வந்து சேர்ந்தான். எண்ணியது போலவே கோட்டை வாயிலில் மட்டுமல்லாது நகர்புற மெங்கும் அமைதியாகவும் படைவீரர் நடமாட்டம் குறைவாகவுமே காணப்படுவதாய் சொன்னான். ரகுநாதன் முகத்தில் தீவிர சிந்தனை படர்ந்தது. பிறகு குதிரைப்படை மொத்தத்தையும் கிளப்பி நடை ஓட்டமுமாய் மெதுவாகப் பயணித்து புழுதி பறக்கு மென்று மண்சாலை வழியாய் செல்லாமல் மரக்காடுகள் ஊடே பயணித்தான்.

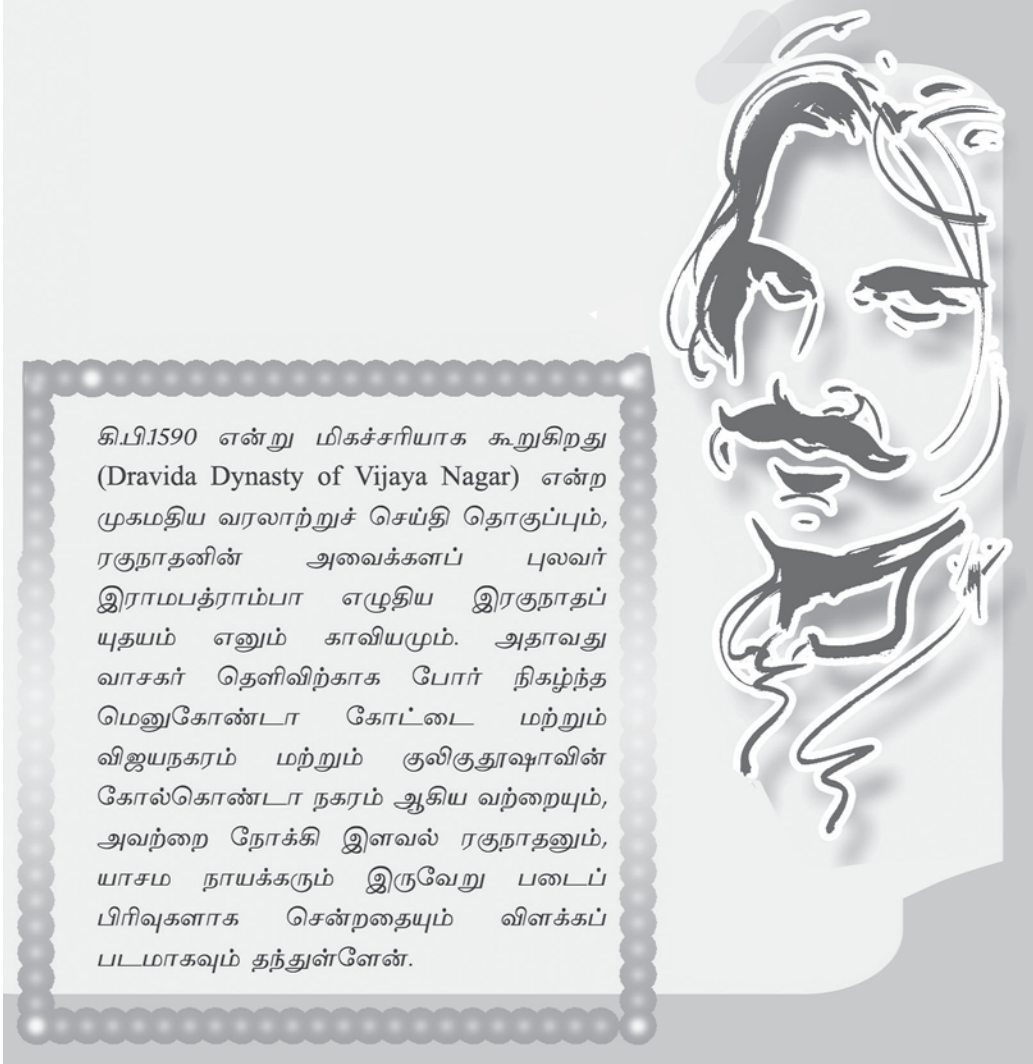
கிட்டத்தட்ட கோல்கொண்டா நகரின் எல்லைக்கு வந்ததும், நரசப்பாவை மட்டும் அழைத்துக் கொண்டு கோல்கொண்டாவில் இருந்து மெனுகோண்டாவிற்குச் செல்லும் வழியைத் தேடி அதில் சிறிது தூரம் குதிரையில் சென்றான். ஜக்கராயனுக்கு மட்டுமல்லாது, பூவண்ணனுக்குமே இது குழப்பத்தினை ஏற்படுத்தியது.

"என்னப்பா உங்கள் இளவல் விந்தையான காரியங்களைச் செய்கிறார். படைகளைப் பிரித்தார். மெனுகோண்டாவை விட்டுவிட்டு யாருமில்லாத கோல்கொண்டாவை முற்றுகையிட வருகிறார். பிறகு தனியாய் மெனுகோண்டாவுக்கு போகும் வழியில் போகிறார்" என்றான் ஜக்கராயன்.

"புரியவில்லையா ஜக்கராயரே, கேளும்! கோல்கொண்டாவை இனி சுல்தான் வசமே விட்டு விடுவதாய் எண்ணமில்லை. அதனால் அதைக் கைப்பற்ற இங்கே வந்திருக்கிறார். அடுத்து தனியே அவர் செல்வது ஏன் என்று நீங்கள் பாருங்கள்" என்றான். ரகுநாதன் சிறிது தூரம் சென்று

குதிரையில் இருந்து இறங்கி மணல் வெளியில் ஒரு பெரும்படை சென்றிருப்பதைக் காலடித் தடங்கள் மூலம் கண்டான். அவன் முகத்தில் பூரணப் புன்னகை.

"பார்த்தீரா! நேற்று சுல்தானின் படை மெனுகோண்டாவை நோக்கிப் புறப்பட்டதன் அடையாளத்தையும் காண்கிறார். இனி யுத்தத்தை ஊர்ஜிதமாய் துவங்குவார்" என்றான் பூவண்ணன். ஜக்கராயன் அசந்தே போனான்.

பூவண்ணன் இளவல் ரகுநாதனைப் பற்றிச் சொன்னது மாதிரிதான் நடந்தது. விரைவாய் நடந்தது. ரகுநாதன் புதுவேகத்துடன் ஆணைகளை வீசினான். குதிரைகள் வேகமெடுத்துக் கிளம்பின. பெரிய சிரமமில்லை. மளமளவென்று அகழியை நெருங்கினர். மரப்பலகைகளை நடுவில் இட்டு மறுபடியும் சென்று கதவை இறக்கினர். குதிரைப்படை சுலபமாய் உள்ளே புகுந்தது. மிகுந்த செல்வாக்கோடு உருவாக்கப்பட்டிருந்த வீதிகள், ராஜ்ஜிய

பகுதிகள் அனைத்தும் ஒருசில நாழிகைக்குள் கட்டுக்குள் வந்தது. விடியல்கையில் விலங்குகளை ஏந்திக்கொண்டு வந்தது இப்ராஹிம் சுல்தானுக்கு. மக்கள் பாதி மகிழ்வே எய்தினர். விஜயநகரின் கைப்பிடிக்குள் கோல்கொண்டா வந்ததில் பெரிய எதிர்ப்பு ஏதுமேயில்லை. அதைவிட விஜயநகரக் கொடியை ஜக்கராயனை விட்டே கோட்டை உச்சியில் ஏற்றச் செய்தான் ரகுநாதன். நரசப்பாவை கோட்டைத் தளபதியாய் நியமித்து நூற்றுக்கணக்கில் வீரர்களையும் விட்டுவிட்டு, மற்றோருடன் ரகுநாதன் புறப்பட்டான் ஜெயிக்க வேண்டிய மெனுகோண்டா கோட்டையை நோக்கி...!

ஆயுதங்களை வீட முக்கியம்!

குதிரைகளின் குளம்படிகளை வைத்தே, ஒரு படை எந்த திக்கிற்கு பயணமாகியிருக்க வேண்டும் என்று கணிப்பவன், எத்தகு போர் வியூகக் காரனாக இருக்க வேண்டுமென்று கண்கூடாகவே கண்டு கொண்டான் கொப்பூரி ஜக்கராயன். உபதளபதி ராசப்பாவையும் சிலநூறு வீரர்களையும், கோல்கொண்டா கோட்டையைக் கைப்பற்றியதோடு அல்லாமல் காவலுக்கும் விட்டுவிட்டு மெனுகொண்டாவை நோக்கிச் சீறிய ரகுநாதன், அத்தனை விஜயநகர வீரர்களுக்குமே நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக ஒளிர்ந்தான்.

அதிவேகக் குதிரைப் பயணம் தொடர்ந்து செல்ல, ஏறக்குறைய உச்சிவெய்யில் தணிந்து பொன்மாலை நெருங்கும் சமயத்தில், விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் ஆயுதக் கோட்டையான மெனுகொண்டாவை நெருங்கி யிருந்தது. சற்று தூரத்தில் மேடான மலைப்பாங்கில் அமைந்த ராட்சஸக் கோட்டையை அப்போதுதான் பார்த்தான் இளவல் ரகுநாதன். முழுக்க முழுக்க போர்க்களங்களுக்குத் தேவைப்படும் புதுப்புது வடிவமுள்ள இரும்பு ஆயுதங்களைத் தயாரித்து அவற்றைப் பேணிப் பாதுகாக்குமிடமாக விளங்கியதுதான் மெனுகொண்டா.

ஆகவே பலமான கோட்டைகளும், மதில் சுவர்களும், சுலபத்தில் பகைவர்கள் சூழ முடியாத மலைப் பகுதியும் பல்வேறு திருப்ப அகழிகளுமாய் காணப்பட்டது கோட்டை. அது ஆயுதம் குவிந்திருக்கும் களம் என்பதால், கோட்டையைச் சுற்றிலும் இருந்த சிறுசிறு சிற்றூர்கள் மொத்தமும் ஆயுதம் சார்ந்த தொழிலையே செய்து வந்தன. காப்புப் போடுவது, தேர்ச்சக்கரம் அடிப்பது, வாள்பிடி வைப்பது, வேல்மரம் பொறுத்துவது, எறிகுண்டுக்கு இரும்பு காய்ச்சுவது போன்ற ஆயுத உற்பத்தித் தொழிலே நடந்து வந்ததை தன் சகாக்களுடன் ரகுநாதனும் கண்டான்.

சிறுநீர்களைக் கடந்து மெனுகொண்டாவை நெருங்கு கையிலேயே தெரிந்து போனது, குலிகுதூப்ஷாவின் படையினர் வந்ததற்கான அடையாளங்கள். ஊர் விளக்குக் கம்பங்கள் முறிந்து கிடந்தன. ஆங்காங்கே இருந்த இரும்புப் பட்டறைகளும், எஃகு சிறுநீர்க்கால்களும் நொறுக்கப்பட்டுக் கிடந்தன. தவிர, குறைந்த அளவில் காணப்படும் மக்கள் வரத்தும் முற்றிலுமாக காணவில்லை. தவிர பெயருக்கு ஒரு விஜயநகர வீரனும் அங்கில்லை. ஆக குலிகுதூப்ஷாவின் படை திட்டமிட்டபடி திடீர் தாக்குதல் நடத்தி ஆயுதக் கோட்டையைக் கைப்பற்றி விட்டது. சரி...! தற்போது யாசம நாயக்கரும், அவரோடு வந்த காலாட்படையினரும் எங்கிருப்பார்கள்? என்ன ஆனார்கள்? வந்து சேர்ந்தார்களா? போன்ற வினாக்கள் அனைவரது இதயத்திலும் எழுந்தது.

ரகுநாதன் மோவாயை விரலால் வருடியபடி மெய்க்காப்பாளன் பூவண்ணனையும், மற்றொரு விஜயநகர உபதளபதியையும் சைகையால் அருகே அழைத்தான்.

"நிலைமை நாம் நினைத்தது போலேதான் இருக்கிறது பூவண்ணா...! புரியவில்லையே. யாசமர் வந்ததற்கான சுவடுகளே இல்லையே...! இந்நேரம் நிச்சயம் வந்திருக்க வேண்டும். என்ன செய்யலாம்...? அவர் வந்தபிறகு இணைந்து தாக்குதலைத் துவங்கலாமா? அல்லது நாமே ஆரம்பிக்கலாமா?" ஒருவாறு ரகுநாதன் குழம்பிய நேரத்தில், ஜக்கராயன் விஷமச் சிரிப்புடன் குதிரையை விட்டிறங்கி வந்தான். இளவல் ரகுநாதனும் குதிரையை விட்டு இறங்கி அடர்த்தியானதொரு ஆலமர நிழலருகே நடந்தான். ஏனையோரும் அவ்வாறே சற்று ஓய்வெடுக்க முயல, மெனுகொண்டா கோட்டை மர்மத்தைத் தாங்கி நின்றது.

பலத்த மௌனம் சூழ்ந்த அப்பகுதியில் வெகுதூரத்தே ஒரு குதிரையின் குளம்படி ஓசை மட்டும் இலேசாய் கேட்டது. குதிரையில் வந்து சேர்ந்தவன் நல்ல வேளையாய் விஜயநகர வீரன்தான். வந்தவன் மூச்சிரைக்கப் பேசினான். "தஞ்சை இளவலே! யாசமர் வந்தாயிற்று. யாசமரோடு வந்த நாங்கள் எல்லோரும் ஊர் தாண்டியுள்ள ஆழிக்கிழார் கோயிலில் தங்கியுள்ளோம்.

கோல்கொண்டா சுல்தான் தன் பெரும் படையுடன் வந்து மெனுகொண்டாவைப் பிடித்துவிட்டான். இன்று இரவே அவன் தன்படையோடு

தலைநகரை நோக்கி நகரப் போவதாய் அனுமானிக்கிறார் யாசமர்" என்று அவன் கொட்டிக் கொண்டே போக...

"சரி. சரியப்பா! யாசமரோடு நீங்கள் வந்து சேர்ந்தாயிற்றல்லவா! நீங்கள் வந்தீர்களா? இல்லையா? என்பதுதான் என் முதல் பிரச்சனையாக இருந்தது. நீ போய் யாசம நாயக்கரையும், நம் படையையும் இங்கே வந்து இணையச் சொல். பிறகு பேசி முடிவெடுப்போம்" என்றான் ரகுநாதன், ஜக்கராயனையும் ஓரமாகக் கவனித்துக் கொண்டே!

சற்று அரை நாழிகையில் யாசம நாயக்கர் தன் படையினரோடு ரகுநாதன் இருக்குமிடம் வந்து சேர்ந்து இருவரும் விபரங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டனர். ஜக்கராயனுக்கோ கண்ணைக் கட்டி காட்டில் விட்டது போலிருந்தது. இந்தச் சிறுவனும் இந்தக் கிழவனும் சேர்ந்து என்னதான் செய்யப் போகிறார்களோ என்று மனசுள் குமைந்த வண்ணம் உடைவாளால் ஆலமர விழுதினை அறுத்து அறுத்து வீசிக் கொண்டிருந்தான்.

"அட்டா... ஜக்கராயரே! போருக்கு இப்போதே ஆயத்தமாகிவிட்டீர் போலுள்ளதே!" என்று கேட்டபடியே புவண்ணனுடன் ரகுநாதன் கால்நடைப் பயணமாகவே ஊருக்குள் நடந்தான். ஜக்கராயனுக்கு அது மேலும் எரிச்சலை மூட்டியது. கடும் கோபத்துடன் மேலும் பல விழுதுகளைச் சேதப்படுத்தினான். ஒருவித சிரிப்போடு அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் யாசம நாயக்கர். ஆனாலும் சீரிய பதட்டம் அங்கே அரசாண்டது.

சிறிது தொலைவு அந்தச் சிற்றூருக்குள் புகுந்ததுமே குலிகுதூப்ஷா வின் படையினரால் தரைமட்டமாக்கப்பட்ட ஒரு ஓடு வேய்ந்த மரப்பட்டறைக்குள் ஓரிருவர் நடமாடுவது போன்ற அரவம் கேட்க... இளவல் ரகுநாதனும், மெய்க்காப்பாளன் புவண்ணனும் இடிபாடுகளில் வளைந்து நுழைந்து உள்ளே சென்றனர். உள்ளே நீண்டு கிடந்த அந்த பட்டறையின் ஓரத்தில் ஒரு மூதாட்டியும், அதே வயதொத்த பெரிய வரும் உடலில் சில காயங்களுடன் சுருண்டு கிடந்தனர்.

அதே சமயம் தஞ்சை இளவலைக் கண்டதும், அந்த மூதாட்டி வெகுண்டு எழுந்து கத்தினாள். "பாவிகளா...! அதுதான் ஒட்டு மொத்தமாய் எல்லாவற்றையும் அழித்து விட்டீர்களே... இன்னும் நாங்கள் உயிரை

ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதும் சம்மதமில்லையா?" என்று கதற, சட்டென்று புவண்ணன் முன்வந்து தாங்கள் யார் என்பதை சுருக்கமாகக் கூற, கிழவியின் கண்களில் ஆனந்த வெளிச்சம்.

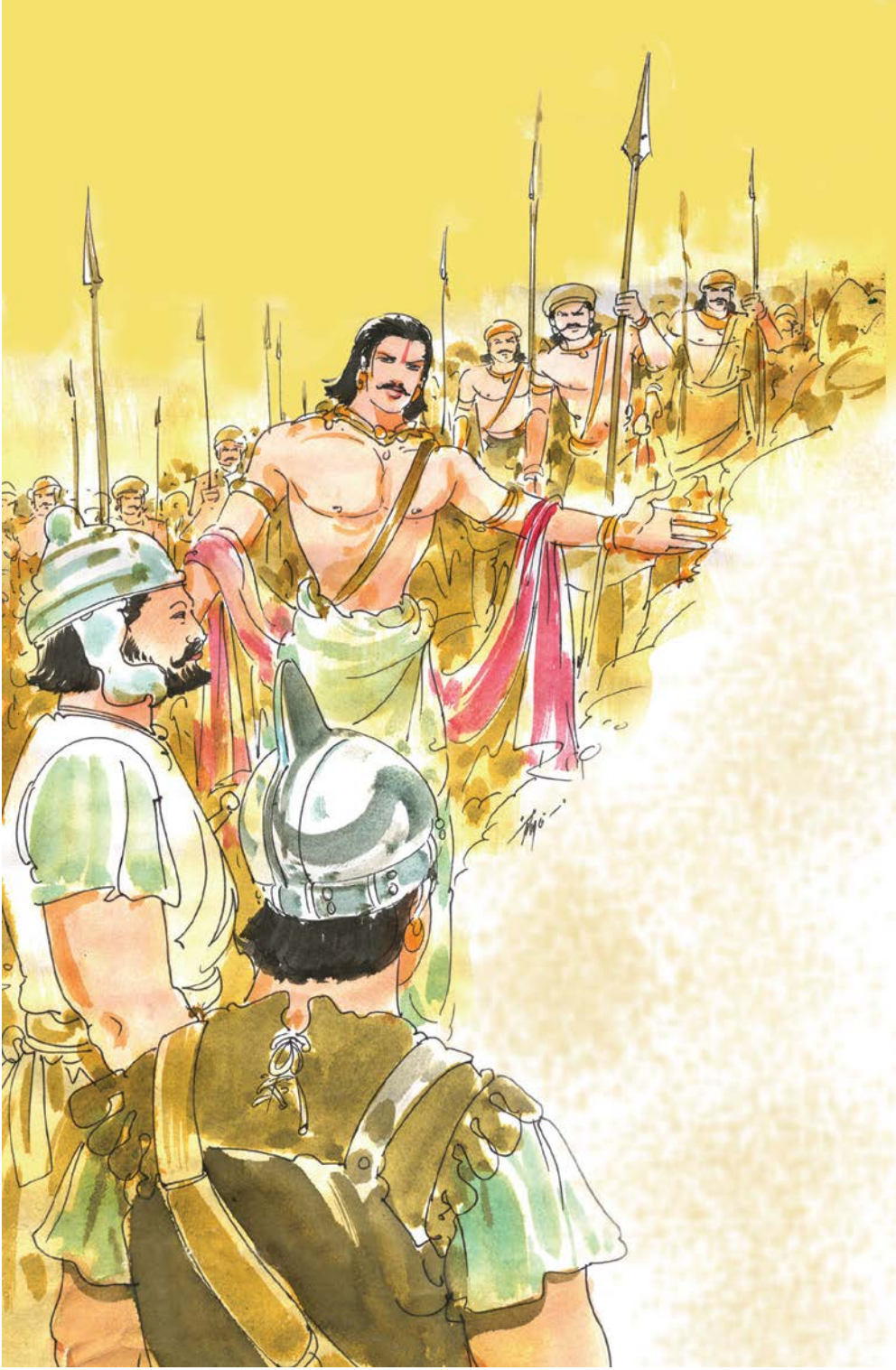
அதே சமயம், தலையில் ரத்தக் காயத்துடன் காணப்பட்ட பெரிய வரும், எழ முடியாமல் எழுந்து வந்து பேசினார். "தம்பி. எப்படியாவது இந்த மெனுகொண்டாவை நீ மீட்டுவிட வேண்டும். இது இந்த விஜயநகரின் மானப்பிரச்சினையப்பா" என்றபடி இருமவும் செய்தார். மெலிந்த அவரது உடல்வாகு இந்த சாம்ராஜ்யத்துக்காக உழைத்து உழைத்து உருகியதன் அடையாளமாய் இருந்தது.

"இதோ பார். பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் காலம் வரை இக்கோட்டையின் மீது ஒரு அந்நியனும் கை வைத்ததில்லை. எந்த கால நேரமோ, கிரக தோஷமோ அதுவும் நடந்து விட்டது. இந்த மெனுகொண்டா மிக பயங்கரமான கோட்டை. அவ்வளவு எளிதில் இதை மீட்க முடியாது. தவிர ரகசிய வழிகள் சிலவும் இதற்கு உண்டு" என்று மீண்டும் இருமினார் அப்பெரியவர்.

நல்லவேளை. ஏதாவது துருப்புக் கிடைக்குமா? என்று ஊருக்குள் வந்தது எவ்வளவு நல்லதாகப் போயிற்று. நிச்சயம் இந்தப் பெரியவர் மூலம் ஏதாகினும் நன்மை நிகழும் என நம்பிய இளைஞர்கள் சற்று தெம்புடன், அவரை ஆர அமர உட்கார வைத்துப் பேசினர்.

"இந்தக் கோட்டையில் நம் சாம்ராஜ்ய ஆயுதங்கள் முழுவதும் இருக்கின்றன. அதிலும் முக்கியமாய் முதலை ஈட்டிகளும், எறிகுண்டுகளும் அவர்கள் வசம் கிட்டிவிட்டால் பிறகு பேராபத்தாய் முடியும். இந்த ஆயுதங்களை விட முக்கியம் கோட்டையினுள் ஆயுதங்களை வடிவமைக்கும் திறன் வாய்ந்த நமது வீரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களையும் நீ மீட்க வேண்டும்" என்று செருமினார்.

"நிச்சயமாக பெரியவரே! அதென்ன முதலை ஈட்டியும், எறிகுண்டும்" என்றான் ரகுநாதன்.

சுற்றிலும் ஒரு முறை கண்களை ஓட்டிவிட்டு கிசுகிசப்பாய் பேசினார் பெரியவர், "இந்த ஊரிலேயே பிறந்து இந்த ஆயுதத் தொழிலையே குலத்தொழிலாய் செய்பவனப்பா நான். கேள்! எந்த அரசிடமும் இல்லாத வடிவமைப்பு அது. முதலையின் வாய்போல் அகலமான, பல குறு ஈட்டிகளை மூடித்திறக்கும் ஈட்டி அது. எதிரிகள் வரும் வழியில் அதை

வைத்துவிட்டால், குதிரைகளோ, ஆட்களோ ஈட்டிகளைத் தொட்டதும் வாய் பிளந்து முதலை போல் கவ்விக் கொள்ளும். அதே போல் இரும்பு குண்டைச் சுற்றி கம்பி முள் வேய்ந்து அதை நீண்ட சங்கிலியில் பிணைத்திருப்பர். ஒருமுறை சங்கிலியை இழுத்துச் சுற்றினால் பத்து பதினைந்து எதிரிகளின் தலை சிதறிவிடும். ஆனால் அதையெல்லாம் உன் போல திடகாத்திரமான வீரனால்தான் கையாள முடியும்"

"சரி அய்யா! இந்தக் கோட்டையுள் நுழைய ரகசிய வழிகள் உண்டென்கிறீர்களே. அது எங்கேயுள்ளது? எப்படிச் செல்வது?" கேட்டான் புவண்ணன்.

"தம்பி! அது மிக ஆபத்து வாய்ந்தது. கிருஷ்ண தேவராயருக்குப் பின் வந்த மன்னர்கள் அந்த ரகசிய வழியை சிதைத்து விட்டனர். ஆகவே உயிரைப் பணயம் வைத்தே அதனுள் செல்ல வேண்டும். ஆனால் கோட்டையுள் போக இரு வழியுள்ளன. பின்புறம் இருந்து ஏறி மலைமேல் சென்று, சுரங்க வாயிலைப் பயன்படுத்திச் சென்றால், உச்சிக் கோட்டையில் மேல்விதானத்துக்கு மேலே உள்ள தளத்திற்கே கொண்டு சேர்க்கும். மற்றொரு வழி முற்றிலும் தூர்ந்து விட்டது" என்றார்.

ஒரு பெரிய உபாயம் கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் மூதாட்டிக்கும், பெரியவருக்கும் நன்றி குவித்து அங்கிருந்து கிளம்பினர் இருவரும். யாசம நாயக்கரும் வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருக்க... யாசமரே புறப்படலாம். மொத்தப் படையினரோடும் நாம் செல்கிறோம் என்றான் ரகுநாதன். அசந்து போய் உட்கார்ந்திருந்த மொத்தப் படையும் திமுதிமு வென திமில் பூரித்த வேகத்தில் கிளம்பின. குதிரைகளைத் துரிதப்படுத்தினர். ஆயுதங்கள் உறைவிட்டு எழுந்தன. மாலை நெருங்கும் வேளையில் யாசமரும், புவண்ணனும் முன்செல்ல ஜக்கராயனின் குதிரையை ஒட்டியே வீராவேசமாய் புறப்பட்டான் ரகுநாதன்.

எப்போதுமே எதிலுமே மேலே இருப்பவனைத் தாக்கும் போது, கூடுதல் கவனம் தேவை. என்றெண்ணியபடி யாசமரின் குதிரையருகே நகர்ந்தவன் அவரது செவிகளில் சில சொற்களைச் சொன்னான். புவண்ணனிடம் ஒரு ஐம்பது வீரர்களை தன்னைச் சுற்றி இருக்கச் செய்தான். தூரத்தே தெரிந்த குகுதூப்ஷாவின் கைவசமிருந்த மெனுகொண்டா கோட்டை போகப் போக அருகில் வந்தது. கோட்டைக்குள்

பதட்டத்தின் அறிகுறிகள் தென்பட்டன. ஆயிரக்கணக்கான வீரர்களும், அந்த குறுமலையை தூழ்ந்து ஏறத் துவங்கினர். குலிகுதாப்ஷாவும், ராணி சக்குபாயின் விசுவாசிகளும் மேலே இருந்து பார்த்தனர். சுல்தானின் வீரர்கள் கோட்டை இடுக்குகளில் ஈட்டிகளோடு காத்திருந்தனர்.

அவனொரு மாமீச மலை!

மெனுகொண்டா கோட்டையை நோக்கி பெரும் ஆயுதப்படை இளவல் ரகுநாதன் தலைமையில் நகர நகர, கோட்டையின் முகப்பு விதானத்தில் நின்றபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சுல்தான் குலிகுதூபுஷா. உப்பிய பானை வயிறும், மீசையில்லா முகமும், பிரம்மாண்ட உருவமுமான சுல்தான், கடவாய்ப் பற்களை நறநறவென கடித்தான். அவனோடு சேர்ந்து நிற்குகொண்டிருந்தனர் முகராஜும் மாதண்ணாவும். இவர்களின் வியூகப்படிதானே ராணி சக்குபாய்- ஜக்கராயனின் சூழ்ச்சி அரங்கேறியுள்ளது.

மலையேறும் முன்னமே, யுத்தம் துவங்கிய சற்று நேரத்தில் தானும், தன்னோடு ஐம்பது வீரர்களும் சேர்ந்து பின்புற ரகசிய வாயில் வழியாய் மெனுகொண்டாவிற்குள் நுழையப்போகும் திட்டத்தை யாசமரிடம் கூறியிருந்தான் ரகுநாதன். ஆகவே புதிய பலத்தோடு யாசம நாயக்கரும் படையை உசுப்பேற்றி மலையேறச் செய்தார்.

சடசடவென மலைக்கோட்டை சாளரங்களில் இருந்து சரமாரியாக கூர்ந்த ஈட்டிகள் விழத் துவங்கின. கைவசம் இருந்த அகண்ட கேடயங்களால் மேலே இருந்து விழும் ஈட்டிகளை லாவகமாகவும் துரிதமாகவும் தடுத்துக்கொண்டே மலையில் ஏறியது படை. பெரும்பாலும் காலாட்படையே இப்படிச் செய்ததே அன்றி ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட குதிரைப்படை வீரர்கள் நேராக மதகுகள் இருக்கும் இடம் சென்று, அவ்வழியே கதவு பிளந்து உள்நுழைய போராடிக் கொண்டிருந்தது.

ஏறக்குறைய பாதியளவு அந்தக் குறுமலைப் பகுதியின் மீது ஏறிவிட்ட நிலையில், முன்பே யாசமரிடம் கூறியபடி இளவல் ரகுநாதன்

தன்னுடன் ஐம்பது திடமான வீரர்களை மெல்ல அரவப்படாமல் அழைத்துக் கொண்டு மலையின் பின்புறம் நோக்கி நகர்ந்தான். ஆயிரக்கணக்கில் எறும்புக் கூட்டமாய் தெரிந்த படை நடுவே இந்தச் சிறுகுழுவினர் நழுவி விலகுவதை விஜயநகர வீரர்களே கவனிக்கவில்லை எனும்போது உச்சிக் கோட்டை சாளரம் வழியே ஈட்டி எறியும் குலிகுதூப்ஷாவின் வீரர்கள் பார்வையிலும் அது படவில்லை. அவர்களுக்கு அந்தக் குறுமலையில் விளைந்த மரஞ்செடி, கொடிகளும் பெருமளவு பாதுகாப்பாக்க ரகுநாதன் மலையின் பின்புறம் வந்திருந்தான்.

ஆனால் மலையின் பின்புறம் ரகசிய வழி எங்கே என்று எப்படித் தேடுவது? பார்க்கப் பார்க்க மலைப்பகுதியில் ஓரிடம் மட்டும் தாவரப் பசுமை இல்லாமல் வறண்டு காணப்பட்டது. வீரர்களுக்குச் சைகை காட்டிய ரகுநாதன் அந்தப் பாறையருகே சென்றதும் ஒரு கை நுழையும் இடைவெளியில் பாறை அழுத்தியிருந்தது.

நான்கைந்து பேர் முக்கித்தள்ள பாறை இடம் கொடுத்தது. ஒருவர் பின் ஒருவராய் அந்த இடைவெளி வழியே நுழைந்தனர். குறுகலாய் சென்றது அந்த ரகசியப்பாதை. நெடுங்காலமாய் உபயோகிக்கப்படாததன் விளைவாய் புல் பூண்டுகளும், பூச்சி பூரான்களும் ஆங்காங்கே மேலே உராய்ந்தாலும் வேகத்தைக் கைவிடாமல் ஏறிக்கொண்டிருந்தனர். மழைக் காலத்தில் கோட்டைக்குள் விழும் தண்ணீரை வெளியேற்றுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட வாய்க்கால் பாதை பின்னாளில் ரகசியப் பாதையாக கையாளப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கணித்தவாறே திரும்பியும், குறுகியும் விசாலமாகியும் இருண்டும் சென்ற வழியே சென்று கொண்டிருந்தான் ரகுநாதன் தன் சகாக்களோடு.

அதேசமயம், மலைமீது ஏறிவரும் மொத்தப் படையினரும், தாக்குதலை சமாளித்து சோர்வடையும் முன், முன்புற மதகு வழியைத் திறந்துவிட வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் முதலில் குதிரைப்படை சுலபமாக நுழையும். பிறகு நேரடி யுத்தத்தில் போர் திசை மாறும். அப்போதுதான் குலிகுதூப்ஷாவின் படையை முடிவுக்குக் கொண்டுவர முடியும் என்பன போன்ற தீவிர சிந்தனையுடன் புகுந்து ஏறிக் கொண்டிருந்தான் ரகுநாதன்.

ஒருவழியாய் வெளிச்சப் புள்ளிகள் தென்பட்டது. இன்னும் சிறிது மேடான பகுதியில் ஏறி இறங்கி மெனுகொண்டா கோட்டையின் மேல்தளத்திற்கு வந்திருந்தான் ரகுநாதன். தொடர்ந்து ஏனைய வீரர்களும் வந்து சேர், ரகுநாதன் மேல்தள மேடையில் இருந்து கீழே எட்டிப் பார்த்தான். வியப்பாக இருந்தது. கீழே கோட்டையினுள் குலிகுதூப்ஷா தன் சகாக்களுடன் ஆயுத பாணியாய் உறுமிக்கொண்டிருக்க, கோட்டையினுள் வருவதற்காக மலையின் பாதியளவு ஏறித் தாக்குதலை எதிர்கொண்டு விஜயநகரப்படை வருவதையும் காணமுடிந்தது. அத்தோடு கோட்டை முகப்பில் தம் குதிரைப்படையும் குவிந்து இருப்பதை ரகுநாதன் கவனித்தான்.

சகவீரர்களுக்கு சை கை செய்து மேல் தளத்தில் ஊர்ந்த படியே நகர்ந்து நகர்ந்து பக்கவாட்டில் இறங்க, கோட்டையின் உட்புற கூடு தெரிந்தது. அதன் வழியே சென்றால் கோட்டையின் முன்புற மதகுக்கு வரமுடியும். ரகுநாதன் வாளை உருவினான். மளமளவென சில வீரர்களோடு உட்புற கூடு வழியே பயணிக்க, எதிர்ப்பட்ட குலிகுதூப்ஷா வின் சில வீரர்கள் அரண்டுபோய் தாக்கவர, ரகுநாதனின் வாள் பேசியது. ரத்தம் பார்க்கத் துவங்கிய வாளை சிரிப்போடு தடவிய ரகுநாதன் சில கணத்தில் முகப்புக்கு வந்தான். முகப்பில் இருந்த பல வீரர்களை எதிர்கொண்டனர் கூடவே வந்தவர்கள். அதேசமயம் சமயோசிதமாய் ரகுநாதனின் வாள், மதகுகளின் கயிறை அறுத்தெறிந்தது.

அவ்வளவுதான் தாமதம், கடலோரப் பாதையை மோதித்தள்ளும் பேரலையாய் விஜயநகரத்தின் பெரும் குதிரைப்படை பெரும் கூக்குரலிட்டு, திறந்த மதகு வழியே ஊடுருவியது. மீண்டும் ரகுநாதன் வந்த வழியே திரும்பி, கோட்டையின் மேல்தளம் வழியே பயணித்து, பக்கவாட்டுப் படிகளுடே தன்னோடு வந்த வீரர்களோடு மளமளவென்று குலிகுதூப்ஷாவை நெருங்கினான்.

அதேசமயம் மதகு அறுந்து விழுந்து உள்ளே விஜயநகர குதிரைப்படை புகுந்துவிட்டதைக் கண்ணாரக் கண்டு கொண்டிருந்த குலிகுதூப்ஷா எனும் மாமிச மலை ஆடிக்குலுங்கி ஆத்திரவசத்தில் ஆணைகளை வீசிக் கொண்டிருந்தது.

"அடே மூடர்களே! அவர்கள் உள்ளேயே வந்து விட்டார்கள். கொல்லுங்கள். ஒருவர் விடாமல் கொல்லுங்கள்" என்று சதை அதிரக் கத்தினான். நீண்ட நேரம் பாதி மலையிலேயே ஈட்டித் தாக்குதலுக்கு ஆளாகிக் கொண்டிருந்த விஜயநகரின் காலாட்படையும் பெரும் ஆரவாரக் குரல் எழுப்பி முன்புற வாயில் நோக்கி நகர்ந்து உள்ளே பிரவேசிக்கத் துவங்கியது. யாசம நாயக்கர் சரமாரியாக தன் நீண்ட வாளால் உடல்களை வெட்டி வீசி எறிந்துகொண்டே முன்னேறினார். கொப்பூரி ஜக்கராயனும் வழியில்லாமல் தான் விரித்த வலையிலே தானே விழுந்து தவிப்பதை எண்ணியபடியே தன்னால் ஏவப்பட்ட குலிகுதூப்ஷாவின் படையோடு போராடிக் கொண்டு வந்தான்.

"சுல்தானுக்கு வணக்கம்" என்றதொரு குரல். மாமிச மலை திரும்பியது. பார்த்தால் ரகுநாதன் தன் வீரர்களோடு நின்றிருந்தான். "ஐயா இது விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் ஆயுதக் கோட்டை. இதில் அத்துமீறி தாங்கள் நுழைந்ததோடு எங்கள் படைவீரர்களையும் காயப்படுத்தி கைது செய்துள்ளீர்கள். ஆகவே ராஜாங்க குற்றவாளியாய் தங்களைக் கருதி தலைநகருக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்" என்று பவ்யமாய் பேசினான் ரகுநாதன்.

குலிகுதூப்ஷாவின் முகம் அஷ்டகோணலாய் மாறியது. "யாரடா நீ?" என்றபடி வாளை ஓங்கினான். "ஐயா கவனம் தேவை. சுளுக்கிக்கொள்ளப் போகிறது" என்றபடி ஓங்கிய வாளை தன் வாளால் தடுத்து "நான் ரகுநாதன். தஞ்சை இளவரசன். இன்று இப்படையின் தலைவன்" என்றான்.

"என்ன செய்கிறேன் பார்" என்றபடி பெரும் உடம்போடு ரகுநாதன் மீது பாய்ந்தான் குலிகுதூப்ஷா. சற்றே விலகிய ரகுநாதன் தம் மீது பாய வந்து நிலை தடுமாறி விழுந்த குலிகுதூப்ஷாவை சில நொடிகளில் தன் வீரர்கள் வசம் ஒப்படைத்தான். அதேநேரம் இளம் சூறாவளியாய் உள்ளே நுழைந்து சுல்தானின் வீரர்களை ஒரு கை பார்த்துக்கொண்டே, பெரும் வீரர்களால் சூழப்பட்ட ஜக்கராயனையும் விடுவித்தான். குலிகுதூப்ஷா கைதாகிய செய்தி கசிய ஆரம்பித்ததுமே சுல்தானின் கோட்டைப் படையினர் பாதிபேர் சரணடையவும், பாதிபேர் தப்பவும் எத்தனித்தனர். யாசமரும் வந்து இணைந்து கொள்ள சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் யுத்தம் ஓயும் நிலைக்கு வந்தது.

அந்தக் கூட்டத்திலும் ஜக்கராயனின் கழுகுக் கண்களுக்கு தன் சகாக்களான மாதண்ணாவும் முகராஜுவும் தென்பட்டனர். அவர்களை விரைந்து தப்பி ஓடுமாறு சைகை செய்து கொண்டிருந்தான். மெனுகொண்டா கோட்டையின் முழுக்கட்டுப்பாட்டையும் தன் கைக்குள் கொண்டுவந்த பிறகு, ஏற்கனவே அடைபட்டு கைதாகியிருந்த விஜயநகர வீரர்களையும், ஆயுதங்கள் செய்யும் இரும்புக் கொல்லர்களையும் விடுவிக்க அப்போதுதான் ரகுநாதனின் கண்கள் கோவைப் பழமாய் சிவந்து போனது.

காரணம்... குலிகுதூப்ஷா என்ற குரூர மனம் படைத்த மன்னன், விஜயநகரின் ஆயுதம் தயாரிக்கும் இரும்புக் கொல்லர்கள் பலரது

கண்களைச் சேதப்படுத்தியிருந்தான். இத்தகு புதிய வடிவ ஆயுதங்களைப் படைக்கக் கூடாதென்ற எண்ணத்தின் வெளிப்பாடு அது.

யாசமர் அதிர்ந்தார். ஏன் ஜக்கராயன் கூட இந்த விஷயத்தில் சற்று சினப்பட்டான். ரகுநாதனின் இதயம் விம்மிப் புடைத்தது. விடுவிடுவென உருவிய வாளுடன் கைதாகி கோட்டை முகப்பருகே நிறுத்தப்பட்ட குலிகுதூப்ஷாவின் அருகே வந்தான். அவனது மார்பு வீங்கியது. ஆத்திரம் அடைந்தது? யாசமர் ஓடி வந்தார். "ரகுநாதா சுல்தானை பேரரசரிடம் ஒப்படைப்போம் ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்" என்று கூவினார்.

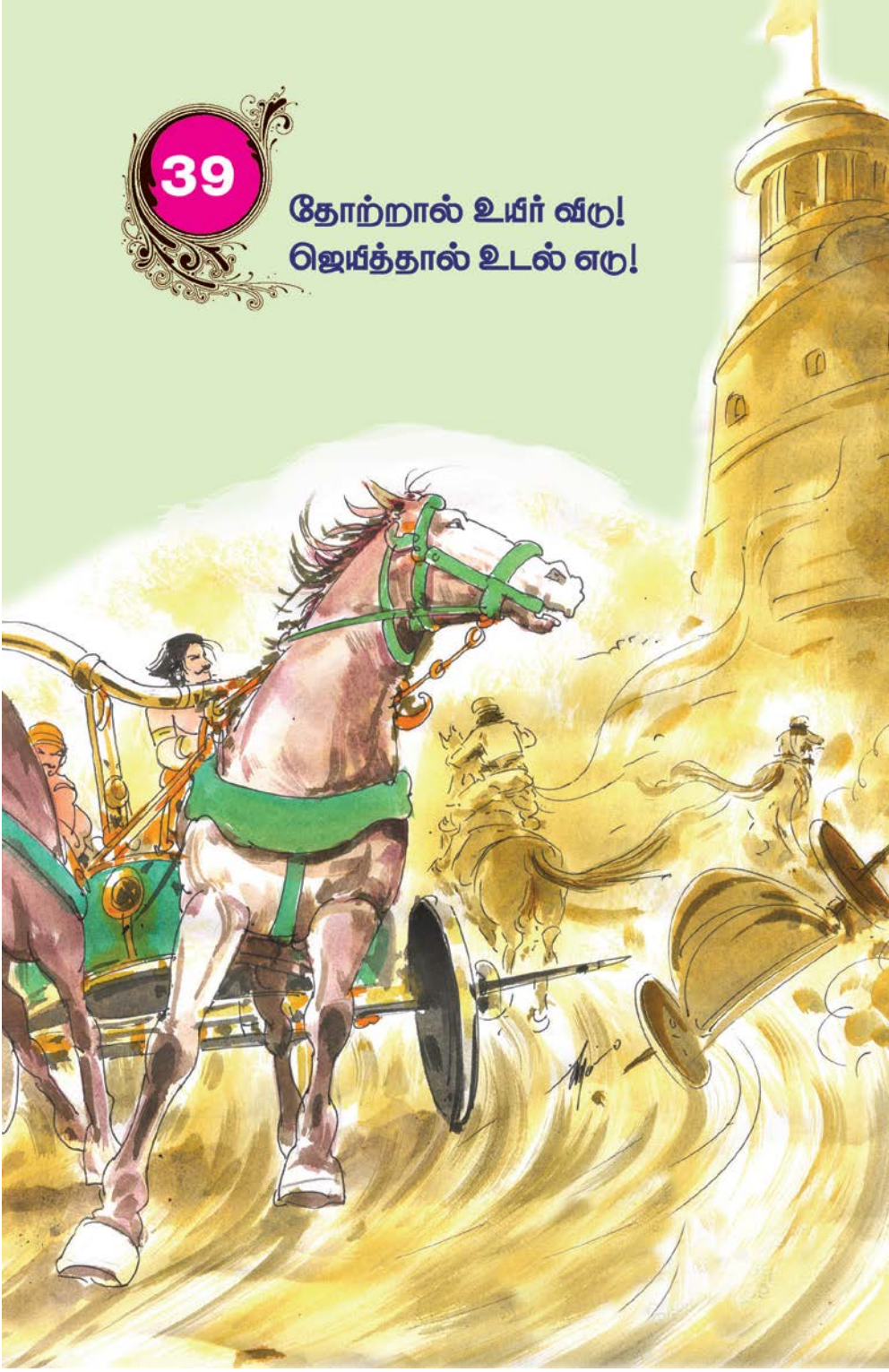
அவர் குரல் இளவலின் செவியில் விழவில்லை. "விசாரிக்கும் குற்றத்தைச் செய்பவனுக்குத்தான் விசாரணை வேண்டும். இது தீர்ப்பு சொல்ல வேண்டிய குற்றம் என்றபடி கண்கள் பழுக்க, தன் நீண்ட உடைவாளை பலம்கொண்ட மட்டிலும் வீசினான். குலிகுதூப்ஷா என்ற மாமிசத் தேரின் தலை தனித்துண்டாக தரையில் விழுந்தது. ஜக்கராயன் ஆடி அதிர்ந்து போனான். மொத்தப்படையும் "ஓ" என்று கூச்சலிட்டது. "புறப்படலாம்" என்றான் ரகுநாதன்.

தலைநகரம் தடபுடலாக வரவேற்க காத்திருந்தது.

39

தோற்றால் உயிர் வீடு!
ஜெயித்தால் உடல் எடு!

குலிகுதூப்ஷாவின் தலையை வாழை இலை சீவுவது மாதிரி சீவி
எறிந்து விட்டு, எவருடைய முகங்களையும் பாராமல், விடுவிடுவென
ரகுநாதன் புறப்பட்டுச் செல்ல, யாசம நாயக்கரும் ஜக்கராயனுமே அதிர்ந்து
போய் பிறகு சமாளித்துப் புறப்படத் தயாரானார்கள். குலிகுதூப்ஷாவின்

தலையில்லா உடல் கோட்டையினுள் சமப்படுத்திய கல் தரையில் துடித்துக் கிடந்தது.

அதே நேரம் நீலக்கடல் அலைகள் தாலாட்டும் சமுத்திரப் பெருவெளியில் ஒரு ராட்சஸத் திமிங்கலம் போல பெரும் கப்பலொன்று ஆடி ஆடி அதிவேகமாய் சீறிக் கொண்டிருந்தது. நாம் ஏற்கனவே பார்த்தோ மில்லையா? டென்மார்க் நாட்டின் மாமன்னன் ஐந்தாம் கிறிஸ்டியன் தன்னுடைய வர்த்தகப் பெருக்கத்தை ஆசிய நாடுகளின் தாய்மடியான தமிழகத்தின் தென்பகுதிகளில் இருந்து ஆணித்தரமாக அபிவிருத்தி செய்யும் பொருட்டு, ஒப்பந்த முறை வாணிபத்திற்கான ஒழுங்குமுறை வாணிபத்தைத் துவங்க முயற்சித்தான். அந்த முழு முயற்சியின் வடிவமாக ஒரிகாண்டா என்ற பெரிய கப்பலை ரோலண்ட்கிரேப் என்ற மாலுமி தலைமை தாங்கிவர, அக்கப்பலில் ஐந்தாம் கிறிஸ்டியனின் மூன்றாவது ஆசை மனைவி ரெஜினா வந்து கொண்டிருந்தார்.

ஒரிகாண்டா என்ற பேரழகுப் பிரம்மாண்டம் தள்ளாடித் தள்ளாடி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. டென்மார்க்கை விட்டுக் கிளம்பியதில் இருந்தே, அக்கப்பலில் தூதராகவும், அதே சமயத்தில் அரசியல் விற்பன்னராகவும் திகழ்ந்த ரெஜினா என்ற பருவ அழகியின் மனம், தென்னகத்தின் இயற்கை-இலக்கியம்- வரலாறு- தற்போதைய அரசியல் என அனைத்துத் தரப்பிலும் தயார் செய்யப்பட்ட குறிப்பேடுகளைப் படிப்பதிலேயே மூழ்கிக் கிடந்தது.

மாவீரன் அலெக்சாண்டரும் மாவீரன் நெப்போலியன் போனபார்டும் ஒரு தேசத்தைக் கைப்பற்றச் செல்லும் முன் அந்நாட்டின் இலக்கியங்களைப் படிப்பார்களாம்.

இலக்கியங்கள் பறைசாற்றிவிடும் அந்நாட்டின் ஆளுமையை, பெருமையை, லட்சணத்தை. அவ்வகையில் டென்மார்க் மூன்றாம் ராணியான ரெஜினாவும் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

கப்பல் பயணம் என்பது நிலப்பயணம் மாதிரி சுலபமானதல்ல. ஒருநூறு யானைகள் மேல் மரப்பலகைகளைப் பரப்பி, அதில் நடந்துபோவது மாதிரி ஏறி, இறங்கி ஆடி அசைந்து செல்ல வேண்டிய கடினமான பயணம். அதிலும் ஆரம்பத்தில் சிறுகுடலுக்கும் பெருங் குடலுக்கும் இடையே குலுக்கல் போட்டி நடந்து, தொண்டைக் குழாயை

இரும்புக்குண்டால் அடைத்தது மாதிரியான அழுத்தம் பிறந்து, மனிதனை அலைக்கழித்துவிடும். நின்றால், படுக்க வேண்டும் போலிருக்கும். படுத்தால் நிற்கவேண்டும் போலிருக்கும்.

ஊழல் மாதிரிதான் கப்பல் பயணமும். பழக்கமில்லாமல் செய்தால் மாட்டிக்கொண்டு அவஸ்தைதான்.

டென்மார்க்கில் இருந்து பல வாரங்களைக் கடந்து ஒரிகாண்டா கப்பல் அதிவேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது. ரெஜினா தங்கள் தேசத்தின் ராஜபிரதிநிதிகளுக்குரிய இறுக்கமான அங்கி உடையில் கனவு தேவதை போல் கப்பலில் மேற்தளத்தில் நின்று கொண்டிருந்தாள். ரெஜினாவின் செம்மை நிறக் கேசம் கமகமவென காற்றில் அலைபாய்ந்தது. கடல் எவ்வளவு அழகோ அவ்வளவு சலிப்புமானது. கரையில் இருந்து நீண்ட நேரம் கடலை ரசிக்கலாம், கடலில் இருந்து நீண்டப் பொழுது கடலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் கண்கள் வெறுமையாகிவிடும்.

எல்லா கடலிலும் காணப்படும் கடலா வகை மீன்களை மாலுமிகள் பிடித்து, அப்படியே வென்னீரில் வேகவைத்து உலர்ந்த திராட்சைகளை அதில் கலந்து எடுத்து வந்தனர். ரெஜினா அந்த உணவு வகையை ஒருவித பொறுப்பின்மையோடு சாப்பிட்டாள். கடல் காற்று அவளது வெள்ளை நிற முகத்தை வருடி வருடி உலர வைத்திருந்தது.

கிட்டத்தட்ட நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கப்பல் மாலுமிகள் மத்தியில் ஒரே ஒரு பெண் ரெஜினா. மண்ணின் வளத்தைப் பொறுத்து கனிகளின் வளம் மட்டுமல்ல... கன்னிகளின் வளமும் அமையும். பெரும்பாலும் பனிஉறையும் பூமியில் பிறந்த பெண்கள் ஒருவித கலப்புணர்வோடு இருப்பார்கள். வெப்ப நாடுகளில் பிறந்த நங்கையர் கட்டுக்கோப்பு அதிகமுடையவராக இருப்பார்கள். முழுக்க முழுக்க மேலைநாட்டு சாரலில் பூத்த ஆலிவ் மலர் ரெஜினா என்பதால் இதயம் இலேசாக பறந்தது.

உயர்வகை மதுக்கிண்ணத்தை உதட்டுக்கும் நாவுக்கும் இடையே துளித்துளியாய் பாசனம் செய்துக் கொண்டிருந்தது அந்த பளிங்குத் தாரகை. டென்மார்க்கில் இருந்து புறப்பட்டவள் நேராக ஐரோப்பா கால்வாய்களில் புகுந்து, ஒரு காலகட்டத்தில் ரோமில் இருந்து எகிப்திற்கும், எகிப்தில்

இருந்து ரோமிற்கும் அடிக்கடி கடல் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த கிளியோபாட்ரோ பயணித்த மேட்டேரியன் கடல் பரப்பில் பயணிக்கலாம். இப்படிப் பயணித்தால் ஒரு சிறிய அரேபிய நிலப்பரப்பு குறுக்கிடும். இஸ்ரேலுக்கும் அலெக்சாண்ட்ரியாவுக்கும் இடையே உள்ள நிலப்பரப்பு அது. அதைக் கடந்து விட்டால் செங்கடல் வழியாக அரேபிய தேசங்களை ஒட்டியே கடல்வழிப் பயணம் செய்தால் மிக விரைவில் அரபிக் கடல் வந்து சேர்த்துவிடும். பிறகு அங்கிருந்து ஆசிய நாடுகளின் எந்தப் பகுதியை அடைவதும் கடினமில்லாமல் இருந்திருக்கும்.

ஆனால் ரெஜினா வந்த ஒரிகாண்டா கப்பல் இந்த சுருக்கு வழியில் பயணிக்கவில்லை. காரணம், இடையே பிரிட்டிஷாருக்கும், போதாதற்கு பரம எதிரிகளான போர்ச்சுகல்காரர்களும், அத்தோடு ரோமானியர்களும் தென்னாடுகளில் வாணிப விருத்தி செய்ய அலையோ அலை என்று அலைந்து கொண்டிருக்க, அவர்களது கண்களில் படுமாறு டென்மார்க் நாட்டின் வாணிப ஒப்பந்தப் பயணத்தை மேற்கொள்ள ரெஜினா விரும்பவில்லை. அதனால் சில பல வாரங்கள் கூடுதலாகிப் போனாலும், ஆப்பிரிக்கக் கண்டத்தைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு கஸ்னா கால்வாய் வழிப்புகுந்து மடகாஸ்கர் ஒட்டிப்பயணித்து தமிழகத்தை இலங்கை ஊடே அடைவதற்கே அவள் விரும்பினாள்.

ரெஜினா மிகச் சிறந்த கடல் போக்குவரத்து வல்லுனராகவும் விளங்கியதும் இப்பயணத்துக்கும் பெருமளவு உபயோகம் செய்தது. கப்பலின் மேற்தளத்தில் தனிமையில் நின்று கொண்டிருந்த ரெஜினாவைக் குறுக்கிட்டது ஒரு குரல். "ராணியாருக்கு வணக்கம்" திரும்பிப் பார்த்தால், பல்லாயிரம் மைல் கடல் பயணம் செய்து வாழ்வையே கடலோடு கடலாகக் கலந்து விட்ட ஒரிகாண்டா கப்பலின் தலைமை மாலுமி ரோலண்ட்கிரேப் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"என்ன ரோலண்ட்? இன்னும் எவ்வளவு தூரம் பயணம்" என்று சிரித்தாள் ரெஜினா.

"ஏறக்குறைய முக்கால் பங்கு பயணம் முடிந்துவிட்டது ராணி" என்று வாய் திறந்தான் ரோலண்ட்.

கல்வெட்டுச் சான்று

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் ஹாலந்து நாட்டிலுள்ள புரூஜெஸ், ஆன்ட் வெர்ப், ஆம்ஸ்டர்டாம் ஆகிய மூன்று நகரங்களும் டச்சுக்காரர்களின் சிறந்த வணிகத் தலங்களாக விளங்கின. கீழை நாட்டுப் பண்டங்களைப் போர்த்துகீசியர், இந்நகர வணிகர் களுக்கு விற்று வந்தனர். போர்த்துகீசியர் மூலமாக கீழைநாட்டுப் பொருள்கள் வங்குவதைத் தவிர்த்து டச்சுக்காரர்கள் நேராகவே கொள்முதல் செய்ய விரும்பிக் கப்பல்களை அனுப்பி இந்தியக் கடல்துறை நகரங்களில் காலுன்ற முயன்றனர். இவ்வணிக முயற்சியில் ஹாலந்து நாட்டின் பல்வேறு நிறுவனங்கள் (கம்பெனிகள்) ஈடுபட்டிருந்தன. கி.பி.1602 இல் ஹாலந்து அரசு, அக்கம்பெனிகளை எல்லாம் ஒருங்கிணைத்து "யுனைட்டெட் ஈஸ்ட் இந்தியா கம்பெனி அஃப் நெதர்லாண்ட்ஸ்" என்ற பெயரில் ஒரு தேசிய கம்பெனியை உருவாக்கி, கீழை நாடுகளுடன் வணிகம் செய்யும் உரிமையை 21ஆண்டுகளுக்கு அக்கம் பெனிக்கு மட்டுமே கொடுத்தது. கி.பி.1609இல் அக்கம்பெனியார் இந்தியாவில் சென்னைக்கருகில் பழவேற்காடு என்ற இடத்தில் தம்வணிகத் தளத்தை ஏற்படுத்தினர். கி.பி.1610இல் கடலூரின் துறைமுகப் பகுதியான தேவனாம்பட்டணத்தில் (Tegnapatam) மேலும் ஒரு வணிக மையத்தினை அமைத்தனர்.

"ம்... இதற்கு முன் எத்தனை தடவைகள் ஆசிய நாடுகள் வந்திருக்கிறாய் ரோலண்ட்" என்றாள் அந்த ரோஜா நிறத்து இதழழகி.

"இது மூன்றாவது முறை, ராணி அவர்களே. முதலில் பிரிட்டிஷ் மாலுமிகளோடு திக்குத் தெரியாமல் வந்ததொரு தடவை. பிறகு தனியாக நம்மவர்களோடு வந்து நடுவழியிலேயே டச்சுக்காரர்களோடு மோதிக் கைதாகி படாதபாடு பட்டதொரு தடவை. இப்போது பெருமை மிகுந்த தங்களோடு" என்றான் ரோலண்ட்.

"ஆஹா. அது எப்போது டச்சுக்காரர்களிடம் சிக்கினாய்?" என்றாள் ரெஜினா.

"அதை ஏன் கேட்கிறீர்கள். மடகாஸ்கர் தீவு வரை எங்கள் பயணம் சுபமாகவே இருந்தது. ஆனால் நம் போன்ற கடல் பயணிகளின் நீண்ட

பயணத்திற்கிடையே ஒரு சின்ன ஓய்வு இடைவெளி இந்த மடகாஸ்கர் என்ற பெருந்தீவில்தான் கிடைக்கும்.

கடல் பயணிகளும் இத்தீவில் இறங்கியே செல்வார்கள். நாங்களும் அப்படித்தான் அந்தத் தீவிற்கு ஒரு நடுநிசி நாளில் சென்று இறங்கினோம். இறங்கிக் கரை சேர்ந்தால் நம்மை விட அதிக அளவில் டச்சுக்கார மாலுமிகளும், படையாட்களும் குடித்து ஆடிக் கொண்டிருந்தனர். நம்மவர்களும் அவர்களோடு கலந்து போதையேற்ற... மடகாஸ்கர் பெண்ணொருத்தியால் வந்தது கலகம்.

"அங்கேயும் பெண் பிரச்சனையா?"

"ஆம் ராணி. இதுபோன்ற தீவுகளில் கடல் பயணிகளின் தாகத்திற்காகவே பல வனிதைகள் காத்திருப்பார்கள். அதில் டச்சு வீரர்களுக்கும் நம் வீரர்களுக்கும் போட்டா போட்டி. விளைவு வாய் தகராறு. முடிவு கைகலப்பு. ஆள் எண்ணிக்கையில் அதிகமாக இருந்த அவர்கள் எங்கள் அத்தனை பேரையும் கரையோர மரங்களில் பிணைத்துப் போட்டதோடு பல சரக்குகளோடு வந்த நமது கப்பலையும் கடத்திக் கொண்டு தென்னகத்துக்குப் போய்விட்டார்கள். பிறகு நாங்கள் படாதபாடு பட்டு கையில் இருந்த பொருளைப் போட்டு ஒரு திருடர்களின் பழங்கப்பலை விலைக்கு வாங்கி ஊர் வந்து சேர்ந்தோம்" என்றான் ரோலண்ட்.

கடகடவென சிரித்தாள் ரெஜினா. சிரித்தவள் சட்டென்று புத்துணர்ச்சிப் பெற்றவளாய் மளமளவென்று மேல்தளத்தில் இருந்து இறங்கினாள். கீழ்தளம் வந்தவள் தூரத்தே செஞ்சிவப்பாய் மறையும் தகதகப்பான சூரியனைக் கண்டாள். சூரியனின் செம்மை நிறம் கடலில் கலந்தது. நூலேணியை இறக்கச் சொன்னாள். மாலுமிகள் உதவி செய்தனர். ஓடிப்போய் கிடங்கோரம் குவிந்திருந்த நீண்ட கூர்வாளில் இரண்டை எடுத்தாள். நூலேணியின் அருகே வந்தாள்.

"என்ன ராணியாரே. ஏன் இந்த ஆரவாரம்?" என்றான் பின்தொடர்ந்த ரோலண்ட் கிரேப்.

"ஒன்றுமில்லை. பொழுது போக வேண்டுமல்லவா. ஒரு சின்ன விளையாட்டு" என்றவள் ஓரமாகக் குழுமி நின்ற மாலுமிகளில் திடகாத்திரமான ஒருவனை கைநீட்டி அழைத்தாள். அவன் கன்னத்தில்

முத்தமிட்டாள். அந்த கறுப்பு மாலுமி கிறங்கிப் போனான். "ஏய். இந்த வாளைப் பிடி. வா தண்ணீரில் கத்தி விளையாட்டு" என்றவள் சட்டென அத்தனை பேர் முன்னிலும் தன் இறுக்கமான அங்கி உடைக்கு விடைகொடுத்தாள். உள்ளே மெல்லிய மஸ்லின் ஆடை உடுத்தியிருந்தாள்.

"வா! வா!" என்று அவசரப்படுத்தினாள். ரோலண்ட் சிரித்தான். "அட...! அசர மறுக்கிறானே" என்று கறுப்பு மாலுமியைப் பார்த்துக் கண்ணடித் தவாரே ரோலண்ட் இடது காதருகே பேசினாள்.

"இவனை உசுப்பேற்றுகிறேன் பார்" என்றவள்.

"இதோ பார் மாலுமி. தண்ணீரில் இருவரும் நீந்தியபடியே கத்திச் சண்டை போட வேண்டும். நான் ஜெயித்தால் உன் உயிர் எனக்கு. நீ ஜெயித்தால் என் உடல் உனக்கு". மொத்த மாலுமிகளும் ஆர்வத்தில் ஆரவாரம் செய்து கூக்குரல் எழுப்பினர்.

கறுப்பு மாலுமியோ கண் பிதுங்கினான். வாள் வீசத் தெரிந்தாலும் டென்மார்க் ராணியோடு மோதுவதா? என்று முதலில் பின்வாங்கியவன், கடைசியாக ரெஜினா "தோற்றால் உயிர்விடு. ஜெயித்தால் உடல் எடு" என்றதைக் கேட்டு ஆடிப் போனான். அவன் கண்களில் தவிப்பு கூடியது. சக மாலுமிகளில் சிலர் சந்தர்ப்பத்தை சாதகமாகப் பயன்படுத்தலா என்று கத்தினர்.

டேனிஷ் பெண்கள் சொன்ன சொல் மாறமாட்டார்கள். நிச்சயம் ஜெயித்து விட்டால் ஒருமுறை இந்த ரோஜா சொர்க்கத்தை நுகர்ந்து விடலாம். பிறகு இக்கடலில் வீசிக் கொன்றாலும் கவலையில்லை என்று எண்ணிய மாலுமி சம்மதத்திற்கு அடையாளமாய் வாளை வாங்கினான்.

நடுங்கும் குளிர் கடல் நீரில் சட்டென்று வாளோடு பாய்ந்தாள் ரெஜினா "பார்த்து ராணி அவர்களே. சுறாக்கள் அதிகமுள்ள பகுதி" என்றான் கீழ் தளத்தில் நின்றபடி ரோலண்ட். மாலுமிகள் மொத்த பேரும் சோர்வு மறந்து உற்சாகமாகினர். கையில் வாளோடு கடலில் குதித்தான் கறுப்பு மாலுமி.

உன்னுடை வீரத்திற்கு எனது பாசு இது!

டென்மார்க் நாட்டின் அரசர் ஐந்தாம் கிறிஸ்டியனின் ஆசை மனைவி ரெஜீனா, அழகான ஓராடைத் திமிங்கலமாய் நீந்திக்கொண்டிருந்தாள். இந்தியப் பெருங்கடலின் பேரலைகள் அந்தக் கோதுமை நிறத்துப் பேரழகியைத் தாலாட்டிக் கொண்டிருந்தன. ஒரிகாண்டா என்ற பெரும் கட்டுமரக் கப்பலின் பாய்மரச் சீலைகள் ராட்சஸக் கழுகின் இறக்கைகளாய் காற்றில் விரிந்து கலாபம் அடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரிகாண்டா கப்பலில் வழிந்த சோம்பேறித்தனமும் ஒருவித உற்சாகமின்மையும் சடாரென ஓடி மறைந்தது.

ரெஜீனா என்ற ரத்தின நங்கையின் திடீர் நடவடிக்கையே இதற்குக் காரணம். ஒரிகாண்டா கப்பலில் உறங்கிக் கிடந்த மாலுமிக் கூட்டத்தில் இருந்து ஒரு முரட்டுக் கறுப்பு மாலுமியை கடல் யுத்தத்திற்கு அழைப்பு தந்துவிட்டு நீர் மின்னலாய் அவள் நீருக்குள் பாய்ந்ததும் கப்பல் முழுக்க ஆரவார வெள்ளம்.

மனிதர்களின் ரசனைகள் வித்தியாச வித்தியாசமானவை. அதிலும் ஆண்கள் ரசனைப் பகுதி பெரும்பாலும் பெண்களாகவே இருந்தாலும் பெண்களின் ரசனைப் பகுதிக்கு எல்லை கிடையாது. அதுவும் இப்படிப்பட்ட அடக்கியாளப்பட்ட பெண்களுக்கு அதிகார சவுக்கு கையில் கிடைத்து விட்டால், அவர்கள் ஆண்களை நடத்துகின்ற தோரணையே படுபயங்கரமானதாக இருக்கும்.

நீலநிற அலைகளுக்கு நடுவே ஒரு தங்கப் பாறையாய் மல்லாந்தபடி ஒரு கையில் நீண்ட பிடிபோட்ட கைவாளோடு நீந்திய ரெஜீனாவைத் தாண்டி விழுந்தான், கப்பலில் இருந்து சக போட்டியாளனாய் குதித்த கறுப்பு மாலுமி.

குதித்தவன் சற்று நீருக்கு அடியில் மூழ்கி குளிர் உடலைத் துளைத்து கைவாளோடு மூச்சுப்பிடித்து எம்பி மேலே வந்து நீர்மட்டத்தில் மிதந்தான்.

ஏறக்குறைய அவனைத் தொடும் தூரத்திற்கு நீந்திக் கொண்டே அரசி ரெஜீனா தன் பவள வாய்ப்பற்கள் இடையே பளபளப்பான அந்த வாளை கடித்தபடி நீரில் நகர்ந்து வந்தாள். கடல் அலைகளின் அதீத அரவணைப்பில் ரெஜீனாவின் சங்குதேசம் பளீரென்று இளமாலை வெய்யில்பட்டு ஒளிர்ந்தது. அவளது பருவத்தின் எழுச்சிகள் மஸ்லின் ஆடைக்குள் மமதையுடன் அவ்வப்போது முகம் காட்டின.

டேனிஷ் மொழியில் பேச ஆரம்பித்தாள் ரெஜீனா.

"ம்... இப்போதுதான் நீ ஒரு முழு ஆண்மகன். சரி உன் பெயர் என்ன?" என்றாள் கடல்நீரில் உப்புக்கரிக்கும் உதட்டை ஈரப்படுத்திக் கொண்டே!

"ஹாம்டன்" என்றான் அந்த திடகாத்திரமான கறுப்பு மாலுமி.

"இதற்கு முன் ஏதாவது வாட்போர் செய்திருக்கிறாயா?" என்றாள் டேனிஷ் மொழியிலேயே.

"பல தடவை" என்ற ஒரு வார்த்தை பதிலாய் அவனிடத்திருந்து வந்தது. அதில் அவன் தந்த அழுத்தம்... அவனது அனுபவ பலத்தைக் காட்டியது.

"ம்... கடல்நீரில் செய்திருக்கிறாயா?" என்றாள் அதட்டலாக.

ஹாம்டன் என்ற அந்தக் கறுப்பு மாலுமி அதற்கு மௌனம் சாதித்தான்.

"போட்டியின் நிபந்தனை தெரியுமில்லையா? என்னுடைய வாள் என் கையில் இருந்து விடுபட்டுவிட்டால் தோல்வி என்னுடையது. பிறகு இன்று இரவு என் இளமை உன்னுடையது. வாளானது உன்கையில் இருந்து நழுவி விட்டால் தோல்வி உன்னுடையது. பிறகு உன் தலை என்னுடையது. சரிதானே..." என்றாள் ரெஜீனா.

கறுப்பு மாலுமியானவன் பற்களின் ஈறு தெரியுமளவு சிரித்தான். அவனுடைய முரட்டுத்தனமான எஃகு பாய்ந்த கைகள் வாளை உறுதியாகப் பிடித்தது. சட்டென்று ரெஜீனா கைவாளை மீண்டும் வாயில் கவ்விக் கொண்டு தலைகீழாய் முங்கி நீருக்குள் பாய்ந்தாள்; மூச்சை அடக்கி சிறிது நேரம் உள்ளேயே இருந்தவள் நீருக்கு மேலே வந்தாள்.

வந்தவளின் கைகள் வாளை வாளை நோக்கி உயர்த்திப் பிடித்திருந்தது. கண்களில் முன்பிருந்த குறும்புத்தனமில்லை. புதிய வேகம்; நனைந்த கழுத்தில் முத்து மாலைகள் பின்னோக்கி இறுகியிருந்தன. செம்பட்டைத் தலைக்கேசம் சுருள்சுருளாய் வெள்ளி நிறத்தோள்மீது வழிந்தது. கப்பலின் முதல் தளத்தில் குவிந்த கூட்டம் மொத்தமும் "ஓ..." என்று ஒங்கார ஓசை எழுப்பியது.

சலசலவென நீரில் நீந்தியபடி முதலில் வாளை வீசியது ரெஜீனாவின் கைகள்தான். ஆனால் அதை சட்டென்று வாளால் தடுத்துக்கொண்டான் மாலுமி. அப்பொழுதுதான் அவனுக்குப் புரிந்தது ரெஜீனா வெறும் அழகான திமிங்கலம் மட்டுமல்ல, ஆபத்தான திமிங்கலம்

என்று. முதல் வீச்சிலேயே இருந்த உறுதியை உணர்ந்த ஹாம்டன் என்ற கறுப்பு மாலுமி சற்று முன்ஜாக்கிரதையானான்.

தாக்குதலை ஆரம்பித்தான். மடார்... மடார்... என இருவாட்களும் மாறி மாறி மோதிக்கொள்ளும் காட்சியைக் கண்டு கொண்டே இறங்கிக் கொண்டிருந்தது மாலைச் சூரியன்.

கடல்நீர் ஏற்கனவே பனிக்கட்டியின் குளிரிலே இருந்தாலும், வாள் சண்டையின் மும்முரத்தில் இருவருக்குமே நெற்றியும் கழுத்தும் வேர்த்தது. கறுப்பு மாலுமியின் கைகள் மிக வலுவாய் ஒவ்வொரு வாள் வீச்சிலும் ஆக்ரோஷத்தைக் காட்டியது. ரெஜீனா மிக லாவகமாய் அதைத் தடுத்துக்கொண்டே பின்வாங்கினாள். பிறகு ஒரு கட்டத்தில் ரெஜீனா மேல் தாக்குதலைத் தொடங்க மாலுமி பின்புறம் நீந்தியபடி சமாளித்தான்.

ரெஜீனா, வாள் வீச கை தூக்கும்போதெல்லாம் அவளது பருவ எழில்கள் மஞ்சள் சூரிய தேஜசுடன் பொங்கிப் பொங்கி எழுந்து, கறுப்பு மாலுமியின் கண்களைப் பாடாய் படுத்தியது. முழுக்க முழுக்க இறுக்கமான மெதுமெது அங்கிக்குள் புதைந்து கொண்ட தேகம், தற்போது அதிக தாராளமாய் தண்ணீரில் நனைந்தபடி சகல பாக நிவாரணியாய் சபலம் உண்டுபண்ண, மாலுமி இன்னும் தீவிரமானான். அந்தத் தனி தேசத்தை இரவுக்குள் கையகப்படுத்த வேண்டும் என்ற தாகம் பெருக் கெடுக்க ஒங்கி ஒங்கி இறக்கினான் கூர்வாளை.

ஒரிகாண்டா கப்பலில் நின்றபடி அந்த வித்தியாசமான வாள் யுத்தத்தை சக மாலுமிகளோடு சந்தோஷமாய் ரசித்துக் கொண்டிருந்தான் மாலுமிகளின் தலைவன் ரோலண்ட் கிரேப்.

தன்னை நோக்கி பலத்த தாக்குதலை தொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டான் மாலுமி என்ற எச்சரிக்கை உணர்வு வந்ததுமே சட்டென்று பதிலடி கொடுக்கக் காத்திராமல் ஒரிரு வினாடி நீருக்குள் மூழ்கி மூழ்கி எழுந்தாள் ரெஜீனா. அவனைத் தாக்க தூண்டிவிட்டு, கண்களுக்குப் தெரியாமல் தண்ணீருக்குள் மூழ்கி மறைந்து மறைந்து கண்ணாமூச்சு ஆட்டம் ஆடினாள்.

மாலுமியின் முன்புறமும் பின்புறமும் மேலே எழுந்தாள். அவன் திரும்ப வந்து தாக்க வருகையில் சட்டென்று மீண்டும் தண்ணீருக்குள் மூழ்கினாள். அவனது பக்கவாட்டில் திடீரென பிரவேசித்து வேகமாக வாள்

வீசினாள். இப்படியான அவளது தாக்குதல் மாலுமியை ஆங்காங்கே காயப்படுத்தியதோடு கோபமூட்டவே, எதிரே இருப்பவள் ராணி என்பதும் ஒரு பேரழகுப் பொக்கிஷம் என்பதும் மெல்ல மெல்ல மறந்தது மாலுமிக்கு. அவளை விரட்டி விரட்டித் தாக்கினான்.

ரெஜீனாவோ புன்னகை முகம் மாறாமல் தண்ணீருக்குள் புகுந்து புகுந்து ஹாம்டன் எனும் மாலுமிக்குப் போக்குக் காட்டிக் கொண்டிருந்தாள். கப்பலின் மாலுமிகளின் உற்சாகத்திற்கு அளவே இல்லாமல் போனது. ஒருசாரார் ரெஜீனாவுக்கு ஆதரவாக குரல் எழுப்பினார்கள். ஒருசாரார் மாலுமிக்கு ஊக்கமாக ஓசை எழுப்பினார்கள். இப்படியே போய்க் கொண்டிருந்த கத்திச் சண்டையில் ஒரு திருப்பமாக மாலுமி சட்டென்று தண்ணீருக்குள் புகுந்தான்.

மாலுமியின் கண்களுக்கு சிக்காமல் நீருக்குள் மூழ்கி மூச்சடக்கி நீந்திக்கொண்டிருந்த ரெஜீனாவின் தங்கத் தண்டு கால்களைப் பார்த்து விட்டது மாலுமியின் கண்கள். அந்தப் பக்கமாய் தண்ணீருக்குள் உள்ளே உந்தி உந்தி நகர்ந்து கையை அப்புறமும் இப்புறமும் துழாவ ரெஜீனாவின் கால்களைப் பிடித்துவிட்டான் மாலுமி. பிடித்ததோடு அப்படியே மேலே இழுத்துவர, ஒரு வினாடி ரெஜீனாவின் உடல் அவன் வசம் கைதானது. அப்படியே அவளைப் பின்புறமாய் பிணைத்து, தன் முரட்டுக்கரங்களால் கழுத்தைக் கோர்த்து திக்குமுக்காடச் செய்ய... ரெஜீனாவின் கை மாலுமியின் தலை முடியை கெட்டியாய் பிடித்து இழுத்தது. வலியில் அலறிய மாலுமி சட்டென்று அவளை விடுவிக்க மீண்டும் நீருக்குள் ஒளிந்தாள். கூட்டம் கரவொலி எழுப்பியது.

இம்முறை மாலுமி ஒரு முடிவோடு உள்ளே சென்று வெளியே வருகையில் ரெஜீனாவின் முத்துமாலையை அறுத்து வந்தான். வெளியே வந்தாள் ரெஜீனா. அவள் கச்சைப்புறம் கிழிந்திருந்தது. கறுப்பு மாலுமியைப் பார்த்தாள். அவனது கூர்நகம் பட்டு இலேசான எரிச்சலடைந்த தன் கழுத்தைத் தடவிக்கொண்டாள். வாளை உறுதியாய் பிடித்தாள். தூரியனின் அஸ்தமன ரேகைகள் விண்ணில் விரிந்திருந்தன. நீந்தியபடி மாலுமியை நோக்கி வந்தவள் "மடார் மடார்" என வாள் வீசினாள். அதில் புதிய வேகம், மாலுமி சமாளித்து ஒதுங்கித் திரும்பித் தாக்க முயல, சட்டென அவனது மணிக்கட்டைப் பதம் பார்த்தது ரெஜீனாவின் வாள்.

ஸ்... அய்யோ என ஈனஸ்வரத்தில் அலறிய மாலுமியின் கையில் ரத்தக்கசிவு ஏற்பட, அவன் வாள் ஓங்குவதற்குள் மடமடவென இடியாய் விழுந்தது ரெஜீனாவின் வாள். நான்கைந்து நிமிடத்துள் மாலுமியின் கைவாள் கழண்டுபோய் நீருக்குள் மூழ்கித் தொலைந்தது. கப்பல் முழுக்க ஆரவாரம்.

பிரம்மை பிடித்தபடி நீந்திய மாலுமியை நெருங்கி தன் காந்த இதழ்களால் அவனது இதழ்களைக் கவ்வி இழுத்தாள் ரெஜீனா. "உன்னுடைய வீரத்திற்கு எனது பரிசு இது" என்று அவனை இன்பக் கிறக்கத்தில் ஆழ்த்தினாள். ரோலண்ட் கிரேப் முதல் அத்தனை மாலுமிகளும் கைதட்டி ஆரவாரித்தனர். ஓரிரு நொடி தண்ணீருக்குள் மூழ்கி பின் எழுந்தாள்.

"ரெஜீனாவை அடைவதும் ஜெயிப்பதும் அவ்வளவு சுலபமில்லை. அது இன்னமும் உங்கள் மன்னராலேயே முடியவில்லையடா முட்டாள்" என்றவள் சரேலென வாளை வீச...

கறுப்பு மாலுமி தலை ஒரே துண்டாய் தெறித்து கடல்நீரில் விழுந்தது; ரத்தம் பூரித்து மூழ்கியது. கப்பல் குலுங்குமளவு ஆரவாரம்.

யார் அனுப்பிய ஓலை?

இந்தியப் பெருங்கடல் தீரத்திலே மடகாஸ்கர் தீவைக் கடந்து செல்லும் டென்மார்க்கின் ஒரிகாண்டா கப்பல் முழுக்க வெறித்தனமான காட்டுக் கூச்சல் கேட்டது. அதே நேரம் பேரழகி ரெஜீனாவினால் துண்டாக்கப்பட்ட கறுப்பு மாலுமியின் தலை ரத்தம் தோய்ந்து தண்ணீரில் மூழ்க, தொடர்ந்து துடிதுடித்த உடல் அப்பகுதி நீரையே சிவப்பாக்கி மூழ்கியது. தன் அழகிய கூந்தலை அள்ளிக் கோதியபடியே ஒரிகாண்டா கப்பலை நோக்கி வேகவேகமாய் நீந்தி வந்து நூலேணி வழியே ரெஜீனா ஏறவும், மாலுமியின் உடலில் இருந்து வெளிப்பட்ட ரத்த வாடையால் வசீகரிக்கப்பட்ட நீள சுறாக்கள் அங்கே குழுமவும் சரியாக இருந்தது. நூலேணி வழியே ஜிவ்வென்று ஒரு நனைந்த நந்தவனமாய் நின்ற பருவச் செழிப்புக்காரி ரெஜீனா அங்கே பேயறைந்தது போல் நின்று கொண்டிருந்த சிலரைப் பார்த்து சிரித்தும், தன்னை நோக்கி ஆரவாரிக்கும் நூற்றுக் கணக்கான மாலுமிகளைப் பார்த்து கையசைத்தும் நின்றாள்.

அருகே வந்தான் ரோலண்ட் கிரேப். "ராணியாரே! பாவம் அந்த மாலுமி" என்றான்.

"ம்... ஹீம். ஆசைப்படலாம். ஆனால் தகுதியறிந்து ஆசைப் பட வேண்டும். அல்லது அதற்கேற்ற தகுதியை வளர்த்துக் கொண்டு ஆசைப்பட்டதை அடைய வேண்டும். இல்லா விட்டால் இதுதான் கதி" என்று கூறிவிட்டு கால் முளைத்த சுறாவாய் தன் அறைக்குள் நுழைந்து கொண்டாள் ரெஜீனா.

இப்படி ஓர் பயங்கரமான பனி தேசத்துப் பூங்கா, இன்னும் சில காலத்தில் தென்தமிழகக் கரையில் முகாமிடப் போவது தெரியாமல் மெனுகோண்டா கோட்டையை மீட்டெடுத்ததோடு அங்கே கொடூர செயல் புரிந்திருந்த குலிகுதூப்ஷாவின் தலையை சீவி எறிந்த வெற்றிக்

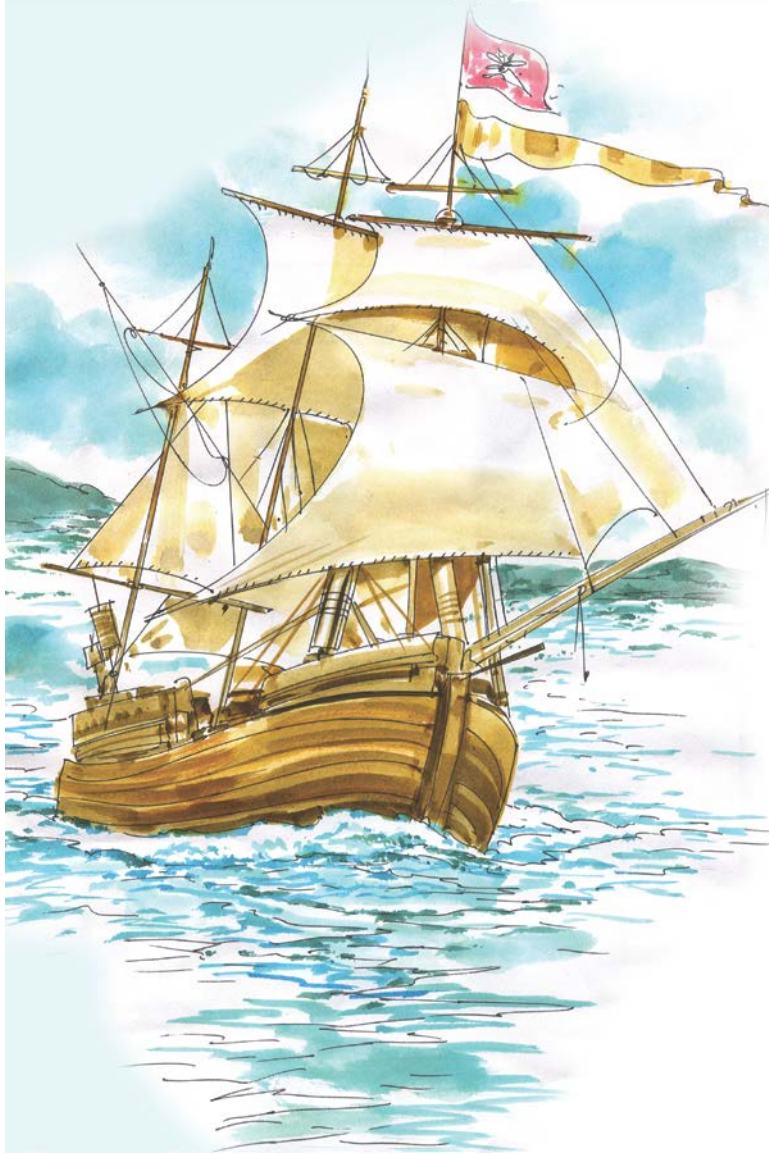
கைகளோடு கிட்டத்தட்ட விடிய விடியப் பயணித்து வீரமுழக்கம் எட்டுத் திக்கிலும் பரவ தலைநகராம் விஜயநகரில் வைகறைப் பொழுதில் நுழைந்து கொண்டிருந்தான் தஞ்சை இளவல் ரகுநாதன்.

மனதுக்குள் ஏராளமான எண்ண அலைகளின் மோதல். எத்தனையோ சிறிய பெரிய யுத்தங்களில் தந்தை அச்சுதப்ப நாயக்கர் தலைமையில் பங்கேற்று பெரும் தீரச் செயல்களைப் புரிந்திருந்தாலும், தன்னுடைய குடும்பத்தின் நலன் விரும்பியும் வழிகாட்டியுமான நாராயண தீட்சிதர் பெருமானின் முயற்சியின் பெயரில் கற்பிக்கப்பட்ட போர்க்கலையின் ஒரு பகுதியை பரிசோதித்துப் பார்ப்பதற்கு இந்த மெனுகோண்டா யுத்தம் வாய்ப்பாக இருந்ததை எண்ணினான்.

அதைப்போலவே தஞ்சையில் எந்தப் பாவமும் அறியாது உயிருக்குயிராய் நேசித்து தன்னையே காதலால் தந்துவிட்ட பெரிய கோயில் தலைமை குருக்கள் மகள் காஞ்சனவதனின் ஒன்றுமறியா பேதை முகமும் மனதுள் வந்து பாறாங்கல் கனமாய் கிடந்தது.

அதேநேரம் உள்ளத்துள் இந்தப் பெரும் சாம்ராஜ்யத்தை விழுங்கி விடக் காத்திருக்கும் பேராசைக்காரன் ஜக்கராயன் மற்றும் அரசியல் சதுரங்க ஆட்டத்தில் மிகப்பெரிய பெண் சகுனியாய் விளங்கும் சக்குபாயின் திட்டங்களும் வியூகங்களும் வந்து போனது. கொப்பூரி கோட்டையிலே தன்மீது பாயவந்த சக்குபாய் எனும் சாரப்பாம்பின் சாகஸ வலை இன்னும் எந்தெந்தப் பகுதியை எல்லாம் சுற்றி வளைக்கக் காத்திருக்கிறதோ என்ற கவலையும் கசிந்தது. அதே சமயம் இவ்வித எண்ணங்களுக்கு நடுவே எப்போது பார்த்தாலும் தன்னுடன் துடுக்குத் தனமாய்ப் பேசி முறைக்கும் பாண்டியனார் வீரப்ப நாயக்கரின் செல்வப் புதல்வி கலாவதியின் உருட்டுக் கண்களும் ஞாபகத் தொட்டிலில் பூவாய் பொசிந்தது.

எண்ண அலைகள் சீறிப் பாய்ந்துகொண்டிருக்க, இளவல் ரகுநாதனின் வெற்றிக் குதிரை வேகவேகமாய் வைகறை இருளை வெளிச்சப் புள்ளிகளால் நிரப்பிக் கொண்டு ஊருக்குள் நுழைய, உற்சாக ஓசை விண்ணைப் பிளந்தது. அந்த வைகறை வேளையிலும் மெனுகோண்டாவை மீட்டெடுத்து ரகுநாதன் வெற்றி வாகையோடு தலைநகர் திரும்பும் சேதி அறிந்ததால் இரவெல்லாம் காத்திருந்தனர் மக்கள். ஏற்கனவே

பட்டாபிஷேக நாள் குறிக்கப்பட்டதால் அதை ஒட்டி தலைநகர் முழுக்க குழுமியிருந்த பல ஊர்மக்களும் இந்த வெற்றியை ஆவலோடு எதிர்நோக்கியிருந்தனர். இது ரகுநாதன் தலைமையேற்று நடத்தும் முதல் போர் என்பதாலும் முடிவுக்கு ஆவலோடு ஏங்கியவர்கள் இப்போது சங்கநாதம் எழுப்பி சந்தோஷ ஆரவாரம் செய்தனர்.

அந்த வாழ்த்தொலிகள் இளவல் ரகுநாதனை சுயநினைவிற்கு இழுத்து வர, அருகில் வந்து கொண்டிருந்த யாசம நாயக்கரையும், புவண்ணனையும் வியப்புடன் பார்த்தான். சற்று தூரத்தே வந்து கொண்டிருந்த ஜக்கராயனுக்கோ இனம் தெரியாமல் எரிந்தது.

"என்ன இது யாசமரே! இந்த வைகறை வேளையிலேயே தலைநகர் மக்கள் இத்தனை ஆரவாரத்துடன் காத்திருக்கிறார்கள்" என்றான் ரகுநாதன்.

"இனி எங்கும் உனக்கு இப்படித்தான் ரகுநாதா! பேரரசர் வேங்கடாபதி ராயரே தன்னுடைய மனவிருப்பத்தை உன்மூலம் தெரியப்படுத்தியதோடு, தன் காலத்திலேயே உன்னை இப்பெரும் தேசத்தின் படைக்குத் தலைவனாகவும் நியமித்தது எத்தனை பெருமையானது தெரியுமா? அதற்குக் கிடைக்கின்ற மரியாதைதான் இது" என்றபடி இளவல் ரகுநாதன் கைகளைப் பிடித்து உயர்த்தி மக்களை நோக்கி அழைத்தார்.

"தஞ்சை இளவல் வாழ்க! விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் படைத் தலைவர் வாழ்க! பேரரசரின் போர்வாள் வாழ்க!" என்பன போன்ற கோஷங்கள் அக்காலைப் பொழுதை வெப்பமாக்கின. ஆனால் மக்களின் வாழ்க கோஷம் காதைப் பிளக்கும் போதெல்லாம் கொப்பூரி ஜக்கராயன் மட்டும் "ஒழிக... ஒழிக..." என மனதுக்குள் கூவிக் கொண்டான்.

மக்களின் உண்மையான வாழ்த்துக்கள் கடவுளுக்கே கேட்கும் போது அரண்மனைவாசிகளுக்கு கேட்காதா என்ன? மொத்த ராஜ்ய பிரதிநிதிகளும் கூடிநின்றனர். அச்சுதப்பர் அகமகிழ்வுடன் மகனை வரவேற்க காத்திருந்தார். செஞ்சி கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர், மதுரை வீரப்ப நாயக்கர் குடும்பங்களும் அடுத்த மன்னராக முடிசூடவுள்ள சிக்கத்தேவராயரது குடும்பத்தினரும் ஏனையோரும் ஏன் ராணி சக்குபாயுமே கூடி நின்றனர். அனைவரையும் ஆச்சர்யத்தில் ஆழ்த்தும் வகையில் ஒடிந்த தேகத்துள்ளும் ஒரு புத்துணர்ச்சியோடு பல்லக்கில் வந்து சேர்ந்தார் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர்.

குதிரைகள் வரிசையாக அரண்மனைக்குள் நுழைய கோட்டையின் பிரம்மாண்ட அகழிக் கதவு வழியாய் பிரவேசித்து அரண்மனையின் முகப்பிற்கு வருவதற்குள், குழுமிய கூட்டம் மாலைகளாலும், உதிரிப் பூக்களாலும் ஏகோபித்து அர்ச்சித்தது. குதிரையை விட்டிறங்கிய இளவல் நேராக பேரரசரின் பாதம் தொட்டு அவரது ஆசிகளைப் பெற்றுக் கொண்டான். அடுத்தடுத்து தந்தை தாய் ஆசிகளைப் பெற்றதோடு சூழ்ந்திருந்தோர் வாழ்த்துக்களையும் பெற்றுக் கொண்டு ஆனந்த மகிழ்வில் தோய்ந்து நின்றான் ரகுநாதன். அதே நேரம் பேரரசர் ரகுநாதனை அருகே அழைத்தார். "ரகுநாதா இத்திருநாட்டின் தன்மானத்திற்கு களங்கம் வராது காத்தது உன் கை! அதற்கு தரப்போகிறேன் பட்டாபிஷேகத்தன்று ஒரு காணிக்கை" என்றார். உறவுகள் கூடி மகிழ்ந்தனர்.

சிலநேரப் பொழுது யுத்த நடவடிக்கைகளைப் பற்றிப் பேசுவதிலும், இளவல் ரகுநானின் வீரதீரங்களை மெச்சுவதிலுமே செலவானது. போதாக்குறைக்கு நாராயண தீட்சிதர் வேறு அனைவரிடமும் சென்று இதைப் பேசுவதையே பாராயணமாகக் கொண்டிருந்தார். அவ்வினிய வேளையில் அச்சுதப்ப நாயக்கரின் தந்தை செவ்வப்ப நாயக்கர் இளவயது பாலகனாக இருந்த ரகுநாதனை உச்சி முகர்ந்து வீராதிவீரன் என்றும் ராஜேந்திர சோழனின் மறுஉரு என்றும் வாழ்த்தியதை நினைவு கூர்ந்தார்.

கல்வெட்டுச் சான்று

அச்சுதப்ப நாயக்கரின் பெயர் நாகரி எழுத்துக்களில் குறிக்கப் பெற்ற சேகிராம் எடையுள்ள செப்புக்காக ஒன்று கும்பகோணத்தில் கிடைத்துள்ளது. இக்காசின் ஒருபுறம் அச்சுபரய என இரண்டு வரிசையில் நாகரி எழுத்துக்கள் மணி வட்டத்திற்குள் காணப் பெறுகின்றன. பின்புறத்தில் காளை உருவமும் யானை உருவமும் தலைப்பகுதியில் இணைந்துள்ள ஓர் உருவம் காணப்பெறுகின்றது. யானையின் உடலை மறைத்தால் காளையின் முழு உருவமும், காளையின் உடலை மறைத்தால் யானையின் முழு உருவமும் தெரியும். இத்தகைய சிற்ப உருவம் தாராகரம் திருக்கோயிலில் உள்ளதை இங்கு நோக்குதல் வேண்டும். சோழர்காலச் சிற்ப மொன்றின் தரக்கம் இக்காசில் காணப்படுவது சிறப்பு அம்சமாகும்.

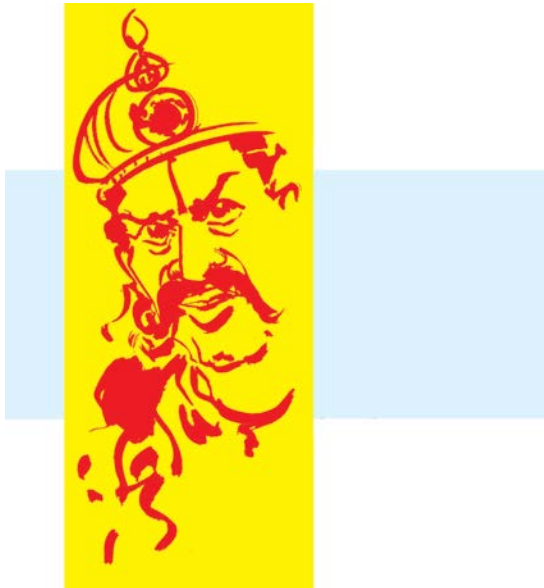
கொஞ்ச நாளாக முகத்துக்கு முகம் காட்டாமல், துடுக்கு பேசாமல் ரகுநாதனை எதிரில் கண்டால் கோணுவதும், நாணுவதுமாய் இருந்தாள் கலாவதி. வீரப்பநாயக்கர் மகளின் இந்த திடீர் மாற்றம் வியப்பாக இருந்தாலும் ரகுநாதனுக்கு அது சிரிப்பாகவும் இருந்தது. இதைப் பற்றி கோல்கொண்டா கோட்டையின் பாதுகாப்பு பொறுப்பேற்று பணியாற்றி அதை விஜயநகர வீரர்வசம் ஒப்படைத்து விட்டு திரும்பிய உபதளபதி நரசப்பாவிடமும் மற்றும் புவண்ணனிடமும் பேசிச்சிரித்தான் ரகுநாதன். தற்போது ரகுநாதனின் நட்புக் கூட்டணியில் புதிதாக சேர்ந்து நன்கு பழகி ஒன்றியிருந்தான் யக்குன், நாராயண தீட்சிதரின் இரண்டாவது மகன். தஞ்சையில் இருந்தே கூடவே பயணித்தாலும் நாளாக நாளாகத்தான்

அவனால் ரகுநாதனின் குழுவில் சங்கமமாக முடிந்தது. இருந்தாலும் இப்போது நல்ல பிணைப்பில்தான் இருந்தான்.

அப்பாவியான அந்த யக்ஞன் சதா வேத ஆகம சாஸ்திர சுவடிகளையே கையில் வைத்துக்கொண்டு சுற்றுவது ரகுநாதன் குழுவினருக்கு ஒரு வேடிக்கை. ஆனால் அந்த யக்ஞனின் ஓலைச்சுவடி ஒன்றே ரகுநாதனின் வாழ்வில் ஓர் புதிய திருப்பத்தை திடீரென ஏற்படுத்தியது. ஆம்! குறிப்பிட்ட பட்டாபிஷேக தினத்தன்று நிகழ வேண்டிய நிகழ்வுக்காக சாம்ராஜ்யமே தயாராகிக் கொண்டிருக்க, இளவல் ரகுநாதன் தந்தையோடு பேசிக் கொண்டிருந்த பரபரப்பான நேரத்தில் நாராயண தீட்சிதரின் மகன் யக்ஞன் ஒரு மெல்லிய ஓலைச்சுருளை ரகுநாதனின் தோள் வஸ்திரத்தில் செருகி விட்டுப் போனான்.

பட்டாபிஷேக நிகழ்வு குறித்து பேசிக்கொண்டிருந்த ரகுநாதன், பேசியபடியே அந்த ஓலைச் சுருளை பிரித்துப் படித்தான்.

கிட்டத்தட்ட அந்த சயன அறையில் தஞ்சை அரசர் அச்சுதப்பரோடு ஏனைய முக்கிய பிரதிநிதிகளும் கூடியிருக்க சிக்கத்தேவ ராயருக்கு வலப்புறமாய் அமர்ந்திருந்த இளவல் ரகுநாதன் ஓலையைப் பிரித்துப் பார்த்துவிட்டு, ஒரு மெல்லிய அதிர்வைக் கண்களில் ஓடவிட்டான். பிறகு அதை மறைக்கும் பொருட்டு சட்டென ஓலையை சுருட்டி உள்ளங் கைக்குள் ஒளித்துக் கொண்டு பேச்சைத் தொடர்ந்தான். அனைவரும் நாளை மறுநாள் நிகழ்விருக்கும் விழா ஏற்பாடு பற்றி கருத்துக்களைக்

கூறிக் கொண்டிருக்க... ஓலை கொண்டு வந்த யக்ஞனைத் தேடி மெல்ல அறையைவிட்டு நகர்ந்தான் ரகுநாதன்.

வெளியே கொலுமண்டபத்தை ஒட்டிய தூணருகே நின்றபடி மீண்டும் உள்ளங்கை உள்ளே சுருட்டிய ஓலையைப் பிரித்துப் படித்தான். ஓலையில் கிறுக்கலாய் எழுத்துக்கள் தென்பட்டன. "அடி பலமா?" என்ற வாசகம் அதில் இருந்தது.

"இது யார் அனுப்பிய ஓலை?" ரகுநாதன் யோசித்தான்.

இன் இவன் உன்வசம்?

தஞ்சையின் அரசியல் வளத்தைக் கட்டிக்காக்கும் நாராயண தீட்சிதர் பெருமகனாரின் புதல்வர் யக்ஞன் சொருகிவிட்டுப்போன சுருள் ஓலையில் "அடி பலமா?" என்ற வாசகத்தைப் பார்த்து இளவல் ரகுநாதன் சற்றே அதிர்ந்தது உண்மைதான். வெளியே வந்து தேடுகையில் யார், யாரோ தென்பட்டனரே ஒழிய யக்ஞனைக் காணவில்லை. குழப்பத்துடன் விழிகுவித்து நின்றவன் தோளருகே ஏதோ உராய்வு உணர்வு ஏற்பட திரும்பிப் பார்த்தான். பூவண்ணன் நின்றான்.

"என்ன ஆயிற்று இளவலே! மும்முரமாக பட்டாபிஷேக விழா விவாதத்தில் கலந்துகொண்டிருந்தீர்கள். நடுவே யக்ஞன் வந்து சுருள் ஓலையைத் தங்களது தோள் வஸ்திரத்தில் திணித்தான். அதை வாசித்ததும் தங்கள் முகம் மாறியதோடு வெளியே எழுந்து வந்துவிட்டீர்கள். என்ன அந்த ஓலையில்? யார் அனுப்பியது?" என்று இடைவிடாது பேசினான்.

பதிலேதும் கூறாமல் சுருள் ஓலையை நீட்டினான் ரகுநாதன். படித்துப் பார்த்த பூவண்ணன் "அட... யார் இப்படி எழுதி அனுப்பியிருப்பது? போருக்குப்போய் திரும்பி வந்து இத்தனை நாள் கழித்து இப்படி யார் எழுதியிருப்பார்கள்?" என்று மோவையைத் தடவியவன்,

இளவரசரே ஒருவேளை, சக்குபாயாக இருக்குமோ? என்று கிசுகிசுத்தான்.

"முதலில் போய் யக்ஞனை அழைத்து வா! பிறகு பேசுவோம்" என்றபடி ரகுநாதன் முகம் வாடியவனாய் தன் சயன அறையை நோக்கி நடந்தான்.

மதியப் பொழுதோடி மாலை நேரமும் துழ்ந்தது. அழகழகான தீப அலங்காரங்கள் அரண்மனை மட்டுமல்லாது கோட்டைக் கோபுரங்கள்,

வீதி மாளிகைகள், இல்ல மாடங்கள் எல்லாம் பேரழகோடு ஒளிவீசின. எங்கெங்கும் தோரணங்கள் பேரழகு ஓவியப் படங்களும் பூக்கோல மாக்கோல ஏற்பாடுகளும் வர்ணப்பொடித் தூவல்களுமாய் நாடு நகரமே விழாக்கோலத்தின் உச்சியில் இருந்தது. சாராண வீட்டுப் பெண்களும் குழந்தைகளும் கூட உடை அலங்காரங்களில் மிளிர்ந்தனர். இதுதான் தக்க தருணம் என்று பன்னாட்டு வாணிக வியாபாரிகள் ஆபரணக் கூடங்களை எங்கு பார்த்தாலும் திறந்திருந்தனர். அவற்றில் எல்லாம் ஆடவரும் பெண்டிரும் அழகு சாதனங்கள் வாங்கிக் குவித்துக் கொண்டிருக்க, நகரத்தின் அழகு வெள்ளத்தையும் மக்களின் மகிழ்ச்சி நிலையையும் காண அரண்மனைவாசிகளுக்கும் ஆசை வந்தது.

அதையொட்டி குடும்பம் குடும்பமாக விருப்ப முடையோர் பல்லக்குகூடல் ஏறிக்கொண்டு கோட்டையைத் தாண்டி நகருக்குள் நுழைந்து மக்களோடு கலந்தனர். அரச பிரதானிகள் வருவதால் கூடுதல் படைவீரர்களும் பாதுகாப்புக்காக சந்தையெங்கும், வீதிகளெங்கும் நிரம்பியிருந்தனர். பட்டாபிஷேகம் நாளை மறுநாள் என்பதால் அழைப்பு அனுப்பப்பட்ட பல தேச அரசர்கள், சிற்றரசர்கள், அரச குடும்பத்தினர், நிர்வாகிகள், கிராம மிராசுகள், புலவர்கள், ஆடல் பாடல் கலைஞர்கள், வாத்தியக் குழுவினர் என அனைத்து சாராரும் நகருக்குள் நுழைந்தபடி இருக்க மேலும் மேலும் கூட்டம் பெருக்கெடுத்து இறுக்கம் ஏற்பட்டது. குதிரைகளில் ஏறியபடி சிறிது தூரம் சென்ற இளவல் ரகுநாதனும் பூவண்ணனும் நரசப்பாவும் ஒருபகுதிக்கு மேல் குதிரையில் பயணிக்க முடியாதென்பதை உணர்ந்து நடைபயணமாகவே மக்களின் நடமாட்டம் பெருத்த பகுதிக்குள் நுழைந்தனர்.

பலர் மத்தியில் ரகுநாதன் முகம் பிரபலமாகியிருந்த காரணத்தால், வாணிக சந்தைக்குள் மற்றும் தெருக்களுக்குள் நுழையும்போதே "இளவரசர் இளவரசர்" என்ற குரல்கள் அடையாளப்படுத்தின. போதாது என்று ரகுநாதனைக் காணவும் பேசவுமான கூட்டம் வேறு ஆங்காங்கே கூடியது. போக்குவரத்தில் அரண்மனைப் பல்லக்குகளும் அவ்வப்போது வந்துபோக, பல்லக்கில் வருவது யார் என்ற எதிர்பார்ப்பும் அதைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும் அப்பகுதி மக்களுக்கு சுவாரஸ்யப் பொழுதுபோக்கானது.

"அட்டா... தஞ்சை ராணியார் முர்த்திமாம்பா செல்கிறார்" என்று ஒரு கூட்டம் அடையாளம் சொன்னது.

"இங்கே பாருங்கள். சிக்கத்தேவராயரின் மனைவியார் செல்லம்மாள்."

"அதோ அதோ கிருஷ்ணப்பரின் செல்லக் குழந்தைகள்" என்ற குதூகல குரல்கள்.

அதேநேரத்தில் ஒரு வணிகக் கூடத்தையொட்டி பலதேச முத்துமாலைகள் கொட்டிக் கிடக்க அவற்றை வாங்க கடும் போட்டி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அங்கே வந்த ரகுநாதன் மற்றும் சகாக்களும் உரக்கப் பேசிக்கொண்டேதான் வந்தனர். மக்களின் பெரும் ஆரவாரத்துக்குள் அப்படிப் பேசினால்தான் காதில் விழுந்தது.

"என்னப்பா! யக்குனைக் காணவே இல்லையே" என்றான் ரகுநாதன் நடந்துகொண்டே.

"அந்த ஓலை தாங்கியைத்தான் இளவலே மதியமெல்லாம் தேடினேன். ஆனால் அவன் தென்படவேயில்லை" என்று சலித்துக் கொண்டான் புவண்ணன். "அவன் ஏதாவது புதிய ஓலைகள் செய்ய பனைமரங்களைத் தேடிப் போய்விட்டானோ என்னவோ?" என்று கரகரத்தான் நரசப்பா.

மக்களின் உற்சாக வெள்ளத்தில் கலந்ததில் இருந்து ரகுநாதனும் அந்த ஓலைச் செய்தியின் உறுத்தலை மறந்திருந்தான்.

சிரித்தபடி நடந்து கூட்டத்துக்குள் கலந்தவர்களை உரசி நின்றதொரு அரண்மனை குதிரை.

"அட்டே யாசமர் அவர்களா? இந்த நெரிசலில் எப்படியாய் குதிரையில் வந்தீர்கள்?" என்றான் புவண்ணன்.

"பறந்து வந்தேனடா மடையா" என்று அதட்டிய யாசமர், விழா வேலைகளின் மும்முரத்தில் எரிச்சலான முகத்தோடு இருந்தார்.

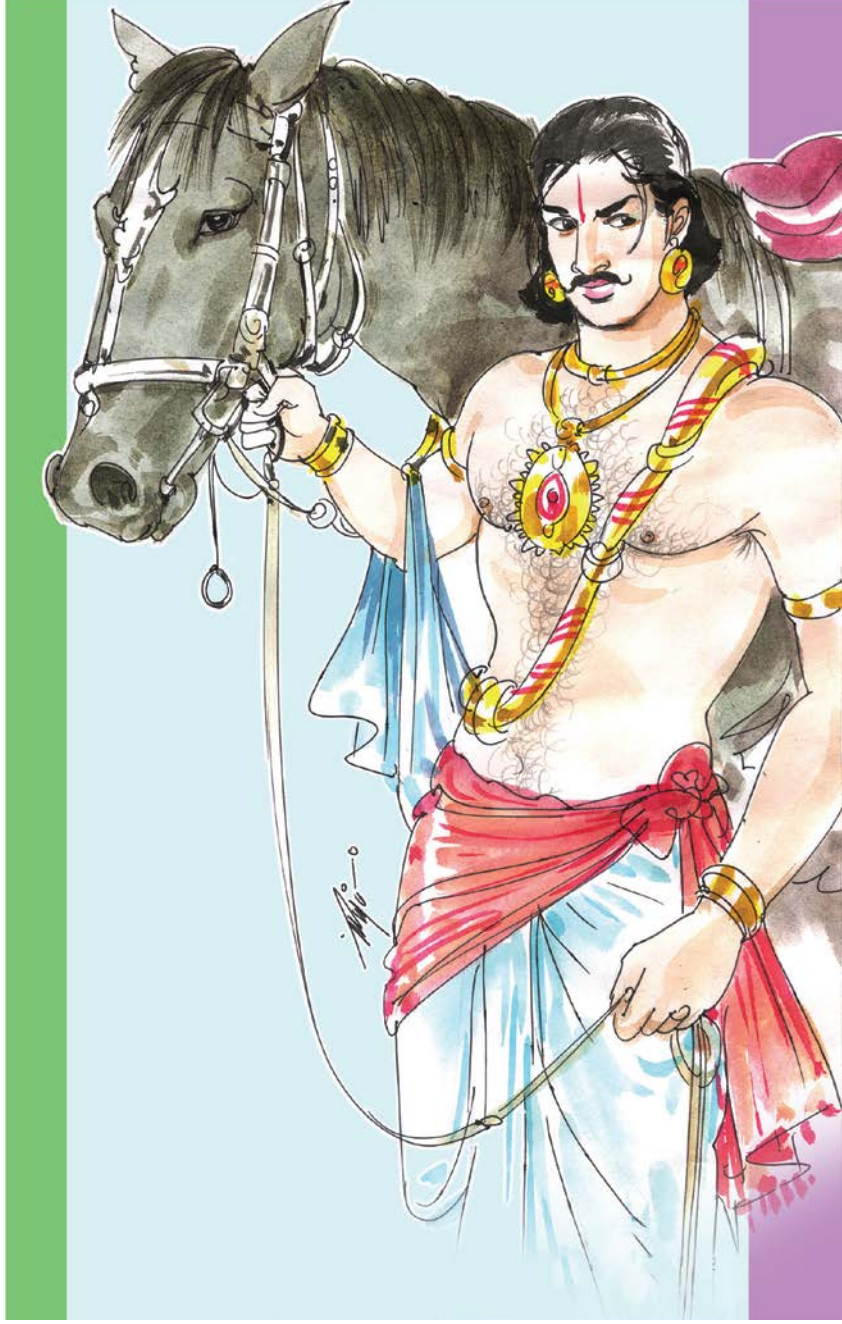
அப்போதுதான் ரகுநாதன் கவனித்தான். யாசமரின் குதிரையில் யாசமருக்கு முன்னால் அமந்திருந்தான் ஒரு அழகான சிறுவன். எங்கேயோ சில தடவைகள் பார்த்த ஞாபகம் லேசாய் இருந்தது. "ஓஹோ இந்தச் சிறுவன் சிக்கத்தேவராயரின் ஒரே மகன் ஸ்ரீராமனல்லவா?" என்றான் ரகுநாதன்.

குதிரையை விட்டிறங்கிய யாசமர் "ஆம்... அவனேதான்! எனக்கோ பல வேலைகள். ராஜபிரதானிகள் வந்து குவிகின்றனர். அறைகள் பற்றாக்குறை; பல செல்வந்தர் வீட்டு மாளிகைகளில் பலரைத் தங்க வைக்க வேண்டிய தூழல். அசம்பாவிதம் வேறு நடந்துவிடக்கூடாதென்ற பதற்றம். சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் இவனோ இரண்டு நாட்களாக என்னைப் போட்டுப் படுத்துகிறான். இந்தா இனி இவன் உன்வசம்?" என்று இரு கைகளால் குதிரை மேல் அழகான ராஜதோரணையில் அமர்ந்திருந்த சிக்கத் தேவராயரின் ஒரேமகன் ஸ்ரீராமனை அள்ளி ரகுநாதன் கையில்திணித்த கையோடு குதிரையில் ஏற முற்பட்டார் யாசமர்.

"யாசமரே! இவன் ஏன் உங்களைப் படுத்தினான். நீங்கள் படுத்தினால் போதாதா?" என்று கேலி பேசினான் நரசப்பா.

"வாயை மூடப்பா நீ வேறு. யுத்தத்திற்குப் போய் வந்தது முதலே ரகுநாதரைப் பார்க்க வேண்டும். போர்க்கதைகளைக் கேட்க வேண்டும் என்று ஒரே நச்சரிப்பு. போதாக்குறைக்கு இன்று அரண்மனைவாசிகள் அனைவரும் நகருக்குள் வந்துவிட, நகரத்தைக் காணவேண்டுமென்ற கோரிக்கை. இவன் தந்தை சிக்கத்தேவராயர் என் பொறுப்பில் இவனை விட்டு ஆனந்தமாக இருக்கிறார். நீயும் நகருள் வந்த செய்திவர உன்னிடமே இவனைச் சேர்ப்பித்துப் போகவந்தேன்" என்றபடி குதிரையை மடக்கிக் கிளம்பினார். அவரது வேலைப் பளுவை உணர்ந்துகொண்ட ரகுநாதன் "சரி சரி.. நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்று கத்தினான்.

சிறிதுதூரம் சென்ற யாசமர் மீண்டும் குதிரையைத் திருப்பிக்கொண்டு ரகுநாதன் அருகே வந்து காதருகே குனிந்து,

"ரகுநாதா! இந்த ஸ்ரீராமன் சிக்கத் தேவராயரின் மகன் மட்டு மல்ல, இந்தப் பெரும் தேசத்தின் நாளைய நம்பிக்கை நட்சத்திரம்" என்று கூறி புறப்பட்டார். பால்வடியும் அழகு பாலகனாய் துடி துடிப்புடன் காணப் பெற்ற ஸ்ரீராமனை பல இடங்களில் இதற்குமுன் ரகுநாதன் பார்த்திருந்தாலும், யாரோ அரண்மனை வாசியின் வீட்டுக் குழந்தையாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தைத் தவிர

வேறெதும் ஏற்படவில்லை. பார்த்த மாத்திரத்திலேயே ஸ்ரீராமனை ரகுநாதன் குழுவினருக்குப் பிடித்துப்போனது. ஸ்ரீராமனின் கைகளைக் கோர்த்தபடி ரகுநாதன் ஆயாசமாக ஆடி ஆடி தெருவில் நடந்து செல்ல ஒரே குதூகலம் கொடிகட்டிப் பறந்தது. அப்போது வேகமாக வந்த பல்லக்கு ஒன்று ரகுநாதன் குழுவினரைக் கடந்து செல்ல முற்படுகையில் மெல்லிய திரைக்குள் இருந்து ஒரு பெண்குரல் சற்று கூடுதல் ஓசையோடு கேட்டது. "ஓய் அடி பலமா?" என்று.

ஏதோ பேசிச் சிரித்து வந்த புவண்ணனும் நரசப்பாவும் கூட அதைக் கேட்டனர்.

"இளவரசே! யாரது?" என்றனர். ரகுநாதன் சற்றே சினவயப் பட்டவனாய், போகும் அந்தப் பல்லக்கையே உற்றுப் பார்த்தான். "இது யாருடைய பல்லக்காக இருக்கும்?" என்று வினவினான்.

"இளவரசரே! இளவரசரே! இது அவர்களுடைய பல்லக்கு" என்று கத்தினான் ஸ்ரீராமன். "யாருடையது? என்றான் நரசப்பா. திரும்பிப் பார்த்த ஸ்ரீராமன், "அதுதான் ராணியார் சக்குபாய் அவர்களுடைய பல்லக்கு" என்றான் புன்னகை தவழ்.

"ஆஹா நான் கணித்தது எப்போதுமே தப்பாது இளவரசே! நான் அப்போதே சொன்னேன் அல்லவா இது அந்த சதிகாரியின் நையாண்டித்

தனம்தான் என்று. விடக்கூடாது இதை" என்று முண்டியடித்தான் புவண்ணன்.

"ஸ்... அவசரப்படாதே" தடுத்தான் இளவல்.

"இது அவருடைய பல்லக்கு என்று எப்படிச் சொல்கிறாய் ஸ்ரீராமா?" கேட்டான் ரகுநாதனே.

"ராணியாரின் பல்லக்கின் மேல் மட்டும்தான் விஜயநகர கொடி பறக்கும்" என்றான் ஸ்ரீராமன்.

ஆம் உண்மைதான். விஜயநகர கொடி பறந்தது. "அப்படியானால் புவண்ணனும் ஸ்ரீராமனும் சொல்வதுபோல இது சக்குபாய் வேலைதானா?" என்று எண்ணிக் குழம்பினான் இளவல்.

அப்போது அவர்களைக் கடந்து போனது அரண்மனையில் இருந்து அலங்கரிக்கப்பட்ட பூரண கும்பநீர் தெளித்துக் கொண்டே வந்த ஆண் யானை ஒன்று பட்டாடைகளால் போர்த்தப்பட்டு மணிகள் ஒலிக்க நடந்து சென்றது. ரகுநாதன் சட்டென யானையை நிறுத்தினான். பாகன் மூலம் யானையின் குதிகாலில் கால் வைத்து ஸ்ரீராமனை மேலே ஏற்றிவிட்டு தானும் யானை மீது ஏறிக்கொண்டான். கூட்ட நெரிசல் மிகுந்த அந்த சந்தை சாலையை யானை மீதிருந்து கண்டான். தூரத்தே கூட்டத்துள் ஆடி ஆடி சென்றதந்த கொடிப்பல்லக்கு. கொஞ்சம் முயற்சித்தால் பிடித்து விடலாம். மளமளவென்று யானை மீதிருந்து வழக்கியபடி இறங்கினான்.

"நரசப்பா நீ யானை மீது ஸ்ரீராமனோடு அமர்ந்து வா. நான் இப்பவே வந்து இதோ சேர்ந்துகொள்கிறேன்" என்று பரபரத்தவன் கூட்டத்துள் குபுகுபுவென புகுந்து முன்னோக்கி ஓடினான். புவண்ணனும் இளவலைத் தொடர்ந்து சென்றான். கூட்டத்தில் முண்டியடித்து முன்னால் செல்வதற்குள் கொடிப்பல்லக்கு திருப்பத்தில் திரும்பியிருந்தது. புவண்ணன் பலரை இடித்துத்தள்ளி ஏக ஏச்சுக்களை பெற்று வந்து கொண்டிருந்தான். ஒருகட்டத்தில் வேகவேகமாய் நடைபாதை ஓரமாய் ஓடிய ரகுநாதன் பல்லக்கருகே வந்துவிட்டான். பெரும் மக்கள் வெள்ளத்தில் செல்ல முடியாமல் பல்லக்கு நின்றுகொண்டிருந்தது. வந்தவன் விருட்டென பாய்ந்து பல்லக்கின் திரைச்சீலையை இழுத்துப் பார்த்தான்.

உள்ளே...!

பட்டாபிஷேகத்திற்குப் பின்

பட்டாபிஷேக விழா கூட்டத்தினுள் நுழைந்து நுழைந்து ஆட்களின் இடைவெளிகளில் புகுந்து புகுந்து இடி பட்டு ஒருவழியாய் திருப்பம் ஒன்றில் திரும்பி அதற்கு மேல் மக்கள் வெள்ளத்தில் நகர முடியாமல் திணறி நின்ற பல்லக்கின் திரைச்சீலைகளை ஆவேசத்தோடு இழுத்தான் ரகுநாதன். உள்ளே பார்த்தால் பேரழகுப் புயலாய் ராணி சக்குபாயின் கலங்கடிக்கும் முகம் தென்படவில்லை. அலைபாயும் நந்தவன நங்கையாய் இமைகள் துடிதுடிக்க தீபமாய் அமர்ந்திருந்தாள் வீரப்ப நாயக்கரின் செல்வப் புதல்வி கலாவதி. பல்லக்குத் தூக்கிகள் இளவல் ரகுநாதனின் திடீர் வருகையைப் பார்த்து சிறிதே அதிர்ந்தாலும், அவன் அவ்வாறு திரைச்சீலையை இழுத்துப் பார்த்ததும் பெரிதும் அதிர்ந்தனர். பாதுகாப்புப் படைவீரர்களின் நிலையும் அப்படியே இருந்தது.

இதுவே வேறொரு ஆண்மகன் இப்படி அரண்மனைப் பெண்டிர் வரும் பல்லக்கின் திரைச்சீலையை இழுத்துப் பார்த்திருப்பான் என்றால் கைகள் துண்டாகியிருக்கும். ஆனால் அப்படிச் செய்தது பெரும்புகழ்பெற்ற ரகுநாதன் என்பதால் பல்லக்கை நகர்த்துவதா? அல்லது அப்படியே நிற்பதா என்று தெரியாமல் குழம்பினர். தவிர மக்களில் பலரும் உடனுக்குடன் அங்கு வந்து பல்லக்கை ஓட்டி நின்று கலாவதியைக் கண்டு பிரம்மை பிடித்து நின்ற ரகுநாதனை அடையாளம் கண்டு பேச முற்பட, கூட்டம் இன்னும் அதிகரித்தது. சுற்றி நடப்பதை முழுக்க உணர்ந்த ரகுநாதன்

அனைவரையும் நோக்கி ஒரு வணக்கத்தை செலுத்திவிட்டு மின்னலாய் தவ்வி பல்லக்கினுள் ஏறிக்கொண்டு திரையை இழுத்துவிட்டான்.

அத்தோடு நிற்காமல் "ம்... பல்லக்கு அரண்மனைக்கே செல்லட்டும்" என்ற உத்தரவையும் பிறப்பித்தான். இருவர் தாராளமாய் அமரக்கூடிய இடத்தில் தோழிப்பெண் ஒருத்தியும் ஒண்டிக்கொண்டிருக்க திடீரென ரகுநாதனும் கூட்டத்துக்குப் பயந்து பல்லக்கில் ஏறி அமர்ந்துகொள்ள... நடுவில் மாட்டிக்கொண்டாள் கலாவதி.

"அய்யோ கடவுளே! என்ன காரியம் இது?" என்று அஞ்சி நடுங்கி இருகாதுகளையும் பொத்திக்கொண்டு குறுகி அமர்ந்தவள், "நீங்கள் ஏன் பல்லக்கில் ஏறினீர்கள்" என்று முறைத்தாள். "அது சரி. நீதானா அடி பலமா? அடி பலமா? என்று ஓலையிலும் போதையிலும் தெரிவித்தது?"

"ஆமாம்... ஆமாம்...! அது நானேதான். ஒரு விளையாட்டுக்காக அப்படிச் செய்தேன். அதற்காக இப்படியா?"

"பல்லக்குத் திரையைத் திறந்து உதைக்கத்தான் வந்தேன். ஆனால் நீயாகப் போனதால் விட்டேன். உன்னையும் என்னையும் பார்த்து மேலும் கூட்டம் கூடும். அதனால்தான் பல்லக்கில் ஏறிவிட்டேன். தவிர விரும்பியோ திட்டமிட்டோ அல்ல" என்றான் கடுகடுப்புடன்.

"அப்பப்பா இன்னும் யுத்தத்திற்குப் போய் வந்த வெப்பம் தணியவில்லையா?" என்றாள் சற்று இலகுவாய் அமர்ந்து கொண்டு. பல்லக்கும் கூட்டத்துக்குள் அலைபாய்ந்து வந்தவழியே திரும்பிக்கொண்டிருக்க "சரி நான் இங்கேயே இறங்கிக்கொள்கிறேன். அதோ என் பந்துக்கள் யானை மீதேறி வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களோடு நான் சேர்ந்து கொள்கிறேன். தயவு செய்து நீ மேலும் வம்பு செய்யாமல் அரண்மனைக்குப் போய்ச் சேர்" என்ற ரகுநாதன் விருட்டென நகர்ந்து திரை விலக்கி இறங்க முயல மீண்டும் உள்ளே வெடுக்கென இழுக்கப் பட்டதும் அதிர்ந்து போனான்.

நிச்சயம் இந்த மெல்லிய பெண்ணால் தன்னை பல்லக்கினுள் இழுத்துப்போட முடியாது. பிறகு யார்? நான்காவது ஆளும் உள்ளே உண்டா? என்று கூர்ந்து பார்க்க, கலகலவென வெள்ளி முத்திரையாய் சிரித்தாள். ரகுநாதன் மேல் அங்கவஸ்திரத்தை பல்லக்கினுள் இருந்து மரப்பிணைப்பில் சற்றுமுன் தனக்குத் தெரியாமல் கட்டிவிட்டதால்தான் இறங்க முடியாமல் உள்ளே இழுக்கப்பட்டோம்" என்பதை உணர்ந்து வெளியே வந்தவன் சிரிப்பை உள்ளே அடக்கிக்கொண்டு "அப்பப்பா இப்படி ஒரு துடுக்குக்காரியை நான் பார்த்ததேயில்லை" என்றபடி வஸ்திரத்தை விடுவித்துக் கொண்டான்.

"ஏன் இப்போது பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இன்னும் நன்றாக உற்று உற்றுப் பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்" என்று நாக்கை நீட்டி, கண்களை உருட்டி பயம் காட்டினாள் அந்தக் குட்டி தேவதை.

"பார்த்துக்கொள்வதா? இனி உன்னை என் வாழ்வில் பார்க்கவே விரும்பவில்லை? என்றான் கோபமாக ரகுநாதன்.

"பார்ப்போம் பார்ப்போம் அதையும் பார்ப்போம்" என்றாள் கலாவதியும்.

"நன்றாகப் பார் என்றபடி பல்லக்கில் இருந்து இறங்கிக்கொண்ட ரகுநாதன் ஒருவழியாய் பெரும்படை ஒன்றில் கைப்பிடியில் தப்பிய

ஒற்றனாய் பரபரப்புடன் ஓடிவந்து தங்களைக் கடந்து சென்ற அரண்மனையானையருகே வந்து ஸ்ரீராமனுடன் சேர்ந்துகொண்டான்.

அடுத்தநாள் விஜயநகர தலைநகரம் முழுக்க கோலாகலம் கொடிகட்டியது. வெளியூர் விருந்தினர்களும் அவரவர் உறவினர் இல்லங்களில் தங்கி உண்டு மகிழ்ந்து நாட்டு நடப்பு, விழா நடப்பு பற்றி பேசி சிரித்திருந்தனர். பட்டாபிஷேகம் ஆதலால் வைகறை நேரந்தொட்டே ஆலயங்கள் அனைத்திலும் சிறப்புப் பூஜைகள், ஆராதனைகள் நடைபெறத் துவங்கின. கோட்டை வாயில் புதுப்பிக்கப்பட்டு படைவீரர்கள் புத்தாடைகள் அணிந்து அழகழகாய் அணிவகுத்து நின்றனர்.

பொழுது புலர்ந்தது. பொன்வெய்யில் சூரியன் தகதகத்தது. கிருஷ்ண தேவராயரால் திருப்பணி செய்யப்பட்ட திருமலை ஏழுமலையான் சந்நிதியில் இருந்து கும்பமரியாதை கொண்டு வரப்பட்டு வரவேற்கப்பட்டார் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் புதிய மாமன்னர் சிக்கதேவராயர். சிக்கதேவராயர் தன் மனைவி செல்லாம்பாள் சகிதம் தன் இரு மகள்களோடு தனது ஒரே மகன் ஸ்ரீராமன், ராஜ பிரதிநிதிகள் சூழ, பெரும் பெரும் பேரிசைகள் இடியென முழங்க, அலங்கரிக்கப்பட்ட அரசபை நெடுகிலும் அரண்மனைப் பெண்டிர்முடை சூழ்ந்து பூமாரிப் பொழிய சபையினுள் நுழைந்தார்.

திரயோதசி லக்கனத்தில் நடைபெற வேண்டிய இப்பெரும் நிகழ்ச்சி குறிப்பிட்டவாறு நடந்துகொண்டிருந்தது. அச்சுதப்ப நாயக்கர் தஞ்சை பெரிய கோயிலில் இருந்து கொண்டு வரப்பட்ட பூரண கும்ப மரியாதையோடு காத்திருந்தார். மதுரை வீரப்ப நாயக்கர் மீனாட்சியம்மன் அருள்பெற்ற தங்க விசிறியோடு நின்றிருந்தார். செஞ்சி கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் திருவண்ணாமலை அருணாச்சலேஸ்வரின் திருவடி தொடும் தீட்சிதர் குழாமோடு வாழ்த்த நின்றிருந்தார். யாகப்பெருந்தீ ஒமகுண்டத்தில் கொழுந்துவிட்டு எரியளரிய ஆகமவேதங்களை அடிபிறழாமல் விற்பன்னர்கள் ஓதிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஆன்மீக வடிவாய் பெரும் பக்திப் பெருக்காய் முடிசூட்ட, முன்வந்து காத்திருந்தார் தஞ்சை நாராயண தீட்சிதர் பெருமகனார். மற்றும் இளவல் ரகுநாதன், ஏனைய அரச குடும்பத்தினர் சகிதம் ஒருபுறம் அமர்ந்திருக்க,

எதிர்வரிசையில் மௌனத்தின் அடையாளமாய் ராணி சக்குபாயும் கொப்பூரி ஜக்கராயன் சம்பந்தங்களும் அமர்ந்திருந்தனர்.

பேரரசர் முதியவர் வேங்கடபதிராயர் மெல்ல வந்து சிம்மாசனத் திற்கு அருகே போடப்பட்டிருந்த பெரும் ஆசனத்தில் அமர்ந்துகொள்ள, வேதஞானிகள், ரிஷிகள் மந்திரம் ஜெபிக்க சிக்க தேவராயர் விஜயநகர சாம்ராஜ்ய சிம்மாசனத்தில் அமர்த்தப்பட்டார். அவர் மடியில் அமர்த்தப் பட்டான் இளம் பாலகன் ஸ்ரீராமன். அருகே வரிசையில் அமர்ந்திருந்த ரகுநாதனைப் பார்த்து கண் சிமிட்டினான். கலாவதி தூரத்தில் அமர்ந்தபடி முன் வரிசையில் அமர்ந்திருந்த ரகுநாதனைக் காண முயற்சிக்காமல் தன் சக தோழிகளோடு கிசு கிசுத்து ஏதோ சிரித்துக்கொண்டாள்.

பேரரசர் கைகளை உயர்த்தியதும் மேள தாளங்கள் இசைக்கப்பட, தங்கத் தாம்பாளத்தில் பூக்குவியலுக்குள் இருந்து நவரத்தின ராஜ மகுடத்தை விற்பன்னர்கள் ஏந்தி வந்தனர். தீட்சிதர் பெருமானும் வேதங்களை உரைத்தபடியே மகுடத்தைத் தன் இருகைகளால் ஏந்தி சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருந்த சிக்கதேவராயரது சிரசில் சூட்டிவிட்டார்.

"மாமன்னர் சிக்கத்தேவராயர் வாழ்க வாழ்க", "மாமன்னர் சிக்கதேவராயர் வாழ்க வாழ்க."

"விஜயநகர் பேரரசர் வேங்கடபதிராயர் வாழ்க வாழ்க" என்ற கோஷங்கள்.

பட்டாபிஷேக மகிழ்ச்சியில் அனைவரும் திளைத்து நிற்க ஒருபுறம் ஒவென மக்கள் அலறினர். அலறல் வந்த திக்கில் அரண்மனை அரசவையில் நடுவே தொங்கிய நீண்ட வேலைப்பாடுகள் மிகுந்த திரைச்சீலையின் ஒரு பகுதியாக குண்டத்தின் வெப்பம் தாளாமல் தீப்பொறி பட்டு குபுகுபுவென கரும்புகையுடன் எரிய ஆரம்பித்தது. உடன் காவலர்கள் ஓடி வேல்களால் திரையை ஒதுக்கியும் தீயினால் அசம்பாவிதம் ஏதும் நிகழாமல் தடுத்துவிட்டனர். ஆனாலும் சிலபேர் வெளியே ஓட முயற்சிக்க பலர் பதைபதைத்து கூச்சலிட, பட்டாபிஷேகம் நடந்த இடம் சற்றே சங்கடத்திற்கு உள்ளானது. தீட்சிதர் உட்பட அனைவரது முகத்திலும் மனதிலும் சஞ்சலம்.

பேரரசர் வேங்கடபதிராயர் சற்றே உடல் வருத்தி குரல் பெருக்கிப் பேசினார்.

"என் குடிமக்களே! இனிதே பட்டாபிஷேகம் முடிந்தது. இறைவன் அருளால் இனி நல்லாட்சி நடத்துவார் என் அருமைச் செல்வர் சிக்கதேவராயர். ஆனால் இங்கே ஏற்பட்ட இந்த சிறு தீ விபத்து அமங்கலமானது என்று சிலர் கருதலாம். ஆனால் நான் அப்படி எண்ணவில்லை. ஒரு திருஷ்டிப்பரிகாரம் அவ்வளவு தான். அப்படியே ஒரு நல்ல காரியத்தைத் தொடர்ந்து கெடுதல் நடந்துவிட்டது என்று சிலர் எண்ணினாலும் அவர்களது மனக் கிடக்கையைப் போக்க, நான் இதே இடத்தில் இதே நேரத்தில் உங்கள் முன்னிலையில் ஒரு நல்லகாரியத்தை நடத்துகிறேன்.

மெனுகோண்டா யுத்தத்தில் நமக்குப் பெரும் வெற்றிபெற்றுத் தந்த தஞ்சை இளவல் ரகுநாதனுக்கும் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சார்பில் ஒரு பரிசு வழங்குகிறேன். சிக்கதேவராயர் மாமன்னராக முடிசூடிய பிறகு நடத்தப்படும் முதல் செயல் இது. என் மன இஷ்டத்திற்கு நடத்தப்பட்டால் தேசநலன் மற்றும் ரகுநாதனது பெற்றோர் உற்றோர் சம்மதமும் இதில் அடங்குமென்றே எண்ணுகிறேன்" என்றபடி ரகுநாதனை சைகையால் அழைத்தார். புத்தாடையில் மிடுக்காய் எழுந்து வந்தான் ரகுநாதன். அச்சுதப்ப நாயக்கர் பேரரசரை நோக்கிப் புன்னகையால் ஆமோதித்தார்.

ரகுநாதன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு தள்ளாடியபடி எழுந்து நின்ற பேரரசர்... "இந்த இளையவீரன் ரகுநாதனுக்கும் மதுரை வீரப்பநாயக்கரது மகள் கலாவதிக்கும் என் முன்னிலையில் திருமணம்! இதுவே என் பரிசு" என்றார்.

மக்கள் ஆரவாரத்தில் அரசவையே ஆடியது.

யுத்தகாண்டத்தைவிட அபாயகரமானது!

வசந்தகாலம் எப்போது வருமென்று பறவைகளுக்குத் தெரிகிறது; மனிதர்களுக்குத் தெரிவதில்லை. ஏனென்றால் பறவைகள் வாழ்வில் வருடம் ஒருமுறைதான் வசந்தம் வரும். மனிதர்கள் வாழ்வில் ஒவ்வொருநாளுமே வசந்தம் வரும். அதிகமாக வருவதால் அதன்மீது அலட்சியம் மனிதனுக்கு. அப்படியாய் ஒரு திடீர் வசந்தம் இரு இதயங்களுள் வருகைப்பதிவு செய்தது.

தஞ்சை இளவல் ரகுநாதனும் சரி, மதுரை இளவரசி கலாவதியும் சரி இப்படி ஒரு திடீர் தித்திப்பை எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அவர்கள் மட்டுமல்ல, அவர்கள் சார்ந்த குடும்பத்தினர் உட்பட ஏனைய அரசப் பிரதிநிதிகள் உட்பட தீட்சிதர் உட்பட இப்படி ஒரு தகவலை பேரரசர் வேங்கடபதிராயர் வெளியிடுவார் என கணிக்கவில்லை.

நிச்சயம் இந்த வைபவம் இளவல் ரகுநாதனுக்குப் பரிசுதான். மாபெரும் பட்டாபிஷேகம் நடத்தப்பட்ட இடத்தில் ஒட்டு மொத்த சாம்ராஜ்யத்தின் முக்கிய அங்கத்தினர் குழுமிய ஒரு நன்நாளில் குறுநில மன்னர்களும், சிற்றரசர்களும், பெருமக்களும் நல்லெண்ணத்தோடு கூடிய ஒரு தருவாயில், முற்காலத்தில் ராஜராஜசோழனே முடிசூடிக்கொண்ட திரியோதசி லக்கனத்தில் பேரரசர் வேங்கடபதிராயர் முன்னிலையில் திருமணம் என்றால் இதைவிட சிறந்த பரிசென்ன இருக்க முடியும்?

அச்சுதப்ப நாயக்கரும் மூர்த்திமாம்பாவும் ஆனந்த திகைப்புக்கு ஆளாயினர். மதுரை வீரப்ப நாயக்கர் மட்டும் முழுமையான மனநிறைவு அல்லாதவறாய் காணப்படுவதை எவர் கவனித்தார்களோ இல்லையோ ராணி சக்குபாய் கவனித்தாள். இருந்தாலும் நடப்பதை மற்றவர் போலவே அமைதியாய் கண்டு கொண்டிருந்தாள்.

திடீர் மணமகன் ஆன ரகுநாதன் ஒருபக்கம் பெருமைப்பட்டாலும், மறுபுறம் இந்த வாலிப பரிமாற்ற வெட்கத்தை அடைத்துதான் நின்றான். அதைவிட மோசமாக இருந்தது கலாவதியின் நிலை. துடுக்குத்தனமான குறும்புக்காரியாக இருந்தாலும்கூட பொதுச்சபையில் இத்தனை ஆயிரம் பேருக்கு மத்தியில் உடனே மணமகளாக மேடைக்கு வரப்பணித்ததும் நா உலர்ந்து, இடை தளர்ந்து, நடை நெளிந்து தோழிகள் சகிதம் பாதிதூரம் வந்தவள் பிறகு தன் அத்தையாக மாறவிருக்கும் மூர்த்திமாம்பாவின் கைத்துணையோடு அவை முன்னிலைக்கு அழைத்து வரப்பட்டாள்.

அச்சுதப்ப குடும்பமும், வீரப்ப குடும்பமும் இருமருங்கும் தூழ நடுவே பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் நிற்க, அவரது இருபுறமும் இளவல் ரகுநாதனும் கலாவதியும் தலைசாய்த்து நிற்குகொண்டிருக்க, மாமன்னன் சிக்கதேவராயர் சைகை செய்ததும் மங்கல வேத நாதங்கள் முழங்க, மக்களின் பேராதரவு வாழ்த்துக்கள் ஒலித்தன. பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் தன் வயோதிக விரல்களால் மங்கலநாணை எடுத்து ரகுநாதனிடம் நீட்டினார்.

துந்துபிகள் முழங்கின; மேளங்கள் ஒலித்தன; தீட்சிதர் அட்சதை தூவினார். மெல்லிய விரல் நடுக்கத்துடன் மங்கல நாணினை கையில் எடுத்து ரகுநாதன் அருகே தலை கவிழ்ந்து நிற்கும் கலாவதியின் கழுத்தருகே எடுத்துச் சென்று மங்கலநாண் முடிந்தான். நடுவே கலாவதியின் ஓரக்கண்கள் ரகுநாதனைக் கண்டது. இருவர் மனதுள்ளும் ஒரே சிந்தனை ஓட்டம். ஓரிருநாள் முன்பு பல்லக்கினுள் இறுக்கமாக உட்கார்ந்து கொண்டு இருவரும் பேசிக்கொண்ட பேச்சுக்கள்-ஏச்சுக்கள்... "இனி உன்னை பார்க்கவே மாட்டேன்" என்று ரகுநாதன் கொக்கரிக்க... "ம்... பார்ப்போம்... பார்ப்போம்" என்று கலாவதி சபதமிட அப்போது நடந்ததை எண்ணி இருவரது இதழ்களும் புன்னகையால் விரிந்தன.

விஜயநகர மக்கள் மனம் முழுக்க நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் அவர்களுக்காக தயார் செய்யப்பட்டிருந்த விருந்து உபசாரங்களை ஒருபிடி பிடிக்கச் செல்லத் துவங்கினர். அனைவரது இதயத்திலும் பேச்சிலும் திருப்தி உணர்வு. சிக்கதேவராயருக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடந்து முடிந்ததும் ஏற்பட்ட தீப்பற்றுதல் சம்பவம் ஒரு அபசகுனமாக

கருதப்பட்டாலும் உடனே நடந்து முடிந்த நல்ல திருமணக் காட்சிகளைக் கண்ட மக்கள் சுபமான எண்ணங்களோடு கலைந்தனர்.

நல்லது நடந்தால் அதை மறைக்க ஒரு கெட்டதை நடத்த வேண்டும். கெட்டது நடந்தால் அதை மறைக்க ஒரு நல்லது நடக்க வேண்டும். இதுதானே அரசியல் சித்தாந்தம். அதை தன் அனுபவ அறிவால் நன்கு உணர்ந்திருந்த பேரரசர் வேங்கடபதிராயர் அதை செவ்வனே செய்து முடித்துவிட்டார்.

அரச அங்கத்தினர் அனைவருமே இந்தத் திடீர் திருமணம் பற்றியே பேசி சிலாகித்துக் கொண்டிருந்தனர். அன்று உச்சி வெய்யில் பொழுதில் நடைபெற்ற விருந்தும் முடிய நடப்பது இன்னவென்றே அறியாமல் திருமணம் முடிந்த பிறகு இளவல் ரகுநாதனும் கலாவதியும் மணமகன் மணமகளாக அலங்கரிக்கப் பட்டனர். பிறகு மாலையானதும் இருவரும் முழுக்க அலங்கரிக்கப்பட்ட அம்பாரிக் குடைகொண்ட யானை மீது ஏற்றப்பட்டு ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அவர்களுக்கு முன்னர் பட்டத்து யானை மீதமர்ந்து பெரும் படையின் புடைதழ் புதிய மாமன்னர் சிக்கதேவராயர் எழுந்தருளினார். இப்படி ஒரு விசேஷமான காட்சியைக் காண என்ன புண்ணியம் செய்தோமோ என ஏங்கியபடி புளகாங்கிதத்தோடு ஊர்மக்கள் மலர்த்தூவி வாழ்த்துக்களை எழுப்பினர். ஊர்வலம் துர்க்கை அம்மன் ஆலயத்தை வழிபட்டு மீண்டும் அரண்மனை வந்து சேர்ந்தது.

இரவின் ஆதிக்கக் கீற்றுகள் ஆனந்த வலைகளை வீசியபடியே பவனிவர ஆரம்பித்தது. ஓரிரு நாட்களாகவே யாசம நாயக்கர் மட்டுமல்லாமல் அனைத்து அரண்மனைக்காரர்களுமே பல்வேறு பணிகளை இழுத்துப்போட்டுப் கொண்டு செய்த காரணம் விரைவாக நித்திரைக்குச் செல்ல ஆயத்தமாயினர். ஆனால் யார் உறங்க ஆயத்தமானாலும் அன்று இரவு முழுக்க விழித்தே இருக்கவேண்டிய இனிப்பான நிர்ப்பந்தத்திற்குத் தள்ளப் பட்டனர் இளவல் ரகுநாதனும் கலாவதியும்.

மீண்டும் நறுமண நீர்க்குளியல். சந்தனக் காப்பு ஏனைய அரச போக அலங்காரம் சகிதமாய் அழகின் திருஉருவாய் சயன அறையின் மஞ்சத்தின் மீது நாணக்கொடியாய் நளினம் கவ்வ அமர்ந்திருந்தாள் கலாவதி.

எத்தனையோ மறுத்தும் பெரியோர்களின் வற்புறுத்தலுக்குப் பணிந்து அன்றைய முதல் இரவை சந்திக்க அரண்மனை மாளிகையின் பிரம்மாண்டமான அலங்கரிக்கப்பட்ட சயன அறைக்கு வந்து சேர்ந்தான் இளவரசன் ரகுநாதனும்.

ஏனைய அரண்மனை மாடவிளக்குகள் அணையத் துவங்கின. அதேநேரம் தூங்கா விளக்குகள் இரண்டு எரிந்து கொண்டிருந்தன; வெட்கமே எண்ணையாய். அச்சமே தீபமாய். ரகுநாதன் அறைக்குள் வந்ததும் இனம் புரியா வெட்கப் போதையில் தள்ளாடி எழுந்து ஒரு ஓரமாய் போய் நின்று சாளரக் காற்றை மேனி தீண்ட அனுமதித்து நின்றாள் கலாவதி.

இளவரசன் ரகுநாதனுக்கும் இதே மனோநிலைதான். காதலித்துக் கரம்பிடித்தவளைக் கல்யாணம் செய்தபிறகு காண்பது என்பது ஒருவிதத்தில் எளிது. அதேசமயம் முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத நங்கையையும் எதிர்கொள்வதும் எளிது. ஆனால் துடுக்குத்தனமாய் பேசி வம்பிழுத்து சண்டையிட்டு கோபித்துக்கொண்ட ஒரு பெண்ணை முதலிரவு அறைக்குள் சந்திப்பதென்பது யுத்த காண்டத்தை விட அபாயகரமானது. ரகுநாதன் மூச்சு பேச்சில்லாமல் மௌனமாக மாடங்களில் கமழும் நறுமண தீபங்களையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இருவரும் பேசிக்கொள்ள வேயில்லை. பேசிக்கொள்ள முயற்சிக் கவும் இல்லை. ஆனால் இருவருக்குமே உள்ளுக்குள் அவரவர் மீது ஒரு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டுப் போனது உண்மை தான். அதை யார் முதலில் வெளிப் படுத்துவது என்ற போராட்டத்தின் அடையாளமே இந்த மௌனம்.

இளமையின் உணர்ச்சிகரமிக்க நிமிடங்களால் கரைந்து போக வேண்டிய காமப்பொழுது தனிமையின் தகிப்புகளோடு ஓடிக்கொண்டி ருந்தது. சாரளத்தினோரம் அடிக்கும் சந்தனக்காற்றையே சுவாசித்துக் கொண்டிருந்த கலாவதி ஏதேதோ தோழிகள் கூறிய வெட்க உரையாடல்கள் மனதுக்குள் எதிரொலிக்க நமட்டுச் சிரிப்புடன் ஓரக்கண்ணால் மங்கலான ஒளி சூழ்ந்த அறையினை நோட்டம் விட்டாள்.

பேரரசர் வேங்கடபதிராயர் பிரத்யேக சயனஅறை என்பதால் நுண்ணிய ஆடம்பர வேலைப்பாடுகளுடன் முதலிரவுக்காக பலஜாதிப் பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் இருந்தது. ஆனால் சுற்றிப் பார்த்த வரையில் உள்ளே வந்த ரகுநாதன் தென்படவேயில்லை. சின்ன அதிர்ச்சியுடன் நன்றாக திரும்பி உற்றுப் பார்க்க... மஞ்சத்தின் மீது நன்றாக நீட்டிப் படுத்தவாறு தலை கால் வெளியே தெரியாதவாறு போர்த்திக் கொண்டு உறங்கிப்போயிருந்தான்.

கலாவதிக்கோ ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. "சீ... என்ன இவர்? நான்தான் பெண், பேச பயம்... அல்லது நாணம்... அல்லது கோபம். அவராக வந்து பேசலாம் அல்லவா? செஞ்சி நாயக்கரின் தாயார் வேறு காதருகே வந்து "நடப்பது நடந்தாக வேண்டுமம்மா. நல்ல நாளை தம்பதிகள் விரயம் செய்யக்கூடாது, எப்போதும் பார்த்து பக்குவமாய் நட" என்று பணித்தது எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால் இந்த வீரபுருஷனுக்குப் புரியவில்லையே. இப்படி மனதுள் பேசித்தவித்தாள்.

அங்கு இருக்கும் கட்டிலின் இப்புறம் இருந்து அப்புறமும், அப்புறம் இருந்து இப்புறமும் கைகளைப் பிசைந்தபடி நடந்தவளுள் இயற்கை சுபாவம் தலைதூக்கியது. முன்கோபம் மூக்குக்கு மேல் நீண்டது. "பேசாமல் போய் போர்வையை இழுத்துவிடலாமா? தூக்கமென்ன தூக்கம்? ஒருவேளை பொய் தூக்கமாக இருக்குமோ? ஆனால் சின்ன அசைவுகூட இல்லையே. அய்யோ யாராவது இப்படி முதலிரவு அறைக்குள் வந்து மூச்சுப் பிடித்து தூங்குவார்களா? சகதோழிகள் சொன்ன சங்கதிகளுக்கும்

இங்கே நடக்கும் காரியங்களுக்கும் சம்மந்தமே இல்லையே. ஒருவேளை எனக்குத்தான் இப்படி சோதனையா? எப்படி சமாளிப்பது? அல்லது ஒரு ஓரமாய் ஆசனத்தில் சுருண்டு இன்று இரவுப் பொழுதை பாதித் தூக்கத்தோடே கழிக்க வேண்டியது தானா?' கலாவதி சரசரக்கும் ராணிகளின் உடையில் பரபரத்துக் கொண்டிருந்தாள். தங்கக் கொலுசுகளும் ஆபரணக் குவியலும் அதிர்ந்து ஓசை எழுப்பின.

நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. கோபத்தின் உச்சிக்கு வந்த துடுக்குக் காரி கலாவதி சட்டென மஞ்சத்தின் அருகே வெள்ளித் தட்டில் அடுக்கப்பட்டிருந்த பழக்குவியலில் ஒரு மாதுளைப் பழத்தை எடுத்து வேகமாக மஞ்சத்தின் மீது சயனத்திற்க்கும் ரகுநாதன் மீது விசினாள். எந்த அசைவுமில்லை. மீண்டும் அடுத்தொரு கொய்யாவை எடுத்து பலம்கொண்ட மட்டிலும் தாக்கினாள், பயனில்லை. ஆத்திரத்தில் அடுத்தடுத்து அத்தனைப் பழங்களையும் வீசினாள். அழுகைதான் வந்தது அவளுக்கு.

விடுவிடுவென ஓடிப்போய் போர்வையை இழுத்தாள். உள்ளே ரகுநாதனில்லை. மஞ்சத்தில் பஞ்சுத் திண்டுகளை நீளவாக்கில் வைத்து போர்த்தப்பட்டிருந்தது. மேலும் அழுகையும் ஆத்திரமும் பீறிட, குலுங்கிக் கொண்டே சிணுங்கியபடி திரை போட்டிருந்த அறைக்கதவை நோக்கி ஓடினாள். கதவைத் திறப்பதற்காக திரையை விலக்க... திரைக்குப் பின் நின்று சிரித்தான் ரகுநாதன்.

"ஆ... அய்யோ..."

"ஏன் பயந்து விட்டாயா?"

"இத்தனை நேரம் இங்கே தானா இருந்தீர்கள்...?"

அவள் அதற்கு மேல் பேசவில்லை. வெட்கம் கவ்விக் கொண்டது. அறை முழுக்க அவள் வீசியெறிந்த பழங்கள் சிதறிக் கிடந்தன. திரும்பி அறைக்குள்ளே நாணி ஓடினாள்; ஓடியவள் தெரியாமல் தான் வீசி எறிந்த மாதுளை மீது காலை வைக்க... மடாரென மல்லாக்க விழுந்தாள். விழுந்தவள் தரையில் விழவில்லை. இளவல் ரகுநாதனின் கையில் விழுந்திருந்தாள். அதற்குமேல் நடந்தவற்றை உங்கள் யுகத்திற்கே விட்டுவிடுகிறேன்.

புலியின் கையில் முனை!

முதலிரவு என்பதற்கும் முதல் பிரசவம் என்பதற்கும் ஒரு சின்ன வித்தியாசம் தான் உண்டு. முன்னது சந்தோஷமான வலி; அடுத்தது வலியான சந்தோஷம்.

தஞ்சை இளவலும் மதுரை இளவரசியும் பருவகாலத்துப் பறவைகளாய் நகரமெங்கும் பவனி வந்தனர்.

ஆலயம் ஆலயமாய் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். விருந்து விருந்தாய் உபசரிக்கப்பட்டனர். பகலெல்லாம் ஊர் சுற்றுதல்; இரவெல்லாம் தீப்பற்றுதல் என சிற்றின்ப விளையாட்டுக்களின் சிகரங்களைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்தனர் புதுமைப்பூக்களாய். அதேவேளை, பட்டாபிஷேகத்துக்கு வந்தகையோடு அரசுக்கும் பத்துத் திருமணத்தையும் கண்ணாறக் கண்ட வெளியூர்வாசிகளும், ஏனைய அயலூர் அரசுடும்பத்தினரும் புறப்படத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தனர்.

கிட்டத்தட்ட மதியப் பொழுதைக் கடந்து வெய்யில் தணியவிருந்த நேரம், யக்குனை துணைக்கு அழைத்துக் கொண்டு அரண்மனை நந்தவனப் பகுதியில் இருந்த செயற்கை நீர்குனை யோரத்தில் பேசிக்கொண்டிருந்தனர் ரகுநாதனும், கலாவதியும்.

"அதுசரி ஒரு சந்தேகம். 'அடி பலமா? அடி பலமா?' என்று எதற்கு ஓலை வழி கேட்டுக் கொண்டே இருந்தாய்?"

"ம்...! ஒரு அக்கறையில்தான்" என்று ரகுநாதனின் மடிமீதே தலைசாய்த்துக் கொண்டாள்.

"இன்னொரு சந்தேகம். அது எப்படி ராணி சக்குபாயின் பல்லக்கில் ராஜவீதிக்கு வந்தாய்?" என்றான்.

"ம்... அதுவா? அன்று பல ராஜ குடும்பத்தினர் வந்திருந்தார்கள் அல்லவா? எல்லோருமே நகருக்குள் நுழைய ஆசைப்பட... பல்லக்குப் பற்றாக்குறை. அதனால் ராணியாரே பல்லக்குகளை அனுப்பினார்" என்று சிரித்தாள்.

"மற்றொரு சந்தேகம். ஓலையை நாராயண தீட்சிதர் மகன் யக்குன் வாயிலாக தந்தனுப்பியது ஏன்?"

"ம்... அதற்குக் காரணம். உங்கள் உபதளபதி ஒரு முன்கோபி! மெய்க்காப்பாளர் புவண்ணரே அவசரக்கார மனிதர்! யக்குன்தான் பார்க்க சாதுவாகத் தெரிந்தார். தூதனுப்ப சரியான ஆள் என்று என் தோழிகள் பலரும் அவரையே தேர்வுசெய்தனர். அதனால்தான்.....!"

"மீண்டும் ஒரு சந்தேகம்" என்ற ரகுநாதனை முறைத்தவாறு "சந்தேக நேரமா இது..." என்று எரிந்து விழுந்தாள் கலாவதி.

இல்லை... இல்லை... இந்த சந்தேகம் உன் இதழ் எப்படி எப்போதும் இனிப்பாகவே இருக்கிறது என்பதுதான்" என்றபடி ஆள்நடமாட்டமற்ற அப்பகுதியில் கலாவதியின் மெல்லிய அதரங்களைப் பற்றி வலிக்கச் செய்தான் ரகுநாதன்.

"ச்சீ...! என்ன இது வரவர வெட்டவெளியிலேயே உங்க விளையாட்டு?" என்று பொய்க்கோபம் பூத்தாள்.

"இத்தனை அழகுப்பொக்கிஷம் கையில் கிடைத்த பிறகு வெட்ட வெளி என்ன? பொட்டல்வெளி என்ன?" என்று அள்ளி எடுத்தான் இளவல் ரகுநாதன்.

"போதும் போகலாம் உங்கள் அருமை சீடர் யக்குன் வேறு வெளியே காத்திருப்பார்?"

"யார் யக்குனா அவன் இருக்கவே மாட்டான். எப்போதுமே பாதியில் ஓடுவதே அவன் பழக்கம்" என்று சொல்லிவிட்டு பழைய வேலைகளையே தொடர்ந்தான்.

ரகுநாதன் சொன்னது போல் யக்குன் நந்தவன வெளிப்புறத்தில் இல்லை. மெதுவாக ஊர்ந்து கொண்டே அப்பகுதியெங்கும் வலம் வந்தவன் தற்போது இருந்தது ராணி சக்குபாயின் அந்தப்புரத்தில். ஆம் அந்தப்புரத்தில்

என்றால் சாதாரணமாக அல்ல...! ஏகபோக வாசியாக...! ரகுநாதனால் அழைத்து வரப்பட்டவன் மெல்ல சுற்றிக் கொண்டே ராணியின் மாளிகை அருகே வந்து சேர ஜக்கராயனின் சகோதரன் யதிராஜன் கவனமாக யக்ஞனைக் கொத்திக் கொண்டு போய் சக்குபாய் முன் விட்டிருந்தான்.

இப்போது ராணி சக்குபாயின் சதுரங்க ஆட்டமே ஆள் சேர்ப்பதில் தான் இருந்தது. ஒருபக்கம் ஜக்கராயன் தன் மாளிகையில் பேசிக் கொண்டிருந்தது சாட்சாத் மதுரை நாயக்கர் வீரப்பரோடுதான். வீரப்ப நாயக்கருக்கு இத்திருமணத்தில் உடன்பாடில்லை என்பதை தெளிவாக உணர்ந்து கொண்ட கொப்பூரிக்காரர்கள் மிகத் தெளிவாகக் காய்களை நகர்த்தினர். ஏற்கனவே பல சமயத்தில் தஞ்சை அச்சுதப்ப நாயக்கரோடு வீரப்ப நாயக்கரும், செஞ்சி கிருஷ்ணப்பரும் விரோதம் பாராட்டி வந்ததை அனுகூலமாக பயன்படுத்திக் கொண்டு, திருமணம் முடிந்த தினத்தில் இருந்தே இருவரையும் தனித்தனியாய் சந்தித்துப் பேச திட்டம் வகுத்திருந்தான் ஜக்கராயன். அதில் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர் திருமணமும் பட்டாபிஷேகமும் முடிந்த கையோடு புறப்பட்டு போய் விட்டதால் வீரப்பநாயக்கரை மட்டும் தனித்து அழைத்து வந்து கரும்புகை போட்டுக் கொண்டிருந்தான் ஜக்கராயன்.

"கேளுங்கள் வீரப்பரே! ஆட்சிப் பெரும்பங்கு இப்போது மாமன்னராக முடிசூடிய மண்புழுக்காரன் சிக்கதேவ ராயனுக்குத்தான். அவர் ஒரு சீக்குக்கோழி. ராணி சக்குபாயின் தலைமையில் அமையும் ஆட்சிதான் அனைவருக்கும் ஏதுவாக அமையும். நீண்ட காலமாக தென்னக அரசியல் தஞ்சையை வைத்தே நிற்கிறது. மதுரையும் செஞ்சியும் சோழர் காலந்தொட்டே நிழல் ஆட்சிதான் நடத்துகின்றன. அதை மாற்றுங்கள் இப்போதாவது" என்று தூபமிட்டான் ஜக்கராயன்.

"அல்ல... ஜக்கராயா! திருமணத்திற்கு முன்புகூட அப்படி ஒரு மாற்றத்தை நிகழ்த்த வாய்ப்பு இருந்தது. ஆனால் இப்போது எல்லாம் அந்த பேரரசின் செயலால் தலைகீழாகிவிட்டது" என்று தலையில் கைவைத்தார் வீரப்பர்.

"இப்போதுதான் வீரப்பரே வாய்ப்பு கனிந்திருக்கிறது" என்று சிரித்தான் கொப்பூரிக்காரன்.

"எப்படி! பெண் கொடுத்தவன் நாட்டையே கொடுத்த மாதிரிதானே" என்றார் வீரப்பர்.

"எந்த சிங்கத்தையும் மான்கள் ஈர்த்துவிடும். கவனமாக கையாளுங்கள். ஏன் ரகுநாதனை உங்கள் வழிக்கு வரவழைத்து தஞ்சையை நீங்கள் கையகப்படுத்தக் கூடாது" என்று போதையூட்டினான்.

"யார்? ரகுநாதனையா! நீர் நினைப்பது மாதிரி அவனொன்றும் கிள்ளுக்கீரையல்ல. கருவேல மரம். தொட்டால் நாமும் கைகிழித்துக் கொள்ள வேண்டிவரும்" என்று கசந்து கொண்டார் வீரப்பர்.

"அந்தக் கருவேல மரத்தை நம் பக்கம் சாய்க்க ஒரு கோடாலி செய்து விட்டால்..." என்று கடகடத் தான் ஜக்கராயன்.

"கோடாலியா! யாரது? எங்கிருந்து?" என்றார் வீரப்பர்.

"அந்த மரத்திலேயே செய்யப்பட்ட காம்புதான் நம் கோடாலியில் பொருத்தப்பட்டுள்ளது. யக்குன். தீட்சிதரின் மகன்தான் அந்த காரியத்திற்கு உதவப் போவது" என்றான் ஜக்கராயன்.

"அது எவ்விதம் சாத்தியமாகும் ஜக்கராயா?" அங்கலாய்த்தார் வீரப்பர்.

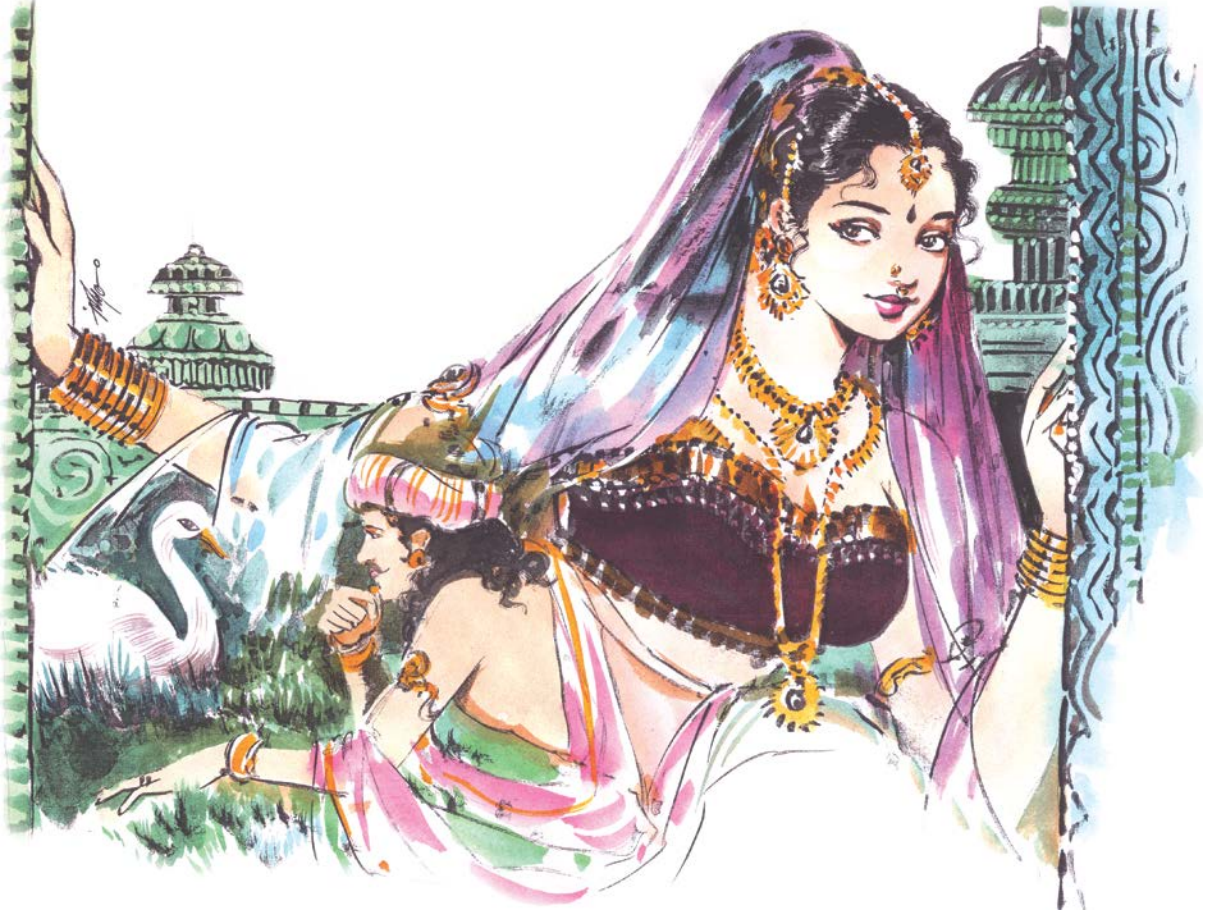
"சக்குபாய் நினைத்தால் சகலமும் சாத்தியமாகும்" என்றான் உறுமலான குரலில் ஜக்கராயன்.

அதே நேரம் அந்தப்புரத்தில் ஏற்கனவே யதிராஜனால் அழைத்து வரப்பட்ட தீட்சிதர் மகன் யக்குன் நா உலர்ந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தான். அவனுக்கு ஒரே கவலை. எப்படியோ வந்து மாட்டிக் கொண்டோம். ராணியார் சந்திக்க விரும்புவதாகச் சொன்னதை நம்பி வந்தாயிற்று. இப்போது எப்படி வெளியே செல்வது? என்று யோசித்தவனை கலைத்தது ஒரு குரல். ராணி சக்குபாயின் அந்தரங்கத் தோழி வசுந்தரா நின்றிருந்தாள்.

"ராணியார் அழைக்கிறார்" என்றதும், யக்குன் மெல்லிய நடுக்கத் துடன் சொன்றான்.

ராணி சக்குபாயின் தனிமை அறை ஆசனங்களோ மற்ற அமருமிடங்களோ எதுவுமில்லாமல் வெறிச்சோடி இருந்தது. மெல்லிய

ஓசை! பேரழகுப் பிரகடனமாய் கூந்தலை அள்ளி முடிந்து ஒரு துளி தங்கநகை இன்றி மெல்லிய சேலை உடுத்தி வந்தாள் சக்குபாய். ஏற்கனவே சபையில் ராணியைக் கண்டிருந்தாலும் இத்தனை அருகில் வந்து காணும்போது அதிர்வு உண்டானது தீட்சிதர் மகன் யக்குனுக்கு.

"யக்குன்தானே உன் பெயர்" என்றபடி கம்பளத்தின் நடுவே அமர்ந்தவள் அவனையும் அமருமாறு பணித்தாள். உலர்ந்த முகத்துடன் ஒரு ஓரமாய் அமர்ந்தான் யக்குன். சிறிது நேரத்தில் வசந்தரா சில சுவடிக் கட்டுகளை எடுத்து வந்தாள். அத்தோடு நன்கு பன்னிரால் கழுவப்பட்ட வெற்றிலை சீவலும் வந்தது.

அழகிய நுனிவிரலால் ஒவ்வொரு வெற்றிலையாய் எடுத்து தன் முந்தியில் துடைத்துக் கொண்டே பேசினாள் சக்குபாய். "நீ நன்கு ஓலை பார்ப்பாயாமே. இந்தப் பகுதிக்கு என்ன பொருள்?" என்று ஓலைக்கட்டை நீட்டினாள். மெல்லிய தேகமும் அதே சமயம் சதா ஆன்மிக ஜோதியில் கலந்த வசீகர முகச்சாயலும் பொருந்திய யக்குன் ஓலைகளை வாங்கி உற்றான்.

"இது... இது ஜோதிட சாஸ்திரத்தின் ஒரு பகுதி"

"ம்... என்ன அதன் அர்த்தம்"

நன்கு ஒருமுறை வாசித்தான். "அதாவது காலநேர கிரக நிலைக் கணக்குகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளது" என்றான் யக்ஞன்.

"சரி. அது என்னவென்று சொல்" என்று சற்று அழுத்திக் கூறி, வெற்றிலையில் வெளிர்நிற சுண்ணாம்பினை வைத்தாள்.

"நற்காரியம் செய்யும் முன் பொன் வெள்ளி வைரத்தை காணிக்கை யாக்கி தூய அந்தணர்க்கு தானம் தந்து துவங்கினால் யோக சித்தி வரப்பெறும்" என்று உள்ளது என்றான்.

"நல்லது" என்று சொல்லுதிர்த்தவள் தன் கைவளை குலுங்க தரையை ஒருமுறை தட்டி ஒலி எழுப்ப வசந்தரா மீண்டும் வந்தாள். அவள் கையில் ஒரு தட்டு இருந்தது. அது முழுக்க வெள்ளி-பொன்-வைரங்கள் குவிந்திருந்தன. வாங்கிய சக்குபாய் அப்படியே அதை யக்ஞனிடம் நீட்டினாள். பதைபதைப்போடு எழப்போய் பிறகு சுதாரித்து அதை வாங்கிக் கொண்டே "எதற்கு ராணி அவர்களே!" என்றான்.

"நற்காரியம் ஒன்றைத் தொடங்கப் போகிறேன் வேறொன்றுமல்ல" என்று சொன்னபடியே மற்றொரு ஓலைப்பிரிவை அவன் கையில் வைத்தாள்.

ராணி சக்குபாயின் பார்வையிலேயே புரிந்து கொண்டவன் அதை உற்றுப் பார்த்து வாசித்துவிட்டு "இது சாமவேதத்தில் முதல் பிரிவு" என்றான். அடுத்து ஒரு ஓலைக்கட்டினைக் காட்டினாள் ராணி. "அது அக்கான சாஸ்திரம் எனப்படும் ஆயுதப் பிரயோகத்திற்கான நூல்" என்றான். மற்றொரு ஓலை கட்டினை இம்முறை அவனே எடுத்துப் பிரித்தான்.

"இது கொக்கோகம் எனப்படும் மதன சாஸ்திரத்தின் ஒரு பகுதி" என்று சொல்லி விட்டு அதைக் கீழே வரிசையில் வைக்கப் போனவனைத் தடுத்தாள் சக்குபாய். "படி... படித்துச் சொல்" என்றாள் ராணி. சற்றுத் தயங்கியவாறு சுவடிகளைப் புரட்டியவன் "இதில் முழுமையாய் காணப்பட வில்லை. ஆனால் அறுந்து அறுந்து தொடர்பில்லாமல் இருக்கிறது" என்றான்.

"பரவாயில்லை. முதல் சுவடியில் உள்ளதை வாசி" என்றவாறு வெற்றிலையை மெல்ல, மெல்லத் துவங்கினாள்.

"அதாவது கலவி நுணுக்கம் இதில் கூறப்பட்டுள்ளது..." என்று இழுத்தான்.

"நீ இதற்கு முன் இதைப் படித்துள்ளாயா?" என்று வினவினாள் சக்குபாய்.

தலையசைத்து மறுத்தான் யக்ஞன்.

"அப்படியானால் அதில் என்ன உண்டு என சொல்" என்று குரல் கூட்டினாள்.

"முயல் வகை ஆணும், மான் வகைப் பெண்ணும் எவ்விதம் கலவி புரிய வேண்டுமென கூறப்பட்டுள்ளது. தொடர்ந்து குதிரை வகை ஆணும் யானை வகைப் பெண்ணும் இணைவது எப்படியென புனையப்பட்டுள்ளது. தவிர வேறில்லை" என்று வேர்த்துப் போனான் யக்ஞன்.

"முழுசாய் படி" என்றவள் வெற்றிலை உண்டு முடித்தாள். வேர்க்க விறுவிறுக்க முதல் முறையாய் மாணிக்க வாசகரின் திருவாசகம் வாசித்த கண்களால் மதன சாஸ்திரத்தை மனம் குறுக வாசித்தான் யக்ஞன்.

சட்டென எழுந்த சக்குபாய் முரட்டுத்தனமாய் எதிரே பூஞ்சையாய் அமர்ந்து வேர்த்து வழிந்து கொண்டிருந்த யக்ஞனின் நாசியருகே வந்தாள்.

"படித்தது போதும்" என்ற செய்தி மட்டும் யக்ஞனின் செவியில் விழுந்தது. பரபரவென ஏற்கனவே மதன சாஸ்திர தகவல்கள் உள்ளுக்குள் ஏற்படுத்திய நெருப்பைத் தணிக்கும் வகையில் யக்ஞனை மார்போடு அணைத்து ரத்தினக் கம்பளத்தில் புரண்டாள் சக்குபாய். அந்தப் பேதை இளைஞன் தவித்து தவித்து ஒதுங்க முயற்சித்து, வாலிபம் கிளறப்பட்டு, உச்சி முறுக்கேறி, கட்டுப்பாடிழந்து யோசித்து முடிப்பதற்குள் அவனது இச்சையை தூண்டிவிட்டு குளிர்காய்ந்து முடித்திருந்தாள் சக்குபாய்.

பெண்புலியின் கையால் புரட்டி எடுக்கப்பட்ட வீட்டு பூனையாய் யக்ஞன்! புதிதாக படித்த பாடம் மனதில் பதிய ஆரம்பித்தது.

பலியாடுகள்!

நாட்களும் நாழிகைகளும் உருண்டு செல்ல ஒரு சுபநாள் வந்தது. ஆனால் அன்று அரண்மனையின் விருந்தினர் மாளிகையில் இருந்த விசாலமான சபையில் பெரும் வாக்குவாதமே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. புதிதாகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட மாமன்னர் சிக்கதேவராயர் கைபிசைந்து நின்றார். அரசியல் சதுரங்கத்தில் சாணக்யரான யாசம நாயக்கர் இறுக்கமாக அமர்ந்திருந்தார். ஞானவானான நாராயண தீட்சிதரோ மௌனம் சாதித்தார். ராஜ குடும்பங்கள் பல புறப்பாடாகிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தஞ்சை அரச குடும்பமும், மதுரை அரச குடும்பமும் புறப்பட எத்தனித்து தயாராகும் தருவாயில்தான் வெடித்தது பிரச்சனை. மணமக்களான இளவல் ரகுநாதனையும் கலாவதியையும் தஞ்சைக்கு அழைத்துச் செல்ல அச்சுதப்ப நாயக்கர் முற்பட்டார். ஆனால் திடீர் திருமணம் என்பதால் கலாவதி மதுரையில் தாய்வீடு வந்து சிறிது காலம் தங்கியிருந்து விட்டு பிறகு புகுந்தவீடு செல்ல வேண்டுமாய் பிடிவாதம் பிடித்தார் வீரப்பநாயக்கர்.

வீரப்ப நாயக்கரின் முரட்டுப் பிடிவாதம் அங்கிருந்த பலருக்கும் ஏற்படையதாக இல்லை என்றாலும் எதிர்த்துப் பேச ஆளின்றி நின்றனர். இரண்டுத் தீப்பந்தங்களாய் அச்சுதப்பரும் வீரப்பரும் பொறிபறக்கப் பேசிக் கொள்வதில் மிகுந்த நிறைவாய் குளிர்காய்ந்தது அங்கே எதுவும் பேசாமல் வேடிக்கை பார்த்து நின்ற கொப்பூரி ஜக்கராயனும், யதிராஜனும் தான். யார், யாரை மிஞ்சுவது என்ற வகையில் போய்க் கொண்டிருந்தது பேச்சு.

"முடிவு இதுதான்!

மணமக்கள் தம்பதி சகிதமாய் மீனாட்சியம்மனை தரிசித்து சிறிது காலமும் தங்கிய பிறகு தஞ்சைக்கோ நஞ்சைக்கோ புறப்படட்டும். அவ்வளவுதான்" என்றார் வீரப்பநாயக்கர்.

அதுதான் என்ன அவசரம் என்கிறேன். மணமகனின் இல்லத்துக்கு வராமல் தாய்விடு போவது முறையா? அழகா? என்று விம்மினார் அச்சுதப்பர். இவர்களது உரையாடலின் உராய்வைக் கேள்விப்பட்டு அங்கே தம்பதி சகிதமாகவே வந்து சேர்ந்தான் இளவல் ரகுநாதன். கலாவதிக்கோ உடல் நடுங்கியது தந்தையின் உக்கிரத்தைப் பார்த்து.

"இதோ ரகுநாதனே வந்தாயிற்று. இளவலின் கைகளிலேயே முடிவை விட்டு விடுங்கள்" என்று வாய் திறந்தார் யாசமர்.

"அதென்ன நியாயம்? அவர்களுக்கு என்ன தெரியும். பெரியோர்கள் செய்கிற முடிவுகளே படுமோசமாக இருக்கிறது. இதில் இவர்கள் முடிவு செய்தால் அவ்வளவுதான். எல்லாம் பேரரசர் எங்கள் கழுத்துக்குப் போட்ட கயிற்றால் வந்த வினை" என்று முணுமுணுத்தார் வீரப்ப நாயக்கர். ஜக்கராயனுக்கு ஒரே உள் குதூகலிப்பு. மருந்தும் விருந்தும் நன்கு வேலை செய்கிறது என்று மனதார கைகட்டிக் கொண்டான்.

"இல்லை...! இல்லை...! தந்தையார் சொல்வதென்னவோ அதுவே முறை" என்று சொல்லுதிர்த்தான் ரகுநாதன் தீர்க்கமாய்.

சற்றுநேரம் சபையில் மௌனம் கனத்தது. அரச குடும்பத்தினர் அனைவருமே மனசஞ்சலம் அடைந்து விழித்தபடி நின்றிருந்தனர். வீரப்ப நாயக்கர் இப்போது இறுக்கமாக இருக்கையை விட்டெழுந்தார். ஒருமுறை அனைவரையும் பார்த்தவர்...

"அப்படியானால் சரி. மணமகனான ரகுநாதன் மட்டும் இப்போது தஞ்சைக்குச் செல்லட்டும். என் மகள் கலாவதி எங்களோடு மதுரைக்கு வந்து, பிறகு தருவாய் வருகையில் அங்கே செல்வாள்" என்று கூறி பதிலுக்குக் காத்திராமல் விடுவிடுவென வாயில் நோக்கி நடந்தார். யாரும் இப்படி ஒரு முடிவை எதிர்பார்க்கவில்லை. ஏற்கனவே புகைந்த உட்பூசல் மேலும் விரிசலாகிறதே என்று பயப்பட்டனர். ஆனால் வீரப்ப நாயக்கர் அப்படிச் சொல்லி நடந்ததுமே "அப்பா" என்ற வீறிட்ட குரல் கலாவதியிடம் இருந்து வந்தது.

கிட்டத்தட்ட தலைசுற்றி விழும் நிலைக்கே ஆளாகியிருந்த கலாவதி ஒரு தீப்பந்தமாகவே கொதித்து நின்றாள். "அப்பா. என்னப்பா சொல்கிறீர்கள். புதிதாய் திருமணமான உங்கள் மகளை கணவனோடு அழைத்துச் செல்ல

ஆசைப்படாமல், தனித்து அழைத்துச் செல்ல பிடிவாதம் பிடிக்கும் உங்கள் முடிவு சரிதானா?" என்று கால்களில் சென்று விழுந்து கேட்டாள்.

ஆனால் கேட்கும் மனநிலையில் அவர் இல்லை.

"இதோ பார்! இது என் தீர்மானம். நீ புறப்பட வேண்டியதுதான் மதுரைக்கு. இதற்கு மேல் எதுவும் பேசாதே" என்று மீசை துடிக்கப் பேசினார். யாரும் எதுவும் கூறவில்லை. அமைதியோ அமைதி!

"சரி அப்பா! இதுவே உங்கள் எண்ணம் என்றால் நானும் என் எண்ணத்தைச் சொல்லுகிறேன். உங்கள் மகளாக இருக்கும் வரையில் நீங்கள் சொன்னால் ஏற்றுக் கொள்வேன். ஆனால் தெய்வாதினமாய் நான் தற்போது தஞ்சை இளவலின் மனைவி. அவரது நிழல். வந்தால் மதுரைக்கு அவரோடு தான் வருவேன்" என்று பெண்மை பேசியது, பெருமை பேசியது, பெண்மைக்குள் ஒளிந்திருக்கும் தைரியம் பேசியது.

"இந்த உன் முடிவால் நீ இனி மதுரைக்கு வர முடியாமல் கூட போகலாம்" என்று எரிந்து விழுந்தார் வீரப்பநாயக்கர். அவரால் மகளின் உதாசீனத்தைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

"கவலையில்லை" என்றாள் கலாவதி நிதானமாக.

"உன் தந்தையின் உறவையும் இழக்கலாம்" என்றார் வீரப்பர் உச்சகட்டமாக.

"என் விதி அதுவென்றால் அதையும் சந்திப்பேன்" என்று மன்றாடினாள் அந்த குலமங்கை.

"ஓழிந்து போ. இனி உனக்கும் சரி... உன் கூட்டமான தஞ்சைக்கும் சரி... மதுரை வீரப்ப நாயக்கர் வம்சத்தோடு எந்த தொடர்பும் இல்லை. இத்தோடு எல்லாம் முடிந்தது. இனி அச்சுதப்பனும், ரகுநாதனும், நீயும் என் குலத்தின் பகையாளிகள். அண்டிக் கெடுத்த அன்னியர்கள். வஞ்சம் தீர்த்துக் கொண்ட வன்மக்காரர்கள் இதயத்தில் குத்திய துரோகிகள். சீ..." என்றவாறு வெளியேறினார் வீரப்பர்.

நடந்த சம்பவத்தை முழுநீளமாக விலாவாரியாக காட்சியமைப்பு மாறாமல் தன் சகோதரி ராணி சக்குபாயிடம் கொட்டித் தீர்த்து சிரியோ சிரியென்று முழங்கி முடித்தான் கொப்பூரி ஜக்கராயன். ராணியின் அந்தப்புர சபையில் யதிராஜன், மாதண்ணா போன்றோரும் உடனிருந்தனர்.

"சகோதரி! உனது திட்டம் ஒஹோ என்று ஓங்குகிறது. ஒரு வழியாய் தென்னகத்தின் இருபெரும் சக்திகளை மோதவிடும் படலம் ஆரம்பமாகி விட்டது. நாம் உசுப்பேற்றியதால் ஏற்கனவே உளைச்சலோடு இருந்த வீரப்ப நாயக்கன் நேரடியாக அச்சுதப்பனோடு வாய்தகராறு செய்துவிட்டான். அது குடும்பப் பிரச்சனையாய் உருமாறி பாகப்பிரிவினையாகியும் போய்விட்டது. அடுத்து எல்லைப் பிரச்சனைக்கு வரும். அடுத்த தாய் தண்ணீர் பங்கீட்டில் மோதல் வரும். அடுத்தது வழித் தடங்களில் தகராறு உருவாகும். அடுத்து வாணிப பிணக்கு. பொதுமக்களின் நாணய பரிமாற்றத்தில் ஒழுங்கின்மை உண்டாகும். மக்கள் இரு பாலரும் அடித்துக் கொள்வார்கள். கலவரம், விசாரணை, பாரபட்சம் எல்லாமாகி போர்க் களத்தில் இருவரும் கத்தி கேடயத்தோடு உயிரைவிட சித்தமாகி சிதையப்போகிறார்கள்" என்று கடகடத்தான் ஜக்கராயன்.

அவனது அரசியல் ஆருடத்தைக் கேட்கக் கேட்க ராணி சக்குபாய்க்கோ ஒருவித புகழ்கிறக்கம் உண்டாகி புன்னகையாய் அது மலர்ந்தது. கனவுகள் பலிக்க ஆரம்பித்து விட்டதை எண்ணி அவளது இதயக்கூடு விம்மியது.

"அடுத்து ராணியாரின் இலக்கு எதுவோ?" என்று விவாதத்தில் சுவாரஸ்யம் புகுத்தினான் மாதண்ணா. "அடுத்து எவரும் எதிர்பாராத அரசியல் பத்மவியூகத்திற்கு தயாராகி விட்டாளா என் சகோதரி. விஜயநகர மக்கள் அடித்த கொட்டம், அரண்மனையில் நடந்து முடிந்த கொண்டாட்டம் எல்லாம் முடிவுக்கு வரப்போகிறது. அந்த அரசவைக் காரர்களின் ஆலவட்டம் கூண்டோடு முடியப் போகிறதா" என்று ஏக வசனத்தில் ஐக்கராயன் பேசிக் குதிக்க...

கல்வெட்டுச் சான்று

இலக்கிய மேதை இரகுநாதன்

தஞ்சை நாயக்கர்கள் வரிசையில் தனக்கு ஒப்பர் யாரும் இல் என்று சொல்லுமளவு வாழ்ந்து மறைந்தவன் மன்னன் இரகுநாத நாயக்கனாவான். அனைத்துத் துறைகளிலும் இவனது ஆற்றல் வெளிப்பட்டன. மிக இளவயதிலேயே கல்வியையும் பேர்ப் பயிற்சியையும் முறையாகக் கற்றுத் தேர்ந்தவன் என்பதை அவன் காலத்து இலக்கியங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. நாராண தீட்சிதர் தனது சாகித்ய ரத்னாகரத்தில் (7ம் சர்க்கம் 60ஆம் சுலோகம்) இரகுநாதன் பற்றிக் கூறும் போது அச்சுதப்ப நாயக்கர் தனது மகனுக்குச் சிறு குழந்தையாய் இருந்தபோதே கல்வி பயிற்சி அளித்ததாகவும், இவ்வளவு சிறுவயதில் ஏன் கல்வி பயிற்றுவிக்க வேண்டும் என தாய் மூர்த்தி மாம்பா வருந்தியதாகவும் கூறியுள்ளார்.

குதிரை ஏற்றத்திலும், வாள் வீச்சிலும் இரகுநாதன் மிகச் சிறந்து விளங்கினான் என்பதை இரகுநாதாப்யுதம் (மூன்றாம் சர்க்கம் சுலோகம் 27), சாகித்யரத்னாகரம் (ஐந்தாம் சர்க்கம்) ஆகியவை கூறுகின்றன. இவன் இராஜநீதி, தண்டநீதி போன்ற வற்றில் மிகுந்த ஞானம் பெற்றவன் என்பதை மேற்குறித்த இலக்கியங்கள் குறிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. இத்தகைய ஆற்ற லுடன் வளர்ந்ததால்தான் மிக இளவயதிலேயே இரகுநாதனால் விஜயநகரப் பேரரசுக்கு உதவ முடிந்தது. இரகுநாதனின் உடல் அழகு பற்றியும் இவ்விவக்கியங்கள் அழகுபட விவரிக்கின்றன. அகலமான நெற்றி நீண்ட கரங்கள், விரிந்த மார்பு, கூர்மையான கண்கள், முத்துப்போன்ற பற்கள், எடுப்பான கழும் மீசை ஆகிய வற்றோடு திகழ்ந்தான் என்பதை இரகுநாதாப்யுதம் (ஆறாம் சர்க்கம் சுலோகங்கள் 1-33), சாகித்ய ரத்னாகரம் (ஆறாம் சர்க்கம் சுலோகங்கள் 39-69) போன்ற நூல்கள் மிகஅழகாக விவரிக்கின்றன.

"போதும்... போதும்... நிறுத்து" என்று அதட்டலான வார்த்தைகளை உதிர்த்து விட்டு ஒரு சந்தன மின்னலாய் பளீரென எழுந்து உள் அறைக்குப் போனாள் சக்குபாய். மாலை நெருங்க நெருங்க மதுபான வகையறாக்கள் சபையில் நடமாடத் துவங்கியது. அந்த நேரம் பார்த்து அந்தப்புர சபை ஓரம் நுழைந்தான் யக்ஞன்.

"அட்டா! யக்ஞனா? எதிரி முகாமின் ஞானியாயிற்றே" என்று உளறினான் மாதண்ணா.

"ஆமாம்! ஆனால் நல்ல ஓலை வாசிப்பாளன்; அறிஞன். தற்போது நம்முடைய நலம் விரும்பி" என்றான் ஜக்கராயன்.

"என்ன யக்ஞா, பழஞ்சுவடிகளை எல்லாம் முழுக்க வாசித்து முடித்தாகிவிட்டதா? ராணியார் புரிந்து கொண்டு விட்டார்களா?" என்று மதுவாடையோடு இரட்டை அர்த்தத்தில் பேசி கடகடத்தான் யதிராஜன். அப்போது வெளியே வந்த வசந்தரா "யக்ஞன் நல்லா தேர்ச்சி பெற்று விட்டானாம். ஓலைகளை வாசித்து பாடம் கற்பிப்பதில் நல்லாசிரியன் என்கிறார் ராணியாரே" என்று சிரித்தபடி யக்ஞனை உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள்.

"என்னப்பா? இவ்வளவு கேட்கிறோம். பயல் பதிலே சொல்லாமல் போகிறான்?" என்று சினந்தான் மாதண்ணா.

"அடே! பலியாடுகள் எப்போதடா பேசியது?" என்று இடிஇடியென நகைத்து முடித்தான் ஜக்கராயன்.

அன்றைய இரவே ஆவேசம் தலைக்கேற மதுரைக் குடும்பம் ஊருக்குப் புறப்பட்டது. எவர் சொல்லியும் அவர்கள் கேட்கவில்லை. ஜக்கராயன் தன் உடனிருக்க கவனித்து வழியனுப்பி வைத்தான். ஓரிரு தினங்கள் சென்று அனைவருடைய அன்பையும் கைநிறைய அள்ளிக்கொண்டு புறப்படத் தயாராகினர் தஞ்சை அரச குடும்பத்தினர்.

"சிக்கதேவராயரே! யாசமரே! எதற்கும் நாங்கள் உண்டு. தகவல் பரிமாற்றங்கள் இருந்து கொண்டே இருக்கட்டும். சுற்றிச் சுற்றி சதி வலைகள் பின்னப்படும். கவனம் அதிகம் தேவை" என்பன போன்ற உறுதியான வார்த்தைகளோடு பல்லக்குக் குதிரைகளில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டார் அச்சுதப்ப நாயக்கர். ஏற்கனவே குடும்பத்தினர் மொத்த பேரும் பல்லக்குகளில்

ஆரோகணித்திருந்தனர். நாராயண தீட்சிதரும் அரசரோடு சேர்ந்து அமர்ந்து கொண்டார்.

குடும்பத்தின் பிரச்சனைக்குப் பிறகு இரண்டு மூன்று நாட்களாகவே உறங்காமலும் உண்ணாமலும் வாடி வதங்கிப் போயிருந்தாள் மணப்பெண் கலாவதி. என்னதான் தன் தந்தையை சபையில் எதிர்த்து தன் புகுந்த வீட்டின் பெருமையைக் காத்திருந்தாலும், பெற்ற தந்தையை வலிபெறச் செய்த வேதனை மனசை அறுத்தது. மொத்தப் பொழுதும் அவளை சமாதானம் செய்வதிலேயே கரைந்து போனது. ஆறுதலாக மூர்த்திபாம்மா இருந்தபோதிலும் அவளால் நிதானமடைய இயலாமலேயே சோகத்தோடு தஞ்சைக்குப் புறப்பட்டாள். உபதளபதி நரசப்பாவும் பூவண்ணனும் உடன்வர ரகுநாதனின் கண்கள் அந்தப் பேதைப் பெண்ணை கூட்டத்தினுள் கண்டது.

அவள் அரண்மனை சமையல்காரப் பெரியவரின் பேத்தி ரங்கம்மா. ஜக்கராயனிடம் மாட்டிக் கொண்ட பேதை. மூட்டை முடிச்சுகளோடு கண்களில் கண்ணீரோடு தஞ்சை வரவேண்டுமென அடம்பிடித்தாள். ரகுநாதன் சம்மதித்தான். அதே பொழுது தீட்சிதர் மகன் யக்ஞனோ பேரரசருக்கு விவியமும் வியாசபாரதமும் வாசிக்க வேண்டுமாய் ஒரு வேண்டுகோளை வைத்துவிட்டு, விரைந்து தஞ்சை வந்து விடுவதாய் கூறி தலைநகரிலேயே தங்கிக் கொண்டான். விஜயநகரப் பெருமக்கள் புதுமணத் தம்பதியருக்கும் தஞ்சைக்காரர்களுக்கும் நன்றியுடன் பிரியாவிடை கொடுக்க இருமருங்கிலும் திரண்டு நின்றனர்.

அனைவரும் கையசைத்தபடியே தஞ்சை பெருமக்களின் பயணம் தஞ்சையை நோக்கி நகர்ந்தது. தூரத்தே சென்று தலைமை கோட்டையைத் திரும்பிப் பார்த்தான் ரகுநாதன்.

"இந்த தேசத்து மக்களை தனியே விட்டுவிட்டு போகிறீர்களே" என்பது மாதிரி சோகத்தோடு சோகமாய் காற்றில் படபடக்காமல் சோர்ந்து கிடந்தது விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் கோட்டைக் கொடி!

பாரசீகக் கொள்ளையர்கள்

சிலவாரப் பயணத்திற்குப் பிறகு தஞ்சைத் தரணியை அடைந்தனர் அச்சுதப்ப நாயக்கரின் குடும்பத்தினர். பயணத்தின் சோர்வும், தாய் தந்தையரின் பிரிவும் மதுரை வீரப்ப நாயக்கரின் அருமை மகள் கலாவதியைப் பெரிதும் வாட்டியெடுத்து மெலிய விட்டிருந்தாலும், அத்தையாராக விளங்கிய ரகுநாதனின் அன்னை மூர்த்திபாம்மாவின் பரிவும் பாசமும் கலாவதியை தாய்விட்டின் பிரிவு துயரில்லாமல் செய்தது. போதாதற்கு தஞ்சையின் குடிமக்களும் அன்பொழுக தங்கள் நாட்டுக்கு வாழ வந்த மருமகளைப் போற்றி சீராட்டினர்.

இளவல் ரகுநாதனும் தஞ்சை வந்த சிலநாட்களில், தனது முன்னாள் காதலியான பெரியகோயில் குருக்கள் மகள் காஞ்சனவதனியைப் பற்றி விசாரிக்கையில், அவர்கள் இருவரும் ஊர் எல்லைக்குள்ளேயே இல்லை என்பதை அறிந்து கொண்டான். கவலையில் இருந்து மீள கலாவதியின் கள்ளங்கபடமற்ற புன்னகையே தாலாட்டாகியது. ராஜாங்க நடவடிக்கைகள் முழுவதும் ஏற்றுக்கொண்டு பணியாற்றினான்.

அச்சுதப்ப நாயக்கர் பெயரளவில் தஞ்சை மன்னராக திகழ்ந்தாரே தவிர, அரசாங்க களத்தின் நிர்வாகம் முழுக்க இளவலிடமே செயல்படுத்தப்பட்டது. மூன்றாவது தலைமுறை அரச பரம்பரையினரோடும் கைகோர்த்து வழிநடத்தினார் நாராயண தீட்சிதர். சபைக் கவிஞர்கள், கால்வாய் காவலர்கள் போன்ற பல்வேறு உள்ளாட்சி முறை மாற்றங்களை விரைந்து ஏற்படுத்தினான். கூடுதல் மதிப்புடைய நாணயங்கள் உற்பத்தியானது. காவிரி நீரானது அணைகளில் சேமிக்கப்பட்டு ஒழுங்குமுறையோடு பரிபாலனம் செய்யப்பட்டது.

ஏறக்குறைய முடிதூடா மன்னனாக விளங்கிய இளவல் ரகுநாதனின் தீர்க்கமான செயல்பாடுகள் ஓராண்டு காலம் வரை மிக நேர்த்தியாய், எவ்விதத் தொல்லைகளும் இல்லாமல் அமைந்தது. அயல்நாட்டு வாணிபத்தில் அதிகம் அக்கறை செலுத்திய ரகுநாதன் அதற்காக தனி உற்பத்தி இலாகாவையே தன் காலத்தில் ஏற்படுத்தினான். நாட்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. மகிழ்ச்சியான செய்தி செவியில் விழுந்தது. கலாவதி கர்ப்பஸ்திரியானாள். நிமித்திகர்கள் குறித்த நாளில் தஞ்சை தரணியே மகிழ்ந்து குலாவும் வகையில் ஒரு அழகான ஆண்மகவைப் பெற்றெடுத்துத் தந்தாள். தன் முதல் மகனுக்கு "இராமபத்ரன்" எனப் பெயர் சூட்டினான் ரகுநாதன்.

தஞ்சையில் இளவல் ரகுநாதனின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தில் முக்கிய மூன்று திசைகளில் இருந்து நிகழ்வுகள் ரகுநாதனை நோக்கி நிகழ ஆரம்பித்தன. முதல் நிகழ்வு தலைநகராம் விஜயநகரில் ராணி சக்குபாயின் மூலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட அதிபயங்கர அரசியல் நிகழ்வு. அடுத்த நிகழ்வு, வீரப்ப நாயக்கரும் கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரும் இணைந்து செஞ்சி வட்டத்தில் அட்டகாசத்துக்கும் ஆதிக்க அச்சுறுத்தலுக்கும் பெயர் பெற்று விளங்கிய "சோழகன்" என்ற பெரும் துஷ்ட மன்னன் மூலம் ஏற்படுத்திய யுத்த நிகழ்வு. மூன்றாவது சோழகனுக்குப் பேராதரவு தந்த பாரசீக்கர்களின் எதிரிகளான டேனிஷ்கார்களோடு ஏற்பட்ட வாணிப நிகழ்வு.

இதோ ரகுநாதனின் சரித்திரத்தில் அதிவிரைவான திருப்பங்கள் ஆரம்பமாக இருக்கிறது. நாம் முதலிலேயே பார்த்தோமில்லையா? வெண்ணீலக் கடல் அலைகள் தாலாட்டும் இந்து மகா சமுத்திரத்தில் மிதந்தபடி டென்மார்க் மன்னன் ஐந்தாம் கிறிஸ்டியன் அனுப்பிய "ஒரிகாண்டா" என்ற பெரும் வாணிபக் கப்பல். அந்தக் கப்பலில் ரோலண்ட் கிரேப் என்ற தலைமை மாலுமியும், பேரழகி "ரெஜினாவும்" பயணம் செய்து கிட்டத்தட்ட தென்சோழ தமிழகத்தில் கடலோரப் பகுதிகளை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தனர். பலமாத கால பயணம் கிட்டத்தட்ட நாகைத் துறைமுகத்தை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. இன்னும் சிற்சில நாட்களில் தமிழகத் துறைமுகத்தை அப்பெரும் வாணிபக் கப்பல் தொட்டுவிடும் என்ற நிலை.

தென்னிலங்கைத் தீவின் மன்னார் வளைகுடாவைக் கடந்து நாகையை ஒருநாள் நள்ளிரவில் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது ஒரிகாண்டா கப்பல். மாலுமிகள் சுறுசுறுப்பாய் இருந்தனர் விரைவில் கரை வரப்போகிறது; ஓய்வு

கிடைக்கப் போகிறது என்று. ரெஜினாவும் ஏறக்குறைய தரைக் கப்பல் பயணத்தின் ஊடே தமிழக அரசியல் சதுரங்க மொழிகளையும், தென்னக வரலாறு, தமிழ்மொழி, இலக்கியம், கலை, கலாச்சாரம், ராஜாங்க பின்னணி என பல துறைகளில் ஓரளவு நுட்பத் தகவல்களை தன்கூரிய சிந்தனைக்குள் பதிந்துகொண்டிருந்தாள்.

டென்மார்க் நாட்டின் மூன்றாம் ராணியான ரெஜினாவின் கனவுகள் திடீரென அந்த ஜாம கடல் இருட்டில் கலைக்கப்பட்டன.

ஒரிகாண்டா கப்பல் திடீரென பெரும் குலுங்கல் குலுங்கி பலமாக நங்கூரம் பாய்ச்சப்பட்டு நிறுத்தப்பட்டது.

ஏதோ விபரீதம் என்பது மட்டும் உறங்கிக் கொண்டிருந்த ரெஜினாவிற்குத் தெரிந்தது. திமுதிமுவென்று எவரோ தன் அறைக் கதவைத் தட்டி உடைக்கும் ஓசை கேட்டது. கையில் ஒரு கட்டாரியுடன் கவனமாக மரத்தாழ்பொருத்தியிருந்த அறைக் கதவினைத் திறந்தாள் ரெஜினா. வெளியே சிலுசிலு வென கடல் காற்று அடித்துக் கொண்டிருந்தது. நீலம் கலந்த இருளில் அன்றைய இரவுப் பொழுது மூழ்கிக் கிடக்க, ஒரிகாண்டா கப்பல் ஆடி அசைந்தபடியே நின்று கொண்டிருப்பது புரிந்தது. அதே சமயம் நிலப்படியின் விளிம்பைப் பிடித்தபடி வாய் உலர்ந்து பீதியுடன் காணப்பட்ட தலைமை மாலுமி ரோலண்ட் கிரேப்,

"ஆபத்து. பெரும் ஆபத்து சூழ்ந்து விட்டது ராணி அவர்களே" என்றவன் மேலும் கீழும் மூச்சிரைத்தான்.

"நம் கப்பல் இப்போது நம் வசத்தில் இல்லை" என்று விட்டு விட்டுப் பேசினான்.

"பிறகு" என அதிர்ந்தாள் ரெஜினா.

"கப்பல் தற்போது பாரசீகர்களின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது ராணி! நம்மை நம் தேசத்திலிருந்தே இடையூறு செய்துவரும் பாரசீக வாணிபப்படை, இங்கே இங்கே... தென்னகத்தில் சிலரது உதவிகளின் பெயரில் கால் ஊன்றி இருக்கிறார்கள். பாரசீகர்களுக்கு நம்மைப் போன்ற புதிய வாணிபக் கழகங்கள் தென்னகத்திற்குள் பிரவேசிப்பதில் உடன்பாடில்லை. அதனால்... அதனால் சென்ற முறை நான்வந்த கப்பலை மடகாஸ்கர் தீவிலேயே அடித்து துவைத்தார்கள் என்று சொன்னேன் இல்லையா?"

"ம்..."

"அப்படியே இப்போது செய்ய திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். தமிழக கரையோரப்பகுதிகளை சதா கண்காணித்து, காத்திருந்து, வெளிநாட்டு வாணிபக் கப்பல்களை தூறையாடுவது. இதுதான் இவர்களது வியூகம்" என்று அயர்ந்து போனான் கிரேப். ஆனால் அதற்கு மேல் அவனால் எதுவும் பேசவும் செய்யவும் முடியவில்லை.

காரணம்.

ஏற்கனவே கப்பலை சிறுசிறு படகுகள் மூலம் தொடர்ந்து வந்து இரவோடு இரவாக நூலேணி வீசி மொத்தக் கப்பலையும் கைப்பற்றியிருந்த பாரசீக வாணிப வீரர்கள். தற்போது திமுதிமுவுவன கப்பலின் மேல்தளத்திற்கும் வந்து ரெஜினாவிடம் நடந்ததைக் கூறிக் கொண்டிருந்த ரோலண்ட் கிரேப்பின் முதுகில் பலமாகத் தாக்கியதோடு திமிற முடியாத படி சுற்றி வளைத்துப் பிடித்தனர். அத்துடன் அங்கே கூடிய நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பாரசீகர்கள் கண்ணில் பட்டது பேரழகு வடிவமாய் இரவுச் சூரியனாய் தூக்க விழிப்புக் கண்களோடு அதிர்ந்து நின்ற ரெஜினாதான். உடனே பரபரப்புப் பேச்சுக்கள், பாரசீக மொழிகள், அவர்களது ஆரவாரமான உரையாடல்கள், சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அந்தக் கடல் கொள்ளையர்கள் கூட்டத்தின் தலைவன் போல இருந்த ஒருவன் மேல்தளத்திற்கு வந்தான்.

கல்வெட்டுச் சான்று

17ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் ஆங்கிலேயர், பிரஞ்சுக் காரர்கள், டச்சுக்காரர்கள், டேனியர் போன்றோர் இந்தியாவில் கிழக்குக் கடற்கரையில் தங்கள் வணிக மையங்களை நிலையக ஏற்படுத்தத் தங்களுக்குள் கடும் போட்டியிட்டனர். இவர்கள் அனைவரும் இங்கு வருவதற்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே போர்த்துகீசியர்கள், கிழக்குக் கடற்கரையிலும் மேற்குக் கடற்கரையிலும் பலதுறைகளில் தங்கள் நிலைக்களன்களை அமைத்துக் கொண்டதோடு, உள்நாட்டு அரசியலிலும் தலையிட்டு வந்தனர். இத்தகைய சூழலில்தான் டேனிய கிழக்கிந்திய கம்பெனி உதயமாயிற்று.

வந்தவன் விடிவெள்ளியின் வெளிச்சத்தில் பூங்காவனமாய் பூத்திருந்த ரெஜினாவை உற்றுப்பார்த்தான்.

பிறகு அவளையும் இழுத்துக் கொண்டு கீழ்தளத்திற்கு வரப்பணித்து விட்டு விடுவிடுவென நகர்ந்தான். கீழ்தளத்தில் ஏனைய டென்மார்க் நாட்டின் மாலுமிகள் பிணையக் கைதிகள் மாதிரி கட்டிப் போடப் பட்டிருந்தனர். எதிர்பாராத இந்தத் தாக்குதலை எவராலும் சமாளிக்க இயலவில்லை. அதிர்ச்சியில் இருந்து யாரும் மீளவில்லை. இன்னும் ஒருநாள் பொழுதில் கரையடைந்து விடுவோம் என்று காத்துக் கொண்டிருந்தவர்களின் கனவுகளைப் பாரசீக வாணிப வீரர்கள் உடைத் தெறிந்தனர்.

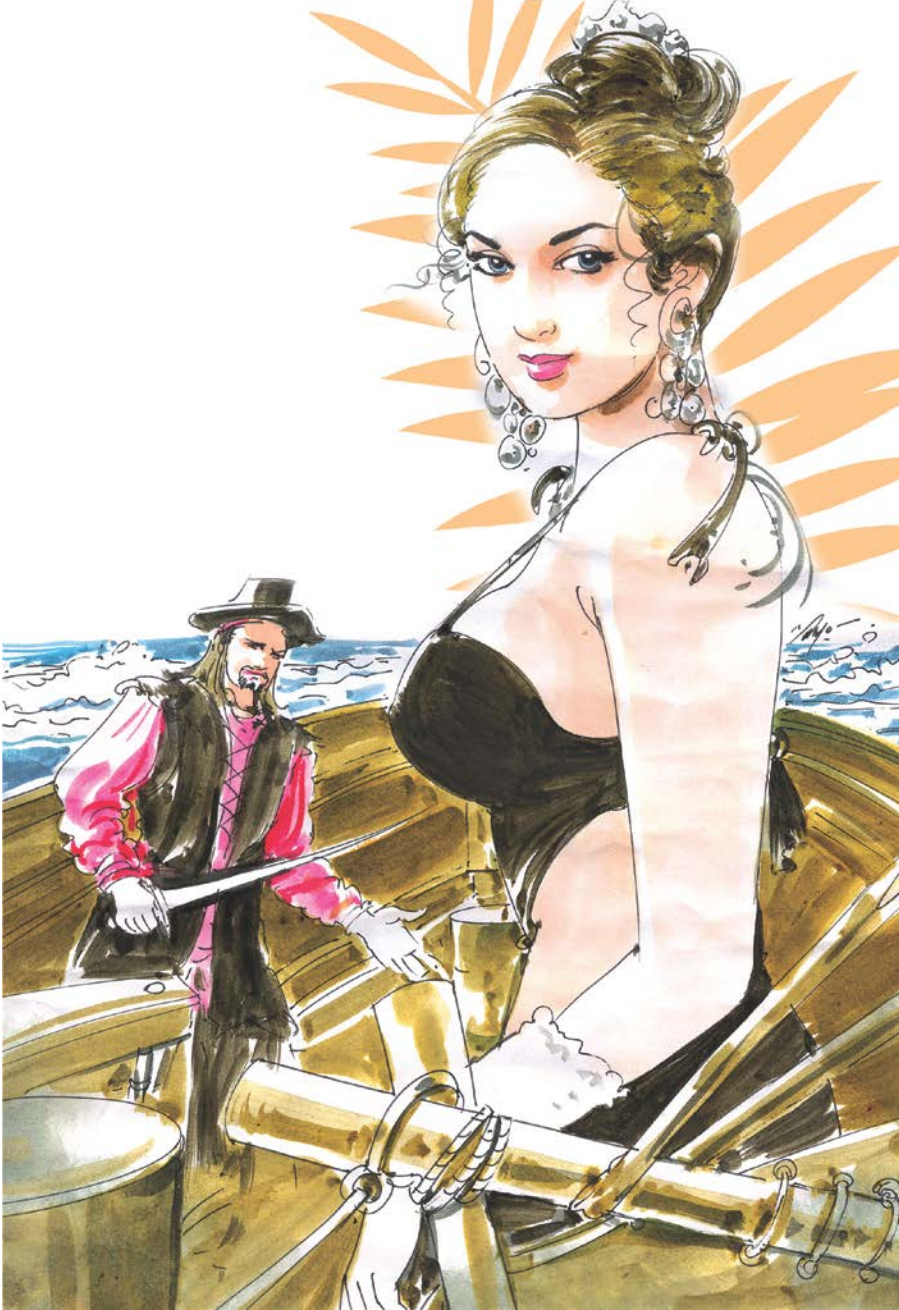
இந்துமகாசமுத்திரத்தைக் கடந்து வங்காள விரிகுடாவில் நாகைத் துறைமுகத்திற்கு அருகே வந்துவிட்ட ஓரிகாண்டா கப்பல் நாதியின்றி நின்றது. கப்பலின் கீழ்தளத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்ட ரோலண்ட் கிரேப்பும், ரெஜினாவும் கைதிகளைப் போலவே பிணைக்கப் பட்டனர். பாரசீகக் கும்பலின் தலைவன் போன்றவன் மற்றவரிடம் பேசும் தோரணையில் இருந்து அவன் ரெஜினாவைப் பற்றியே ஏதோ சொல்கிறான் என்பது அனைவருக்கும் புரிந்தது. மேலும் அவன் சொன்ன சில வார்த்தைகளைக் கேட்டு பன்மொழி அறிந்து வைத்திருந்த ரோலண்ட் கிரேப் பிணைக்கப்பட்ட நிலையிலும் பொங்கி எழுந்தான்.

"அடே மூடர்களே! நீங்கள் யாரைப் பற்றிக் கேவலமாகப் பேசுகிறீர்கள் தெரியுமா? இவர் எங்கள் டென்மார்க் மாமன்னரின் மனைவி. எங்கள் தேசத்தின் ராணி" என்று விம்மினான்.

ரெஜினாவின் முகத்தில் எந்த ஒரு சலனமுமில்லை. பின்புறம் கைகள் இழுத்துப் பிணைக்கப்பட்டிருந்த அந்த நளின நங்கை உணர்வுகளை அடக்கிக் கொண்டு நின்றாள்.

மெல்ல வைகறை வெளிச்சப் புள்ளிகள் ஓரிகாண்டா கப்பலின் மேல் விழத் துவங்கியது. கப்பல் முழுக்க கொண்டு வரப்பட்ட சரக்கு மூட்டைகளை தரம்பிரித்து எடுத்து, சிறுசிறு கலங்களில் ஏற்றிக் கொண்டிருந்தனர் பாரசீக வீரர்கள். போதாது என்று சாரை சாரையாக ஏதும் அறியாத அப்பாவி டென்மார்க் மாலுமிகளை கைகள் பிணைக்கப்பட்ட

நிலையிலேயே வலுக்கட்டாயமாக கடல்நீரில் பிடித்துத் தள்ளி கொல்லவும் செய்தனர். தள்ளப்பட்ட மாலுமிகள் பலரும் நீந்தத் தெரிந்தவர்கள் என்றாலும் கைகள் கட்டப்பட்ட நிலையில் தண்ணீரில் மிதக்க முடியாமல் மூச்சு முட்டி தண்ணீரிலேயே சமாதியாகிக் கொண்டிருந்தனர். இப்படி வரிசை வரிசையாய் கடலில் தள்ளிக் கொண்டு முடித்தனர் பாரசீகப் படையினர். அத்தனை வியாபார வெறி! அத்தனை இனவெறி!!

கடைசியாக மிஞ்சியவர்கள் ரெஜினாவும், ரோலண்ட் கிரேப்பும் தான். தங்கள் கண் முன்னமே தங்கள் மாலுமிகள் தண்ணீரில் மூழ்கி

பலியாவதைக் கண்டு வெம்பிக் கொண்டிருந்தாள் டென்மார்க் ராணி ரெஜினா. எதுவும் செய்ய முடியாத நிலை. பாரசீக வீரர் தலைவன் கையில் கூரிய வாளோடு எழுந்து வந்தான்.

விம்மிய நெஞ்சோடு வீரம் கசியும் கண்களோடு, இளமை பூரித்த தேகத்தோடு நின்றிருந்த ரெஜினாவின் அருகில் உற்றுப் பார்த்து சுற்றிச் சுற்றி வந்தான். பாரசீகக் கொள்ளையர்கள் கூடி நின்று ஆரவாரம் செய்தனர். முதலில் தன் கூரிய வாளால் ரெஜினாவின் கூந்தலை இலேசாக வருடி ஒதுக்கியவன் சட்டென்று அவள் கழுத்தில் இருந்த அழகிய சங்கு மாலையை அறுத்து விட்டான். சங்குகள் சரசரவென கீழே உதிர்ந்தது.

"அடேய் என்ன செய்கிறாய் நீ" என்று வீறிட்டான் ரோலண்ட் கிரேப்.

அடுத்து பாரசீகத் தலைவனின் கூரிய வாள் ரெஜினாவின் தோள்பட்டையை பிடித்துக் கொண்டிருந்த அங்கி முடிச்சை அறுத்தது. தொப்பென்று குளிருக்காக போர்த்தியிருந்த அங்கி கீழே விழுந்தது. ரெஜினா கல்லாக நின்றாள். அடுத்து அவனது கூரிய வாள் இறுக்கமாகப் பிணைந்திருந்த நாடாவை வெட்டி விட்டது. இன்னும் ரெஜினாவைச் சுற்றி இறுக்கமாக அவள் அணியும் ராணி உடைதான் இருந்தது. அதன் மொத்தத்தையும் பிணைந்திருக்கும் முடிச்சுக்கள் ஒவ்வொன்றாக முதுகுப் புறத்திலிருந்து துண்டித்துவிட ஆரம்பித்தது வாள்...!

வங்காள விரிகுடா பெருங்கடலில் நீலக்கடல் அலைகள் சீறிக்கொண்டிருந்தன. அதைவிடப் பெருஞ்சீற்றத்தால் அலையடித்துக் கொண்டிருந்தது டென்மார்க்கின் மூன்றாம் ராணியும், தென்னக அரசியலோடு கலந்து வர்த்தகத்தைப் பெருமளவு விரிவுபடுத்தத் தூதராகவும் வந்து கொண்டிருந்த ரெஜினாவிற்குள். எத்துணை கடினமான திடமான பெண்மை எனினும், சுற்றிலும் ஆக்ரோஷமான ஆடவர்கள் மத்தியில், ஒவ்வொரு ஆடையாக துகிலுரிக்கப்படும்போது துடிதுடிக்கத் தானே செய்யும் அந்த பெண்மை.

ரெஜினா என்பவளோ டென்மார்க்கின் அதிகார வட்டத்திற்குள் வலம் வந்துப் பழகிய கர்வக் குதிரை. இப்படி ஒரு குரோதமான பாரசீகன் இழிவாக நடத்துவதை அவளது இதயம் வன்மத்தோடு கவனித்துக் கொண்டிருந்தது. சற்றே திமிறலோடு வெம்பிக் கொண்டிருந்தாள் ரெஜினா. ஆனால் அதைப்பற்றிக் கிஞ்சிற்றும் கவலைப்படாமல் அந்த படுபயங்கரமான உருக்கொண்டவன் செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு செய்தி மட்டும் அவளது அடிமனதில் ஆழப் பதிந்தது. திடீரென இரவோடு இரவாக சுற்றிச் சூழ்ந்து, தங்கள் வாணிபக் கப்பலைக் கைப்பற்றிய பாரசீக படையினர்கள் உண்மையான பாரசீகக்காரர்கள்தான். ஆனால் தன்னுடைய உடையை உரித்துக் கொண்டிருந்தவனும் அந்தக் கொடூரக் கூட்டத்தின் தலைவனாகவும் இருந்தவன் ஒரு தென்னகத்தவன் போன்ற முகத்தோற்றமுடையவனாகத் தோன்றினான். அதே சமயம் அந்த பயங்கரமானவனை நோக்கி அவ்வப்போது சில பாரசீக வீரர்கள் "சோழகன் சோழகன்" என்று அழைத்ததிலிருந்து அவன் பெயர் சோழகன் என்பதும் புரிந்தது.

யோசித்து முடிப்பதற்குள் அந்த சோழகன் என்றழைக்கப்பட்ட தலைவனானவன் தனது அடுத்த கட்ட நடவடிக்கையாய் ரெஜினாவின் மேலாடையையும் நெகிழ்த்திவிட, இறுக்கமாக வயிற்றுப் பகுதிவரை மூடப்பட்ட கச்சை மட்டுமே பாதுகாப்பாய் இருக்க நின்றிருந்தாள் அந்த நங்கை. செக்கச் செவேலென சிவந்து மிளிர்ந்த அவளது முதுகும், கழுத்தும், பருவச் செழிப்பாகிய வாலிப மேடுகளைக் கண்ட சோழகனோ சொக்கி சுயத்தை இழந்து சித்தம் பேதலித்து நின்றான். ஆனால் மேலாடையானது முழுதும் கீழே சரியாமல் பின்புறம் பிணையப்பட்ட கைகள் நடுவே சிக்கிக் கொண்டிருந்தது. சட்டென அவளது கைக்கட்டை அறுத்து கைகளை விடுதலை செய்து மேலாடையையும் சரியச் செய்தான்.

சிரித்தான். சிவக்கச் சிவக்க மீசை வெடிக்க சிரித்தான். ஒரே பாய்ச்சலில் ரெஜினாவின் இளமை முழுவதையும் கொள்ளை அடிக்கும் தீவிரம் அவனுள்.

சுற்றியுள்ளவர்கள் மெய் மறந்திருக்க தன் உடைவாளை கீழே விட்டெறிந்துவிட்டு கூஜாவில் நுரை தள்ளிய போதை மதுவை வாயில் பொருத்திக் கவிழ்ந்து கொண்டிருந்ததுதான் தாமதியாமல் விருட்டென ஒரிகாண்டா கப்பலின் தலைமை மாலுமி ரோலண்ட் கிரேப்பை ஒரு கையால் இழுத்து சைகை செய்துவிட்டு நான்கே பாய்ச்சலில் கப்பலின் கீழ்தளத்தில் இருந்து ஓரப்பகுதிக்கு வந்து யாரும் எதிர்பாரா வண்ணம் தண்ணீரில் பாய்ந்து மளமளவென மூழ்கி நீந்தினாள். இத்தோடு நம் வாழ்வு முடிந்தது என்று ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில் ரெஜினாவோடு சேர்ந்து கடலில் குதித்து கைகள் கட்டப்பட்டதால் தண்ணீருக்குள் மூழ்கிக் கொண்டிருந்த ரோலண்ட் கிரேப், கிட்டத்தட்ட சுய உணர்வை இழக்கவிருந்த சமயத்தில் தலைமயிர் கொத்தாய் பிடித்து இழுக்கப்பட்டு மேலே கொண்டு செல்லப்பட்டான்.

தண்ணீரைக் குடித்துத் திணறி ஒருவழியாய் தண்ணீரின் மேற்பரப்பிற்கு வந்து, மூச்சுவிட்ட ரோலண்ட் கிரேப்பின் கைக்கட்டுகளை விடுவித்து விட்டாள் ரெஜினா. அத்தோடு நில்லாமல் அருகருகே பாதிப் பிணங்களாய் தவித்துக் கொண்டிருந்த சில மாலுமிகளின் கைக்கட்டுக்களையும், நீந்திய படியே விடுவித்துவிட்டு வன்மம் நெஞ்சில் உந்த, உயிர் பிழைத்தே ஆகவேண்டும் என்ற வேட்கை உணர்வு கொழுந்து விட்டெரிய நீந்த ஆரம்பித்தாள்.

எங்கே கரை? எந்த திசை? என்றே தெரியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டே இருந்தார்கள் ரெஜினாவும் ரோலண்ட் கிரேப்பும் மேலும் சில டென்மார்க்

மாலுமிகளும். தூரத்தே செல்லச் செல்ல தாங்கள் வந்த கப்பல் முழுதும் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு எரியூட்டப்பட்டு நெருப்போடு மூழ்குவதைக் காண முடிந்தது. ஓரளவு 13 மாலுமிகள் உயிர் பிழைக்க நாகைக்கும் தஞ்சைக் கடல் கரைக்கும் இடையே உள்ள நிலப்பகுதிக்கு தள்ளப்பட்டனர் டென்மார்க் அரசி ரெஜினாவும், ரோலண்ட் கிரேப்பும்.

வெறிச்சோடிய கடற்பரப்பு. கடலோரம் காணப்படும் முள்மூசுக் காளான்கள் எங்கெங்கும் காணப்பட்டன. மனித அரவமற்று காணப்படும் அந்த நிலப்பரப்பில் கரை ஒதுங்கிய ரெஜினாவின் உடம்பெங்கும் வேதனை துளைத்தெடுத்தது. நீண்ட தூரம் கடலில் நீந்திய அயர்ச்சியில் டென்மார்க் காரர்கள் அனைவருமே வலுவிறந்து விழுந்தார்கள். மயங்கிய நிலையில் கரையோரம் கிடந்த நாவற்றிய ரெஜினாவின் மனக்கண்ணில் மட்டும் அந்த முகம் மறையவேயில்லை; தேயவேயில்லை. ஒரிகாண்டா கப்பலில் தங்களை படாதபாடு படுத்திய தோடு மானபங்கம் செய்யத் துணிந்த காட்டுமிராண்டி மனதுடைய சோழகன் என்பவனே, ரத்தக் கறையாகப் படிந்திருந்தான்.

சோழகன் யாரிவன்? திடீரென்று பொத்துக் கொண்டு எப்படி முளைத்தான்? ஏது இவனுக்கு இத்தனை படைபலம்! இத்தனை பொன்பொருள்கள், ஆள், அம்பு, சேனை! அரண்மனை, சுகபோகம், காவல், கட்டுக்கோப்பு? மன்னாதி மன்னர்களே மண்ணைக் கவ்விக் கொண்டு மறைந்து போய்க் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில் சோழகன் என்பவன் எப்படி இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் உருவாகி பலம் வாய்ந்தவனானான்? எல்லாம் அன்றைய அரசியல் சதிக்காக நிகழ்த்தப்பட்ட மூர்க்கத்தனமான பழிவாங்கும் படலம்தான். தஞ்சை நாயக்கர்களை அசைக்க முடியாது என்று புரிந்து கொண்ட கிருஷ்ணப்ப நாயக்கரும், மதுரை வீரப்ப நாயக்கரும் நேரடியாக தஞ்சை அரசை எதிர்க்கத் துணிவு இல்லாமலும், திராணி இல்லாமலும் ஒரு மூன்றாம் படை மனிதனை கொடுங் கோலனை நல்ல போஷாக்கு தந்து வளர்த்து விட்டனர். கேட்கும் போதெல்லாம் போர்க்கருவிகள், ஆயுத பயிற்சிகள், படைப்பிரிவு, கப்பல் போக்குவரத்து, கூட கோபுரம், மாட மாளிகை, பொன்பொருள் என அள்ளிக் குவித்தனர். விளைவு! இன்று கடலூர் அருகே உள்ள தேவனாம்பட்டினம் என்ற பகுதிக்கு அருகே இருக்கும் தேவிக்கோட்டை எனும் குறுந்தீவு ஒன்றை தனதாக்கிக் கொண்டான் சோழகன். பெயர்தான் சோழகனே தவிர சரித்திர சத்தியப்படி சோழர்களுக்கும் இவனுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை.

தேவிக்கோட்டையில் வசித்தபடியே அவ்வப்போது தஞ்சை-செஞ்சி எல்லைகளுக்குள் பிரவேசிப்பதும் வழிப்போக்கர்களுக்கு உபாதைகள் தருவதும், பொருள் கவர்வதும், தூறையாடுவதும் பொழுதுபோக்காய் கொண்டவன் சோழகன். இந்த கிருஷ்ணப்ப நாயக்கர், வீரப்ப நாயக்கர்களின் ஆதரவில் வளர்ந்தவன் திடீரென அரசர்களைவிட பலமிக்கவனாக மாறியதற்குக் காரணம் செஞ்சிப் பகுதிக்கு உட்பட்ட இடங்களில் வாணிபம் செய்யவந்த பாரசீக வணிகர்களின் பேராதரவுதான். ஏறக்குறைய பாரசீக வாணிபர்களுக்குத் தென்தமிழகக் கரையோரங்களில் ஒரு பாதுகாப்பு அடியாள் மாதிரி செயல்பட்டான் சோழகன். பாரசீகக்காரர்கள் தவிர வேறு எந்த தேசத்தவர்கள் சோழகனது கட்டுப்பாட்டில் இருந்த கடல் பிராயத்தியத்திற்குள் நுழைந்தாலும் தாக்கப்பட்டனர்; கொல்லப்பட்டனர்; விரட்டப்பட்டனர். அரசாங்க ரீதியாக செஞ்சி மன்னரின் ஆதரவு பெற்றிருந்த பாரசீகத்தினர், சோழகனுடைய பாதுகாப்பு வளையத்தினுள் நிம்மதியாய் தொழில் செய்தனர். போட்டிக்கு தமிழக வியாபாரிகளே முன்வராத மாதிரி ஏகபோக ஏகாதிபत्य வாணிபம் தொடங்கியது.

இப்படி செஞ்சி-தஞ்சை கடலோர எல்லைப் புறங்களில் நடந்து வரும் அட்டுழியங்கள் அவ்வப்போது அச்சுதப்ப நாயக்கர் செவியில் விழ வந்தாலும், ஓரளவு அவர் பொறுமை காத்துதான் வந்தார். ஏற்கனவே பகையாளியாக விளங்கியவர்களோடு, அயல்நாட்டுப் பாரசீகத்தினரும் இணைந்திருப்பதால் சற்று கண்டும் காணாமலும் விட்டுப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார் அச்சுதப்ப நாயக்கர். ஆனால் ஏறக்குறைய அரசாங்க பொறுப்புகளை முழுமையாக ரகுநாதன் கவனிக்க ஆரம்பித்ததில் இருந்து, அவனால் சகித்துக் கொள்ள முடியாத ஒரு விஷயம் இந்த பாரசீகர் வருகையும், சோழகனுடைய வளர்ச்சியும்தான். அதனால் அவர்களின் நடவடிக்கைகளைக் கூர்ந்து கவனிக்குமாறு ஒரு தனிப்படை நிறுவி அதற்கு நரசப்பாவைத் தலைமையாளனாக நியமித்து கண்காணித்து வந்தான். வாழ்க்கை ஓட்டம் அனைத்தையும் புடம் போட்டு வறுத்துக் கொண்டிருந்தது. நாட்கள் செல்லச் செல்ல கேட்பார் யாருமில்லாத சோழகனின் அட்டுழியங்கள் தலைவிரித்தாடத் தொடங்கின.

தஞ்சையின் எல்லை உட்பட புவனகிரி, தென்பெண்ணை ஆற்றுப்படுகை ஓரங்களில் திடீரென புகுவான் சோழகன். கையில் பயங்கர ஆயுதங்கள். ஆக்ரோஷமான பாரசீகப்படை வீரர்கள், அவர்களோடு கலந்தனர், நாகரீகம் இழந்துவிட்ட செஞ்சிப் படையினரும்.

சிறுசிறு கிராமப்புறங்களை திடீரென சூழ்ந்துகொள்வான். பெரும்பாலும் இப்படியான அவனது தாக்குதல்கள் இரவு நேரங்களில்தான் நிகழும். அந்த ஊர் பகுதியில் உள்ள அனைத்து தானியங்கள், பொன்பொருள்கள், உடுப்புகளை தாமாகக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி வலுக்கட்டாயப் படுத்துவான். உயிருக்குப் பயந்து எல்லையோர அப்பாவி

மக்கள் சோழுகனின் பார்வையில் இருந்து தப்பிக்க உடமைகளை இழந்தனர்.

அத்தோடு அவனது தாக்குதல்கள் முடியவில்லை. திடீரென இல்லங்களுக்குள் பிரவேசிக்க ஆரம்பித்தான். செல்வந்தர்கள், சாமானியர்கள், ஏழைகள் என எவர் வசிப்பிடத்திற்குள்ளும் அத்துமீறி நுழைந்தான். அங்கே பருவம் வந்த இளம்பெண்களை அராஜகமாக குதிரை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு போய்விடுவான். குடும்பமே தவிக்கும். மானத்தோடு எதிர்த்துப் போராடுபவர்களை கேள்வியின்றி வெட்டி சாய்ப்பான். இப்படியாய் கடத்திச் செல்லப்பட்ட இளம் நங்கைகளை சோறு தண்ணீர் இல்லாமல் அடைத்து வைத்தே சித்திரவதை செய்வான். அவர்களாக உடன்பட்டு அவனுடைய உடல்பசிக்கு விருந்தாகும் வரையில் விடமாட்டான். பல மானப் பெண்கள் சோழுகனுடைய வெறித்தனத்திற்கு பலியாகாமல் உண்ணாநோன்பிருந்தே உயிர்விட்டு மறைந்தார்கள். ஏனைய சிலர் வேறு வழியின்றி உடன்பட்டு அவனுடைய தேவிக்கோட்டையாம் காமக் கொட்டகையிலேயே கிடந்து அழிந்தனர். அத்தோடில்லாமல் அவனுக்கு சலித்துப் போன பெண்களை தேவிக்கோட்டை காளிதேவி முன்பு பலியிட்டு விடுவான்.

கொஞ்ச நஞ்சமில்லை சோழுகனுடைய கொடுஞ் செயல்கள். சோழ நாட்டுப் பகுதியில் இருந்து அதாவது தஞ்சைக் கோட்டத்தில் இருந்து வரும் வணிகர்களை வழிமறித்து உயிர்பறிப்பது உடமை பறிப்பது மட்டுமல்ல. மிகப்பெரிய அன்னசத்திரங்களை முதலில் கைப்பற்றிக் கொள்வான். அங்கே தஞ்சைப் பகுதியில் இருந்து வரும் பாதைசாரிகள் தங்கி தாகம் தணித்துச் செல்வர்.

அப்படி தாகம் தணிக்க வரும் வாணிபர்களை திடீரென சூழ்ந்து கைது செய்வான். அவர்களில் பெரும்பாலும் ஆண்களாகவே இருப்பர். அவர்களை எல்லாம் கொட்டகையில் அடைத்து நீர் ஆகாரம் தரமாட்டான். தாகத்தில் அழுது புலம்புகிறவர்களை மட்டும் அழைத்து வந்து சூடாக காய்ச்சப் பட்ட ஈயத்தை வாயில் ஊற்றுவானாம். அந்த அப்பாவி வியாபாரிகள் துடித்து விழுவதைக் கண்டு கைகொட்டிச் சிரிப்பான் அந்த கொடுங்கோலன். சோழுகனுடைய அத்துமீறல் அராஜகங்கள் எல்லாம் தஞ்சை உபதளபதி நரசப்பாவின் தலைமையில் அமைக்கப்பட்ட தனி ஒற்றர் படை மூலம்

அவ்வப்போது இளவல் ரகுநாதனின் செவிகளுக்குப் போய்க்
கொண்டிருந்தது.

அன்றொரு நாள், அத்தகைய சூழ்நிலையில், தனது அருமை மகன்
இராமபத்ரனுடன் அருமை மனைவி கலாவதியுடன் தஞ்சையில்
பெருவுடையார் கோயில் சந்நிதியில் ஈசனை வணங்கி, தீட்சிதர் பெருமான்
சகிதமாய் வந்து கொண்டிருந்தான் இளவல் ரகுநாதன். அப்போது...

சீங்க முத்தரை!

வெள்ளிப் பனி தெளித்து, புல்வெளியின் மடியில் இறங்கிக் கொண்டிருந்த அதிகாலைப் பொழுதின் பொன்னொளிக் கீற்றுகள் மெல்ல ஒளி கூட்டி புலர்காலைப் பொழுதாக மாறிக்கொண்டிருந்தது. அவ்வப்போது மட்டுமல்லாமல் அடிக்கடி தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் மனமாரப் பிரார்த்திப்பதற்காக வந்து போய்க்கொண்டிருந்த தஞ்சை இளவல் ரகுநாதன் அன்று தன் குடும்பத்தார் சகிதமாய் வந்திருந்தான். முற்றிலும் சிறப்பான அபிஷேக ஆராதனைகளைக் கண்ட ஆன்ம திருப்தியோடு கிட்டத்தட்ட வாயில் புறத்துக்கே வந்துவிட்ட ரகுநாதன் உள்ளத்துள் பலவித ஞாபகங்கள்.

இதே பெரிய கோயில் உட்பிரகாரத்திலும் வெள்ளிப் பிரகாரத்திலும் ஓரிரு வருடத்திற்கு முன்பு காஞ்சனவதனி என்ற கனிப்பூங்கோதையோடு கண்களால் பேசி கைகளால் தொட்டு, மைவிழி உரசிய மையல் மயக்கங்களில் ஆழ்ந்து கிடந்ததும், தூணுக்குத் தூண், பிரகாரத்திற்குப் பிரகாரம் பேசி நடந்ததும், பல சிற்பங்களில் காணப்பட்ட வேலைப்பாடுகளைப் பற்றி போட்டி வைத்து விவாதித்துக் கொண்டதும் ஞாபக அறையில் கனவு அலைகளாய் வந்து வந்து மோதின.

பிரகதீஸ்வரப் பெருமானுக்கு தீபாராதனை காட்டி "தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி" என மனமுருக வணங்கும் வேளையிலும்கூட, இதே பிரகதீஸ்வரரின் பின்புறம் அபிஷேக தீர்த்தத்தில் நனைந்து நின்ற காதல் ஆராதனைகளே மனக்கண்ணில் வந்து வந்து படிந்தது.

பக்தி நிலையில் நிற்காது பித்துக்கொண்ட மனம் சிறகடித்துக் கொண்டிருக்கையில், அன்பு மனைவியும் அருமை மகனும் அருகில்

இருக்கும் உணர்வு வந்து சட்டென சுயநிலைக்குத் திரும்பிய ரகுநாதன், கனிவே உருவாய்; ஆரவாரத் தென்றலாய் குறும்பு நதியாய் காட்சி யளிக்கும் கலாவதியை அரவணைத்தபடியே வெளிப்பிரகாரத்தைச் சுற்றிவிட்டு, தன் பாட்டனார் செல்வப்ப நாயக்கர் சிருஷ்டித்த முருகப் பெருமானின் சந்நிதிக்கும் சென்று சேவித்துவிட்டு வாயிலுக்கு வருகையில்தான் வழிமறித்தது ஒரு குரல்.

பல்லக்கினுள் ஏறி அமர்ந்து கொண்டுவிட்ட கலாவதியும் கூட சற்றே திரை ஒதுக்கி வெளியே பார்த்தாள். இளவல் ரகுநாதன் கண்ணில் பட்டது வேறு யாருமல்ல. சோழகனும் பாரசீகக்காரர்களும் சேர்ந்து தாக்கி ஒரிகாண்டா கப்பலை தீக்கிரையாக்கி மூழ்கடித்தபோது அதில் இருந்து தப்பி நீந்தி வந்த தலைமை மாலுமி ரோலண்ட் கிரேப்தான் நின்றிருந்தான். தோற்றத்திலேயே ரகுநாதனால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது வந்திருக்கும் ஆள் ஒரு அயல்நாட்டு மனிதன் என்பதை. நெற்றியை சுழித்தபடியே யோசித்த ரகுநாதன் தன்னை நோக்கி ஏதோ அழைத்து வழிமறித்தவனை ஏறிட்டான்.

"வணக்கம் இளவரசரே!" என்ற அயல்தேச மனிதன் உதட்டிலிருந்து தப்பித்தவறி சொற்பிசிர்களோடு வெளிவந்த தமிழைக் கேட்டதும் புன்னகை பரவ "வணக்கம், யார் நீங்கள்? என்ன தேவை? என்றான் ரகுநாதன்.

"நான் டென்மார்க்கில் இருந்து வருகிறேன். என் பெயர் ரோலண்ட் கிரேப். டென்மார்க்கில் இருந்து நான் மட்டுமல்ல, நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட மாலுமிகளோடும் வாணிபப் பொருட்களோடும் வந்தோம். ஆனால் வரும் வழியிலேயே பாரசீகக் கொள்ளையர்களால் தாக்கப்பட்டு விரட்டப் பட்டோம். கடலில் குதித்து தப்பித்துக் கரையேறியது ஒருசிலர்தான். இப்போது உங்கள் உதவி நாடி வந்துள்ளோம்" என்றான் பலநாள் திசைதேடி அலைந்த பரிதாபத்தோடு.

"என்னது? கப்பல் தாக்கப்பட்டதா? உயிர்பிழைத்தவர்கள் உங்களில் எத்தனைபேர்?" என்றான் உண்மையான பதட்டத்துடன். ரோலண்ட் கிரேப்பின் வறண்ட முகமும், வாடிய கண்களும் அவனது வார்த்தைகளின் அர்த்தங்களில் ஒளிந்திருந்த உயிரோட்டத்தை உணர்த்தின.

"கரை ஒதுங்கி தப்பியவர்கள் பதிமூன்று மாலுமிகள் தான். அத்தோடு எங்களோடு சேர்ந்து தப்பியது எங்கள் டென்மார்க் நாட்டின் மூன்றாம் ராணியான ரெஜினாவும்" என்றான் கிரேப்.

"டென்மார்க் நாட்டின் ராணியா? இப்போது நீங்கள் எங்கே தங்கி இருக்கிறீர்கள்?" என்றான் மேலும் ஆபத்துணர்ந்த ஆர்வத்துடன் இளவல்.

"கரை ஒதுங்கிய பிறகு, போகும் வழி தெரியவில்லை. கௌரவத்துடன் வாணிபப் பொருட்களுடன் நாகை துறைமுகத்திற்கு வரவேண்டிய நாங்கள் அனாதைகளாய் பாரசீகர்களால் விரட்டப்பட்டு, தஞ்சை கடலோரப் பகுதியில் ஒதுங்கினோம். பிறகு மொழி புரிந்து ஒருவழியாய் கடலோர தமிழ் மக்கள் தந்த உடுப்புகள், உணவுகளால் உயிர் பிழைத்தோம். பிறகுதான், தஞ்சையின் அரசாங்கத்தைப் பற்றி ஏற்கனவே நாங்கள் அறிந்து வைத்திருந்தபடியால் தங்களைச் சந்தித்தால் உபாயம் பிறக்குமென ராணி கூறினார்.

அதன்படி நெடும்பயணம் செய்து தஞ்சையின் தென்கிழக்கே உள்ள எல்லையில் நெடுங்கல் மண்டபத்திலே தங்கியுள்ளோம். அதிகாலையிலேயே அரண்மனையின் இருப்பிடம் அறிந்து, அங்கே தங்களையோ அல்லது அரசரையோ சந்திக்கலாம் என்றுதான் வந்தேன். ஆனால் வரும் வழியிலேயே ஒருசிலர் இளவல் பெரியகோயிலுக்குப் போகிறார் என்று பேசியது காதில் விழுந்தது. இங்கேயே தங்களைக் காணவந்தேன்" என்றான்.

ரகுநாதனுக்குள் குழப்ப ரேகைகள். இவன் சொல்வது உண்மை போலவும் உள்ளது. உருவமும் தோற்றமும் பேச்சும் பாவனையும் அயல்நாட்டு வாசியாக, அதுவும் குறிப்பாக ஐரோப்பிய கண்டத்து மனிதனைப் போடிவிருந்தாலும், கப்பல் தாக்கப்பட்டதாகவும் டென்மார்க் ராணியே தன்னோடு நெடுங்கல் மண்டபத்தில் தங்கியிருப்பதாகவும் சொல்வதை நம்புவதற்குத்தான் சற்று சிரமமாயிருந்தது. முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தபடி மோவாயைத் தடவியவன்...

"சரி... நீங்கள் உங்களோடு வந்தவர்களோடு பகல்பொழுதில் அரண்மனைக்கு வந்துவிடுங்கள். அரசர் பேட்டி கொடுக்கும் நேரம் அது. அங்கே விசாரித்த பிறகு ஆவனவற்றைச் செய்வோம்" என்றான் ரகுநாதன்.

உச்சிப்பகல் பொழுதை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் அரண்மனையின் அரச சபையில் மக்கள் பிரதிநிதிகளையும், வணிகர்களையும் சந்தித்து அரசர் அச்சுதப்ப நாயக்கர் பேட்டி தந்து கொண்டிருந்தார். அருகில் நாராயண தீட்சிதர் பெருமானும் இளவல் ரகுநாதனும், நரசப்பா உள்ளிட்ட முக்கிய அரச அங்கத்தினர்களும் கசகசவென்று பேசிக்கொண்டிருந்தனர். வணிகர்கள் பலர் அத்தாட்சி ஓலைகளைப் பெற்றுக்கொண்டும் பொருள் மாற்றத்தில் நிலைப்பாடு குறித்தும் பேசிக்கொண்டிருந்தனர் அரசரோடு. வருகின்ற மிகமுக்கிய நகரின் செல்வந்த பெருமக்களோடு அளவளாவியும் அவர்களை சற்று முதன்மைப்படுத்தி தந்தையாரிடம் அறிமுகம் செய்விக்கின்ற பணியில் இருந்தான் ரகுநாதன். பொதுவழக்குகள், விசாரணைகள் என எதுவும் அன்றையப் பொழுதில் அனுமதிக்கப்படாததால் அரண்மனை வளாகம் நெடுக மக்கள் வரத்து குறைவாகவே காணப்பட்டது.

அந்த நேரத்தில்தான் வாயிற்காவலர்கள் அயல்நாடான டென்மார்க் கில் இருந்து வந்த ரோலண்ட் கிரேப் மற்றும் அவனோடு வந்த சிலரைப் பற்றியும் குறிப்பறிவித்துவிட்டுச் சென்றனர். உள்ளே வரவழைக்கப்பட்ட டென்மார்க்காரர்கள் தஞ்சை அரசவையின் பரபரப்பையும் பளபளப்பையும் கண்டு பிரமித்தபடியே பார்வையாளர் பகுதியில் அமைக்கப்பட்ட ஆசன வரிசையில் அமர்ந்துகொண்டனர். வந்து செல்பவர்களது கோரிக்கைகளை கவனித்து அனுப்பும் மும்முரத்தில் மூழ்கிக் கிடந்த ரகுநாதன் நெடுநேரம் சென்றே டென்மார்க்காரர்களை அடையாளம் கண்டு அன்பொழுக வரவேற்றான்.

ஏனையோர் சற்று நிறுத்தப்பட்டு டென்மார்க்காரர்கள் முன்னிலைக்கு வந்து அச்சுதப்ப நாயக்கரிடம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டனர். அப்போதுதான் ரோலண்ட் கிரேப்பின் இடப்புறம் இறுகிய முகத்துடன் பால்வடியும் பார்வையுடன் வெறித்த கண்களுடன் நின்றிருந்த பெண்ணைப் பார்த்தான். பார்த்த மாத்திரத்திலேயே புலப்பட்டது. இவள்தான் ரோலண்ட் கிரேப் சொன்ன டென்மார்க் நாட்டின் மூன்றாம் ராணியாக இருக்க முடியும் என்பது. கடல்கடந்து வந்த களைப்பு கண்களில் வழிந்தாலும், பெரும் ஆபத்தில் இருந்து மீண்ட அயர்ச்சி முகத்தில் தென்பட்டாலும், அவளிடம் இருந்த தேஜஸ், ராஜகளை, மிடுக்கான நிமிர்வு, தலைகுனியா செருக்கு போன்றவை இவளொரு பட்டத்திற்குரிய நாயகி என்பதை பறை சாற்றின.

டென்மார்க்காரர்களைப் பற்றி ரகுநாதனும் மற்றதை ரோலண்ட் கிரேப்பும் சொல்லிக் கொண்டிருக்க பரபரப்பான பேச்சுகள் அடங்கி அடர்த்தியான மௌனம் நிலவியது. அனைவரும் ஒருவித அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகியிருந்தனர். அரசர் அச்சுதப்ப நாயக்கர்கூட இதை ஒரு வித்தியாசமான அனுபவமாக உணர்ந்தார். தங்கள் தேசத்தவர்கள் நட்புறவோடு வாணிகம் செய்யவந்த கலம் கொள்ளையடிக்கப்பட்டு, அதிலுள்ள சிலர் உயிர் தப்பி அரசவைக்கு வந்து தஞ்சமடைந் திருப்பதை எண்ணுகையில் வியப்பும் வேதனையும் ஒருங்கே ஏற்படுகிறது.

"பரிதாபம் தானப்பா உங்கள் நிலை" என்று உதட்டைப் பிதுக்கிக் கொண்ட அச்சுதப்பர், தீட்சிதர் பெருமானோடு தனித்து சில சொற்கள் பேசினார். அந்த சமயம் தீர்க்கமான பார்வையோடு அமைதியாய் நின்று கொண்டிருந்த ரெஜினா தன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த பவளச் சங்கிலியைக் கழற்றி அதிலுள்ள பதக்கத்தோடு எடுத்து பவ்யமாய் எட்டுவைத்து அரசரின் அருகில் வந்து காண்பித்தாள். அதில் தென்பட்ட டென்மார்க் நாட்டின் சிங்க முத்திரையைப் பார்த்ததும் அச்சுதப்பரின் கண்கள் மட்டுமல்ல ரகுநாதனின் விழிகளும் நம்பிக்கை பெற்றன.

"அரசருக்கு வந்தனம். திடீரென்று ஒரு குழுவினராக வந்து டென்மார்க்காரர்கள் என்றும், அதிலும் என்னை ராணி என்று கூறினால் சற்று நம்புவதற்குக் கடினமாகவே இருக்கும். அதற்குத்தான் இந்த ஆதாரம்" என்றாள் உறுதியான தமிழ்மொழியில். பன்மொழி பலதிறம் பெற்ற அவளது புத்தி கூர்மை உடனே புலப்பட்டது.

அதேநேரத்தில் அங்கே இருந்த தமிழக கடல் வாணிபர்களும், தஞ்சைக்கரைப் பகுதிகளிலும் ஒருபெரும் மரக்கலம் எரிந்துபோன அடையாளங்களுடன் சில பகுதிகள் ஒதுங்கியதாக கூறினார்கள். அப்படியானால் அவர்களின் கூற்றுப்படி பார்க்கையில் டென்மார்க்கினர்

வழக்குரைப்பதும் சரியானதாகவே பட அச்சுதப்படும் நாராயண தீட்சிதர் பெருமானும் இளவல் ரகுநாதனும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். அதே சமயத்தில் டென்மார்க் மாலுமிகளோடு வந்து வாணிபக் கப்பல் எரிந்துபோன செய்தியும், அத்தோடு அக்கப்பலில் இருந்து உயிர்ப்பிழைத்துத் தப்பியவர்கள் அரசவைக்கு வந்து அரசரை சந்தித்து வழக்குரைக்கும் செய்தியும் மளமளவென ஏனைய அரசப் பிரதானிகள் மத்தியிலும் அரண்மனைப் பெண்டிர் மத்தியிலும் பரவியது. டென்மார்க் கினரைக் காணும் ஆவலைவிட டென்மார்க் மூன்றாம் ராணியான ரெஜினா வந்திருக்கும் செய்தியே அரண்மனைப் பெண்டிர் மத்தியில் அதிகம் ஆவலைத் தூண்டியது.

பெரிய ராணியார் மூர்த்திமாம்பா மற்றும் அரசர் அச்சுதப் நாயக்கரின் அந்தப்புர நாயகிகள், ஆடல் மகளிர் சகாக்களோடு துருதுருவென்று இளைய ராணி கலாவதி தன் சகாக்கள் ரங்கம்மா முதலியவர்களோடு பட்டாடை பளபளக்க பெரும் பேச்சு சத்தத்துடன் குவிந்தனர். அவர்கள் அனைவரது கண்களுமே அரசவையில் அச்சுதப்பர் முன்பு இறுக்கமாய் வீராப்பாய் திடமாய் அதே சமயம் பயணச் சோர்வுடன் காணப்பட்ட பேரழகுப் பெட்டகமான ரெஜினாவையே மொய்த்தது.

டென்மார்க் மண் செய்த வித்தியாசமான கலாச்சார கலவையின் தொகுப்பாய் சிலுசிலுவென செவ்வண்ண நிறம் பூத்து பரந்த தேகமும் மிக அளவான பெண்மையின் சிறப்பம்சங்களும் கூரிய பார்வையும் அதில் அறிவின் வெளிச்சமும் ஒருசேர காட்சியளித்த மங்கையாய் நின்று கொண்டிருந்தாள் ரெஜினா. மேலே உப்பரிகையில் அவளைப் பற்றி பேச்சும் ஓசையும் வெளிப்பட சராலென இமைகளை எதேச்சையாய் உயர்த்தி மேலே பார்த்தாள்.

அரசவையில் நின்றபடி அண்ணாந்து மேலே உப்பரிகையை நோட்டமிட்ட ரெஜினாவின் காந்தக் கண்களும் மேலே உப்பரிகை சாளரம் வழியாய் பார்த்துக்கொண்டிருந்த கலாவதியின் கண்களும் ஓரிரு நொடிகள் சந்தித்து விலகின. எவ்வித சலனமுமில்லாமல் ரெஜினா மீண்டு இமைகளைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள். அதேசமயம் ஏனோ கலாவதியின் இதயத்தில் கசப்பான உணர்ச்சி ஒன்று கரை ஒதுங்கியது. அழகியைக் கண்டால் எந்த அழகிக்குத்தான் பிடிக்கும். ஆனால் அதையும் மீறி ஒரு

அபாயமணி கலாவதிக்குள் ஒலித்தது. அதற்கு வலுகூட்டுவதுபோல அரசர் அச்சுதப்ப நாயக்கரும் பேசினார்.

"நாம் இங்கிருந்து நமது வாணிபக் குழுவினர் ஐரோப்பிய பகுதி செல்கையில், இவர்களது நிலைப்பாட்டை எடுத்துக்கூறி, டென்மார்க் அரசருக்கு ஓலை அனுப்புவோம். அவர்கள் என்ன நிலைப்பாட்டை எடுக்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம். அந்த கால அவகாசம் வரும்வரை டென்மார்க் ராணியான இவர்களும், தலைமை மாலுமியும் நம் அரசு விருந்தினர் மாளிகையில் தங்கட்டும். மற்றோர் தங்கவும் தக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள். அத்தோடு பார்சீக்கர்கள் மீது விசாரணைக் குழுவை அமைத்து விசாரியுங்கள்" என்றார் ரகுநாதனைப் பார்த்தவாறு.

அந்தச் சீமை சீவப்பழக!

பெருந்தூண்களும் பிரம்மாண்ட வாயில்களும் பொருந்திய தஞ்சை அரண்மனை வளாகத்தில் நடந்து முடிந்த பகல்நேர அரசவைப் பணிகளுக்குப் பிறகு, இராஜாங்க விருந்தினராய் கௌரவிக்கப்பட்ட டென்மார்க் நாட்டின் மூன்றாம் ராணி ரெஜீனாவும், மூழ்கிப்போன ஓரிகாண்டா கப்பலின் தலைமை மாலுமி ஒரியண்ட் கிரேப்பும், ஏனைய மாலுமிகளும் முறைப்படி தனித்தனியே தங்க வைக்கப்பட்டனர். ரெஜீனாவிற்கு சிற்றரசர் பெருமக்கள் வந்தால் வழங்கப்படும் மாளிகையும் பாதுகாப்பும் இன்னபிற செளகரியங்களும் வழங்கப்பட்டிருந்தன.

ரெஜீனாவின் இதயம் காற்றினால் விசிறப்படும் சருகுக் கூட்டமாய் கலைந்து கிடந்தது. தாய்நாட்டை விடுத்து வேறொரு கலாச்சார பூமிக்கு வந்திருக்கும்போதும், இடையே நிகழ்ந்த போராட்டங்களில் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தது மனம். டேனிஷ்வகைப் பெண்களுக்கே உரிய அந்த செம்மை நிறம் பூத்த கேசம் பேரழகு வளைவுகளாய் அசைந்து கொண்டிருந்தது.

முகில்கள் மையல் கொள்ளும் மாலைப்பொழுதில் சிவப்பு ரேகைகள் வானக்கம்பளத்தில் தெறித்துக்கொண்டிருக்கையில், உப்பரிகை மாடத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்த ரெஜீனாவிடம் ஒரு தஞ்சைப்படை காவல்வீரன் வந்து சொன்னான் "இளவரசர் ரகுநாதன்" வந்திருப்பதாக... சடாரென தன்னிரு விழியோரம் ஓடிய கண்ணீர்க் கரைகளை மறைத்துக் கொண்டவள், விறுவிறுவென கீழே இறங்கி வந்தாள். உள்ளே வரவேற்பு அறையின் ஆசனப்பகுதியில் உட்காராமல் ஏதோ ஒரு யோசனையில் அங்குமிங்கும் அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தான் ரகுநாதன். விருந்தினராகத்தான் தங்க வைக்கப்பட்டபோதும், அதற்குரிய மரியாதையோடு இந்நாட்டின் இளவரசனே வந்திருப்பதும், அனுமதி கேட்டு தகவல் அனுப்பியதும் உயர்பண்புகளாகக்

கருதிக்கொண்டாள். இதைத்தான் தமிழர் பண்பாடு- தமிழர் நாகரிகம் என்று வரையறுக்கின்றனவோ ஏடுகளும், பாடங்களும் என்றெண்ணிக் கொண்டவள் பிள்ளைத்தமிழ் பேசி வரவேற்றாள்.

"ஒன்றுமில்லை. தங்களுக்கு இங்கே அனைத்தும் செளகர்யமாக உள்ளதல்லவா? ஏதேனும் அதிருப்தி ஏற்பட்டால் தெரிவியுங்கள்" என்றான் ரகுநாதன்.

"அப்படி ஒன்றும் இல்லை. இளவலே இப்படி என்போல் நாடுவிட்டு நாடு நாடோடியாய் வந்து சேர்ந்தவர்களுக்கு இராஜபோக உபசரணை எவ்வளவு பெரிய காரியம். உங்கள் ஆதரவிற்கு நிச்சயம் நான் கடமைப்பட்டவளாக இருப்பேன்" என்றாள் கலங்க ஆரம்பித்த கண்களுடன்.

"சரி! தஞ்சை அரசர் மதியம் அரசவையில் சொன்னது மாதிரி தங்களது தேசத்துக்கு விபரங்களை அனுப்ப தாங்களே ஒரு கடிதம் தயார் செய்யுங்கள். நாகை வழியாய் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு ஒரு கப்பல் வாணிப ரீதியில் பயணப்படவுள்ளது. நிச்சயம் சில காலத்திற்குள் நல்ல திருப்பம் ஏற்படும். நான் அதற்கான ஆயத்தங்களை செய்ய என் மெய்க்காப்பாளன் பூவண்ணனை இங்கு அனுப்புகிறேன்" என்றான்.

நிச்சயம் ரகுநாதரே! இந்த உதவிகளுக்கு பதிலுதவிகளை நீங்கள் ஒருநாள் இல்லை ஒருநாள் பெற்றுத்தான் ஆகவேண்டும்" என்று மெலிதாய் சிரித்தாள்.

"கண்டிப்பாக அதிலென்ன தடையிருக்கப் போகிறது. அத்தோடு இந்தத் தனிமை சூழலை தாங்கள் கொஞ்ச காலம் தவிர்ப்பது நல்லது. பேச்சுத்துணைக்கு எங்கள் அரண்மனைக்கு வரலாம். அரசகுலப் பெண்டிர் அனைவரும் தங்களோடு உரையாட ஆர்வமாக உள்ளனர்" என்று கூறி விடைபெற்றான். பிறகு அங்கே நில்லாமல் வெளிப்புற காவலாளிகளிடம் ஏதோ சிலவற்றை பேசிவிட்டு விருந்தினர் மாளிகையில் இருந்து வெளியே வந்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தான். நல்ல கருஞ்சிவப்பு படர ஆரம்பித் திருந்தது. அதே காட்சியை அங்கிருந்து வெகு அருகில் உள்ள அரசர் மாளிகையில் தங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அந்தப்புர பகுதியின் மேல்விதானத் திற்கு கீழே நின்று மகனுக்கு விளையாட்டுக் காட்டிக்கொண்டிருந்த கலாவதியும் கண்டு கொண்டிருந்தாள்.

ரெஜீனா தங்கியிருந்த விருந்தினர் மாளிகையில் இருந்து ரகுநாதன் இறங்கவும், அதை அரண்மனை மேல்விதானத்தில் பொறுத்தப்பட்ட சாளர இடைவெளி வழியாய் கலாவதி காணவும் சரியாக இருந்தது. அது ரெஜீனா தங்க வைக்கப்பட்ட மாளிகை என்பது அவருக்குத் தெரியும். "எதற்கு இவர் அங்கு அவசிய மில்லாமல் சென்று வருகிறார்" என்ற எண்ணமே தழைத் தோங்கியது. அத்தோடு தமிழ்நாட்டுப் பெண்களுக்கே உரிய அந்த ஊடல் புத்தி அவளுக்கும் இருந்தது. அரசாங்க காரியமாக இருந்தால் என்ன காலைநேரங்களில் போகக்கூடாதா? அப்படி என்ன ஒரே நாளில் நேரில் சென்று பேசிவிட்டு வருமளவு பெரிய வாணிப ஒப்பந்தமா இது? டென்மார்க் ராணியாக இருந்தாலும் தற்போது தஞ்சையை நம்பி நிற்பவள் அந்த ரெஜீனா. அவளைப்போய் இவர் நேரில் சந்திக்க வேண்டுமா? இந்தத்

தோல் சிவந்த பெண்ணழகைக் கண்டாலே இந்த ஆண்களுக்கு ஏன்தான் மனம் தடுமாறுகிறதோ தெரியவில்லை" இப்படி ஏக எண்ணங்கள் துளைத் தெடுக்க விறுவிறுவென ஓடிப்போய் தன் அறையில் புகுந்து கொண்டு கதவடைத்துக் கொண்டாள்.

அன்று மாலை வழக்கம்போல் அரண்மனை வளாகத்தில் நடைபெறும் ஆடல்பாடல் கேளிக்கை நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றில் கூட கலந்து கொள்ளவில்லை. முரட்டுப் பிடிவாதத்துடன் தோழியர்களைத் துரத்தி யடித்துவிட்டு, மகன் இராமபத்ரனையும் பாட்டியாரான மூர்த்திமாம்பா விடம் ஒப்படைத்து விட்டு தனியே அமர்ந்து கொண்டாள். நேரம் போனதே ஒழிய ரகுநாதன் வந்த பாடில்லை. கிட்டத் தட்ட இரவுப்பொழுதாகி சற்று நேரமாகிய போதும் ரகுநாதன் வராது போக நித்திரை வயப்பட்டு இருக்கையிலேயே சயனித்துவிட்டாள் கலாவதி.

உபதளபதி நரசப்பா, அஸ்தப்பா மற்றும் அழகர் போன்றவர்களோடு மறுநாள் காலைப்பொழுதில் துவங்க வேண்டிய ஒரு முக்கியமான பணியைப் பற்றி நீண்டநேரம் விவாதித்து விட்டு, அதுபற்றி அரசகுருநாதரும் தீட்சிதர் பெருமானுமான நாராயண தீட்சிதரிடமும், தந்தையார் அச்சுதப்ப நாயக்கரிடம் பேசி முடித்துவிட்டு களைப்புக் கண்களில் வழிய, மறுநாள் காலை நேரம் துவங்க வேண்டிய பணி பற்றிய சிந்தை மனதில் நிரம்ப தன் அந்தப்புரத்திற்கு சென்றான் இளவல்.

அங்கேயோ வழக்கத்திற்கு மாறாக அறைக்கதவுகள் இறுக்க அடைக்கப்பட்டு காற்றும் புகாதவாறு உள்ளே தாழிடப்பட்டிருந்தன. நீண்டநேரம் தட்டியதில், தோழிப்பெண் ரங்கம்மாவே விழித்து ஓடிவந்து, "அம்மா... அம்மா..." என சாளரம் வழியே குரல்கொடுக்க வாயிற்கதவு திறக்கப்பட்டது. உள்ளே நுழைந்த ரகுநாதன் கவனித்தான். மாடவிளக்குகள் ஏற்றப்படாமல் இருந்தன. அத்தோடு எப்போதும் புன்னகை மலர எவ்வளவு இரவானாலும் வரவேற்கும் கலாவதி இன்று கதவு திறந்த கையோடு தந்தக் கட்டிலில் அமையப்பெற்ற மஞ்சத்தில் அப்புறம் பார்த்தபடி ஒருக்களித்துப் படுத்துக்கொண்டாள். "ஓஹோ! இன்று ஏதோ குருட்ஷேத்திரம் துவங்கப்போகிறது என்பதை உணர்ந்து கொண்டவன் சற்று நேரம் மெளனமாய் இருந்துவிட்டு, கட்டிலின் அருகே தட்டில் நிரம்பியிருந்த பழவகைகளையே உண்டு பசியாறிக்கொண்டான். பிறகு

மெல்ல மௌனத்தை விரட்ட விரும்பினான். நிச்சயம் கலாவதி தூங்குவதுபோல் பாசாங்குதான் செய்கிறாள் என்பது தெரிந்தது. அதனால் தனக்குள் பேசிக் கொள்வதைபோல் சற்று சத்தம் கூட்டிப் பேசிக் கொண்டாள்.

"கதவைத் தட்டிய பிறகு யார் கதவைத் திறந்திருப்பார்கள்? கலாவதி பாவம் களைப்பில் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள். கலாவதி கதவைத் திறந்திருந்தால் திறந்த பிறகு அவள்முகம் தெரிந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் திறந்த பிறகு யாருமேயில்லை. ஒருவேளை காற்று வந்து கதவு திறந்திருக்குமோ? அல்லது கணவன் வெளியே காத்துக்கொண்டிருக்கிறான், அறியாத மனைவி இப்படி அயர்ந்து தூங்குகிறாளே என்று கதவே தானாய் திறந்துகொண்டிருக்குமோ? அல்லது அன்னையார் சொல்வதுபோல மூதாதையர்களின் ஆவிகளும், ஆத்மாக்களும் பரிதாபப்பட்டு கதவுகளின் தாழை நீக்கியிருக்குமோ?" என்று வேண்டுமென்றே ஓசை கூட்டிப் பேசினான் ரகுநாதன்.

ஒருக்களித்துத் சுவற்றைப் பார்த்து படுத்திருந்த கலாவதி இலேசாய் களைத்துக் கொண்டபடி "மூதாதையர்களின் ஆவியல்ல; இந்தப்பாவி வந்துதான் கதவைத் திறந்திருப்பாள்" என்றாள் கடுகடுப்புடன்.

அப்பாடா ஒருவழியாய் பேச வைத்தாயிற்று. இனி சமாதானம் செய்வது சுலபம்தான் என்று சிந்தித்த ரகுநாதன் மெதுவாய் தலையணையின் இறங்கிப் படுத்து ஒருக்களித்துக் கிடந்தவளின் சிற்றிடையின் மீது கைகளை தவளவிட்டுத் திருப்ப முயற்சித்துக்கொண்டே "எந்தப்பாவி கலாவதி" என்றான்.

"அய்யோ... வலியாய் வலிக்கிறது உடம்பு. நகருங்கள்" என்று சினந்துகொண்டே கலாவதி மறுபடியும் "எந்தப்பாவி என்ற அப்பாவிகளுக்கு எப்படித் தெரியும்" என்றும் கடுகடுத்தாள்.

"அடி என் ஆசையே! யார் கதவு திறந்த அந்தப்பாவி?" என்றான் கொஞ்சலாய்.

"ம்... நீங்கள் டென்மார்க்கில் இருந்துகொண்டு வந்து இருக்க இடம் தந்து அல்லும் பகலும் பாராமல் விழுந்து விழுந்து கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே! அந்தச் சிவப்பு ஜாலக்காரி ரெஜீனா, அவள்தான் வந்து அரசர் அரண்மனையில் இருக்கும் அந்தப்புரக் கதவைத் திறந்திருப்பாள்" என்றாள் கோபமாய்.

"ஓஹோ! அதுதான் நரி இடம் போனாலும் மறிக்கிறது. வலம் போனாலும் மறிக்கிறது" என்றான் ரகுநாதன்.

"என்னது நரியா! நான் நரியா? நரி மாதிரியா தெரிகிறேன். ஆமாம்! ஆமாம் இப்போது அப்படித்தான் தெரிவேன். அந்தச் சீமை சிவப்பழகியைப் பார்த்த பிறகு இந்த மதுரைக்காரச்சி நரிதான்" என்றாள் விசம்பலும் தேம்பலுமாய்.

"ஏய் கழுதை உதைபடுவாய். விளையாட்டுப் பேச்சே பிறகு விபரீதம்" என்றான் கண்டிப்புடன் ரகுநாதன்.

"என்னது இப்போது கழுதையா? அய்யோ பெருவுடை யாரப்பா நல்ல புத்தி கொடு" என்று கசந்தாள் கலாவதி.

"ஆமாம்ப்பா... தயவு செய்து என் இல்லாளுக்கு நல்ல புத்தி கொடு" என்று இருகை கூப்பி வணங்கவும் செய்தான் இளவல். அது மேலும் அவளுக்கு ஆத்திரத்தை அதிகப்படுத்தியது.

"ஏன் எனக்கென்ன? என் புத்தி நன்றாகத்தான் உள்ளது. உங்கள் புத்திதான் பேதலிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. அதனால் தான் ஒரு நாடோடி ராணியை சந்திக்க நாடாளும் இளவரசரே போனீர்கள்" என்றாள்.

"ஆஹா! விருந்தினர் மாளிகைக்கு ரெஜீனாவை சந்திக்க நான் சென்றதை நீ பார்த்துவிட்டாயா? அதிலென்ன வில்லங்கம் கலாவதி" என்றான் மீண்டும் அவளது ஆலிலை வயிற்றை நுனிவிரலால் தடவிக்கொண்டே...

விரலுக்குத் தடைசொல்லாமல் அவனது விடைக்கு மட்டும் தடை சொன்னாள். "ஏன்? பார்த்துவிட்டேன் என்று பயப்படுகிறீர்களா? இனி பார்வையில் படாதவாறு போங்கள்" என்று கடிந்தாள்.

ம்...ஹும் அப்படி எதையும் தூக்கிப்போட்டுப் பேசக்கூடாது. பாவமடி அந்த ராணி சொந்த பந்தங்களைவிட்டு அன்னிய மண்ணில் அனாதையாய் கிடக்கிறாள். அதுதான் நானே ஒருமுறை சென்று உபசரணை செய்தேன்."

"என்னது? அவள் பாவமா? அய்யோ பாவம் என்ற எண்ணம் ஒரு அழகி மீது ஏற்பட்டு விட்டால் பிறகு என்நிலை அந்தோ பரிதாபம் தான்" என்று கண்கசிந்தாள். இவளை எப்படி சமாதானம் செய்து என்று புரியாமல் தவித்தான் ரகுநாதன். பெண்களுக்கே உரிய ஜீவகுணம் இது. தனக்கானவன் வேறொரு யுவதியிடம் பேசினால்கூட பொறுக்க மாட்டார்கள். இதுதான் இவர்களது பலமும் பலவீனமும்.

"என் தாய் தந்தையோடு விரோதித்து இத்தனை ஆண்டுகளாகியும் ஒரு முறைகூட பிறந்த வீடான மதுரைக்குச் செல்லாமல் உங்களையே நம்பி இங்கேயே கிடக்கிறேனே. என்மீது அந்தப் பரிதாபம் ஏன் வரவில்லை?" என்றாள் கலாவதியே மீண்டும்.

"ஓஹோ அப்படியானால் நீ மதுரைக்குப் போய்வர ஆசைப் படுகிறாயா? சரி போய் வா" என்றான் எதார்த்தமாக.

"அய்யோ இதுவரையில் அப்படி ஓர் எண்ணம் இருந்தது. ஆனால் இனி இங்கிருந்து அவள் போகிற வரையில் நான் நகரவே மாட்டேன்" என்று திரும்பிப் படுத்தாள்.

"சரி பேசியது போதும். நள்ளிரவே ஆகிவிட்டது. அதிகாலை முக்கியப்பணி உண்டு" என்றான் ரகுநாதன்.

ம்... தூங்குங்கள். களைப்பாய் இருப்பீர்கள் என்றவள் கோபம் கலைந்து ஊடல் மறந்து திடீரென மயிலிறகாய் மாறிப் போயிருந்தாள்.

பெண்கள் ஆத்திரத்தைக் கொட்டினால், பிறகு குளிர்ந்த அருவியாகி விடுவார்கள். ரகுநாதன் மெல்ல அரவணைத்தான். பொழுது புலர்ந்து கொண்டிருந்தது. இரவுப் பொழுதில் நிகழ்ந்த ஊடலும், அதன்பின் நடந்த கூடலும் கண்டு மஞ்சமெங்கும் மல்லிகை மலர்கள் சிரித்துக் கொண்டுக் கிடந்தன. மஞ்சள் பூசிய திருமுகத்துடன் மங்கலப் பாவையாய் பட்டாடை உடுத்தி நாணிச்சிவந்த கன்னங்களோடு கற்பூரத் தீபாரதனைத் தட்டோடு கணவனை எழுப்பிவிட்டாள் தஞ்சை இளையராணி கலாவதி.

ரகுநாதன் சுறுசுறுப்பாய் காலைக்கடன்களை முடித்துப் புறப்பட்டான். அரண்மனை வாயிலில், அதிகாலையிலேயே நரசப்பா- அழகிரி- பூவண்ணன் போன்றோர் குதிரைகளோடு காத்திருந்தனர். நால்வரும் புறப்பட்டனர் தஞ்சை எல்லையில் உள்ள போர்ப்பாசறைக்கு.

ரகுநாதனின் மடியில் இருந்தது ஒரு ஆயுதம். அதாவது துப்பாக்கி...

பெரியவர் பக்கர்சாய்பு

பெரும் மதிற்சுவர்கள் பொருந்திய தஞ்சை மாநகரின் தலைக்கோட்டை வாயிலில் இருந்து உத்வேகத்துடன் வெளியே குதிரையில் சீறிக் கிளம்பிய இளவல் ரகுநாதன் தன்னோடு சேர்ந்து பயணிக்க வந்திருந்த நரசப்பாவையும் பூவண்ணனையும் அழைத்துக் கொண்டு உள்கோட்டையின் முக்கிய வீதிகளைக் கடந்து கொண்டிருந்தான். அப்படி கடந்து இன்னும் சில கணத்தில் அகழிப் பாதையில் நுழைய இருந்த இளவல் ரகுநாதனின் வெள்ளைநிறப் புரவியின் முன்னால் புன்னகையுடன் வழிமறித்து நின்றாள் ரெஜினா. டென்மார்க் தேசத்தின் மூன்றாம் ராணியானவள் அன்னியர் வளாகத்தில் அபலையாய் அந்த அதிகாலைப் பொழுதில் நின்று கொண்டிருப்பது கண்ட இளவலும் குதிரையை நிறுத்தினான். "அட... என்ன ராணியாரே! இங்கே நிற்கிறீர்கள்? எங்காவது புறப்பாடா?" என்றான் அன்பாய். அவனோடு சேர்ந்து வந்த உபதளபதி நரசப்பாவும், மெய்க்காப்பாளன் பூவண்ணனும் குதிரையை விட்டிறங்கி டென்மார்க் ராணிக்கு மரியாதை செலுத்தினர்.

"இளவலே! உங்கள் நாடு மிக அதிகாலையிலேயே விழித்துக் கொள்கிறது. கொள்ளை அழகும் கொஞ்சுகிறது. ம்... தாங்கள் கூட வைகறைப் பொழுதே வெளிக்கிளம்பி விட்டீர்கள் போலுள்ளதே" என்றாள் ரெஜினா கொஞ்சம் தமிழில்.

அவள் பேசியதைக் காதில் வாங்கினாலும், தான் போகும் காரியம் முக்கியமானதும் ரகசியமானதும் என்பதால் உடனே அங்கிருந்து புறப்பட விரும்பினான் ரகுநாதன்.

"ஏன் ராணி! இப்போதே கண்விழித்து விட்டீர்கள். நன்றாக உறக்கம் கொள்ளலாமே என்று தவிர்த்து நகர முயன்றான்.

எங்கள் நாட்டில் வாழ்ந்த வாழ்வியல் நேரத்துக்கும், உங்கள் தேச வாழ்வியலுக்கும் நிறைய நேர வேற்றுமை உண்டு. இப்போது எங்கள் டென்மார்க்கில் நள்ளிரவு. கப்பலில் வருகையிலும் மாறி மாறி உறங்கி விழித்தேன். என்னுடல் என் வசத்திலேயே இல்லாமல் களைப்பும் சோர்வுமே மிஞ்சுது" என்று அலுத்துக் கொண்டாள்.

ரகுநாதன் எதிர்பார்த்த மாதிரியே பேசினாள்.

"ரகுநாதரே! உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லை என்றால், பிரியம் இருந்தால் நானும் உங்கள் உடன் வரலாமா?" என்று வினவினாள்.

இளவலோடு சேர்ந்து ஏனையோரும் அதிர, அவர்களது பதிலுக்குக் காத்திராமல் சரசரவென துள்ளியபடி நடந்தாள். இறங்கி நின்று கொண்டிருந்த புவண்ணனின் குதிரை லகானை லாவகமாய் வாங்கியவள் ஒரு சின்னத் துள்ளலில் குதிரை மீது அமர்ந்து கொண்டாள் கம்பீரக் கவர்ச்சியுடன். அவள் இடைப்பகுதியில் அணிந்திருந்து காலுறை வடிவ உடையும் அதற்கு இலகுவாய் இருந்ததால் புறப்பட தயாரானாள் ரெஜினா.

மெய்க்காப்பாளன் புவண்ணனும் ஒருமாற்றுக் குதிரையில் ஆரோகணிக்க, தவிர்க்க இயலாது தன் மாளிகை சாளரங்களை ஒருவித பீதியுடன் கவனித்தபடியே அங்கிருந்து புறப்பட்டான் தஞ்சை இளவல்.

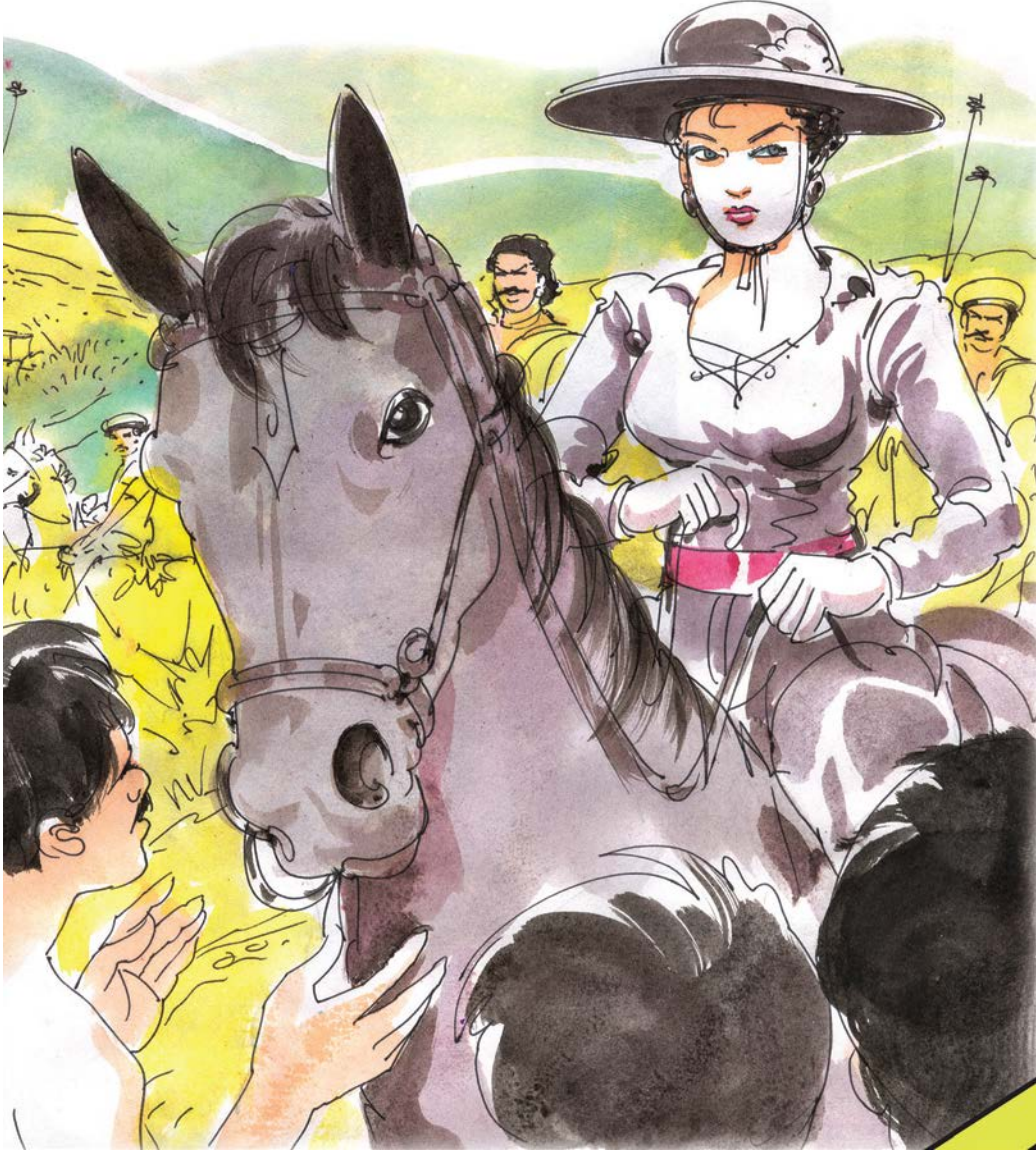
சோழநாட்டின் பகுதிகளாக விளங்கிய தஞ்சை மாவட்டம், புதிய நாகை, திருவாரூர் மாவட்டங்களுடன், திருச்சிராப்பள்ளியின் ஒரு பகுதி, புதுக்கோட்டையின் ஒரு பகுதி, இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தின் திருப்பத்தூர் பகுதி ஆகிய பரந்த நிலப்பரப்பு தஞ்சையை தலைமையாகக் கொண்டு இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. இத்துடன் அச்சுதப்ப நாயக்கரின் பூர்வீக பூமியான வடஆற்காடு மாவட்டத்தின் (தற்போதைய திருவண்ணாமலை மாவட்டம்) நெடுங்குன்றம், தேவிகாபுரம், சேத்துப்பட்டு போன்ற ஊர்ப்பகுதிகளோடு செங்கற்பட்டு மாவட்டம் கோவிந்தவாடு பகுதியும் நாயக்கர் ஆட்சி உரிமை உடைய பகுதிகளாக விளங்கின என்பது கல்வெட்டுகளும், செப்பேடுகளும் கூறும் வரலாற்றுச் செய்திகளாகும்.

அரித்துவாரமங்கலம் செப்பேடு- சோழ மண்டலம், காவேரியாற்றுக்குத் தெற்குத் திருவாரூர் சாவடி, ஆவூர், பற்று, குலோத்துங்க சோழவள நாடான கரம்பை நாடு போன்ற பகுதிகளைக் கூறுகின்றது.

திருவாவடுதுறை ஆதினச் செப்பேட்டில் ராசராச வளநாடு, ராஜேந்திர சோழவளநாடு, சோழமண்டலம் பாவல்கொண்ட நாடு, கல்லூர், நெல்லூர் செயித்து அம்மளம் கனி கொண்ட நாடு, செம்பொன் மாரியைச் செயங்கொண்ட நாடு, திருப்பணி புரிந்த வளநாட்டில் மிழலைக் கூற்றத்தில் நடுவிற் கூற்றம் பவுத்திரமாணிக்க சதுர்வேதிமங்கலமான தனியூர் திருப்பெருந்துறை போன்ற செய்திகள் குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. இவற்றை நோக்கும் போது சோழர்கால நாட்டுப் பிரிவாக இருந்த பல பெயர்கள் இரகுநாத நாயக்கர் நாளிலும் வழக்கில் இருந்தன என்பதறிகிறோம். சோழமண்டலம் என்ற பெயர் வழக்கறியாமல் இருந்ததும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இத்தனை பரந்து அகண்ட ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்த இளவல் ரகுநாதனோ ரெஜினா உள்ளிட்ட தன் சகாக்களோடு வேகம் கூட்டியவாரே அப்பொழுதில் தஞ்சையில் இருந்து வல்லத்தை நோக்கிப் போகும் பாதையில் போய்க் கொண்டிருந்தான். இருபுறங்களிலும் செழித்து இருந்த தஞ்சை நிலங்களின் பசுமையில் தவழ்ந்த ஈரம் பூத்த தென்றல் பயணித்தவர்களை பதமாகத் தடவியது. வேறெந்த பகுதிக்கும் இல்லாத சிறப்பு தஞ்சைக்கு மட்டுமுண்டு. காவிரியின் பெருக்கெடுத்த வெள்ள ஓட்டத்தில் எங்கும் விவசாய பூமி பூரிப்போடு எழுந்து நிற்கும். உச்சி வெய்யிலில் கால்நடைப் பயணமாக செல்பவர்கள் கூட வெய்யிலில் வாடிப் போகாது குளிர்தரு நிழல்களிலும் வாவிகளிலும் ஓடைகளிலும் சிற்றாறுகளிலும் களைப்பு நீங்கிச் செல்வார்கள். டென்மார்க் ராணி ரெஜினாவும் அந்த புதிய அனுபவத்தைக் காலைப் பொழுதிலேயே கண்டு உயிர் சிலிர்த்தபடி பயணித்துக் கொண்டிருந்தாள். ஏறக்குறைய இளவலின் வேகத்திற்கு அவள் குதிரையை செலுத்திக் கொண்டிருந்த திடமும், அரபிய குதிரை மீது அவள் ஆரோகணித்து அதிராமல் பயணம் செய்த உறுதியும் அந்த இளம் வயதிலேயே அவள் பெற்றிருந்த போர்க்கலை பயிற்சிகளின் நுண்ணிய வெளிப்பாட்டை பறைசாற்றியது. கிட்டத்தட்ட தஞ்சையில் இருந்து பல்வேறு சிந்தனைகளில் பயணப்பட்ட இளவல் வல்லத்தை நோக்கித் திரும்பும் பாதையில் செல்லத் துவங்கி சிறிது தூரம் சென்றதும் வேகத்தைத் தணித்தான். தஞ்சைத் தலைநகரின் எல்லக் கோட்டை அருகே

அந்த காலைப்பொழுதிலேயே அப்பகுதி மக்கள் பெருவாரியாக திரண்டு நிற்பதைக் கண்டான். அப்படித் திரண்டு நின்றதினால் எப்போதும் அமைதியாக அடர்த்தியாக ஓடும் அந்த காட்டுப் பாதை, சலசலப்பு மிகுந்த சாலையாக மாறியுள்ளதையும் கண்டான். கூட வந்தவர்களும் இதைக் கவனிக்க...

"இளவலே! அங்கே ஏன் இவ்வளவு மக்கள்?" என்றான் நரசப்பா.

ரெஜினாவிற்கு இது ஆச்சர்யமானதாக இல்லை என்றாலும் மற்றவர்களின் ஆச்சர்யத்தால் அவளும் அதில் பங்கு கொண்டாள். "அருகில் சென்று கவனிப்போம்..." என்ற இளவல் சற்றே உள்ளே ஓடுங்கி ஓடிய பாதையில் திருப்பினான் குதிரையை. அதற்குள் பாதையை விட்டு

உள்ளடங்கி இருந்த வயல்பகுதி ஒன்றில் கூடிநின்ற பெருங்கூட்டமும் சில குதிரைக்காரர்களும் தங்களை நோக்கி வருவதை அறிந்து கலகலக்கத் துவங்கினர். அந்தக் கூட்டத்தில் இருந்த ஒரு சிலரே "நான் அப்போதே சொன்னேன் விஷயத்தை அரசுக்கு தெரியப் படுத்துவோம் என்று யாராவது கேட்டார்களா?" என்று தலைமேல் கைவைத்துக் கொண்டார்கள்.

"அரசாங்கக்கார-ர்களுக்கு விஷயம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். அதனால் தான் விசாரிக்க வருகின்றனர் என்றார் ஒரு ஊர்ப்பெரியவர். "யார் சொல்லியிருக்கக் கூடும்?" என்பன போன்ற பேச்சுக்களை மக்கள் பேசிக் கொண்டிருக்க, ஏதேச்சையாய் வேறொரு பயணத்தின் ஊடே இக்காட்சி யினால் கவனம் ஈர்க்கப்பட்டு அங்கே வந்து கொண்டிருந்த இளவலும் மற்றவர்களும் ஒன்றும் அறியாமல் கூட்டத்தை நெருங்கினர். நெருங்க நெருங்க வந்து கொண்டிருப்பது தஞ்சை இளவல் என்று அடையாளம் தெரிந்து, "இளவல்... இளவல்... வருகிறார்" என்பன போன்ற மரியாதையும் ஒருவித பயமும் தொணித்த குரலில் பேச்சுக்கள் எழுந்தன.

"போச்சு! நாம் நாமாக எடுத்த முடிவிற்கு இதுதான் நல்ல தண்டனை. தஞ்சை இளவலே நேரடியாக விசாரிக்க வருகிறார் என்றால் பிரச்சனை எத்தனை முதிர்ந்தது?" என்றபடி அங்கலாய்த்துக் கொண்டார் ஒரு மூதாட்டி. மக்கள் கூட்டத்தை இளவல் நெருங்கியதும் "இளவலே! எங்களை மன்னியுங்கள்" என்றபடி சிலர் கரகரத்த குரலில் கூறினர். ஒரு சிலரோ "தங்களின் அரசவை கவனத்திற்கு கொண்டுவராமல் நாங்கள் செய்தது பெரிய தவறுதான்" என்றனர். எதுவும் புரியாமல் விழித்தனர் இளவலும், இளவலோடு வந்தவர்களும். டென்மார்க் அரசி ரெஜினாவிற்கு இது முற்றிலும் புதிய அனுபவமாக இருந்தது. பொதுமக்கள் தங்கள் தேசத் தலைவனை எவ்வளவு நேசிக்கிறார்கள் என்று வியந்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

குதிரையில் இருந்து இறங்கிய ரகுநாதன் புரியாத பார்வையுடன் என்ன நடந்தது என்று கேட்டபடி விசாரித்தான். அவனது வினா அந்த மக்களை மேலும் ஆச்சரியப்படுத்தினாலும் பிறகு உண்மை நிலைப்பாட்டினை இருவரும் உணர்ந்து கொண்டனர். அப்பகுதிவாழ் பெரியவர் ஒருவர் இளவலை அழைத்துக் கொண்டு மக்களை விலக்கிக் காட்டினார். அந்த வயல்பகுதியில் இரண்டு சமாதிகள் தென்பட்டன.

தற்போதுதான் புதிதாய் கட்டி முடிக்கப்பட்ட நிலையில் இருந்தது அந்த சமாதிகள். இளவல் கேள்வியோடு ஏறிட, அந்த முதியவர் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

"அய்யா நேற்று முந்தைய நாள் இரவுதான் இந்த கோர சம்பவம் நிகழ்ந்தது. வல்லத்தில் இருந்து தஞ்சைக்கு இக்காட்டுப் பாதை வழியாக மாலை கவிழும் நேரத்தில் வந்து கொண்டிருந்தாள் ஒரு இளம்பிராமணப் பெண். லட்சணமான நங்கை என்பதால் வல்லத்தில் இருந்து ஒரு கொடுங்கும்பல் இக்காட்டுப் பாதை வழியே அவளை பின்தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது.

நெடும்பயணம் தொடர்ந்து இவ்விடம் வந்த அந்தப் பிராமணப் பெண் களைப்பு நீங்கும் பொருட்டு இந்த வயல்புறக்கிணற்றில் நீரள்ளி பருகிக் கொண்டிருந்திருக்கிறாள். அந்தி சாயும் தருணம் என்பதால் விவசாயிகள் யாரும் இங்கில்லை. சமயம் பார்த்திருந்த அந்த நான்கைந்து பேர் கொண்ட கும்பல் தனித்து பயணித்த நங்கையை சூழ்ந்து கொண்டு மானபங்கம் செய்ய முயன்றுள்ளது. தனியே விடப்பட்ட புள்ளிமானாய் அங்குமிங்கும் கூக்குரல் இட்டபடி தன்மானத்தைக் காக்கப் போராடிக் கொண்டு இருந்திருக்கிறாள் அந்தப் பெண்.

அதே நேரம் இவ்விடத்திற்கு தஞ்சையில் இருந்து வல்லத்திற்கு சென்று கொண்டிருந்த பக்கிரிசாயிபு என்ற இஸ்லாமிய பெரியவர் வந்து கொண்டு இருந்திருக்கிறார். இந்த இடத்தில் ஒரு இளம்பெண்ணை நான்கைந்து கொடூரர்கள் துரத்துவது கண்டு அவர்களோடு சமர் புரிந்திருக்கிறார். ஆனால் ஒருவர் எப்படி நான்குபேரை வீழ்த்த முடியும். இந்த கும்பல் அப்பெரியவர் பக்கிரிசாயிபுவை சூழ்ந்து கொண்டு பயங்கர ஆயுதங்களால் வெட்டி வீழ்த்தியுள்ளது. ஒரு பிராமணப் பெண்ணின் கற்பைக் காக்கப் போராடிய இஸ்லாமியப் பெரியவர் பரிதாபமாக இந்த இடத்திலேயே ரத்த வெள்ளத்தில் மண்ணில் சாய்ந்து உயிருக்குப் போராடியுள்ளார். அத்தோடு நில்லாது அந்த கொடூரர்கள் தங்கள் இச்சைக்காக மீண்டும் அப்பெண்ணின் மீது பாய, அந்த பிராமணப் பெண்ணோ, தன் கற்பைக் காக்க வந்து உயிரை விட்டுக் கொண்டிருக்கும் அந்தப் பெரியவரின் தியாகத்தன்மையும், தன்மானத்தைக் காக்க எத்தனித்து அவளுடைய நாவினை பிடுங்கிக் கொண்டு அந்த கணத்திலேயே ரத்தம்

கக்கி உயிர் விட்டு விட்டாள். தாக்கிய கும்பல் காட்டுக்குள் ஓடித் தலைமறைவாகி விட்டது.

கல்வெட்டுச் சான்று

இந்நிகழ்ச்சி 1600களில் ஆனந்த வருடம் கார்த்திகை 13ஆம் நாளில் நிகழ்ந்ததாய் கல்வெட்டு கூறுகிறது.

இந்நிகழ்ச்சி உண்மையில் நடந்த ஒன்று என்பது தஞ்சை - வல்லம் சாலையில், மருத்துவக் கல்லூரி வளாகத்துள் அமைந்துள்ள அவ்விருவரின் சமாதிக்கோயில் கிணறு, குளம் போன்றவைகளும், இரகுநாத நாயக்கர் அளித்த மானியம் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளதாலும் உறுதியாகின்றது.

தஞ்சை மருத்துவக் கல்லூரி மருத்துவமனையை ஒட்டி அமைந்துள்ள இரண்டு சமாதிகளும் (Dooms) வழிபாட்டில் உள்ளன. இப்பகுதி மக்களுக்கு மேலே கண்ட வரலாறு தெரியாது. ஆனால் அவர்கள் இவற்றைப் பிராமணப்பெண் மற்றும் முகமதியர் ஒருவர் சமாதி எனக்கூறி, அவர்கள் இருவரும் தங்களுக்குள் திருமணம் புரிந்து கொண்டவர்கள் என்றும் கூறிவருகின்றனர். வல்லத்தில் உள்ள முகமதியக் குடும்பம் ஒன்று மேற்குறித்த அறக்கட்டளையை நிருவகித்து வருகின்றது.

சுமார் 35 ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை அச்சமாதிகளுக்கு மேலாக மண்டபம் ஒன்று இருந்தது. இது பின்னாளில் அழிந்து விட்டது கிணறும், குளமும் இன்றும் உள்ளன. இவை அனைத்தையும் தொகுத்து நோக்கும் போது இது உண்மையில் நிகழ்ந்த வரலாறே என்பது புலப்படுகின்றது.

நேற்றைய காலையில் வயல்புரம் வந்த விவசாயிகள் குற்றையிராய் கிடந்த பக்கிரிசாயிபுவைப் பார்த்து தகவல் கேட்டறிந்து கொண்டனர். அத்தோடு அவரும் மனபாரம் நீங்கியவராய் மண்ணுலகை நீத்துவிட்டார். இந்த இரண்டு திடுக்கிடும் இழப்புகளால் இப்பகுதி மக்களாகிய நாங்கள் பெரிதும் கலங்கிப் போனோம். இருவருமே அகால மரணம் அடைந்தவர்கள் என்பதால் பிறகு அரசவைக்கு இப்பிரச்சினையை எடுத்துச் செல்லலாம் என முடிவுசெய்து, சிலர் தடுத்தும் கேளாமல் இந்த வயலிலேயே இவர்கள் உயிர்விட்ட பகுதியிலேயே இருசமாதிகள் அமைத்து அடக்கம் செய்து விட்டோம்" என்று கூறி ஆறா துயருடன் அழுது புலம்பினார் அப்பெரியவர்.

இளவல் ரகுநாதனின் இரும்பு நெஞ்சமும் இளகி கண்களில் ஆறாய் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது.

"யாரந்த கொடுங்கோலர்கள்" என்றான் நரசப்பா.

"அவர்கள் உருவத்தில் நம்மவர்களைப்போல் இல்லையாம்" என்றார் ஊர்க்காரர் ஒருவர்.

இது சோழகனின் கைக்கூலிகளான பாரசீகர்களாக இருக்குமோ என்ற யுகத்தோடு "இந்தப் பகுதியை ஒரு கோயிலாக பாவியுங்கள்; ஒரு மண்டபமும் எழுப்புங்கள்; வழிப்பயணிகள் வணங்கிச் செல்லும் தியாகத்திருபூமியாக இவ்விடம் மாறட்டும்; கற்பும் தியாகமும் போற்றப்பட இது சின்னமாக அமையட்டும். அதற்காக 1500 குழி நஞ்சை நிலம் மானியமாக தரப்படுகிறது. இதற்கான செப்பேடு கல்வெட்டுக்களை முறைப்படி காரியஸ்தர்களிடம் நாளை நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்" என்றபடி கலங்கிய இதயத்துடன் கண்ணீர் மல்க புறப்பட்டான் இளவல்.

ரெஜினா, நரசப்பா, பூவண்ணனுடன் வேதனை மனதுடன் தன் திட்டத்தை நிறைவேற்றப் புறப்பட்டான் இளவல்.

52

தூறாவளிக் காலம்!

வழிப்போக்கர்களுக்காக வடிவமைக்கப்பட்ட குறுகிய நீர்ப்பந்தல்கள் ஆங்காங்கே சோழவள நாடெங்கும் தென்பட்டன. அவரவர் வசதிக்கேற்ப நீர்ஆகாரங்களை தயார் செய்து வழிப்பாதைகளின் நிழல்களில் வைத்திருந்தனர். அப்படியான ஒரு இடத்தில் குதிரையை நிறுத்திய தஞ்சை இளவல் ரகுநாதன், தன்னோடு வந்த டென்மார்க் ராணி ரெஜினாவையும், ஏனையோரையும் அழைத்துச் சென்றான். வரும் வழி நெடுக கனத்த மௌனத்தையே அந்த நால்வரும் சுமந்து வந்தனர் என்பதால் இறங்கிய இடத்தில் ரெஜினாவே பேச்சை ஆரம்பித்தாள்.

"அந்த பிராமணப் பெண்ணும்- இஸ்லாமியப் பெரியவரும் செய்த தியாகங்கள் இன்னும் மனதில் மிரட்சியாகவே உள்ளது. யார் அந்த பாதகச் செயலுக்குக் காரணமாக இருக்க முடியும்" என்றாள் அப்பாவியாய் தன் செவ்வண்ணக் கூந்தலை பரப்பிய படியே. அதற்குள் நீர்ப்பந்தல் வந்துவிட அதிலே அமர்ந்திருந்த ஒரு வயோதிக மூதாட்டி வந்தவர்களை நன்கு உபசரித்து, அமர்வதற்கு தென்னங்கீற்று தடுக்குகளையும் தந்துதவினாள்.

"யூகம் எப்போதுமே இருமுனை கத்தி மாதிரிதான். ஆனால் என் சிந்தனைப்படி இப்படிப்பட்ட தகாத செயல்களைச் செய்வது அந்நிய தேசத்தில் இருந்து வாணிபப் போர்வையில் உள்ளே வந்திருக்கும் கலகக்காரர்கள்தான். ஏனெனில்..." என்று பேசிய இளவல் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு நரசப்பாவை ஏறிட்டான்.

"உங்கள் கண்காணிப்புப் படை எப்படி வேலை செய்கிறது? என்ன சொல்கிறது?" என்றான் இளவல் ரகுநாதன். "ஆமாம் இளவரசரே! தாங்கள்

சொல்வதும் யுகிப்பதும் முற்றிலும் சரியே. கிட்டத்தட்ட நேற்று நடைபெற்ற காரியம் கூட சோழகனுடைய துணையில் இயங்கும் பாரசீக தடியர்கள் வேலை மாதிரிதான் தெரிகிறது. ஆனால் இதுநாள் வரையில் அவர்கள் செஞ்சியும் தஞ்சையும் சேரும் பகுதிகளில்தான் தங்கள் கைவரிசைகளைக் காட்டி வந்தார்கள். ஆனால் முதல்முறையாய் தஞ்சையின் முழுக்கட்டுப் பாட்டில் உள்ள வல்லத்தில் செய்திருப்பதுதான் எச்சரிக்கை மணியாக இருக்கிறது" என்றான் நரசப்பா.

இப்படியாய் இவர்கள் பேசிக் கொண்டே இருக்கையில் நீர்ப்பந்தலில் இருந்த மூதாட்டி நான்கைந்து குடுவைகளில் கம்மங்களியையும், பாத்திரங்களில் குடிதண்ணீரையும் மற்றும் ஆவியில் வேகவைத்த பச்சைப் பட்டாணி சுண்டல் வகைகளையும், நல்ல முற்றாத மாவடுக்கள், சின்ன வெங்காயம் போன்றவற்றின் கீற்றுகளையும் தட்டுக்களில் வைத்து எடுத்து வந்து தந்தாள்.

வந்திருப்பவர்கள் அரசகுலத்தவர்கள் என்று அவள் அறிந்திருக்க வில்லை. ஆனாலும் ஏதோ செல்வந்தர்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டாள். அந்த மூதாட்டிக்கு அரசனும் சரி, அன்றாட ஆண்டியும் சரி, ஒன்றுதான். ஆனால் அந்த உணவு வகை ரெஜினாவிற்கு புதிதாகவும், புன்னகை யாகவும் இருந்தது. அவள் ரகுநாதனைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

"இளவரசரே! நாங்கள் தமிழகத்திற்கு வந்ததில் இருந்து இவ்வகை உணவு எங்கும் காணப்படுகிறது. ஆனால் நான்தான் உண்ணத் தெரியாமல் தவிர்த்து அரிசி உணவையே உண்டு வருகிறேன்" என்றபடி பரபரவென கைகளைத் தேய்த்துக் கொண்டாள்.

இளவலுக்கு அவளுடைய கபடமில்லாத பேச்சு சின்ன உற்சாகமாக இருக்க உடனே ஒரு குறுகிய வாயுள்ள பாத்திரத்தில் கல்லாக இருந்த கம்மங்களி உருண்டையைப் போட்டு, சிறிது தண்ணீர் ஊற்றி, நன்கு கைகளால் பிசைந்து விட்டான். கல்லாக இருந்த களி உருண்டை கூழாக வடிவெடுத்தது. அத்தோடு அதில் நறுக்கிய வெங்காயக் கீற்றுகளையும், பொடிப் பொடியாக சீவப்பட்ட மாவடுக்களையும் இட்டு நன்கு கரைத்தான். அப்படியே அதை ரெஜினாவிடம் நீட்டினான். வெளீர் என்ற நிறமுடைய விரல்களால் கூழ் குடுவையை வாங்கி உதடு- கன்னங்களில் எல்லாம்

அப்பிக் கொண்டு குடித்தாள் ரெஜினா. அதன் ருசி உண்மையிலேயே அலாதியாய் இருக்க முழுக்க குடித்து முடித்தாள்.

"மிகுந்த சுவை" என்று சப்பு கொட்டினாள் டென்மார்க் ராணி.

"ஆம்! இது இந்த தேசத்தின் பாரம்பரியமான பாமர உணவு" என்றான் புவண்ணன். ஏனையோரும் கூழ் கரைத்து குடித்து மகிழ்ந்தனர்.

"அதுசரி... இது பாமர உணவுதானே! பிறகு ஏன் அரச பரம்பரையின ரான நீங்களும் இதை அருந்துகிறீர்கள்?" என்றாள் ரெஜினா.

பலமாய் சிரித்த இளவல் "அதுவா ராணியாரே! இது பாமர உணவு தானேயன்றி தாழ்ந்த உணவு அல்ல. மிகமிக உயர்ந்த பதார்த்தம். மக்கள் இதை உண்டால், மீண்டும் பசியெடுக்க தாமதம் ஆகும். எனவே இது ஜீரணமாக மேலும் கடுமையாக வேலை செய்ய வேண்டும். அத்தோடு கம்பு என்பது தானியம். ஆதலால் மொத்தப் புரதச் சத்தும் நேராக உதிரத்தில் கலக்கும். எனவே ஆரோக்கியம். அதனால்தான் அனைவரும் உண்கிறோம்" என்றான்.

சற்றுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள் பிறகு புறப்பட்டனர். கிட்டத் தட்ட மதியப் பொழுதில் பயணம் முடிவுக்கு வந்தது. முழுக்க முழுக்க மூங்கிலால் எழுப்பப்பட்ட ஆயுதப் பாசறைக்கு வந்து சேர்ந்தான் ரகுநாதன். நடுக்காட்டில் இருந்த மரப்பாலம் வழியே மெதுவாக குதிரையுடன் கடந்து அவ்விடம் வந்தனர். அங்கேதான் பல ஆச்சர்யங்கள் டென்மார்க் ராணிக்கும் காத்திருந்தன. முதலில் அவளை அங்கு அழைத்து வரத் தயங்கினாலும் பிறகு ஒருவகையில் ரெஜினா இந்த ஆயுதப் பாசறைக்கு வருவதும் நல்லதுதான் என்றெண்ணித்தான் இளவல் அங்கு வந்திருந்தான்.

ஆயுதப் பாசறையானது இரும்படிக்கும் ஓசைகளும், உலைப்பட்டறை நெருப்பின் தகிப்பும், வேர்த்து வழுவழுப்பாய் திரியும் கனமான படைவீரர் களுமாய் உக்கிரத்தோடு இருந்தது.

ஆரம்பத்தில் பார்ப்பதற்கு குறுகலாக ஓடிய மூங்கில் மண்டபங்கள் பிறகு அகண்டு விரிந்து போனது. உள்ளே உருவாகும் தகிப்பைப் போக்கவே அப்படி மூங்கிலால் இடுக்கு விழாதவாறு வேய்ந்திருந்தனர். அதே சமயம் ஆயுதப்பாசறை முழுக்க ஆங்காங்கே இரும்படிக்கும் உலைகளும் இருந்த காரணத்தால் எளிதில் தீப்பற்றாதவாறு அடிக்கடி நீர்

இறைத்தும் வந்தனர். செய்யப்படும் போர்க்கருவிகளை கூர்ந்து கவனித்தபடியே நகர்ந்தாள் ரெஜினா. கூர்வாட்களும், குத்துவாட்களும், நீண்ட கை உறையுடன் கூடிய தடித்த கத்திகளும், சுருள் கத்திகளும் செய்து குவிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

"இங்கே எப்போதுமே இந்த ஆயுதத் தயாரிப்பு பணி என்பது நடந்து கொண்டே இருக்குமா?" என்று வினவினாள்.

"ஆம், ராணியாரே! தாங்கள் இப்போது தஞ்சையின் மிக ரகசியமான பகுதியில் இருக்கிறீர்கள். அரண்மனை வாசிகளுக்குக்கூட இவ்விடம் அவ்வளவாய் தெரியாது" என்றான் பூவண்ணன். தான் எதையோ கேட்டால் இவன் வேறெதையோ பதிலாகத் தருகிறானே என்றவாறு ரெஜினா யோசிக்கையில்...

"ராணி. இங்கே எப்போதுமே ஆயுதத் தயாரிப்பு நடக்கும். இது இவர்களது குலத்தொழில் மட்டுமல்ல எக்காலத்திலும் நிற்காத பணி" என்றான் இளவல் ரகுநாதன்.

"ஆயுதங்கள் உபரியாக உற்பத்தியாகிவிட்டால் ஆபத்துதானே" என்றாள். அவனோ....

"ஆபத்துதான், ஆனால் அதற்கேற்ற படைப் பெருக்கமும் சமமான அளவு தஞ்சையில் நடந்து கொண்டேதான் இருக்கும்" என்றான் இளவல்.

"போர்களில் பங்கு கொள்ள அவ்வளவு வீரர்கள் உள்ளார்களா என்ன? என்றாள் அவள் வியப்புடன்.

"அப்படியல்ல ராணி. இந்த திருநாட்டின் மகிமையே இதுதான். போர்க்காலங்களில் போர்புரிய படைப்பிரிவைச் சேர்ந்த ஆயுதப் பயிற்சி மிக்க வீரர்கள் மட்டும்தான் புறப்படுவார்கள் என்றில்லை. தேவைப் பட்டால் அன்றாடம் கலப்பையும் ஏரும் கொண்டு மண்ணை உழுது தள்ளும் விவசாயப் பெருங்குடியினரும் இன்னபிற தொழில் புனைவோரும் கூட ஓரளவு அடிப்படை ஆயுதப் பயிற்சி பெற்றவர்களாகவே இருப்பார்கள். அவர்கள் அனைவருமே வீட்டிற்கு ஒரு ஆள் என்ற அடிப்படையில் போர்க்களம் புகுவர். இது இந்தத் திருநாட்டின் மரபு" என்றான் நெஞ்சை நிமிர்த்தி.

அப்போதுதான் தஞ்சை அரண்மனையில் இருந்து புறப்படும் பொழுது இடையில் கட்டிக் கொண்டு வந்த கனப்பையைப் பிரித்து அதில் இருந்த இளகிய இரும்பினால் செய்யப்பட்ட குழல் ஆயுதத்தை எடுத்தான்.

"அட்டா... இது துப்பாக்கி அல்லவா?" என்று புருவம் உயர்த்தினாள் டென்மார்க் ராணி ரெஜினா.

"ஆம்! உங்கள் மேலை நாடுகளில் இதன் பெயர் துப்பாக்கி. தற்போதுதான் இது எங்கள் நாடுகளில் பயன்பாடாகவுள்ளது. அதிலும் குறிப்பாக வடக்கில் சில மாகாணங்களில் இஸ்லாமியர்களின் வருகைக்குப் பின் இந்த ஆயுதம் போர்க்களங்களில் பயன்பாடானது. ஆனால் இதுவரை

தென்னகத்தில் இல்லை. இப்போதுதான் முதன்முறையாய் இந்த ஆயுதத் தயாரிப்பை எங்கள் தஞ்சை மண்ணிலேயே துவங்குகிறோம்" என்றான் இளவல் ரகுநாதன் பெருமிதமாய் அவனோடு அந்தப் பெருமிதத்தில் கலந்து கொண்டு பூரித்து நின்றனர் உபதளபதி நரசப்பாவும்- காப்பாளர் பூவண்ணனும்.

"உங்கள் நாடுகளில் இதற்குப் பெயர் துப்பாக்கி. ஆனால் நான் சூட்டியிருக்கும் பெயர் நாளிகாயுதம். அத்தோடு இன்னொரு புதிய ஆயுத உற்பத்தியும் இங்கே நிகழப் போகிறது வாருங்கள்" என்றான் இளவல்.

தங்கள் தேச வீரர்கள் முன்னேற்றச் செய்திகளை அந்நிய தேசத்த வரிடம் கூறி பெருமிதம் அடைவதில் ஒருவித புதிய மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டாலும், சம்மதம் இல்லாமல் இந்த டென்மார்க் ராணி ரெஜினாவிடம் அதுவும் எதிர்பாராத விதமாய் தங்களோடு சேர்ந்து பயணம் செய்து இங்கே வந்து சேர்ந்த ராணியிடம் ஏன் நமது ரகசியப் பணிகளை எல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார் என்ற ஐயம் நரசப்பா மற்றும் பூவண்ணன் இருவருள்ளுமே எழுந்தது.

அதற்குள் ரெஜினாவின் கைகளைப் பிடித்து நடத்தியவாறு ஒரு இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான் ரகுநாதன். "ம்... இதோ பாருங்கள் என்னவென்று தெரிகிறதா?" என்றான். அவன் காட்டிய திக்கில் பல உதிரிப்பாகங்கள் கிடந்தன. ஏதோ பெரிய பெரிய குழல்வாய்களும், சக்கரங்களும் அதற்குத் தேவையான உருளைகளும் அடுக்கப்பட்டிருந்தன. சற்று தூரத்தில் இந்த உதிரிகளை ஒன்று சேர்த்து வடிவமைக்கப்பட அந்த ஆயுத வண்டியும் நின்றிருந்தது.

"ஓ... பீரங்கியா?" என்று அதிர்ந்தாள் ரெஜினா.

"ஆம்! எங்கள் பெயர்படி இது அனல்வர்த்தி. தவிர இது எங்களது சொந்தத் தயாரிப்பு. ஆனால் மூல வடிவம் உங்கள் மேலைநாடுகளில் இருந்து வந்தவைதான்" என்று கூறி ஒரு அனல்வர்த்தியின் மீது ஏறி அமர்ந்து கொண்டு அதை ஆசையுடன் தடவிப் பார்த்தான்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு ஆயுதப் பாசறையில் இருந்த முக்கிய வல்லுனர்களோடு அளவளாவினான். அவர்களுக்கு சில ஆலோசனைகளை வரைபடங்களாய் தந்துவிட்டு புறப்பட்டான்.

மூங்கில் மண்டபங்களைக் கடந்து நீர்ப்பொய்கை அருகே நிறுத்தப்பட்ட குதிரைகள் அருகே சென்றனர் நால்வரும். அதுவரை மௌனமாக வந்த ராணி ரெஜினா தீர்க்கமான குரலில் குதிரையில் தவ்வி ஏறப்போன இளவலைப் பார்த்து வினாவினாள்.

"எதற்கு இளவலே இவ்வளவு வேகமான, இத்தனைப் பயங்கரமான ஆயுத உற்பத்தி. உள்நாட்டுப் பகை பெருகுகிறதா?" என்றாள்.

குதிரையின் செவிகளை சொறிந்துவிட்டுக்கொண்டே சொன்னான் ரகுநாதன்.

"இல்லை ராணியாரே! உள்நாட்டுப் பகையை ஒழிக்க வாளும் வேலுமே போதும். இது அதற்காக அல்ல. வாஸ்கோடகாமா என்ற கடல் மாலுமியானவன் எங்கள் ஆசிய நாடுகளில் செய்த கடல் பயணமும், அவனால் கொள்ளை கொண்டு செல்லப்பட்ட ஏராளமான தென்னாட்டுச் செல்வங்களும் மேலைநாடுகளின் கவனத்தை வெகுவாக ஈர்த்துள்ளது.

அதன் பிரதிபலிப்புதான் மேலைநாடான தங்கள் தேசத்தவரும் மற்றும் இங்கே வாணிபம் பண்ண வந்து நாசவேலை செய்யும் பாரசீக்கர்களின் வருகையும், கிழக்கிந்திய கம்பெனி என்ற பெயரில் பெரும் வாணிபத்தினை ஏற்படுத்தியிருக்கும் ஆங்கிலேயர்களின் அறிமுகம் அதிவிரைவில் இவர்களால் ஒரு பெரும் வாணிப மாற்றம் ஏற்றம் தென்னகத்தில் ஏற்படும்.

அத்தோடு அதே அளவு அழிவும் ஏற்படும். அதை யார் துவங்கப் போகிறார்கள் என்று தெரியாது. நீங்களாகக் கூட இருக்கலாம்?" என்றவன் சடாரென குதிரையேறினான்.

மற்றோரும் பின்தொடர்ந்தனர். ரகுநாதனின் மாபெரும் போர்ப் பயணத்துக்கான அறிகுறி ஆரம்பமாகிவிட்டது. அது 1600-ஆம் ஆண்டு கால தமிழக அரசியலில் சூறாவளிக் காலம்.

முகம்பம் என்பது...!

காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. காலத்தின் ஒருகையில் மிகப்பெரிய தூரிகையும், மறுகையில் மிகப்பெரிய துடைப்பானும் உள்ளது போல. ஆம்...! திடீரென்று ஒரு காட்சியை வரையும். சட்டென்று அழித்துவிட்டு சம்மந்தமே இல்லாமல் வேறொரு காட்சியைத் தீட்டி வைக்கும். மனிதன் தான் பார்வையாளனாய் இருந்து குழம்பிப் போவான்.

நம்முடைய தஞ்சையின் அரசர் அச்சுதப்ப நாயக்கரும், தஞ்சையின் ராணியார் மூர்த்திபாம்மாவும் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்காமல் ஆளுகையை பரிபாலனம் செய்துவரும் இளவல் ரகுநாதனும் ஏனையோரும் தலைநகராம் விஜயநகரில் இருந்து சிக்கத் தேவராயருக்குப் பட்டாபிஷேகமும், ரகுநாதன்-கலாவதிக்குத் திருமணமும் செய்து முடித்து ஊர் திரும்பும் போது விஜயநகரின் நிலையென்ன? ஊரெங்கும் கோலாகலம், ஆடம்பரம், பெருவாழ்வு, பண்டிகை கால உற்சாகம் அல்லவா விஜயநகர சாம்ராஜ்ய சாலைகளில் பெருக்கெடுத்து ஓடியது.

நீண்டகாலமாய் தொல்லை கொடுத்து வந்த கோல்கொண்டா சுல்தான் குலிகுதாப்ஷாவையும் ஒழித்துக்கட்டி, உள்ளுக்குள்ளேயே பெரும் சதிகளைப் பின்னிப் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரையே தன் இடைநாடாவில் கட்டி வைத்திருந்த ராணி சக்குபாய் தன் சகோதரன் ஜக்கராயனோடு இணைந்து கொண்டு, யதிராஜன், முகராஜ், தளவாய் செஞ்சு, ராவில்ல மாதண்ணா போன்ற கொடும் மனிதக் கூட்டணி சேர்த்து செய்த முயற்சியும் தோல்வி அடைந்தது.

ஒட்டுமொத்த சாம்ராஜ்ய மக்களும் சேர்ந்து தஞ்சைக்காரர்களை நன்றியுணர்வோடு தஞ்சைக்கு வழியனுப்பிய காட்சிகள் இன்னமும் கண்ணை விட்டு நீங்காதல்லவா? அத்துடன் முடிந்து விட்டதா என்ன? கடைசியாய் தலைநகரில் இருந்து எல்லா அரச விருந்தினர்களும் புறப் பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் ஜக்கராயன் மூட்டிய சதித்தீயில் மதுரை வீரப்ப நாயக்கர் கூட மாட்டிக் கொண்டு பெண் கட்டிய தஞ்சை அரசர் அச்சுதப் பரையே ஏக வசனத்தில் திட்டியதும் எல்லாம் மறக்கக் கூடிய ஒன்றல்லவே.

இப்படி புதிய பேரரசர் சிக்கத்தேவராயரின் சீரிய ஆட்சிப் பொறுப்பின் கீழ், மிக ஆரோக்கியமாக எதிர் பகைகள் ஏதுமின்றி பட்டொளி வீசிப் பறந்ததோடு, வயோதிகத் தள்ளாடையில் இப்போதோ அப்போதோ என உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் மீண்டும் உடல்தெம்பு பெற்று வருவதும் தலைநகர் சுபிட்ஷமாகவே இருந்தது. விழாக்களும், வேடிக்கை நிகழ்வும் அரண்மனை கோலாகலங்களும் கொடி கட்டின. ராணிசக்குபாயும், சகோதரன் ஜக்கராயனும் கோவிலும் குளமுமாய், அம்பாளும், அபிஷேகமுமாய் வெளித்தோற்றத்திற்கு தூயவர்களாய் மக்கள் மத்தியில் நன்மதிப்பு பெற்று அமைதியாகவே இருந்தனர்.

யாருக்கும் பாதகமில்லை. யாருக்கும் அச்சமில்லை. அரசாங்கத்தை நிர்வகிக்கும் முதலமைச்சராய் செயல்பட்ட யாசம நாயக்கரும் அன்றாட அரச அலுவல்களைத் தீவிரமாய் கவனித்து அரசவையிலே மூழ்கிக் கிடந்தார். புதிய படைப்பிரிவுகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டு புதிய தளவாடங்கள் அமைக்கப்பெற்று அவற்றிற்கெல்லாம் தலைமைத் தளபதியாய் புதிய புத்துணர்வோடு பொறுப்பேற்றிருந்தான் ஜக்கராயன். உபதளபதி ஆருத்ரன் உபத்திரம் செய்யா நன்மனிதனாய் நடந்து கொண்டான்.

மற்ற சக்குபாய் விசுவாசிகளான யதிராஜன், முகராஜ், தளவாய் செஞ்சு, ராவில்ல மாதண்ணா போன்றோரும் அரசப் பொறுப்புகளை ஏற்று பொறுப்போடு செயல்பட்டு வந்தனர். மக்கள் மத்தியிலும் ஏகபோக விளைச்சல், வரியில்லா சலுகைகள் பல என ஆனந்த லகரி பாடி வாழ்ந்தனர். \

ஆனால்... ஆனால்... ஆனால்... நல்லபாம்பு பால் கக்குமா? சிங்கத்தின் கையில் பூவிருக்குமா? முதலையின் வாயில் அன்பின் முகவரியா? ஆந்தையின் கண்ணில் கருணைப் பார்வையா? விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தில் ராணி சக்குபாய் அல்லாமல் ஆட்சியா? ஆளுமையா? படையா? பந்தோபஸ்தா? ஊரா? ஊர்வலமா? இவையெல்லாம் நடக்குமா? நடந்தாலும் நீடிக்குமா?

பூகம்பம் என்பது என்ன? பூமிக் கடியில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாய் படிந்துள்ள கண்டத் தட்டுக்கள் ஒன்றோடு ஒன்று மெளனமாய் சத்தமில்லாமல் எப்போதோ உரசி உரசி மோதிக் கொண்டதன் விளைவுதானே திடீரென்று தோன்றி ஊரையே ஒழித்துக்கட்டும் நில அதிர்வு.

சூறாவளி என்ன, கடிதம் போட்டு, தகவல் சொல்லிவிட்டா வரும்? அப்படித்தான் தலைநகராம் விஜயநகரில், விஜயநகரின் பெருங்கோட்டைகள் சூழ்ந்த ஆடம்பரமான அரண்மனையில் பூகம்பம் பிறந்தது. கிட்டத்தட்ட ஓரிரண்டு ஆண்டுகாலம் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரின் தர்ம ஆலோசனைப்படி அரசராக வீற்றிருந்த சிக்கத்தேவராயர் செழிப்பான மக்களாட்சியை நடத்தினார்.

அன்றொரு நாள் அதுபோலவே விஜயநகர சாம்ராஜ்ய மக்கள் குதூகலம் நிரம்ப கூடிக் கொண்டிருந்தனர். சங்கராந்தி என்றழைக்கப்படும் உழவர் மகிழ்நாள் தேசமெங்கும் மணமணக்கக் கொண்டாடப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அரண்மனையிலும், சங்கராந்தித் திருவிழா ஆனந்த வைபவங்களுடன் பூஜை புனஸ்காரங்களுடன் நடந்து கொண்டிருந்தது. அனைவரும் தெய்வப் பக்தி சிரத்தையுடன் வழிபட்டு முடித்து விட்டு, மக்களுக்கு பேட்டி தருவதற்காக அரசவைக்கு வந்து கொண்டிருந்தனர்.

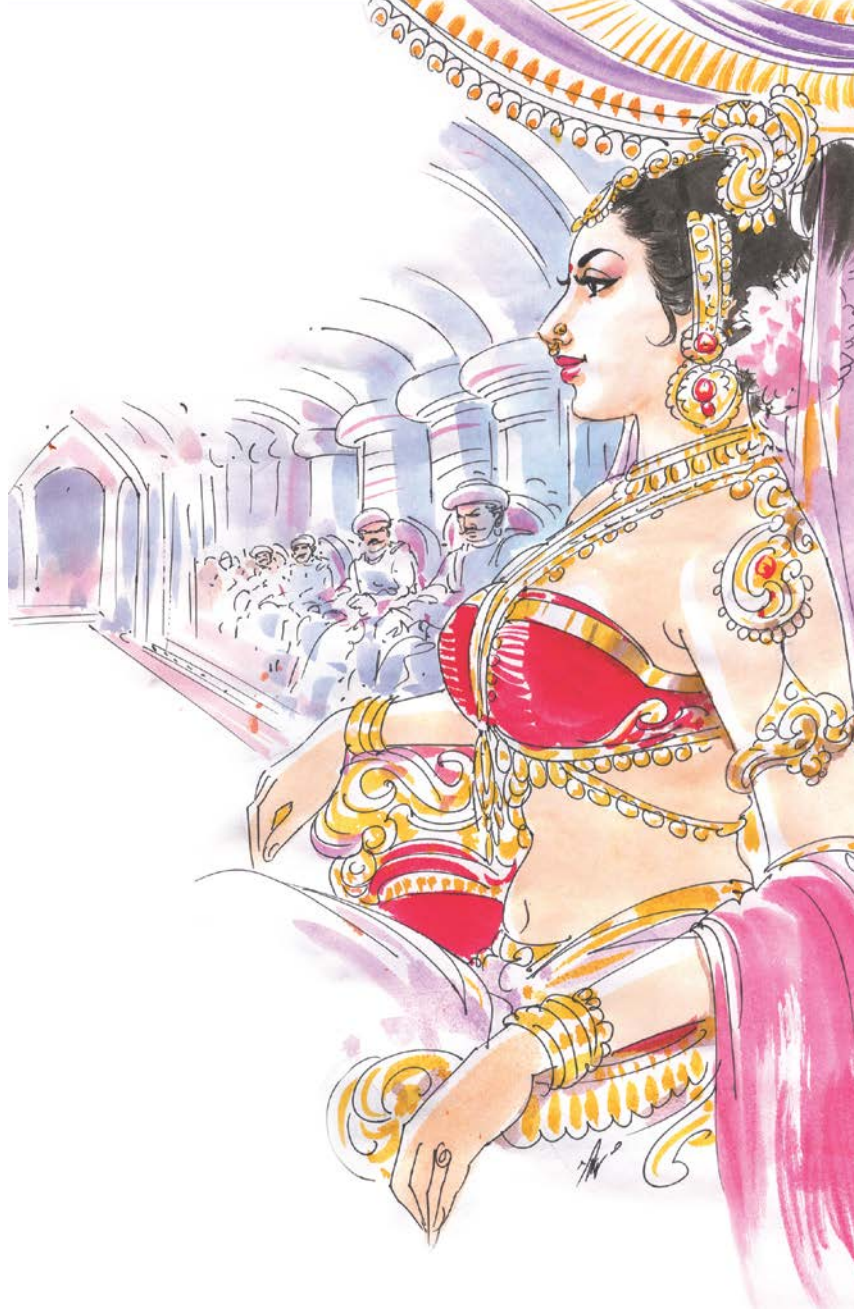
பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரின் பல்லக்கு முன்னே சென்றது. தொடர்ந்து சிக்கத்தேவராயர் குடும்பத்தினரும், முதலமைச்சர் யாசமர் குடும்பத்தினரும் இன்னபிற முக்கியஸ்தர்களும் அரசவைக்குள் நுழைந்தனர். வழக்கமாய் தென்படும் தோரண அலங்காரங்கள் அதிக அளவு அரண்மனை நெடுகிலும் அரசவை நெடுகிலும் தென்பட்டாலும் எப்போதும் காட்சியளிக்கும் பொதுமக்கள் கூட்டத்தைக் காணவில்லை. ஆனால் பதிலுக்கு முன்னெப்போதும் இல்லாத அளவு படை வீரர்களின்

எண்ணிக்கை மட்டும் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. ஒருவேளை கட்டுக்கடங்காத மக்கள் வெள்ளத்தைப் பாதுகாப்பு கருதி கோட்டையின் வெளிவாயில் வரை மட்டுமே அனுமதித்துள்ளார்களோ? என்ற கேள்வியுடன் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயர் முகம் திரும்பினார் யாசமரை நோக்கி...

வேங்கடாபதிராயர் திரும்பியதன் பொருள் உணர்ந்த யாசமரும் சட்டென அவர் அருகே குனிந்து பொதுமக்கள் இன்னும் அனுமதிக்கப் படவில்லை என்றே நினைக்கிறேன். இதோ தளபதி ஜக்கராயனிடம் தெரிவித்து ஆவன செய்கிறேன் என்றார். சங்கராந்தித் திருவிழா அன்று மண்ணில் உழைத்த மக்கள் தங்கள் மாமன்னரை காண வருவதும், அவர்தரும் பரிசுப் பொருட்களை வாரிச் செல்வதும் குதூகலம் நிரம்பிய நிகழ்ச்சி. அதில் பங்கு கொள்ளவும், அதனை காணவும்தான் அரசுக்கும் பத்தினர் அனைவரும் அன்று அரசவைக்குத் தவறாமல் கலந்து கொள்ள வந்து கொண்டிருந்தனர். பேரரசரும் ஏனையோர் சகிதம் அரசவையின் நுழைவுக்கு வந்தவுடன், அந்தப் பெருங்கதவுகள் திறந்து வைக்கப்படாமல் சாத்தப்பட்டிருப்பது கண்டு சற்றே கடுமையான முகம் கொண்டார். யாசமர் பரபரப்பாய் ஓடிச் சென்று கதவு திறப்பதற்கு வீரர்களை அழைக்க எந்த வீரனும் இம்மியளவும் அசைய வில்லை. அதேகணம் தளபதியாக இருந்த ஜக்கராயன் புதுப்பொலிவுடன் பின்புறத்தின் வழியாய் முகப்பிற்கு வந்து சேர்ந்ததோடு புன்னகை மாறாமல் வந்திருந்த அரச குடும்பத்தினரை வாயார வரவேற்றான்.

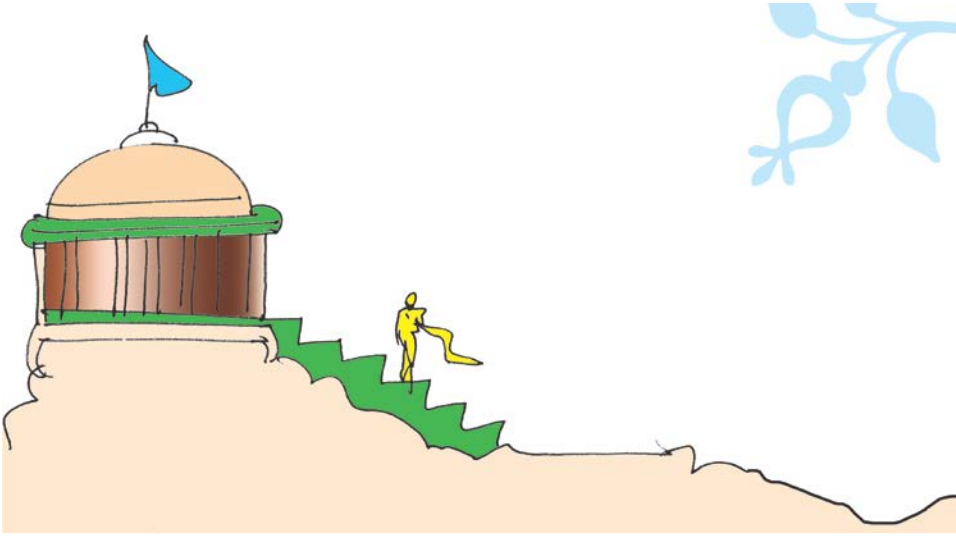
"வரவேண்டும்! வரவேண்டும்! விஜயநகரின் அரச குடும்பத்தினரே! சங்கராந்தி விழாவன்று அரசவையில் தங்கள் அனைவரையும் சந்திக்க ஆவலுடன் உள்ளோம். தங்கள் அனைவருக்கும் ஒரு மிகப்பெரிய இன்பப் பரிசை ஏற்பாடு செய்துள்ளோம். ஏய்! யாரங்கே? அரசவை கதவுகளைத் திறங்கள்" என்று கட்டளையிட்டான். ஜக்கராயன் சொன்னதும் ஐந்தாறு வீரர்கள் கதவின் நா தாங்கி நீக்கி மணி ஓசைகள் எழும் வகையில் திறந்தனர். திறந்தால் உள்ளே சகல அலங்காரங்களோடு அலங்காரத் தீபங்கள் ஏற்றப்பட்டு துந்துமி மேளங்கள் தயாராக இருக்க அரசவை ஆசனங்களில் பற்பலர் அமர்ந்திருக்க நன்கு செழுமையாய் முன்ஏற்பாட்டுடன் நடன மங்கையர் சகிதம் அரச சபை காட்சியளித்தது. அரச குடும்பத்தினர் மட்டுமல்லாது, வேங்கடாபதிராயர், சிக்கத்தேவராயர், யாசமர் உள்பட

அனைவருமே புரியாத மிரட்சியுடன் அரசவைக்குள் முற்றிலும் நுழைந்தனர். நுழைந்தவர்கள் மெல்ல வலப்புறம் திரும்பி பேரரசர் ஆரோகணித்தமரும் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் மிகப்பெரும் தங்க சிம்மாசனத்தைக் கண்டபோது தங்களை நம்ப முடியாமல் திக்பிரமை பிடித்தவர்களாய் திகைத்துப் போயினர்.

பேரரசர் கிருஷ்ணதேவராயரும் அவர் வழிவந்த பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரும் அவரின் வாரிசாய் அறிவிக்கப்பட்ட சிக்கத்தேவராயரும் அமர்ந்து ஆண்ட வெண்கொற்றக் குடையும் தந்தக் கால்களும்

ரத்தினக் கம்பளமும் மயிற்பீலிகை விசிறிகளும் அடங்கிய அந்த அகண்ட சிம்மாசனத்திலே சர்வ ஆபரண வகைகளைப் பூண்டு சாட்சாத் தேவதையாய் அசட்டையாக, ஆணவமாக, அதிகாரமாக அமர்ந்திருந்தாள் ராணி சக்குபாய். அரசவைக்குள் வந்து கூடிநின்ற அரச குடும்பத்தினர் ஒட்டுமொத்த நபர்களும் செய்வதறியாது பேதலித்து நிற்க, வயோதிக விழி சுருக்கி இவற்றைக் கண்ட வேங்கடாபதிராயர் மட்டும் தன்குரலை சற்று சத்தமாக எழுப்பி, அடிவயிற்றில் பொங்கிப் பீறிட்ட அவமானத்தின் கூக்குரலாய் "யார்? ராணி சக்குபாயா அது?" என்று பெரும் அதிர்வு அதிர்ந்தார்.

அந்த அதிர்வும் அடிவயிற்றில் இருந்து பிறந்த அவரது வேதனையான வினாவுமே வெளிப்படுத்தியது, வேங்கடாபதிராயரின் உள்ளக் குமுறலை. வஞ்சிக்கப்பட்டதன் வலியை; துரோகிக்கப்பட்டதன் அசிங்கத்தை; கூடவே நல்லவளாக வலம் வந்து கடைசியில் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் இறையாண்மைக்கே பங்கம் ஏற்படும் வகையில் இப்படி ஒரு காரியத்தைக் கண்மூடித்தனமாக செய்துவிட்டாயே. மீண்டும் திருந்தி நல்வாழ்வு வாழப் பிரியப்படுவதாய் கூறி அதன்படியே சகோதரன் ஜக்கராயனுக்கும் தளபதிப் பதவியைப் பெற்றுத் தந்து இறைவழிபாடும் அமைதியுமாய் காலம் தள்ளுவதாய் நன்கு நடித்து ஏமாற்றி, இறுதியில் கழுத்தை அறுத்துவிட்டாயே!

எத்தனை எத்தனையோ போர்க்களங்களில் குடும்பம் குடும்பமாய் உயிரைவிட்ட தியாகப் படைவீரர்களின் நரம்பினால் நெய்யப்பட்ட விஜயநகர ராஜ்யத்தின் ஆட்சிக் கொடியை, படுக்கை அறைப் பாவையாக

வலம் வந்து பவ்வியம் காட்டி பகட்டுப்பேசி பறித்துக்கொண்டாயே! மாபெரும் தத்துவதாரிகளும், ஆன்மீகக் குணக்குன்றுகளும், அஸ்வமேத யாக நுட்பம் அறிந்த பலவேத விற்பன்னர்களும் போற்றிப்பாடி அமைத்துத் தந்த சிங்காசனத்தில் சர்வாதிகாரியாக அமர்ந்து கொண்டாயே சக்குபாய்" என்பன போன்ற வசைகளை; வேதனை வார்த்தைகளை ஆற்றாமையை, உள்ளக்கிடக்கையை எல்லாம் உள்ளடக்கிய வாசகமாய் கேட்டார் வேங்கடாபதிராயர். அவரது ஒரே வினாவில் அத்தனை ஆதங்கமும் ஒளிந்திருப்பதை அங்கிருந்த அனைவருமே உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

"யார்? ராணி சக்குபாயா அது!" என்ற ஒரு வரியில் கொட்டி விட்டார் பேரரசர். தனது இதயத்தின் முழுப்பகுதியும் அறுக்கப்பட்டு வழியும் ரத்தத்தை, அதை நன்கு கவனித்த ஜக்கராயன் போலி பவ்யத்துடன் வேங்கடாபதிராயரின் அருகில் வந்தான்.

"மன்னிக்கவும். ராணி சக்குபாய் அல்ல. இனிமேல் அவர்கள் தென்கிழக்கு குமரி முதல் வடமேற்கு விஜயநகரம் வரை ஒரு குடைகீழ் நிறுத்தி நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிற்றரசு, பற்பல குறுநில மன்னர்கள், செஞ்சி, மதுரை, தஞ்சை அரசுகளை அடக்கி ஆளும் மகாராணி சக்குபாய்" என்றான் ஜக்கராயன்.

எத்தனை நுட்பமான வீழுகம்!

திக்பிரமை என்ற அதிர்ச்சி நிலையின் உச்சத்தில் இருந்தனர் பேரரசர் வேங்கடாபதிராயரும் யாசம நாயக்கரும், சிக்கத்தேவராயர் குடும்பத்தினரும் மற்றும் ஏனைய அரச குடும்பத்தினரும்! மகாராணியாக சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் சக்குபாயைக் காண்கையில் அனைவருக்குமே ஒரு திகில் சிலிர்ப்பும் அச்ச உணர்வும் மேம்பட்டது. அதேசமயம் சுத்தவீரரான யாசமர் மட்டும் நெருப்பு விழிகளை உருட்டியபடி ஆவேசமாகப் பேசினார்.

"ஜக்கராயா! உங்களின் இந்தக் கொடுங்கோன்மைச் செயல் அடுக்கவே அடுக்காது. ஆட்சியை இப்படி ஆதிக்கம் செலுத்திப் பறித்துக்கொண்டால் மக்கள் சும்மா இருந்துவிடுவார்களா? அல்லது மக்களை இதுநாள்வரை காத்துவந்த நாங்கள்தான் வாழாதிருந்துவிடுவோமா? இப்போதே விஜயநகர வீரர்களை அழைத்து உங்களை சிறைப்பிடிக்கிறேன் பார்" என்று ஆவேசமாக யாசமர் கர்ஜித்ததும், கடகடவென எள்ளி நகையாடி விழுந்து விழுந்து சிரித்து முடித்தான் ஜக்கராயன்.

கோலாகலமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட அரசவை நெடுக ஜக்கராயனின் சிரிப்பலைகள் எதிரொலிக்க சகாக்களும் அந்த ஏளனச் சிரிப்பில் பங்குகொண்டார்கள். "அட... வீரக்கிழவரே! உம்மை ஓரளவு சித்த சுவாதீனம் உள்ளவர் என்றல்லவா நினைத்திருந்தேன். என் கணிப்பு முற்றிலும் தவறாக அல்லவா போய்விட்டது. நீங்கள் எல்லோரும் முதலில் அரசவை வாயிலுக்கு வந்தபோது அடைக்கப்பட்டக் கதவுகளைத் திறக்க வீரர்களை அழைத்தீர்களே, அப்போது யாராவது உங்கள் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட்டு வந்தார்களா?" என்றவன் சிரிப்பு மாறாமல் பேச்சைத் தொடர்ந்தான் ஜக்கராயன்.

"வரமாட்டார்கள்... வரமாட்டார்கள்... நீங்கள் எந்த ஆணையை ஏற்படுத்தினாலும் இனி விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் படைப்பிரிவில் ஒரு ஈ எனும்பு கூட பணிந்து நடக்காது. ஆம்! அத்துணைப் படைப்பிரிவும் இப்போது எனது கையில். எப்போது இந்த ராஜ்யத்தின் தளபதி பதவியை கெஞ்சிக் கூத்தாடிப் பெற்றோமோ அப்போதிலிருந்தே எங்கள் நடவடிக்கைகள் மாறியிருக்கும். நல்ல நல்ல செயல்களை அடிக்கடி புரிந்தோம். படைப்பிரிவை வலுசேர்ப்பதாய் கூறி புதிய வீரர்களை நிறைய சேர்த்தோம். அது உங்களுக்கும் தெரியும். போர்க்கருவிகளும் பயிற்சிகளும் முன்னேற்பாடாகச் செய்து குவித்தோம். உங்களுக்கு அது தெரியும். ஆனால் அவையெல்லாம் உங்களை ஒருநாள் அடிபணிந்து நடக்க வைப்பதற்கான முயற்சிகள் என்பது தெரியாது. அரண்மனை மற்றும் உள்கோட்டை வெளிக்கோட்டை புறக்கோட்டை காவலர் பகுதிகளில் பலவித மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தோம். அதுவெல்லாம் அரசுக்கு வலுக்கூட்ட என்று நீங்கள் நினைத்திருப்பீர்கள். ஆனால் உங்கள் வலிமையைக் குறைப்பதற்காகவே எங்கள் விசுவாசிகளை இவ்விடங்களில் நிரப்பினோம். ஆக ஒட்டுமொத்தமாய் நீங்கள் நிராயுதபாணிகள், நிரகதி அற்றவர்கள்" என்று மீண்டும் சிரித்தான்.

"அநியாயக்காரா! அதிகம் சிரிக்காதே! நான் இந்த சாம்ராஜ்யத்தின் முதலமைச்சர். என்னால் உங்களை எதுவும் செய்ய முடியும்" என்று ஆவேசப்பட்டார் யாசமர்.

"என்னது முதலமைச்சரா? மாமன்னர், மன்னாதி மன்னர்க்கெல்லாம் பேரரசர் இந்த வேங்கடாபதிராயர். அவரே வாயடைத்து நிற்கிறார். இதோ அடுத்த வாரிசாய் அறிவிக்கப்பட்டு பிரமாதமாய் பட்டாபிஷேகம் செய்யப்பட்டு, பேரரசராய் உலாவந்த சிக்கத்தேவராயர். இவரோ மூச்சடைத்து நிற்கிறார். இன்னமும் முதலமைச்சர் என்ற கர்வ போதையில் மிதக்காதீர் யாசமரே! இதோ என் தம்பி யாதிராஜன்தான் இனி இந்த விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் முதலமைச்சர். அதோ என் தோழன் தளவாய் செஞ்சுதான் இந்த விஜயநகரின் தலைமை காரியகர்த்தா. இங்கே இனி என் சகாவான ராவில்ல மாதண்ணாதான் மக்கள் தலைவன். உறுதுணையாய் இருந்த ஆருத்ரன்தான் இனி மகாமந்திரி. போதுமா பதவிப்பட்டியல். இனிமேல் நீங்கள் எல்லாம் எங்கள் அடிமைகள்; நாங்கள் ஆட்டுவித்தால் ஆடும் பொம்மைகள்" என்றான் ஜக்கராயன்.

அதுவரைக்கும் அமைதியாய் அதிகாரமாய் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து நடப்பதை உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த ராணி சக்குபாய், அல்ல... அல்ல... மகாராணி சக்குபாய் மமதை கசிய எழுந்தாள். தங்கத்தண்டைகளில் இருந்த முத்தாரங்கள் சலசலக்க எதிரே விரிக்கப்பட்டிருந்த ரத்தினக் கம்பளத்தில் நிதானமாய் இறங்கி நடந்தாள். நடந்தவள் நேராக பேரரசர் மற்றும் அரச குடும்பத்தினர் அதிர்ந்து கூடிநின்ற இடத்திற்கு வந்தவள்...

"இதோ பாருங்கள்... வீண் பேச்சு, வீம்புத்தனமான பிடிவாதம் எல்லாம் இனி இங்கே செல்லாது; தேவைப்படாது. என் சகோதரன் ஜக்கராயன் சொல்வதைக் கேட்டு நடந்து கொண்டால் உயிருக்கு எவ்வித சேதமும் இல்லை. இல்லையென்றால் யார், யாரை எங்கே அடக்கம்

செய்ய வேண்டுமென்று ஆருத்ரனுக்கு மிக நன்றாகத் தெரியும்" என்றாள் பெண்சிறுத்தையாய்.

"சக்குபாய் ஆணவம் தலைக்கேற பேசுகிறாயா? மாபெரும் மக்கள் சக்தி இன்னும் உள்ளது தெரியுமா?" என்றார் ஆற்றாமைக் குரலில் பேரரசர் வேங்கடபதிராயர்.

"மக்கள் சக்தி! ஆம் உண்மைதான். அவர்கள் உங்கள் மக்கள்தான் அரசரே! அதுதான் எங்களுக்குப் பலம். உங்களை வைத்துதான் நாங்கள் பணிய வைக்கப் போகிறோம். நீங்கள் எப்போதும்போல் தேச மக்களை சந்திக்கலாம்; பேட்டி கொடுக்கலாம். ஆனால் நான் சொல்லும் நேரத்தில், சொல்லும் விதத்தில், மக்களைப் பொறுத்தவரை ஆள்பவர்கள் நீங்கள்தான்; ஆனால் உங்களை ஆள்பவளாக நானிருப்பேன். இந்த உடன்படிக்கைப்படி நீங்கள் நடந்தால் யாருக்கும் எவ்வித பங்கமுமில்லை" என்றாள் ராணி சக்குபாய்.

"ராணி மிகவும் மிரட்ட வேண்டாம். இங்கே நாங்கள் யாரும் உயிருக்குப் பயந்தவர்கள் அல்ல. வேண்டுமானால் இப்போதே வாளோடு வாள் மோதத் தயாரா நீங்கள்" என்றார் ஆத்திரத்துடன் யாசமர்.

"அட்டா... சுத்த வீரர் அல்லவா! அதுதான் அடிக்கடி படபடக்கிறார். யாசமரே, நீங்கள் யாருமே உயிருக்கு அஞ்சாதவர்கள் என்று எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் நாங்கள் ஆத்திரப்பட்டால் தண்டனை கொடுப்பது உங்களுக்கு அல்ல. யாரைத் தண்டித்தால் உங்களை அது பாதிக்குமோ அவருக்கு. அதாவது யாசமரை தண்டிக்க வேண்டுமென்றால் பேரரசர் வேங்கடபதிராயருக்கு ஒருவேளை மருந்து வழங்குவதை நிறுத்தினால் போதும் தானாய் யாசமர் திருந்துவார். பேரரசரை தண்டிக்க நினைத்தால் அவரை நேரடியாக தண்டிக்க மாட்டோம்; இருக்கவே இருக்கிறார் பரிதாபமான முகத்தையும் மனத்தையும் உடைய நம் வாழும் மன்னர் சிக்கத்தேவராயர், அவரை பாடுபடுத்தினால் பேரரசர் வழிக்கு வருவார். சிக்கத்தேவராயரை திருத்த வேண்டுமெனில் அவருடைய ஒரே மகன் திருவளர்ச்செல்வன் இந்த விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்துக்கு முறையான இளவரசன் ஸ்ரீராமன் இருக்கிறான். இப்படி ஒருவருக்கு ஒருவரை வைத்தே உங்களை அடக்க முடியும்" என்று சொல்லி முடித்தான் ஜக்கராயன்.

தலையே சுற்றியது அரச குடும்பத்தினருக்கு. "எத்தனை நுட்பமான வியூகம் வகுத்து செயல்பட்டுள்ளாள் சக்குபாய். ஒவ்வொரு கட்டத்தையும் யோசித்து யோசித்து செயல்பட்டிருக்கிறாள். அதனால்தான் இத்தனை காலம் அரசப் பணிகளில் மக்கள் பார்வையில் இருந்து ஒதுங்கி இருந்தாளோ?" என அதிர்ந்தனர்.

"இதோ பாருங்கள்! புலம்பியதும் விளம்பியதும் போதும். சுருக்கமாகச் சொன்னால் இனி உங்கள் அனைவருக்கும் அரண்மனையே சிறை; சிறையே அரண்மனை! புரிகிறதா? ஜக்கராயா! இவர்களிடம் நான் சொன்னபடி முத்திரைப் பெற்று அந்தச் செப்பேடுகளை அவ்வப்போது ஏனைய குறுநில மன்னர்களுக்கு அனுப்பிவிடு என்றபடி விடுவிடுவென அரசவையை விட்டு வெளியேறினாள்.

மகாராணி சக்குபாய் அறிவித்தபடி பல செப்பேடுகள் கொண்டு வரப்பட்டன. அனைத்திலும் ஒரேவிதமான வாசகங்களே இருந்தன. அவை அனுப்பப்படும் இடங்கள் மட்டுமே மாறியிருந்தது. செப்பேட்டில் இருந்த வாசகம் இதுதான்.

"உயர் மதிப்பு மிகுந்த ஆளுகைக் காரருக்கு, சாம்ராஜ்யத் தலைமையின் அன்பு பரிமாற்றம் யாவும் சுபம். நற்காரியமே நடைபெறுகிறது. தேசபலாபலங்கள் கருதி ஆட்சியைப் பரிபாலனம் செய்யவும்; அத்தோடு விவசாய நிலங்களுக்கு புதிய வரப்பிரயோகம் கொண்டுவரப் பட்டுள்ளது. விரைவில் அவற்றைக் கப்பங்களோடு சேர்த்து செலுத்தவும். இவற்றை அறிவிப்பது விஜய நகர சாம்ராஜ்யத்தின் மாமன்னர் சிக்கத்தேவராயர்" என பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அத்தனை செப்பேடுகளிலும் வலுக் கட்டாயமாய் சிக்கத்தேவராயரின் கை முத்திரையைப் பெற்றுக்கொண்டான் ஜக்கராயன். தலைக்குமேல் வெள்ளம் அல்ல, சமுத்திரமே போய்க் கொண்டிருக்கிறது என்பதை புரிந்து கொண்ட சிக்கத்தேவராயர் அதற்கு உடன்பட்டார்.

"அய்யா பேரரசரே! நீங்கள் எல்லாம் அரியணையில் வசதியாக அமர்ந்து வாழத் தெரிந்தவர்கள்; ஆனால் என் தங்கை சக்குபாய் அரியணையில் அமர்ந்து ஆளத் தெரிந்தவள். புரிகிறதா! நன்கு உடையணியுங்கள்; பக்தி மணம் கமழ பூஜை செய்யுங்கள்; பல்வகை ருசியான உணவுகளை சமைத்துத்தரச் செய்து உண்டு ஜீரணியுங்கள்; ஓரிருவராய்

நகரில் உலாவாருங்கள்; தாராளமாய் அல்ல... அவ்வப்போது எங்கள் சொற்படி மக்களை சந்தித்து பேட்டி கொடுங்கள்; குறுநில மன்னர்களுக்கும், சிற்றரசர்களுக்கும் நல்ல தகவல் சொல்லி நா காத்துக் கொள்ளுங்கள். இதுதவிர வேறெந்த விடுதலை எண்ணமும் வேண்டாம். தகாத நடவடிக்கைகள் எதுவும் உங்கள் தரப்பில் இருந்து வந்தால் முதல் உங்கள் நம்பிக்கை நட்சத்திரமான இந்த அழகு பாலகனும் ஸ்ரீராமன்தான் புரிகிறதா?" என்றபடி ஜக்கராயனும் அங்கிருந்து புறப்பட்டான். கஜானாவில் இருந்து அவிழ்க்கப்பட்ட பொன்னையும் பொருளையும் பெற்றுக்கொண்டு விலைபோயிருந்த விஜயநகர வீரர்களும் அந்த அரச குடும்பத்தினர் அனைவரையும் தள்ளாத குறையாய் சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டு அரண்மனை வளாகத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். இப்படி ஒரு இழிநிலை ஏற்படும் என்று கனவில்கூட கணித்திராப் பேரரசரும் யாசமரும் வெம்பி வெதும்பி கண்ணீர் மல்கி கடவுளை அழைத்தனர்.

உலகில் இப்படி எத்தனையோ சாம்ராஜ்யத்தின் இருட்டு அறைகளில் சொல்ல முடியாத வேதனை விம்மல்கள் இன்னமும் வெடித்துக் கொண்டேதான் இருக்கின்றன. ஆதிக்கவாதிகளின் நயவஞ்சக சதுரங்கத்தில் எத்தனையோ தியாக வீர உள்ளங்கள் பலியாகித்தான் போகின்றன. அந்த வரிசையிலே சேர்ந்தது விஜயநகர சாம்ராஜ்யமும். சிக்கத்தேவராயரிடம் முத்திரை பெறப்பெற்ற செப்பேடுகள் முறைப்படி அந்தந்த மாகாணங்களுக்கு உடனே அனுப்பப்பட்டன. அன்றைய இரவும் விஜயநகர பொதுஜனம் போலவே நடந்தது எதுவும் அறியாது வான வீதியில் பேரழகாய் வந்து உலாவியது. சங்கராந்தி திருநாள் மகிழ்வில் நகர மக்கள் மாமன்னரை சந்திக்க முடியாமல் திருப்பி அனுப்பப்பட்டாலும் அவரவர் இல்லங்களில் மகிழ்வோடு உறங்கினர்.

உறங்காத கண்களுடன் சிவப்பு நிறம் இறங்காத கண்களுடன் தகதகப்பாய் தன்னுடைய ஆடம்பர அந்தப்புர பூங்காவில் அமர்ந்திருந்தாள் ராணி சக்குபாய். அவ்வப் போது பணிப்பெண் வசந்தரா கொடுக்கும் சோமபானம் உள்ளே இறங்க இறங்க கொதிப்பான சிலிர்ப்பான நிலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தாள்.

"வாழ்வில் அடைய விரும்பிய ஆசனம், காத்திருந்த நாள், பெறத்தவித்த இடம். அத்தனையும் இப்போது என் கையில்" என்று கலகலவென சிரித்தாள் ராணி.

"அல்ல... அல்ல... மகாராணி. அத்தனையும் உங்கள் கையில் இல்லை" என்று உளறினான் ராவில்ல மாதண்ணா.

"என்ன உளறுகிறாய்" என்று அதட்டினாள் ராணி.

"இந்த சாம்ராஜ்யமும்-கொடியும்-கோட்டையும்-மக்களும்-மன்னர்களும் உங்கள் கையில் அல்ல தேவி! உங்கள் காலில் என்றான்" ராவில்ல மாதண்ணா.

கடகடவென அங்கிருந்த அத்தனை ஜக்கராயன் சகாக்களும் ஆனந்தச் சிரிப்பை அள்ளி எறிந்தனர். ஏகபோக சுகவாழ்வில் லயித்துக் கொண்டிருந்த சக்குபாய் மெல்ல இருக்கையைவிட்டு எழுந்தாள். சற்றே கிறக்கம் கூடிய கண்களுடன் தள்ளாடியபடியே போதைப் புன்னகை கசிய நடந்தாள். சக்குபாயைக் கைத்தாங்கலாக அழைத்துக்கொண்டு அந்தப்புரத் தில் மேல்மாட அறையை நோக்கி நடந்தாள் வசந்தரா. போகும் வழியில் மேல்மாட ஏணிகளின் ஓரமாய் தனியே அமர்ந்து தாகசாந்தி செய்துகொண்டிருந்தான் புது தளபதி ஆருத்ரன்.

"யார் ஆருத்ரனா?" என்றாள் சக்குபாய். பதறி எழுந்தான் ஆருத்ரன். "பாவம் ஒரு கண் இல்லை அல்லவா!" என்று வினவினான். ஆனால் என்னைத் தாக்க வந்த அம்புதானே உன்விழியைக் குத்தியது" என்றாள் சற்றே இரக்கமாய். ஆருத்ரன் குழைந்தபடி நின்றான். "எனக்காக தியாகம் செய்தவர்களை நான் என்றுமே கைவிட்டதில்லை" என்றாள் சக்குபாய். தஞ்சையின் ஆன்மீகக் குருவான நாராயண தீட்சிதர் மகன் யக்ஞன் அப்போது அங்கு வந்து சக்குபாயை தோள் மாற்றிக் கொண்டான். சிரித்தாள் சக்குபாய்.

கனவா? வெறும் மனப்பிரம்மையா?

அரசியல் என்பதே மாற்றங்களின் தொகுப்புதானே! ஆயிரமாயிரம் அவஸ்தைகளின் தோரணம்தான் அரசாங்கம். அந்த அரசாங்கப் பணிகளில் மூழ்கிக் கிடந்துவிட்டு நேரம் ஓடுவதையே உணராமல் கணக்காயர், காரியகர்த்தாக்கள் மற்றும் கிராமப்புற நிர்வாகிகளுடன் தீவிர ஆலோசனையில் இருந்த களைப்போடு தன் அந்தப்புரம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான் தஞ்சையின் இளவல் ரகுநாதன்.

எதேச்சையாக ரகுநாதனின் பார்வை தஞ்சை அரண்மனைக்கு முன்னே உள்ள அரச விருந்தினர் மாளிகை ஓரம் திரும்பியது. மெல்லிய இருள் வேய்ந்த சூழலில் அந்த விருந்தினர் மாளிகைப்புரத்தின் உயர்ந்த மதிற்சுவர்கள் தென்பட்டது. மதிற்சுவர்களுக்குப் பின்புறமாக தெரிந்த மாளிகையின் உப்பரிகையில் திரைச்சீலைகள் அசைந்து கொண்டிருந்தன.

"பாவம்! அந்த டென்மார்க் ராணி ரெஜினா. உறங்க ஆரம்பித் திருப்பாள். உணவு, உடை, மொழி எல்லாமே புதிதான ஒரு இடத்தில் அபலையாய் வாழும் நிலையில் உறக்கம் வருமா?" என்று எண்ணியபடி தன் அந்தப்புரத்தை நோக்கி நடந்தான்.

பர்மாவில் இருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட தேக்குமரப் படிகள் பொருந்திய தன் அந்தப்புரத்தின் மேல்தளத்திற்கு மெதுவாக வந்த ரகுநாதன், முகமுரசிய அந்தத் தூய்மையான தென்றலை நன்கு உள்ளிழுத்தான். பலவித மலர்களில் மோதி உரசிய அந்த இரவு நேர ஈரத்தென்றல் சில்லென்று மூச்சுவழியே நுழைந்து சுவாசத்தை சுத்திகரித்தது.

நீண்ட மேல்தளத்தில் நடந்துகொண்டிருந்த இளவல் தன் அறையின் முகப்பிற்கு வந்து கதவுகளை ஓங்கித்தட்ட கைகளை உயர்த்தினான். கலாவதி இந்த நேரம் அன்பு மகனை உறங்க வைத்துத் தானும் உறங்கியிருப்பாள் என்று எண்ணியபடியே கதவு தட்டப் போனவனின் கண்கள் மேல்தளத்தில் சாளரம் வழியே பார்க்க, விருந்தினர் மாளிகையின் உப்பரிகை தெரிந்தது. உப்ப ரிகையில் திரைச் சீலைகளுக்கு மத்தியில் ஓர் உருவம் அசைவதும் தெரிந்தது.

சட்டென உன்னிப்பாக ரகுநாதன் கதவு தட்டவிருந்ததைத் தள்ளி வைத்துவிட்டு கூர்மையான கண்களுடன் சாளரத்தை நெருங்கினான். உப்பரிகை மாடத்தில் அசைந்த உருவம் பெண்ணின் உருவம் என்பதையும் அது நிச்சயம் ரெஜினாவே தான் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்ட ரகுநாதன், "தூக்கம் பிடிக்காமல் மாடத்தில் நிற்கிறாளோ ராணி ரெஜினா" என்ற எண்ணத்துடன் ஏதோ யோசித்தவனாய் தனது அறை நோக்கிச் செல்லாமல் விடுவிடுவென மேல்தளம் வழியே மரப்படியில் கீழே இறங்கி விருந்தினர் மாளிகை நோக்கி நடந்தான்.

இரவுக்காவல் வீரர்கள் அந்த நேரத்தில் இளவல் ரகுநாதன், விருந்தினர் மாளிகை நோக்கி நகர்வதைக் கண்டும் காணாமலும் கடந்து சென்றனர். மங்கிய இருளில் தீப்பந்த ஒளிகளுடே ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட புல்தரையில் நடந்த ரகுநாதன் டென்மார்க் ராணி ரெஜினா தங்கியிருந்த விருந்தினர் மாளிகை வாயிலை அடைந்தான். காவல் வீரர்கள் கதவு களைத் திறந்துவிட, மெல்லிய தூக்கத்தினூடே அந்த நேரத்தில் இளவலைக் கண்ட தாதிப்பெண்கள் சற்று பதட்டம் பரவிய விழிகளுடன் வரவேற்பறைக்கு வந்தனர்.

"ராணியார் மேல்அறையில் உறங்கச் சென்றுவிட்டார்கள்" என்றாள் ஒருத்தி.

"உறங்கிவிட்டார்களா?" என்றான் ரகுநாதன்.

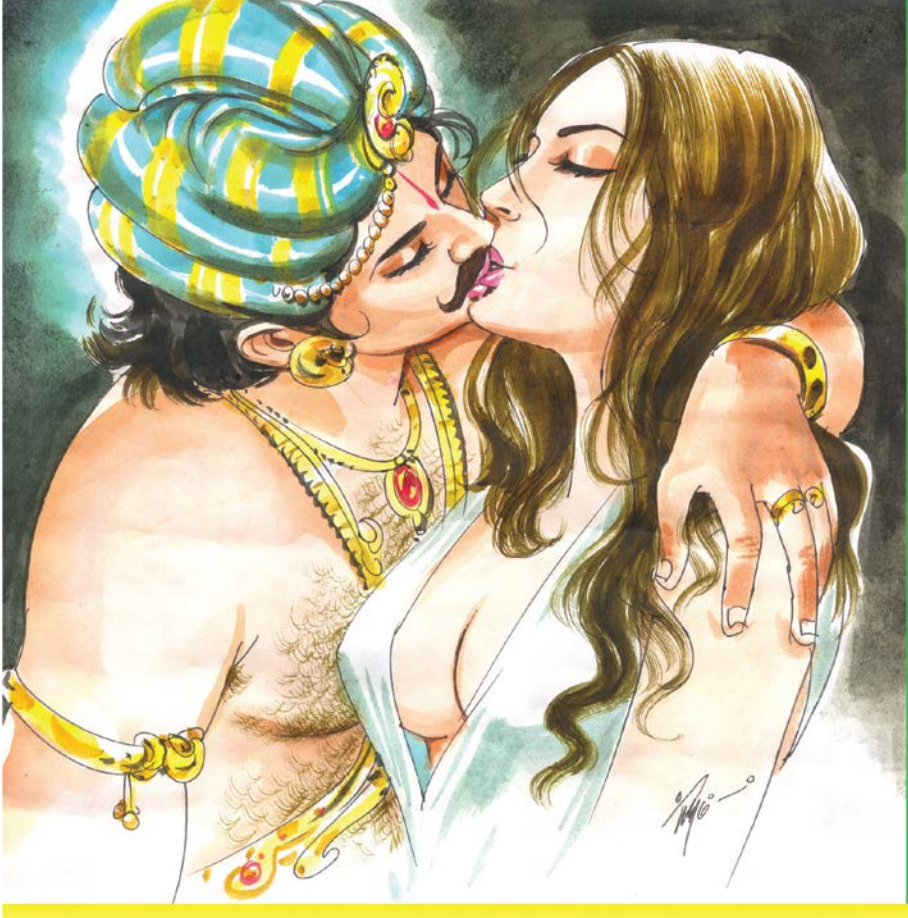
"ஆம் என்றே நினைக்கிறேன். வழக்கமாய் அருந்தும் இரவுநேர பழச்சாற்றை எடுத்துச் சென்றபோது வேண்டாம் என்று மறுத்தார்கள். உறக்கம் வருவதாகவும் கூறினார்கள்" என்றாள் மற்றொருத்தி.

"இல்லை. ராணி ரெஜினா உறங்கவில்லை. மேல்அறையில் உப்பரிகையில் நிற்பதைக் கண்ட பிறகுதான் இங்கே வந்தேன்" என்றான் சற்று அழுத்தமாக.

அதே சமயத்தில் மேல்தள மரப்படிகளில் காலடி ஓசை. பாதிவரை இறங்கிய ரெஜினா கீழே ரகுநாதனைப் பார்த்ததும் புன்னகை தவழும் முகத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு "அட்டே! இளவரசரா? யாரோ பேசிக்கொள்ளும் சத்தம் வரவே கீழே வந்தேன். பார்த்தால் தாங்கள் நிற்கிறீர்கள். பிறகு... அரசாங்க அலுவல்கள் இன்றைக்கு முடிந்ததா?" என்றாள் படிகளில் நின்று கொண்டே.

"ம்... இன்றைக்கு முடிந்தது?" என்றான் ஒரு களைப்போடு.

"சரி மேலே வாருங்கள்" என்றவாறு பணியாட்களை நோக்கி... "இரண்டு பேருக்கும் பழச்சாறு எடுத்துவா" என்றபடி சென்றாள்.

இளவல் ரகுநாதனும் சற்று இடைவெளி விட்டு மாடிப்படிகளில் ஏறினான். பொதுவாக இப்படி இளம் பேரழகிகள் படிகளில் ஏறும்போது

சற்று இடைவெளி விட்டு பின் தொடர்வது நல்லது. ஏனெனில் அவர்களது பருவச் செழிப்பான இடைப்பகுதியில் ஏற்றமும் இறக்கமும் படியேறுகையில் சற்றுக் கூடுதலாகவே கவர்ச்சி அளிக்கும். சற்றே இளகிய மனதுடைய ஆடவர் மனமென்றால் சபலவசப் பட்டுவிடும். அதனால் முன்னெச்சரிக்கையாகவே ரகுநாதன் மெதுவாக நின்று இடைவெளிவிட்டுச் சென்றான். ஆனால் சந்தர்ப்பம் புரியாமல் பாதி மேலே சென்றவள் கொஞ்சம் நிதானித்து "இளவலே வாருங்கள்..." என்று அவன் தன்னருகே சமீபிக்கும்வரை பாதிப்படியேறி நின்றனாள்.

வேறு வழியில்லாமல் அவளருகே சமீபித்த ரகுநாதன் பின்தொடர்ந்தான். நினைத்த மாதிரியேதான் நிகழ்ந்தது.

அந்த டென்மார்க் பேரழகியின் பின்னழகுகளின் அசைவுகள் வாளாக மாறி வாலிபத்தைக் கீறியது. அதிலும் மெல்லியதாக ரெஜினா அணிந்திருந்த இரவு உடை இன்னும் சற்றுக் கூடுதலான கிளர்ச்சியைத் தந்தது. ஒருவழியாய் இந்தப் பருவ இம்சையை சமாளித்தவாறு உப்பரிகை வந்து சேர்ந்த இளவல் ரகுநாதன் அங்கிருந்து அகலமான இருக்கையில் அமர்ந்து ஆசுவாசமானான். ரெஜினா மீண்டும் பழையபடியே உப்பரிகைச் சாளரத்தருகே நின்றனாள். அடித்த இளங்காற்றின் அலைகளில் ரெஜினாவின் செந்நிறக் கூந்தல் ஜிவ்வென்று பறந்தது. மெல்லிய தீவெட்டியொளி அவளது ஆடைகளுக்குள் ஊடுருவிச் செல்ல, ரகுநாதனின் பார்வையில் இருந்து பார்க்கும்போது உடம்பின் சரியான அளவுகளும், இளமைக் கொழித்த அடையாளங்களுமாய் ஒரு தேவருபினியாய் தோற்றமளித்தாள்.

"இங்கிருந்து பார்த்தால்... உங்கள் அந்தப்புரம் அழகாக தெரியும், தெரியுமா!" என்றாள் கூந்தலை தோள்களில் புரட்டிக்கொண்டே ரெஜினா. "ம்... நானும் அங்கிருந்து பார்த்தபோதுதான் நீங்கள் உப்பரிகையில் உறக்கம் வராமல் நிற்பது தெரிந்தது. அதனால்தான் வந்தேன்" என்றான் ரகுநாதன்.

"ஓஹோ அப்படியா?" என்று கலகலப்பாய் சிரித்தவள்...

"உங்கள் இல்லத்தரசி கலாவதி மிக அழகானவர். அவர் காலையில் இருந்து மாலைவரை செய்யும் அழகழகான காரியங்களையும், உங்கள் மகனுக்கு உணவூட்டும் பாட்டையும், தங்கள் வருகைக்காக அடிக்கடி

காத்திருந்து காத்திருந்து சலித்துக் கொள்வதையும் நான் பார்த்துக் கொள்வதுண்டு" என்றாள்.

"அட்டா! எங்கள் குடும்பக் காட்சிகளை இப்படி ரகசியமாய் வேறு நீங்கள் கண்காணிக்கிறீர்களா?" என்றவனை நோக்கி....

"தவறாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள் இளவலே. எனக்கென்ன உங்களைப்போல் அழகான குடும்பமா இருக்கிறது. ஏதோ இப்படி அந்நிய நாட்டில் அபலையாய், வணிக இதயத்தோடு வாழநேர்கையில் இப்படிப்பட்ட காட்சிகள் தானே மனதுக்கு ஆறுதல்" என்றவளின் குரல் சற்றே ததும்பியது.

"ச்சீ... ச்சீ என்ன இது ராணி. இவ்வளவு இளகிய இதயமாய் இருக்கிறீர்கள். நான் ஒரு பேச்சுக்கல்லவா சொன்னேன். தாராளமாய் நீங்கள் பாருங்கள். பார்ப்பதென்ன கலாவதியின் அந்தப்புரத்திற்கே வாருங்கள். நன்றாகப் பழகி குடும்பத்தில் ஒருவராகவே மாறுங்கள். இதில் என்ன இருக்கிறது" என்று சொல்லிவிட்டு, விழியோரம் நீர்த்துளிகள் கோர்த்து நின்ற ரெஜினாவின் அருகே சென்று அவளது செம்மைநிற விழிகளை விரல்களால் தொட்டுத் துடைக்கவும் செய்தான்.

அப்போது சட்டென்று ஒரு பணிப்பெண் அனுமதி பெறாமல் உள்ளே வர ரகுநாதன் விருட்டென நகர்ந்தான்.

ஏய்! எத்தனை தடவை சொல்வது, அனுமதி கேட்ட பிறகு உள்ளே வரவேண்டும் என்று அதட்டிய ரெஜினா, பணிப்பெண் கொண்டு வந்த பழச்சாறுக் குடுவையை கைகளில் ஏந்திக் கொண்டு திரையோரமாய் நின்ற இளவலின் அருகே சென்று நீட்டினாள். இருவரும் ஒரு இறுக்கத்துடன் மௌனமாக அந்தச் பழச்சாற்றினை அருந்தினார்கள். மௌனம் நீண்டது.

"ம் ..என்ன சொன்னீர்கள்? கலாவதியின் அந்தப்புரத்திற்குத் தானே வரச் சொன்னீர்கள். வந்து விடுகிறேன்" என்றாள் சகஜ நிலையைத் திருப்ப எண்ணிய ரெஜினா.

"வாருங்கள் என்றே நானும் சொல்கிறேன்" என்றான் இளவல்.

"இல்லை... கலாவதி இருக்கும்போது அவரோடு பேசி விளையாடலாம். இல்லாத போது வந்தால் உங்களோடு பேசலாம் அல்லவா?" என்றாள்.

"என்னோடு பேச அங்கே நீங்கள் வரவேண்டியதில்லை. நானே இங்கே வருகிறேன்" என்றான்.

உப்பரிகை சாளரமருகே இருவரும் நிற்க இடையிலே நுழைந்த தென்றல் இதமாக இருந்தது. ஏற்கனவே பேரழகம் பெருங்கவர்ச்சியும் கொண்ட ரெஜினா அந்த நிலா ஒளியில் மேலும் தகதகத்தாள். பழச்சாற்றினை உதட்டில் உறிஞ்சி அதை உள்ளே அருந்துகையில் தொண்டைக்குழி ஏறி இறங்குவதையும் அவளது வெள்ளை வெளேர் கழுத்தினைக் கடந்து அந்த மென்மையான மிதமான மேடுகளில் கண்கள் வழக்கி உள்ளே தொலைந்து போவதையும் தடுக்க முடியாமல் நின்றான் ரகுநாதன். அத்தோடு அப்போதடித்த காற்று ரெஜினாவின் கூந்தலை ரகுநாதனின் முகத்தில் படரவிட... அதில் கமழ்ந்த புதுவித நறுமணம் இதயத்தை உந்தியது.

சட்டென்று உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத ரகுநாதன், "ரெஜினா" என்றான். பழக்குடுவையை மாடத்தில் வைத்தவள் "ம்" என்றாள். சட்டென்று அவளை அருகே இழுத்து உதடுகளில் உதடு பதித்தான். ஒருநொடிதான் சுதாரித்துத் திரும்பினான். பழச்சாறு அருந்திய ரெஜினாவின் உதடுகள் மேலும் இனித்தது. "ஏன்?" என்ற கேள்வியோடு தானும் உணர்ச்சிவசப் பட்டவளாய் ரெஜினா ரகுநாதனின் இதழை சட்டென்று பற்றினாள். ரகுநாதனின் கைகள் அந்தப் புத்தம் புதிய டென்மார்க் தேச அழகியின் வளைவுகளை அலசி இறங்கியது. இருவரும் ஆவேசமாய் ஆரத்தழுவி முத்தச்சுவையில் மூழ்கி கைகளால் உணர்ச்சி வசப்பட்டு அடுத்த கட்டத்திற்குத் தயார் ஆக...

படபடவென இடியாய் கதவு தட்டப்படும் ஓசை.

பதறி எழுந்து பதைபதைப்போடு ஓடி கதவைத் திறந்துவிட்டாள் கலாவதி.

ரகுநாதன் நின்றிருந்தான் மெல்லிய கோபத்தோடு.

"நீங்களா...? நீங்கள் எங்கே போயிருந்தீர்கள்? அந்த ரெஜினா எங்கே? உங்களோடு இருந்தாளே அவள் எங்கே?" என்றாள் பதைபதைப்புடன் கலாவதி.

"சீ! நான் மட்டும்தான் வந்திருக்கிறேன். ரெஜினா ஏன் நம் அந்தப்புரத்திற்கு வரவேண்டும். நன்றாக உறங்கி கனவு கண்டு தொலைத்தாயா?" என்று திட்டியபடி அரசவைப் பணிகளில் களைப்புற்றுத் திரும்பிய ரகுநாதன் தன் அறைக்குள் நுழைந்தான்.

"அட்டா! இளவல் அரசுப்பணி முடித்து அந்தப்புரம் வந்தது போலவும், பிறகு அந்த ரெஜினா தங்கிய விருந்தினர் மாளிகைக்குச் சென்றது போலவும், அவளோடு பழச்சாறு பருகியது போலவும், பிறகு நெருக்கமாக நின்று பேசியது போலவும், மோகவயப்பட்டு இருவரும் அணைத்துக் கொண்டது போலவும் தோன்றியதெல்லாம் கனவா? வெறும் மனப் பிரம்மமையா? என்று தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டாள் கலாவதி.

கல்வெட்டுச் சான்று

ஓர் இரவின் இரண்டு யாமத்திற்குள் "பரிஜாதபகரணம்" என்னும் காவியத்தை ரகுநாதன் படைத்தான் என்பதை அறிய முடிகிறது. நாராயணதீட்சிதரும், இராஜகுடாமணி தீட்சிதரும் தங்கள் நூல்களில் இரகுநாதனின் பரிஜாதபகரணம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இந்நூலின் பெருமை உணர்ந்த அச்சுதப்ப நாயக்கர் இரகுநாதனுக்குக் கனகாபிஷேகம் செய்து பெருமையடைந்தார் என்றும் கூறுகின்றனர். கஜேந்திர மோட்சம், ருக்மணி, கிருஷ்ண விவாகம், ஜானகி பரிணயம் என்னும் மூன்று யக்ஷகான நாடகங்களையும் இரகுநாதனே எழுதினார். யக்ஷகானம் எனும் நாடக மரபு தஞ்சையில் தோன்ற காரணமானார்.

இரகுநாத நாயக்கரின் யக்ஷகான படைப்புகள் பற்றி விஜயராகவ நாயக்கர் இரகுநாதப்யுதமும் எனும் நூலில் தெளிவாக உரைக்கின்றார். தெலுங்கு மொழியில் இவர் பல நூல்களைப் படைத்தார் என்பதைப் பல இல்கியங்கள் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. இவரது படைப்புகள் இரகுநாத இராமாயணம், வால்மீகி சரித்திரம் எனும் இரண்டு நூல்களும் குறிப்பிடத்தக்கவை யாகும். இவை தஞ்சாவூர் அரண்மனை நூலகத்தில் ஏட்டுச் சுவடி களாகவுள்ளன. சிருங்கார சாவித்திரி எனும் நூலையும் இரகுநாதனின் படைப்பாகவே அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

சுகம் வீளையும் சுந்தரவயல்!

தஞ்சை வானத்தை எதிரிகள் எவரும் முற்றுகை இட முடியாது என்பதால், அந்தக் குறையைத் தீர்ப்பதற்காக நள்ளிரவு நேரம் பார்த்து நிலா வந்து தலைநகரை முற்றுகை இட்டிருந்தது. அந்த நள்ளிரவில்தான் கலாவதி ஒரு பெருங்கனவையே கண்டு முடித்திருந்தாள். இளவல் ரகுநாதன் ரெஜினாவின் மாளிகைக்குச் சென்றது போலவும், பிறகு அவளோடு காதல் லீலை புரிவது போலவுமாய் கனவு காண, நல்லவேளையாய் அரசவை கலைந்து வந்த இளவல் ரகுநாதன் கதவுகளை பலமாக தட்டி எழுப்ப, பாதி கனவு கலைந்தெழுந்தாள் கலாவதி.

அத்தோடு வாயிலில் நிற்கும் ரகுநாதனைக் கண்டதும் பிரம்மைப் பிடித்தவளாய் "எங்கே உங்களோடு இருந்தாளே ரெஜினா அவள் எங்கே?" என்றாள் மிரட்சியுடன். "நல்ல வேளை நான் கண்டது கனவுதானா?" என்று பிதற்றவும் செய்தாள்.

"ச்சீ! அசடு! சுயநினைவுக்கு வா... டென்மார்க் ராணி ரெஜினா இங்கே வந்ததில் இருந்தே உனக்கு ஏதோ பித்துப் பிடித்துவிட்டது. சதா அவளைப் பற்றிய சிந்தனையுடனேயே உறங்கியிருப்பாய். அதுதான் ஏதோ கனாகண்டு உளறுகிறாய் என்ற ரகுநாதன் காய்ச்சி வைக்கப்பட்டிருந்த பசும்பாலைப் பருகிக் கொண்டே "அப்படி என்னதான் கனவில் கண்டாய்" என்றான்.

இது நிஜமா? அது நிஜமா? என்று இன்னும் தூக்கம் கலையாமலேயே பேந்தப் பேந்த விழித்த கலாவதி தான் கண்ட கனவை அரைகுறையாக சொல்லிவிட்டதோடு... "அய்யோ மதுரை மீனாட்சி தாயே! நான் கனா கண்டால் அது பலித்துத் தொலைத்து விடுமே! தயவு செய்து இந்த ஒரு கனவு பலித்து விடக் கூடாதம்மா" என்று கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டாள்.

கலாவதியின் இந்த குழந்தைத்தனமான செயலைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்த தஞ்சை இளவல் ரகுநாதன் "கணவன் மீது அவ்வளவு கரிசனமா? கலாவதி" என்றவாறு மஞ்சத்தில் சாய்ந்தான்.

அவனது அகண்ட மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்ட கலாவதி "இது கரிசனமல்ல... விட்டுக்கொடுக்க மனம் வராத பொறாமைத்தனம் அல்லது தன் பொருள் தனக்கே உரியது என்னும் பிடிவாதம்" என்றாள் கலாவதி. பிறகு அவளே "நீங்கள் படித்ததில்லையா இலக்கியத்தில்..." என்று கேட்க...

"என்ன" என்றான் இளவல்.

"போர்க்களத்திலே ஒரு வீரமன்னன் கடும்போர் புரிந்து காயமடைந்துவிட்டானாம்; அத்தோடு அவன் மரணத்தையும் எட்டவிருந்த தருணத்தில், குற்றயிரும் குலையுயிருமாய் மண்மீது சாயப் போகையில் அவனது இல்லாள் ஓடிப்போய் அம்மன்னனை தன் மடியில் தாங்கி அவன் உயிர் நீங்கும் முன் தன் உயிர் விட்டாளாம்"

"ஆஹா...! அவ்வளவு பதி பாசமா?" என்றான் இளவல்.

"ம்... அப்படியும் எண்ணலாம். ஆனால் அவளது மரணத்தில் சுயநலம் உள்ளது" என்றாள் கலாவதி.

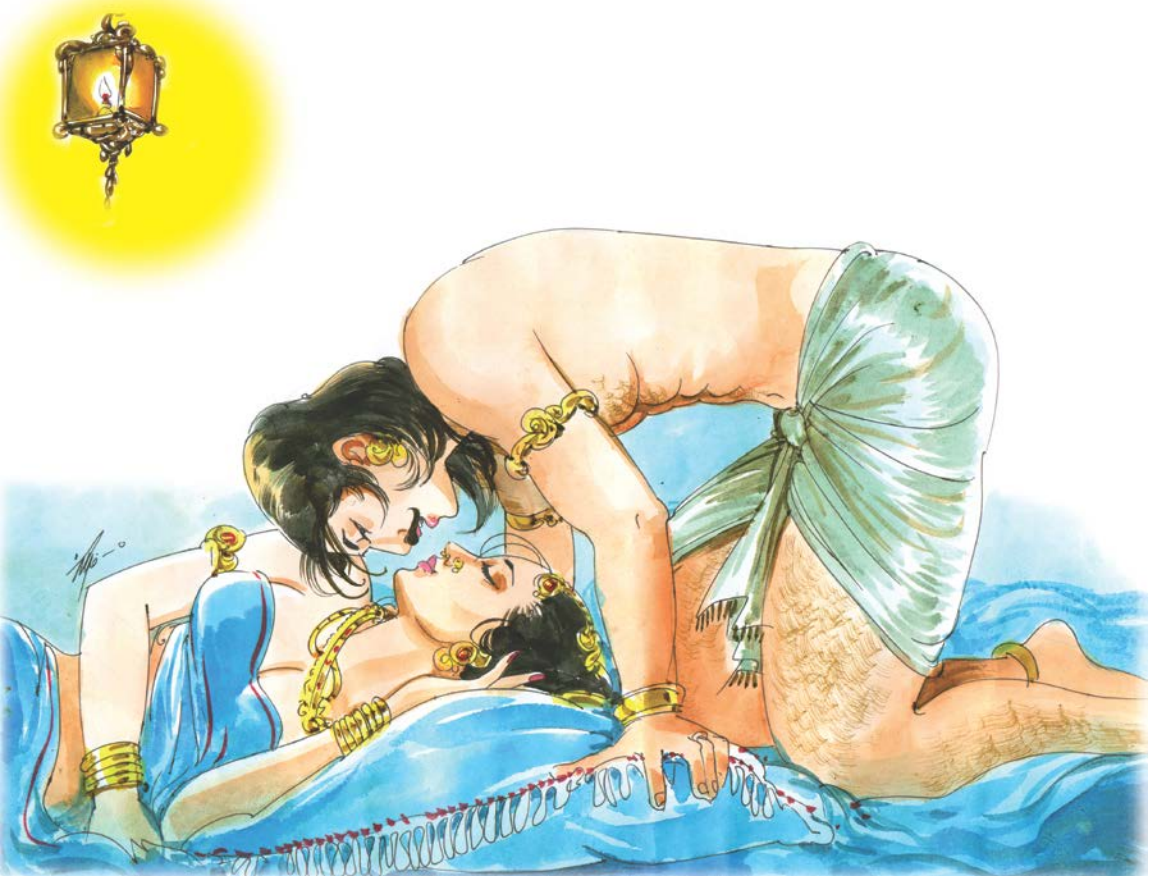
"சுயநலமா? அது என்னது மரணத்தில் சுயநலம்" என்றான் ரகுநாதன்.

"தன் கணவன் போரில் காயம்பட்டு மரணத்தை எய்துகின்றானே என்ற துயரத்தை விட, அவன் பூமி என்ற பெண்ணின் மீது விழப்போகிறானே என்ற எண்ணம் மேலோங்க, ஓடோடிச் சென்று அவனைத் தன்மீது தாங்கி தானும் உயிர்விட்டாளாம் அவள்".

"அய்யோ பேதையவள். சரி அப்படியே கணவன் பூமிப் பெண்ணின் மீது விழக்கூடாது என்று நினைத்தவள் மடிமீது தாங்கியதோடு நின்றிருக்கலாமே! ஏன் உயிர் விட்டாள்" என்றான் கலாவதியை வம்பிழுக்கும் எண்ணத்துடனே.

உயிர்விட்டது ஏனென்றால், மரணமடைந்த தன் கணவனின் உடல் பூமிப்பெண்ணைத் தழுவாமல் தன்மீதே கிடந்தாலும், உயிரானது விண்ணுலகம் செல்லுமல்லவா? அப்படி விண்ணுலகம் சென்ற பிறகு

அங்கே எவளாவது ஒரு தேவதையோ, அரம்பையரோ தன் கணவனைக் கவர்ந்து விடக்கூடும் என்ற அச்சத்தில்தான் கணவனுக்கு முன்னமே உயிர்நீத்து, விண்ணுலகம் வரும் தன் கணவனுக்காக முன்கூட்டியே அவள் சென்று விட்டாளாம்" என்றாள் கலாவதி.

"அடேங்கப்பா! உன்போன்ற பெண்களுக்காகவே நம் புலவர்கள் இப்படிப்பட்ட பாக்களைப் படைப்பார்கள் போல, பலே... பலே...! அப்படியானால் நான் போர்க்களத்தில் மாண்டால் நீ வந்து என்னைத் தாங்கி எனக்கு முன்னமே உயிர்விட்டு விண்ணுலகில் என்னை வரவேற்பாயோ?" என்றான் ஏகடியமாய்.

"ச்சீ! வாயை மூடுங்கள்" என்றவள் ரகுநாதனின் இதழ்களை மூடினாள்... கைகளால் அல்ல. பிறகு அங்கேயொரு அழகிய கட்டில் கவிதை சுடச்சுட இயற்றப்பட்டு அரங்கேற்றப்பட்டது.

இரவு என்பதை இறைவன் படைத்ததே மனிதன் ஓய்வெடுப்பதற்காக மட்டுமல்ல; சாந்தி அடைவதற்காகவும் தான். சாந்தி என்றால் மனசோர்வு, உடல்சோர்வு இவற்றோடு பருவத்தேவை ஆகியவற்றை நிறைவு செய்வதற்கான திரை மறைவுதான் இரவு என்பது.

அதேஇரவில் நல்லிளங்காற்று வந்து மேனி தடவும் சூழலில் தஞ்சையில் இருந்து வெகுதொலைவில் உள்ள விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் தலைநகரான விஜயநகரத்தின் ராஜபேரிகைகள் பூண்ட அரண்மனை அந்தப்புரத்திலும் இப்படி ஒரு கட்டில் விளையாட்டு நடந்து கொண்டிருந்தது. காமத்தைத் தணித்துக் கொள்வதற்காக மட்டுமே கட்டிலைத் தேடுபவர்கள் வெறும் சதைகளை மட்டுமே மேய்ந்து கொள்கின்றனர். காதலை வளர்த்துக் கொள்ளக் கட்டிலை நாடுபவர்கள்தான் உயிரை உணர்ந்து கொள்கின்றனர்.

விஜயநகர அரண்மனை அந்தப்புரத்திலே ஏற்கனவே தலைக்குப் போதையேற மதுபான வகைகளோடு உலவிய ராணிசக்குபாய், தற்போது சாம்ராஜ்யத்தின் மகாராணியாக ஆனந்த வைபவத்தை தன் சகோதர சகாக்களோடு கொண்டாடிவிட்டு தள்ளாடியபடி யக்ஞனின் துணையோடு தளபதி ஆருத்ரனைக் கடந்து, தன் சயன அறைக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தாள். யக்ஞன் இளைஞனாய், வாலிபனாய் இரண்டும் கலந்த பருவத்தினனாய் இருப்பவன் என்பதால் அந்தப் பருவத்தில் அவனுக்கு கிடைத்த அளவிற்குதிகமான உடல் சுகத்தில் இருந்து விடுபட இயலாதவனாய் மாறியிருந்தான்.

எதுவுமே கிடைக்க வேண்டிய தருவாயில்தான் கிடைக்க வேண்டும். அறுவடை நேர வயலுக்கு மழை கிடைக்கக் கூடாது. பாலுக்கமும் பச்சிளம் குழந்தைக்கு மூன்று வேளையும் மூக்கு பிடிக்க சோறு கிடைக்கக் கூடாது. அறுபது வயதான தம்பதியருக்கு தனிமை கிடைக்கக்கூடாது. ஆக வாழ்வில் எதுவும் கிடைக்க வேண்டிய தருவாயில்தான் கிடைக்க வேண்டும். யக்ஞனுக்கோ ஒரு குவளைத் தண்ணீரில்ல... ஒரு காட்டாறே கிடைத்திருந்தது. அதில் விழுந்தவன் மீள முடியாமல், சூழலில் சிக்கிச் சிதிலமாகிக் கொண்டிருந்தான்.

நல்ல ஜவ்வாது பொடிகள் கலந்து உண்டாக்கப்பட்ட சாம்பிராணி புகையானது சயன அறை நெடுக மிதந்தது. அதில் தள்ளாடிய சக்குபாயை

அனுசரனையோடு சயனித்து வைத்தான். தலையணைகளை ஏதுவாக வைத்துக் கொடுத்தான். பாதி போதையும், பாதி காதலுமாய் வெப்பத்தோடு ஆடை கலையக் கிடந்தாள் ராணி சக்குபாய். யக்ஞன் மெல்ல சக்குபாயின் மது வழிந்த கழுத்துப் பகுதியில் முகத்தை நுழைத்தான். வியர்வையும், திராட்சை நரலும் கூடவே பூசப்பட்டிருந்த சந்தனத் தைலமும் சேர்ந்து ஒருவித கிறக்கமான வாடையை ஏற்படுத்தி கிறுகிறுக்கச் செய்தது. யக்ஞன் மேலும் முன்னேறினான். சக்குபாய் யக்ஞனை தாராளமாய் தன்முன்னே தவழவிட்டாள். அகண்ட புல்வெளியில் குதித்து விளையாடும் சின்னஞ்சிறு முயல்குட்டியாய் யக்ஞன் விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். வேத ஆகம சாஸ்திர விற்பன்னங்கள் எல்லாம் உள்ளே உடம்பினுள்ளே எங்கோ ஒரு மூலையில் குவிந்து கிடந்தது. வாலிப சேஷ்டைகளும், அபிலாசைகளும் சிந்தனையில் படர்ந்து கிடந்தது. செல்ல வேண்டிய பாதையில் பருவத் துடிப்புகள் சென்று கொண்டிருந்தன. அடைய வேண்டிய இலக்கை அடைய குருதி கொதித்தது. ஒருவழியாய் சதைத்தேடல் முடிவடைந்து, யக்ஞன் தன்னைத் தானே உருக்கிக் கொண்டிருப்பதை உணராமல் லயித்துக் கிடந்தான்.

நள்ளிரவைக் கடந்து நகர்ந்து கொண்டிருந்தது நிலா. மீண்டும் விழிப்பு வந்தது யக்ஞனின் இமைக்கும்-இளமைக்கும். அருகே அபார அழகுடன் மிதக்கும் சாட்சாத் விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தினி சக்குபாய் எதற்கும் அனுமதிக்கும் இன்பத்தாரகை, சுகம் விளையும் சுந்தரவயல். யக்ஞன் சட்டென விழிப்பு பெற்று அருகே சயனித்திருந்த ராணி சக்குபாயின் மீது சரிந்தான். சரிந்தவன் இளமை வேகமெடுக்க பரபரப்பாய் யுத்தத்தில் இறங்கி மூர்க்கமாய் போரிட ஆரம்பித்தான். அதீத மோக உணர்ச்சி வந்து ஆவேசப்பட்டு பரபரத்த யக்ஞனை சக்குபாயின் முரட்டுத்தனமான கைகள் உதறி வீசியது. ஒரு ஆலமரத்தில் அடித்து வீழ்த்தப்பட்ட அருகம்புல்லாய் சற்றுத் தள்ளி விழுந்தான் யக்ஞன். இப்ப டிப்பட்ட ஒரு ஆவேசமான புறக்கணிப்பை எதிர்பார்க்க வில்லை அவன். ஆனால் ராணி சக்குபாயோ மிக நிதானமாய் தன்னிலையில் இருந்து விடுபட்டாள். பழைய கிறக்கம், மயக்கம் அவள் விழிகளில் இல்லை. அந்த நடுஜாமம் தாண்டிய தருவாயில் பளிச்சென்று ஒளிவீசியது அவள் கண்கள். ஒருவகையில் யக்ஞனை அது பயமுறுத்தியது. பொறுமையாக கலைந்த

ஆடைகளை மீண்டும் இழுத்து சுற்றிக் கொண்டாள். "ராணியாரே!" யக்குன் பதறினான்.

"ம்... முதலில் அறையை விட்டு வெளியே போ..." என்றாள் ராணி சக்குபாய். யக்குன் அரண்டு போனான். "என்னை நீதான் இரவில் அழைத்து வந்தாயா?" என்ற அவளது குரலில் ஒரு மிரட்டல் இருந்தது; அகம்பாவத்தின் எதிரொலி இருந்தது. புலிக்கு முன் நிற்கும் புறாவாய் யக்குன் சப்தநாடி ஒடுங்கிக் காணப்பட்டான். "இனி உனக்கு என்னிடம் உரிமையில்லை... இந்த அறைக்குள் நுழைய அனுமதியுமில்லை..." என்றவள் சடாரென எழுந்து அலங்கார மேடையிலே இருந்த நிலைக் கண்ணாடி முன் நின்று கூந்தலை சரி செய்து கொண்டாள். "ராணியாரே! தயவு செய்து மன்னியுங்கள். ஏதோ பைத்தியமாகவே மாறிவிட்டேன். அதனால் நேர்ந்த தவறுக்கு என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை, எதிலும் ஈடுபாடில்லை. என் சிந்தை முழுக்க இரவுகளாகவே இருக்கிறது. தயவு செய்து என்னைத் துரத்தாதீர்கள்" என்று ராணியின் கால்களில் விழுந்தான் யக்குன். ராணி சக்குபாய் மெலிதாக ஒரு புன்னகையை தன்னுதட்டில் தவழவிட்டாள். மெல்ல குனிந்து நிலைகண்ணாடிக்கு பின்புறம் அடுக்கப் பட்டிருந்த குத்துவாள் ஒன்றினைத் தேர்வு செய்தாள்.

கிட்டத்தட்ட தன்னழகினால் ஒரு பைத்தியமான மனோநிலைக்கே தள்ளப்பட்டு, தஞ்சையின் புராதனம், பெரிய கோயிலின் பூஜை புனஸ்காரங்களில், மாலை மங்கல வேதங்கள், உபநிடதங்கள், வேத வேதாந்தங்கள், தந்தை நாராயண தீட்சிதரின் அரசியல் பலம், ஆகிய எந்த நினைவும் இல்லாமல் மோகமே சுவாசமாய் கொண்ட யக்குன் தன் காலடியில் விழுந்து சரணாகதி அடைந்து கிடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டாள் ராணி. அவள் கைகள் ஒரு கூரிய குத்துவாளை தேர்வு செய்து கொண்டது.

"யக்குா! உனக்கு எப்போதும்போல் என்னிடம் பழகவேண்டுமல்லவா...?"

"ஆம்... தேவி! ஆம்...!"

"சரி எழுந்திடு" என்றபடி குத்துவாளை கையில் எடுத்தாள்.

இரகுநாத
நாயக்கரும்
தேவியர்
இருவரும்

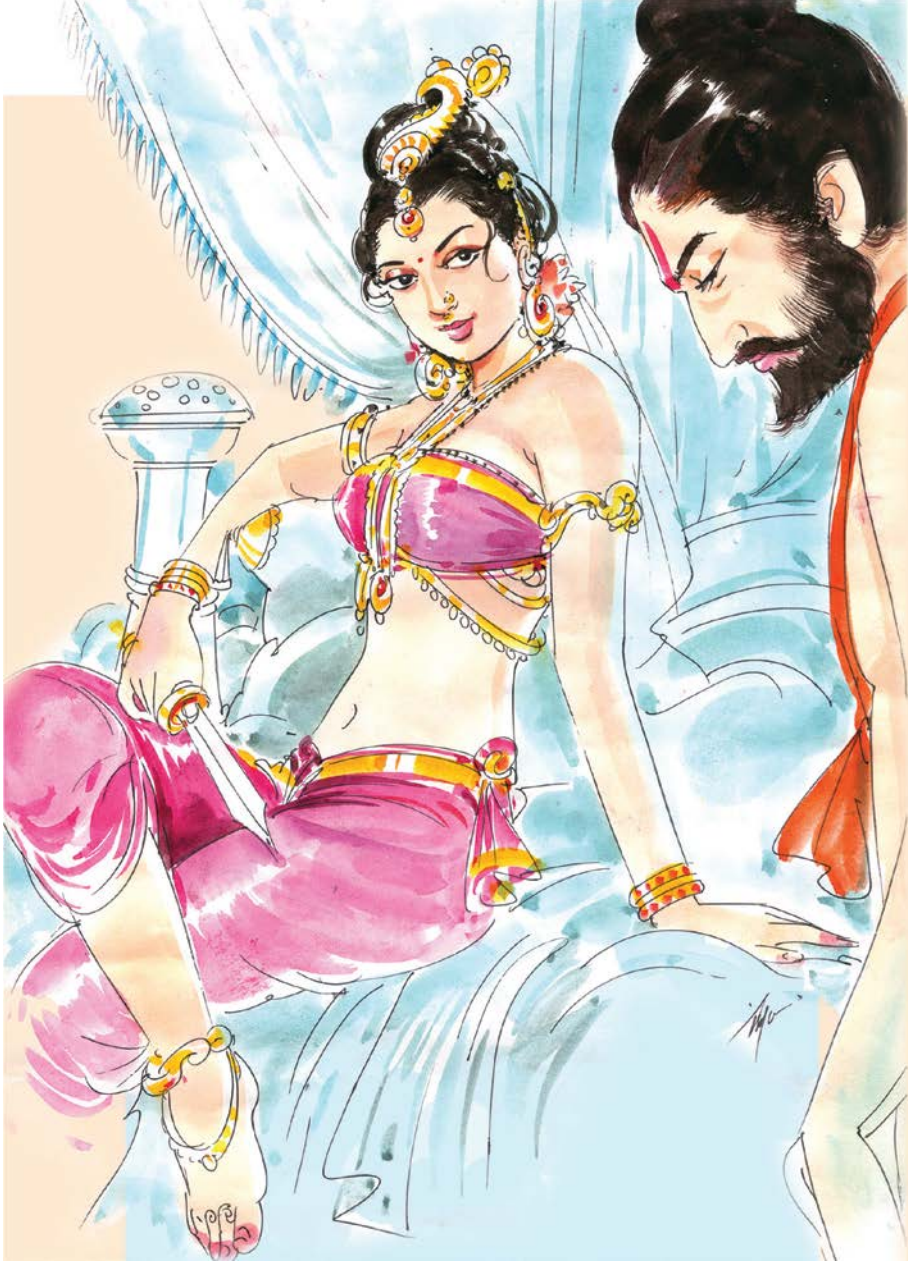

‘யாருடைய உயிர்?’

யக்ஞன் உண்மையிலேயே வெலவெலத்துப் போய்க் கிடந்தான். அந்த அர்த்தஜாம நேரத்தில் சக்குபாயின் இந்த விபரீத மாற்றம் பயங்கரமானதாகவும் அச்சுறுத்துவதாகவும் அமைந்தது. ஆனாலும் ராணி சக்குபாயின் கடைக் கண்பார்வை படாது போய்விடுமோ? அவளது இன்பசாகர வெள்ளத்தின் அலை தன்னை அரவணைக்காது போய்விடுமோ? ஒரே ஒரு விழிவிச்சு பட்டாலே மோட்ஷ கதியை அடைந்து விடலாம் என்ற ஆசையில் எத்தனையோ வீராதி வீரர்கள் மல்லுக்கட்டிக் கொண்டு நிற்க கிடைத்த வாய்ப்பு கைதவறி போய்விடுமோ? என்ற மோக ஆதங்கத்தில் மூழ்கித்தவித்தான் யக்ஞன்.

அதேசமயம் அவனை இன்னமும் நொறுங்க வைக்க ராணி சக்குபாய் சில வினாக்களை உதிர்த்துவிட்டு நிலவறைக் கண்ணாடிக்குப் பின்புறமிருந்த கூர்வாளையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு யக்ஞனை எழுப்பினாள். காலடியில் கிடந்த யக்ஞன் படபடப்போடு எழுந்து தலைகுனிந்து நின்றான்.

"இதோ பார் யக்ஞா... நான் சொன்னதைச் செய்வாயா?" என்றபடி அவன் மோவாயை உயர்த்தினாள். கையில் கூர்வாளோடு நிற்கும் ராணியைக் கண்ட யக்ஞன் சற்றே பின்வாங்கினாலும், மரணம் அவளது கையால் என்றால் மனமுவந்து ஏற்கவும் முன்வந்தான். "நன்றாக கேள் யக்ஞனே! எதற்கும் ஒரு விலை இருக்கிறது. எதை அடையவும் சிலதை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. உனக்கு எப்படி நான் தேவையோ அப்படி எனக்கும் உன்னிடம் சிலது தேவை" என்றாள்.

"என்ன வேண்டும் ராணியாரே! நான் படித்த வேதங்கள் வேண்டுமா? நான் கற்ற கலைநுட்பங்கள் வேண்டுமா? யாக மந்திரங்கள் வேண்டுமா? இல்லை என் உயிர் வேண்டுமா? கேளுங்கள்" என்று வெடவெடத்தான் யக்ஞன்.

"உன் வேதமும் யாகமும் பாமரரை மிரட்டவும் பணிய வைக்கவும் பயன்படும் ராஜதந்திர காரியங்கள். அவை எதுவுமே தேவையில்லை. பிறகு உன் உயிர் எதற்கு? பாவம் நீ வாலிபன் இன்னும் வாழ்ந்து அனுபவிக்க வேண்டியவன். ஆனால் எனக்கு இருவரது உயிர் தேவை அல்லது அந்த இருவரில் ஒருவரது உயிர் தேவை" என்று தீர்க்கமாய் கூறியவள், கையில் பிடித்திருந்த கூர்வாளை யக்ஞனின் கரங்களில் திணித்தாள்.

உதறல் எடுத்த கையோடு அதை வாங்கிக்கொண்ட யக்ஞன், "யாருடைய உயிர்?" என்றான் குரல் நடுக்கத்துடன்.

நிதானமாக நடைபயின்ற சக்குபாய், திடமான குரலில் கூறினான். "தஞ்சை இளவரசன் ரகுநாதனின் உயிர் அல்லது..." என்று நிறுத்தி "உன் தந்தை நாராயண தீட்சிதரின் உயிர்" என்றான்.

நடுங்கி... ஆவி நடுங்கிப்போன யக்ஞன் நா உலர்ந்து நின்றான். பேச வார்த்தைகள் வரவில்லை. சற்று நீண்ட மௌனத்திற்குப் பின் யக்ஞன் சொன்னான்.

"தேவி! தங்களின் கட்டளைப்படி செய்கிறேன். ஆனால் என் தந்தையை விட்டுவிடுங்கள். தாங்கள் கேட்டுக் கொண்ட படி தஞ்சை இளவல் உயிரை எடுத்து வருகிறேன்" என்றான்.

மிரள மிரள... ராணி சக்குபாய் மனதுக்குள் சிரித்தபடி "சரி! இப்போதே நீ புறப்படலாம். மீண்டும் நீ இந்த அந்தப்புரத்திற்கு வருவதும், அந்தப்புரத்திற்கு வந்து என்னைத் தொடுவதும் உன்கையில் உள்ள கூர்வாளில்தான் உள்ளது. புதிதாய் ஒருவன் தஞ்சையின் பலமான பாதுகாப்பும், ஒற்றறிபவர்களும் உள்ள கோட்டைக்குள்ளும் அரண்மனைக்குள்ளும் புகுவது கடினம். ஆனால் நீ அங்கே நன்கு பரிட்சயமானவன். எளிதாய் எங்கும் செல்லக்கூடியவன். தவிர தீட்சிதரின் மகன் என்ற கேடயமும் உனக்குண்டு. போ... போய் வா" என்ற ஆணையுடன் அங்கிருந்து சக்குபாய் முதலில் வெளியேறி உப்பரிகைக்குச் செல்லும் வழியில் நடந்தான்.

மந்திரித்து விடப்பட்ட பலி ஆடு மாதிரி பேந்தப் பேந்த விழித்து நின்ற யக்ஞன், தன் கையில் இருந்த கூர்வாளை துணியில் சுற்றி இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு பதட்டத்துடன் புறப்பட்டான். யக்ஞனின் மனதில் மெல்ல மெல்ல இருள் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது கீழ்வானில் மெல்ல மெல்ல புலர்ந்துகொண்டிருந்தது.

விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தின் அதிகாலை அலுவல்கள் செவ்வனே துவங்கப்பட்டிருந்தன. ஆனபோதிலும், சிற்சில நாட்களாகவே பொதுமக்களோ அல்லது வாணிப வர்த்தகர்களோ, எவரும் அரசர் சிக்கத்தேவராயரையோ, முதலமைச்சராக விளங்கிய யாசமரையோ சந்திக்க வாய்ப்பு வழங்கப்படவில்லை. அவர்களுக்குப் பதிலாக பேட்டி

காண வருபவர்களை பெரும்பாலும் தளபதியாக விளங்கிய கொப்பூரி ஜக்கராயனே சந்தித்துப்பேசி வந்தான். பலர் அரண்மனைக் காரர்களைச் சந்திக்க இயலாமல் திரும்பினர். ஆனால் நாட்கள் செல்லச் செல்ல இந்த வழக்கம் தலைநகர் மக்கள் மத்தியில் ஒரு திண்ணைப் பேச்சாகவே எழுந்தது. பொதுமக்களின், செல்வந்தர்களின் இந்தக் குற்றச்சாட்டின் கூற்றினை ஒற்றர்கள் மூலம் கேட்டறிந்த ராணி சக்குபாய் அதற்கும் ஒரு யுக்தி சொன்னாள்.

பொதுமக்களையும், வணிகர்களையும் பிற ராஜ்ய குழுமங்களையும் சந்திக்க சிக்கத்தேவராயரையும், யாசம நாயக்கரையும் ஆள்மாற்றி ஆள் அனுமதித்தாள். ஆனால் ஒரு நிபந்தனையோடு அவ்வாறு அவர்கள் அனுப்பப்பட்டனர். அதாவது தங்கள் குடும்பத்தினர் மொத்த உயிரையும் ஒப்படைத்துவிட்டுதான் சிக்கத்தேவராயரோ, யாசமரோ பேட்டி தரச் சென்றனர். அதனால் அவர்களால் எவ்வித சுதந்திரமும் இல்லாமல்தான் செயல்பட முடிந்தது. அதைவிடக் கொடுமை அவ்வளவு அனுபவசாலிகளான சிக்கத்தேவராயரும்- யாசமரும், ஜக்கராயன், ராவில்ல மாதண்ணா போன்றோரும் சொல்லும் விஷயங்களையே பொதுமக்களிடம் பேசிட வேண்டும் என்ற கட்டளையும் இருந்தது. கூண்டுக்குள் அடைபட்ட சிறுத்தைகளாய் அடிமை வாழ்வை அகத்துக்குள் பூட்டிக்கொண்டு பொதுமக்கள் சபையில் போலியாக புன்னகையும் வார்த்தையும் உதிர்த்தனர் சிக்கத்தேவராயரும்- யாசமரும்.

ஒரு ராஜதந்திர அரசியல் நிபுணரின் வெற்றி என்பது சரியான வியூகம் அமைப்பது மட்டுமல்ல, அந்த வியூகத்தை மிகச்சரியாக செயல்படுத்துவதும் தான். அந்த வகையில் விஜய நகர சாம்ராஜ்யத்தின் அரசியல் சதுரங்க மேடையில் இதுவரை நடைபெற்ற ஆட்டம் வேறு. தற்போது நடை பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் ஆட்டம் வேறு. ராணி சக்குபாயின் சிந்தை மிகத் தெளிவாகக் காய்களை நகர்த்தியது. எதிரிகளை வீழ்த்துவதற்கு ஆள் சேர்ப்பது எவ்வளவு முக்கியமோ அவ்வளவு முக்கியம் தனக்கு ஆதரவாக ஆள் சேர்ப்பதும், அந்த வகையில் ஏற்கனவே தன் சகோதரன் ஜக்கராயன் வாயிலாகவும் கஜானாவில் குவிந்திருந்த தாராளமான பொன்பொருள் போன்றவற்றாலும் முக்கியஸ்தர்கள் பலரை விலை பேசியிருந்தாலும் கூட, அடிமட்ட படைவீரர்களிடையேயும் தன் விசுவாசிகளை நிரப்பிட விழைந்தாள். அதன்பொருட்டு அடிக்கடி

படைகளில் புதிது புதிதாய் ஆள் சேர்ப்புகள், அவர்களுக்கு என்று பிரத்யேகப் போர்ப் பயிற்சிகள், தவிர அரண்மனை, தலைநகர் கோட்டை மற்றும் எல்லைப்புற காவல் மையங்கள் மற்றும் மக்கள் நடமாட்டம் மிகுந்த சந்தைச் சாவடிகள் ஆகியவற்றில் தன்னுடையவர்களாக தேர்வு செய்து பணிக்கமர்த்தினாள்.

மெல்ல மெல்ல நடைபெற்ற இந்த மாற்றங்களை மக்களால் உணரமுடியவில்லை. ஏன் பல குறுநில சிற்றரசர்களாலேயே கண்டறியப் படாதவாறு அமைக்கப்பட்டது. பழைய ராஜ விசுவாச வீரர்களையும், பொறுப்பாளர்களையும் வெவ்வேறு கோட்டைத் தளங்களுக்கு ஆங்காங்கே பணிமாற்றம் செய்விக்கப்பட்டு சிதறடிக்கப்பட்டனர். ஆக, கொஞ்ச நாளிலேயே "ஏன்" என்று கேள்வி கேட்க எவரும் இல்லாத விசாலமான ராஜ்ஜிய சபை அமைக்கப்பட்டது.

வைத்ததே சட்டம், சொல்வதே வேதம் என்ற கணக்கில் பல காரணகாரியங்கள் அரசவையில் நடைபெறத் துவங்கின. ஒற்றர்கள்- தூதர்கள்- வாணிபக்குழுவினர்கள்- பாடிப் பரிசில் பெறும் புலவர்கள்- கிராம நிர்வாகிகள்- ஒப்பந்தக்காரர்கள்- படைப்பிரிவு தலைவர்கள் என அடிமட்டத்தில் இருந்து மேல்மட்டம் வரைக்கும் தன் ஆட்காட்டி விரலுக்கு அசையும் ஆட்களாக நிரப்பி வைத்தாள் ராணி சக்குபாய்.

இன்னமும் அரசர் சிக்கத்தேவராயர் மற்றும் யாசமர் போன்ற விசுவாச குடும்பத்தினரின் நிலை கவலைக்கிடமானது.

கிட்டத்தட்ட ஒரு கொடுஞ்சிறையாகவே மாறியிருந்தது அவர்களது வாழ்க்கை. அதைவிட பரிதாபகரமான காட்சி பேரரசர் வேங்கடபதிராயர் வாழ்ந்த தலைமை அரண்மனையில்தான் நடந்தது. பொறுப்பற்ற வைத்திய குழுவினரோடு பாதுகாப்பற்ற சூழலிலும் பேரரசர் மனமொடிந்து கிடந்தார். கவனிப்பாரற்ற அந்தச் சூழலே அவரைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கொன்று கொண்டிருந்தது. பகிரங்கமாகவே தினசரி ராணி சக்குபாய் அரசவைக்கு வருவதும் ஆட்சியை நடத்துவமாய் நிகழ ஆரம்பித்தது. ஆறு தினங்களுக்கு ஒருமுறை சராசரியாக சிக்கத்தேவராயர் மக்கள் மன்றத்தில் மக்களை சந்தித்து குறைகளைக் கேட்டறிவார். அவைகள் எதுவும் செயல்படுத்தப்படாது கிடப்பில் போடப்படும். மெல்ல மெல்ல மக்கள் மத்தியில் புதிய அரசர் சிக்கத்தேவராயர் ஒரு திறமையற்றவர் என்ற பேச்சு எழுந்தது.

அதேபோல பெரும் வீரரான யாசம நாயக்கரும் திங்களுக்கு இருமுறை நகர வீதிகளில் பார்வையிட பல்லக்கு வழி செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டார்.

முழுப் பாதுகாப்புப் படையும் தூழ ஒரு வார்த்தைகூட மக்களிடையே பேச முடியாமல் கண்களால் பார்த்துக் கொண்டு, உள்ளத்தால் அழுது கொண்டும் அவர் வாழ்ந்தார். ஆனால் அதே சமயம் செல்வந்தர்களும், பெருந்தகைக் காரர்களும் வெளிநாட்டுத் தூதர்களும் கிராம நகர நிர்வாகிகள் பலரும் அரசரை சந்திப்பதைத் தவிர்த்து ராணி சக்குபாயை சந்திக்க ஆர்வம் காட்டினர். காரணம், ராணியிடம் தெரிவிக்கப்படும் காரியங்கள் உடனுக்குடன் பரிசீலனைக்கு வந்தன; செய்து முடிக்கப்பட்டன. ஆக தன்பெயரை பொதுமக்கள் மத்தியில் விதைப்பதற்கான போலி விவசாயம் அரண்மனை அரசியல் நிலத்தில் வெகு ஜோராக நடத்தப் பட்டது.

அன்றொருநாள் மதியப்பொழுது தொன்றில், இளநீரில் பாகு கலந்த பானம் மற்றும் வெண்ணை தடவி வறுக்கப்பட்ட இளங்கோழி உணவு போன்றவை தன் சகோதரன் ஜக்கராயன் மற்றும் முகராஜ், ஆருத்ரன், ராவில்ல மாதண்ணா, தளவாய் செஞ்சு, யதிராஜன் போன்ற சகாக்கள் சகிதமாய் உண்டு கொண்டிருந்தாள் ராணி சக்குபாய்.

"ராணி! நம் ஆளுகைக்குட்பட்ட செஞ்சி, மதுரை, தஞ்சை மற்றும் பல குறுநில மன்னர்களும் இருந்து நாம் அனுப்பிய ஓலைகளுக்குப் பதில் ஓலைகள் வந்துள்ளன" என்றான் யதிராஜன்.

"இங்கே சிக்கத்தேவராயரும்- யாசமரும் அரச குடும்பத்தினரும் சௌக்கியமாக இருப்பதாய் அவர்கள் நம்புகிறார்கள் அல்லவா? அதுவே நமக்குக் கிடைத்த வெற்றி" என்றாள் ராணி.

"ஆனால் சக்குபாய், இந்தக் கிழமன்னன் ஏன் இன்னமும் உயிரோடு இருக்க வேண்டும் என்றே எனக்குப் புரியவில்லை. அந்தக் கிழவரின் இருமல் ஒலியும், கூன் விழுந்த உடம்பையும் பார்த்தாலே ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வருகிறது" என்று கூறி தொடைக்கறியைப் பற்களால் பலமாகக் கடித்து இழுத்தான் ஜக்கராயன்.

"அவர் உயிரோடு இருக்கும் வரையில் நமக்குத்தான் அது ஆதாயம். திடீரென்று ஏதாவது அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்து விட்டால், பிறகு வீணாக

இங்கே அத்தனை ராஜ்ஜியக் கூட்டமும் கூடிவிடும். பிறகு அவர்களது வருகைக்கு மத்தியில் இங்கே அடைபட்டுக் கிடப்பவர்களைக் கண்காணிப்பதும், வழிநடத்துவதும் மிகக் கடினமாகிவிடும்" என்று அதட்டலான குரல் பேசினாள் ராணி சக்குபாய்.

"சிக்கத்தேவராயர் மக்களை பொதுமன்றத்தில் சந்திப்பது, யாசமர் ராஜ வீதிகளைப் பார்வையிடுவது, படைப்பிரிவுகள் நகர்வலம் செல்வது போன்ற காரியங்கள் இடைவிடாது நடக்கட்டும்" என்றாள் ராணி.

ராணி சக்குபாய் என்பவள் அரசியல் சாசனத்தை எழுத்துக் கூட்டிப் படிக்கும் பேதை அல்ல; அரசியல் சாசனத்தையே அடித்துத் திருத்தி எழுதும் மேதை என்று புளகாங்கிதம் கொண்டான் ஜக்கராயன். தொடர்ச்சியாய் அதை நிரூபிக்க பல சம்பவங்களும் நடந்தன.

கல்வெட்டுச் சான்று

ரகுநாத நாயக்கர் ஆண்டுக் குறிப்புகள் ஆய்ந்து நோக்கும் போது ...

1. ஸ்ரீ ரகுநாத நாயக்கர்
2. ஸ்ரீமத் ரகுநாத நாயக்கர் அய்யன்
3. ரெகுநாத நாயக்கர் அய்யன்
4. ஸ்ரீமன் ராசாதிராச ராச பரமெஸ்பர
ராசமார்த்தாண்ட ரெகுநாதநாயக்கரய்யன்
5. விசைய ரகுநாத நாயக்கர்
6. அச்சுத விசைய ரகுநாத நாயக்கர்
7. ஸ்ரீமத் ராயமனிய ராய
ஸ்ரீ ரெகுநாத நாயக்கர்

என்ற பெயர்களில் அவர்
அழைக்கப்படுகிறார் என்பது
தெளிவாக புரிகின்றது.

கொலு பொம்மை!

ஒவ்வொரு திங்களுமே பொதுமக்களையும், ராஜவீதிகளையும், முக்கிய சந்தைச் சாவுடிகளையும் பார்வையிடும் பொருட்டு விஜயநகரின் புதிய முதலமைச்சரான யாசம நாயக்கர் புறப்பாடாகினார். முன்பெல்லாம் உண்மையான மக்கள் சந்திப்பாக அது இருந்தது. அதனால் வீதிகளில் அதற்குரிய தடபுடல் ஏற்பாடுகளும் காணப்படும். ஆனால் இப்போது முதலமைச்சர் நகர்வலம் என்பது ஒரு சம்பிரதாயத் திணிப்பாக உருமாறியதாலும், ராணி சக்குபாயின் கைப்பிடிக்குள் ஒட்டுமொத்த ஆட்சியும், காவலும் இருந்த படியாலும் யாசமநாயக்கரே கூட இந்த புறப்பாட்டில் பெரிய அக்கறை எதுவும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

கிட்டத்தட்ட மெல்லிய மாலைப் பொழுது விண்ணை விட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிற தருவாயில் குமிழ் பொருந்திய தீபங்கள் ஏற்றப்பட்ட பல்லக்கு தயாரானது. திரைச் சீலைகள் ஒருபாதி திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. பல்லக்குத் தூக்கிகள் என்ற வடிவத்தில் தடித்தடியான பாதுகாப்பு வீரர்களும், பாதுகாப்புப் படை என்ற போர்வையில் யதிராஜன் தலைமையில் ஒரு கண்காணிப்புப் படையும் கூடவர யாசமர் பல்லக்கினுள் ஏறினார். ஏறும் போதே, "என்னப்பா... என்னை இப்படிக் கொலுபொம்மை மாதிரி கூட்டிக்கொண்டு போய் காட்சிப் பொருளாய் காட்டிவிட்டு வரும் நாடகம் எப்போதுதான் முடிவுக்கு வரும்" என்றார் ஒருவித அலுப்புடன்...

அதற்கு யதிராஜனிடம் இருந்து ஒரு முறைப்புதான் பதிலாக வந்ததே தவிர வேறெந்த வார்த்தையும் வரவில்லை. யாசம நாயக்கரின் இருதயம் அவமானத்தால் குன்றியது. தன்னுடைய குடும்பத்தினரை பணயம் வைத்துவிட்டு இவர்களது நாடகத்தில் ஒரு போலி கதாபாத்திரமாக நடிக்க

வேண்டியுள்ளதே என்று வெதும்பினார். பல்லக்கு தலைமைக் கோட்டையைக் கடந்து அகழிக் கதவு வழியே முன்புறம் காவல் மணியோசைகள் முழங்க ராஜவீதிகளில் இறங்கியது.

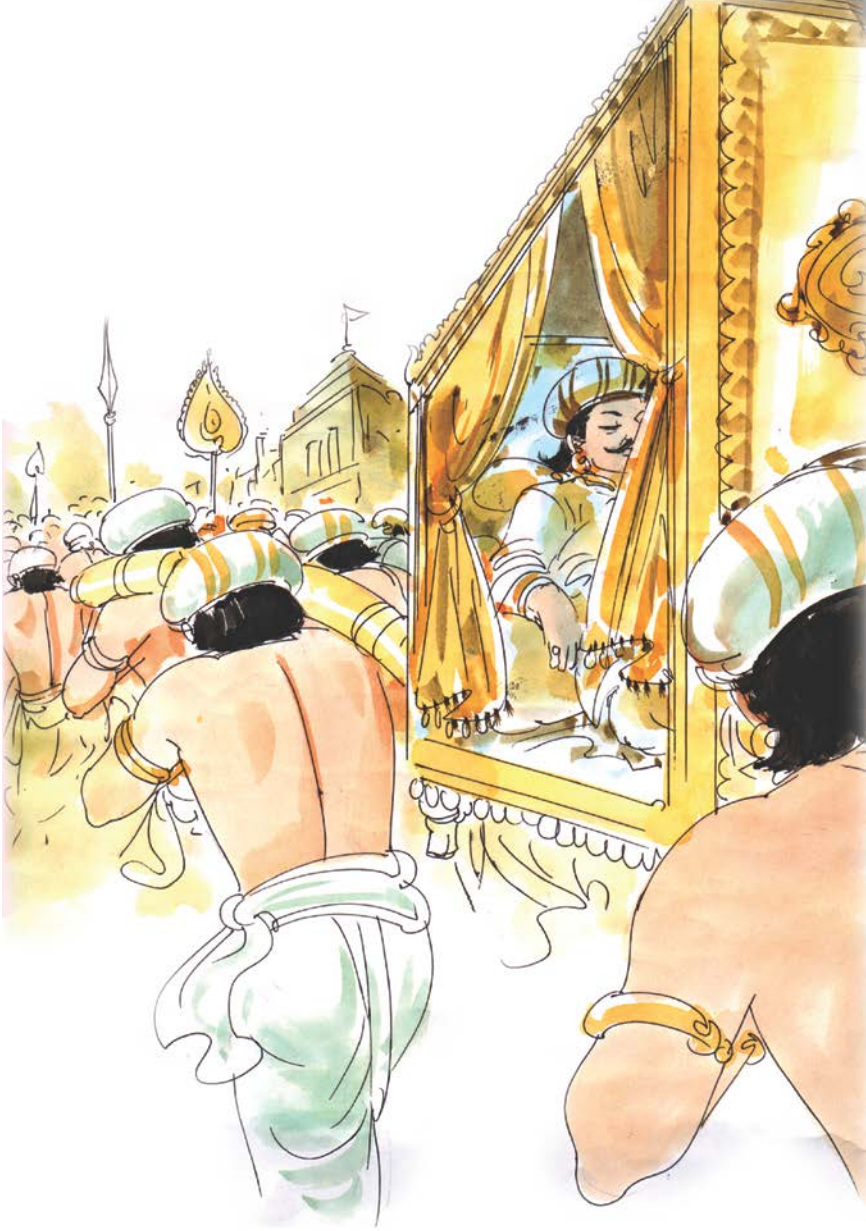
மணியின் ஒலி வருவதும், முன்னே யதிராஜன் சகிதம் ஒரு சிறு குதிரைப்படை குளம்படி ஓசைகளுடன் வருவதில் இருந்தே, முதலமைச்சர் யாசம நாயக்கர்தான் வருகிறார் என்று உணர்ந்து கொண்ட பெருந்தகைக்காரர்களும், ராஜவீதியில் இருந்த அங்காடிக்காரர்களும் அவரவர் தத்தமது பணிகளில் சிரத்தையாக முழுகினர். இதுவே முன்பாக இருந்தால் எத்தனையோ மரியாதை நிமித்த வணக்கங்களையும், அன்பு உபசரிப்புகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு ராஜவீதியைக் கடந்து போவதென்பது முடியாத காரியமாக இருக்கும். பல்லக்கானது தற்போது மளமளவென்று மக்கள் அதிகம் நடமாடும் சந்தைச் சாவடிப் பகுதிக்கும் நுழைந்தது. அங்கேயும் அதுபோலவே பாராமுகமாகவும், அசட்டையாகவுமே மக்கள் தென்பட்டனர். முதலமைச்சர் யாசம நாயக்கரின் வருகை எந்தவித சலசலப்பையுமே ஏற்படுத்தவில்லை.

யாசமரின் நெஞ்சில் ரத்தமே வழிந்தது என்றாலும் கண்காணிப்புப் படைக்குத் தலைமையாளனாக இருந்த யதிராஜன் நெஞ்சம் மகிழ்ச்சியில் மிதந்தது. மக்களின் உதாசீனப் போக்கை உடனே தலைமைக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்று குறித்துக் கொண்டான். சற்றே நெரிசல் மிகுந்த பகுதியில் நுழைந்த போது திடீர் சலசலப்பு உண்டானது. திங்களுக்கு இருமுறை இப்படி முதலமைச்சர் யாசமர் உலாவருவதும் பாராமுகமாய் போவதும் அரண்மனை வட்டாரத்திலும் அவரைச் சந்திக்க முடியாமல் இருப்பதையும் கண்டு கேட்டு மனம் கொதித்த சிலர் அங்கே கூடிநின்றனர்.

கொஞ்சம் நாட்களுக்கு முன்னம் யாசமர் அவ்வழி வந்தால் சந்தையே கலகலக்கும். யாசமரும் சட்டென்று பல்லக்கில் இருந்து இறங்கி விலைநிலவரங்களையும், ஏனைய விபரங்களையும் விசாரித்து மக்களோடு மக்களாக பழகுவவர் என்பதால் மிகுந்த அன்பான வரவேற்பு நடக்கும். ஆனால் இன்று நிலைமையே வேறு யாசமரை தூற்றிப் பேசவும் சிலர் தயாராக இருந்தனர். அப்படியே ஒருவன் பேசவும் செய்தான் உரக்க...

"அய்யா முதலமைச்சரே! திடீர் என்று பதவி கிடைத்த அகம்பாவத்தில் ஏன் இப்படி தலைகால் தெரியாமல் திரிகிறீர்" என்று

ஒருவன் கத்தினான். ஒருவன் பேச ஆரம்பித்ததும், தேனீக்கள் மாதிரி வரிசை வரிசையாய் வசைச் சொற்கள் எழ ஆரம்பித்தது. "ஆமாம். இனி அவருக்கு பாலும் பழமும் உண்டு மகிழவே நேரமிருக்காது. இனிமேல் மக்களைச் சந்திப்பாரா?" என்றான் வேறொருவன். "இந்த நகர்உலா எதற்கு? வெறும் கண்துடைப்பு. போதுமய்யா" என்று சினந்தான் மற்றொருவன்.

சட்டென்று அந்த நெரிசல் மிகுந்த சந்தைப் பகுதியில் சிறுகூட்டம் கூடிநின்று யாசமரை ஏச ஆரம்பிக்க, அடக்குவதற்கு முற்பட்டனர் பாதுகாப்பு படைவீரர்கள். "எல்லோரும் கலைந்து செல்லுங்கள்" என்று நாலாபுறமும் காட்டு மிராண்டித்தனமாய் சாட்டையைச் சுழற்றினான் யதிராஜன்.

"நன்றாக இருக்கிறதப்பா சிக்கத்தேவராயர் ஆட்சி. புகார் கூறும் பொதுமக்களுக்கு கசையடி தரும் கதை அடுக்குமா?" என்றார் அங்காடி வீதியோரம் ஒடுங்கி நின்ற ஒரு முதியவர். மக்களின் பேச்சும் ஏச்சும் அதற்குப் பாதுகாப்பும் படை வீரர்களின் செயலும் யாசமரை மிகுந்த வேதனைக்கு உள்ளாக்கியது. வார்த்தைகளால் ஏசிக்கொண்டிருந்த மக்களில் சிலர் சாட்டை வீச்சைக் கண்டதும் சட்டென வீதிகளில் கிடந்த கற்களைத் தூக்கி பல்லக்கின் மீதும் பாதுகாப்புப் படையினர் மீதும் வீசத் துவங்கினர்.

கூட்டம் அதிகம் குவியும் சாவடி என்பதாலும், பல சுற்றுப்புறக் கிராமங்களுக்குத் தலைநகர் சந்தையே மிகப்பெரிய சந்தை என்பதாலும் அங்கே கூடிய கூட்டம் வழக்கத்தைவிட அப்போது அதிகரித்துவிட்டது. அதிலும் பிரச்சினை என்று அறிந்ததும் அப்பகுதி நோக்கி மக்கள் ஈசல்களாய் குவிய ஆரம்பித்தனர். யாசமரால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. தன்மானத்தை அடகு வைத்து வாழ்பவன் எவனும் தலைப் பாகையோடு நிற்க முடியாது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு ஆத்திரத்தில் கண்ணீர் மல்கினர். சந்தைக்கு வந்தவர்கள் சிலர் சவுக்கடி பட்டு கோபாவேசத்தில் கற்களைத் தூக்கி எறிய அதில் ஒருகல் மிகச்சரியாக யதிராஜனின் நெற்றியைப் பதம் பார்த்தது. அவ்வளவுதான் தாமதம். "அடித்து விரட்டுங்கள் இந்த அடிமை நாய்களை. ம... ஈட்டிகளால் விரட்டுங்கள்" என்றபடி தன் குதிரையில் நெஞ்சப்பகுதியில் கட்டப்பட்டிருந்த நீண்ட ஈட்டியை உருவி நாலா புறமும் வீசினான். ஆயுதமில்லாத மக்கள் அலறியடித்து ஓட ஆரம்பிக்க, திடீரென்று அங்கே ஒரு மாற்றம் நிகழ்ந்தது.

எங்கிருந்தோ காற்றில் சில அம்புகள் சர்சரென்று பாய்ந்தன. பொதுமக்கள் கலவரத்தைப் பயன்படுத்தி யாரோ விஷமிகள் அம்புகளை எய்கின்றனர் என்பதை யாமசரும் யதிராஜனும் புரிந்துகொண்டனர். பெரும்பாலான அம்புகள் யதிராஜனையும் யாசமர் அமர்ந்திருந்த பல்லக்கையுமே குறிவைத்துத் தாக்கின. இதில் மேலும் கலவரமும், கூக்குரலும் அதிகமாய் ஏற்பட பாதுகாப்புப் படையினர் திணறினர். யதிராஜன் சமயோசிதமாய் வீதியோரம் இருந்த அங்காடி ஒன்றினுள் குதிரையில் இருந்தபடியே குதித்துத் தப்பினான்.

இந்த இடத்தை சரியாகப் பயன்படுத்திய ஒரு உருவம் முகமூடி அணிந்தவாறு குதிரையில் பறந்து, யாசம நாயக்கர் அமர்ந்திருந்த

பல்லக்கருகே வந்தது. பல்லக்கு தூக்கி வந்த தடியன்களும் அம்புகளுக்கு அஞ்சி ஓடிவிட நடுவீதியில் இறக்கப்பட்டிருந்தது பல்லக்கு. அதனுள் சட்டென குதிரையில் வந்த முகமூடி உருவம் நொடிப்பொழுதில் பாய்ந்தது. அத்தோடு உள்ளே திரைகளுக்கு மத்தியில் இந்த அசம்பாவித சாட்சியைக் கண்டு எதுவும் செய்ய முடியாமல் கைகள் கட்டப்பட்டுக் கிடந்த அவலநிலையை எண்ணி துர்க்கையம்மனை நினைத்து கண்ணீர் மல்க துதித்துக்கொண்டிருந்த யாசமரின் முன் அந்த முகமூடி உருவம் அமர்ந்தது. அத்தோடு அவசர அவசரமாய் "யாசமரே என்ன ஆயிற்று தங்களுக்கு, வீராதிவீரன் ஏன் வாய்மூடி வாழ்கிறீர். எதற்கிந்த நகர்வல நாடகம். மக்களை ஏன் அரண்மனைக்காரர்கள் சந்திக்க மறுக்கிறார்கள். திடீரென்று சக்குபாயும் ஜக்கராயனும் மக்களுக்கு பேட்டிதர காரணம் என்ன? சொல்லுங்கள்" என்று உறுமியது அந்த முகமூடிக் குரல்.

சட்டென்று சுதாரித்த யாசமர், "நீ யார்? முதலில் சொல் நீ யார்?" என்றார். முகமூடியை ஒருமுறை கீழே இறக்கிக் காட்டினான் அவன். "நான் சிவபுத்திரன். சக்குபாயின் அராஜகத்தை ஆரம்பத்திலிருந்தே எதிர்த்து வரும் போராட்டக் குழுவைச் சார்ந்தவன்" என்றான்.

"ஓஹோ! அன்று அம்மன் கோயிலில் அம்பெய்தியதும் நீதானோ? இப்போதுதான் புரிகிறது" என்ற யாசமர் சட்டென மகிழ்ந்தார்.

"இதோ பார். உடன் நீ இங்கிருந்து போய்விடு. பெரும் ஆபத்தில் இருக்கிறது விஜயநகர சாம்ராஜ்யம்" என்று பதைபதைத்த யாசமர், சட்டென கூர்மையாய் யோசித்தவராய் எதிரே முகமூடி சகிதம் அமர்ந்திருந்த சிவபுத்திரனை நோக்கினார். அவனோ கடுங்கோபத்தில் இருந்தான்.

"யாசமரே விஜயநகர சாம்ராஜ்யத்தை கைவிடும் எந்த ராஜவிசுவாசிகளையும் நான் விட்டுவைக்கப் போவதில்லை. உங்கள் நடத்தையும் புதிய மன்னர் சிக்கத்தேவராயரது நடத்தையும் மிக சந்தேகமாக உள்ளது. அதனால்தான் இன்று உங்களைத் தாக்கிக் கொல்லத் திட்டமிட்டோம். அது சாதகமாகவும் நடந்தது. உயிர்போகும் பயத்தில் ஏதோ புதிதாய் ஆபத்து என்று உளறுகிறீர்களா?" என்றான் சிவபுத்திரன்.

"இதோ பார் வீரனே! உயிருக்கு அஞ்சுவன் அல்ல நான். ஆனால் இந்த நாட்டின் மீது ஆணையாகக் கூறுகிறேன். என்னை நம்பு. நம்பித்தான் ஆகவேண்டும் நீ" என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்து சிவபுத்திரன் செவியருகே சென்றார். "அரண்மனையும்-ஆட்சியும்-நாங்களும் இப்போது ராணி சக்குபாயின் பிடியில். போ... இதை எப்படியாவது தஞ்சை அரசரிடம் சொல்லிவிடு. சொல்லி உன்நாட்டைக் காப்பாற்று" என்றவர் சராலென சிவபுத்திரன் கையில் இருந்த குத்துவாளை வாங்கி தன் தோள் பகுதியில் பாய்வித்துக்கொண்டார். "போ... இங்கிருந்து போய்விடு. நீ என்னை கொல்ல வந்ததாகவே அவர்கள் கருதட்டும். சீக்கிரம் இங்கே அரண்மனைக் காவல்படை வந்துவிடும். அவர்களிடம் நீ அகப்பட்டால் பிறகு இந்த செய்தியை தஞ்சைக்குச் சொல்லி இருள் துடைக்க யாருமே இல்லை... போய்விடு" என்றார் யாசமர்.

குத்துவாள் செய்த காயத்தில் வழிந்த ரத்தமும் அவரது குரலும் நம்பிக்கை தரவே மளாரென வெளியே வந்தான் முகமூடி சிவபுத்திரன். யாசமர் சொன்னது போலவே அரண்மனைக் காவல்படை அப்பகுதியில் வருவதைக் கண்டு சுதாரித்து குதிரை மீது ஏறினான். அதற்குள் அரண்மனை படைவீரர்களின் ஈட்டிகள் புயல்வேகத்தில் சிவபுத்திரனை நோக்கி சீறின.